orson scott card

amintirea pământului

Orson Scott Card
Amintirea pământului

Seria Nautilus SF

Traducere: Roxana Brînceanu
Editura Nemira Publishing House, 2009

Orson Scott Card
Homecoming 01 – The Memory of Earth
Tor Books, 1992

ORSON SCOTT CARD s-a născut la 24 august 1951, în Richland, Washington. Descinde din primii mormoni americani şi a fost misionar în Brazilia pentru Biserica lui Isus Cristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă. Şi-a început cariera literară ca poet, apoi a fost atras de dramaturgie şi a adaptat opere literare pentru teatrul radiofonic, după care a scris piese originale. După ce şi-a înfiinţat propria companie teatrală, Card a lucrat în postul de corector, apoi de redactor la editura BYU Press. A devenit scriitor liber-profesionist după ce a semnat primele contracte pentru două romane SF. *Jocul lui Ender* şi continuarea sa, *Vorbitor în numele morţilor*, au primit premiile Hugo şi Nebula, Card fiind astfel singurul câştigător al celor mai importante premii SF, în doi ani consecutivi. De asemenea, a obţinut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor în 1978. Dintre lucrările sale amintim: *Jocul lui Ender* (premiile Nebula, 1985, Hugo şi SF Chronicle în 1986), „Hatrack River” (Premiul World Fantasy, 1987), *Vorbitor în numele morţilor* (premiile Nebula, 1986, Hugo, Locus şi SF Chronicle în 1987 şi Kurd Laßwitz, Germania, 1989), „Eyefor Eye” (premiile Hugo, 1988 şi Seiun, Japonia, 1989), *Seventh Son* (premiile Mythopoeic Society şi Locus în 1988 şi Ditmar, Australia, 1989); *Red Prophet*

(Premiul Locus, 1989), „Lost Boys” (Premiul Locus, 1990), *How to Write Science Fiction and Fantasy* (Premiul Hugo, 1991), *Maps in a Mirror: The Short Fiction of Orson Scott Card* (Premiul Locus, 1991), „Jocul lui Ender” (Premiul Ignotus, Spania, 1994), *Alvin Journeyman* (Premiul Locus, 1996), *Patwatch: The Redemption of Christopher Columbus* (Premiul Geffen, Israel, 1999); *The Chronicles of Alvin Maker* (Premiul Imaginaire, Franţa, 2000), *Umbra lui Ender* (Premiul Geffen, Israel, 2001). În prezent, Card lucrează la scenariul unui film inspirat de Jocul lui Ender.

Orson Scott Card
Amintirea Pământului

NEMIRA

Ilustraţia copertei: Keith PARKINSON
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CARD, ORSON SCOTT
Amintirea pământului / Orson Scott Card; trad. Roxana Brînceanu. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-92091-2-7

Orson Scott Card
THE MEMORY OF EARTH

„Cartea străluceşte nu numai prin intrigă, dar mai ales prin personaje. Card ne arată că acţiunile şi alegerile tuturor personajelor pot fi înţelese, dacă nu chiar justificate, cât timp evenimentele sunt prezentate din perspectiva lor. «Răul» nu este prezentat ca dorinţa înnăscută de a face rău, ci ca tentativă nereuşită de a face bine.”

SFRevu

Încă o poveste minunată purtând marca inconfundabilă a lui Orson Scott Card.

Publishers Weekly

Omenirea a părăsit Pământul distrus de războaie şi s-a stabilit pe planeta Harmony. Pentru a nu repeta erorile ce au dus la distrugerea civilizaţiei terestre, computerul principal de pe orbita planetei a fost programat ca gardian al acestei lumi. Misiunea sa este să apere specia umană de singurul duşman care ar putea-o distruge: omenirea însăşi. Pe Harmony nu există arme de distrugere în masă şi nici tehnologii care le-ar putea construi. Însă, după 40 de milioane de ani, inteligenţa artificială de pe orbită constată că a pierdut accesul la unele bănci de memorie şi că se confruntă cu avarii repetate. Iar pe planetă oamenii încep să se gândească la putere, bogăţie şi cuceriri...

Cuprins

Mulţumiri

Realizarea acestui roman mi-a creat multe datorii, unele mai evidente decât altele.

Soţia mea, Kristine, a fost ca întotdeauna primul meu cititor; însă la această carte a contribuit şi fiul nostru cel mare, Geoffrey, care s-a dovedit a fi un cititor cu o mare intuiţie şi un editor cu ochi buni pentru detalii. În lume există mult prea puţini editori buni. Sunt mândru că am descoperit încă unul.

De asemenea, trebuie să mulţumesc prietenilor care au lucrat alături de mine la alte proiecte şi care au aşteptat răbdători până am terminat această carte, pentru a mă putea întoarce la treburile prea îndelung amânate. Şi mulţumesc iarăşi, ca întotdeauna, agentului meu Barbara Bova, care dovedeşte că este posibil să faci afaceri bune cu un prieten bun.

Diminutive

Majoritatea numelor au diminutive sau forme familiare. De exemplu, rudele lui Gaballufix, prietenii apropiaţi, soţia actuală şi fostele soţii îi pot spune Gabya. Alte diminutive sunt prezentate mai jos. (în plus, pentru că aceste nume sunt atât de neobişnuite, numele personajelor femei sunt scrise cu caractere italice):

Dhelembuvex-Dhel
Dol-Dolya,
Drotik-Dorya
Eiadh-Edbya
Elemak-Elya
Hosni-Hosya
Hushidh-Shuya
Issib-Issya
Kokor-Koya
Luet-Lutya
Mebbekew-Meb
Nafai-Nyef
Obring-Briya
Rasa
Rashgallivak-Rash
Roptat-Rop
Sevet-Sevya
Shedemei-Shedya
Truzhnisha-Truzhya
Vas-Vasya
Volemak-Volya
Wetchik
Zdorab-Zodya

Ghid pentru pronunţarea numelor

Atunci când citiţi această poveste pentru dumneavoastră în linişte nu prea contează dacă pronunţaţi numele personajelor în mod corect. Dar pentru cei interesaţi, iată câteva informaţii privind pronunţarea acestor nume.

Regulile formării vocalelor în limba vorbită în Basilica cer ca în majoritatea substantivelor, inclusiv numele proprii, cel puţin una dintre vocale să fie pronunţată cu un y la început. La nume poate fi vorba despre oricare dintre vocale şi sunt permise schimbări în funcţie de preferinţele celui care vorbeşte. Astfel numele lui Gaballufix poate fi pronunţat *Gyah*-BAH-loo-fix sau Gah-BAH-*lyoo*-fix; întâmplător Gaballufix însuşi preferă să-l pronunţe Gah-BAH-*lyo*o-fix, şi desigur majoritatea oamenilor urmează acest obicei.

Dhelembuvex [thel-EM-byoo-vex]
Dol [DYOHL]
Drotik [DROHT-yik]
Eiadh [AY-yahth]
Elemak [EL-yeh-mahk]
Hosni [HYOZ-nee]
HushM [HYOO-sheeth]
Issib [IS-yib]
Kokor [RYOH-kor]
Luet [LYOO-et]
Mebbekew [MEB-bek-kyoo]
Nafai [NYAH-fie]
Obring [OB-rying]
Rasa. [RAHZ-yah]
Rashgallivak [rahsh-GYAH-lih-vahk] Roptat [ROPE-tyaht]
Sevet [SEV-yet]
Shedemei [SHYED-di-may]
Truzhnisha [troozh-NYEE-shah]
Vas [VYAHS]
Volemak [VOHL-yeh-mak]
Wetchik [WET-chyick]
Zdorab [ZDOR-yab]

PROLOG

Computerul principal al planetei Harmony se temea. Nu într-un fel pe care o fiinţă umană l-ar recunoaşte: palme umede, gură uscată, nod în stomac. Era doar o maşină fără părţi în mişcare, trăgându-şi energia din soare şi informaţiile de la sateliţi, din memoria sa şi din minţile a jumătate de miliard de oameni. Şi totuşi putea simţi un fel de teamă, un sentiment că lucrurile îi scăpau de sub control, că nu mai avea puterea să influenţeze lumea aşa cum o făcuse cândva.

Ceea ce simţea era, pe scurt, teama de moarte. Nu de propria moarte, căci computerul principal nu avea un ego şi nu-i păsa dacă avea să continue să existe sau nu. Dar avea o misiune, programată cu milioane de ani în urmă, aceea de a fi gardianul acestei lumi. Dacă ar deveni atât de slab încât nu şi-ar mai putea îndeplini misiunea, atunci, fără nici o îndoială – toate prognozele pe care era capabil să le facă îi confirmau acest lucru în decursul câtorva mii de ani omenirea avea să fie din nou confruntată cu singurul duşman care o putea distruge: omenirea însăşi, înarmată cu arme care ar fi putut ucide o întreagă planetă.

Acum e momentul, decise computerul principal. Trebuie să acţionez acum, cât mai am ceva influenţă în lume, altfel lumea va muri iarăşi.

Însă computerul principal nu avea nici o idee despre *cum* să acţioneze. Unul dintre simptomele declinului său era chiar confuzia care îl împiedica să fie capabil să ia o decizie. Nu putea avea încredere în propriile sale concluzii, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă la una. Avea nevoie de îndrumare. Avea nevoie să fie lămurit, reprogramat sau poate chiar înlocuit cu o maşină mai sofisticată, mai capabilă să facă faţă noilor provocări care apăreau în cadrul rasei umane.

Necazul era că exista o singură sursă în care putea avea încredere că îi va da sfaturi corecte, iar această sursă era atât de îndepărtată, încât Sufletul Suprem ar fi trebuit să meargă până acolo ca să le obţină. Cândva, Sufletul Suprem fusese capabil de mişcare, dar asta se întâmpla cu patruzeci de milioane de ani în urmă, şi chiar în interiorul unui câmp de stază ar fi suferit deteriorări. Sufletul Suprem nu-şi putea asuma căutarea de unul singur. Avea nevoie de ajutor uman.

Timp de două săptămâni computerul principal căută prin vasta sa bază de date, evaluând potenţiala utilitate a fiecărui om aflat în viaţă. Majoritatea erau prea proşti sau nereceptivi; dintre cei care încă mai puteau recepţiona comunicaţiile directe de la computerul principal, numai puţini se aflau într-o poziţie care să le permită să facă ceea ce trebuia.

Astfel computerul principal îşi îndreptă atenţia asupra câtorva oameni din anticul oraş Basilica. În întunericul nopţii, când unul dintre sateliţii cei mai de încredere ai computerului principal trecu pe deasupra sa, el îşi începu munca, transmiţând un flux constant de informaţii şi instrucţiuni într-o bandă îngustă celor care ar fi putut fi de folos în efortul de salvare a lumii numite Harmony.

1. CASA TATĂLUI

Se trezi înainte de apariţia zorilor pe salteaua din casa tatălui său. Nu i se mai permitea să doarmă în casa mamei, având paisprezece ani. Nici o femeie respectabilă din Basilica nu şi-ar fi adus fiica în casa Rasei dacă acolo ar fi locuit un băiat de paisprezece ani – în special de când Nafai începuse brusc să crească, la vârsta de doisprezece ani, şi nu dădea nici un semn că s-ar opri, deşi avea deja aproape doi metri înălţime.

Chiar ieri o auzise pe mama sa vorbind cu prietena ei Dhelembuvex.

— Lumea începe să se întrebe când o să-i găseşti o mătuşică, spusese Dhel.

— E doar un copil încă, zisese mama.

Dhel hohotise.

— Rasa, draga mea, îţi e *aşa* de frică să îmbătrâneşti încât nu poţi admite că băieţelul tău a devenit bărbat?

— Nu e teama de vârstă, replicase mama. O să fie destul timp pentru mătuşici şi soţii şi toate astea atunci când o să se gândească el însuşi la aşa ceva.

— O, el deja se *gândeşte* la asta, spusese Dhel. Doar că nu vorbeşte *cu tine*.

Era destul de adevărat; Nafai se înroşise la faţă când o auzise, şi roşi din nou când îşi aminti. Cum de ştia Dhel, privindu-l doar pentru o clipă în acea zi, că gândurile sale se îndreptau atât de des asupra „acelui lucru”? Dar nu, Dhel nu ştia fiindcă văzuse ceva la Nafai. Ştia pentru că ea cunoştea bărbaţii. E vârsta, gândi Nafai. Toţi băieţii încep să aibă astfel de gânduri cam la vârsta lui. Oricine poate arăta spre un mascul care are aproape doi metri înălţime, dar nu i-a crescut încă barba şi să spună: „Băiatul se gândeşte la sex în momentul ăsta”; şi în majoritatea cazurilor aşa şi este.

Dar eu *nu* sunt ca ceilalţi, cugetă Nafai. Îl aud pe Mebbekew şi pe prietenii lui discutând, şi mi se face greaţă. Nu-mi place să mă gândesc la femei cu atâta cruzime, măsurându-le ca pe nişte iepe pentru a vedea la ce ar putea fi utile. Un animal din herghelie sau unul de călărit? Merge la pas sau putem galopa? S-o ţin în grajd sau s-o scot s-o arăt prietenilor?

Nafai nu se gândea deloc în felul acesta la femei. Poate pentru că era încă la şcoală, discutând zilnic cu femeile subiecte intelectuale. Nu sunt îndrăgostit de Eiadh pentru că e cea mai

frumoasă fată din Basilica şi probabil chiar din întreaga lume. Sunt îndrăgostit de ea pentru că putem sta de vorbă, pentru felul în care gândeşte, pentru sunetul glasului ei, pentru felul în care îşi înalţă capul când ascultă o idee cu care nu e de acord, şi cum îşi sprijină mâna pe a mea atunci când vrea să mă convingă de ceva.

Nafai îşi dădu seama brusc că cerul începea să se lumineze dincolo de fereastră şi că el zăcea în pat visând la Eiadh, iar dacă ar fi avut minte, s-ar fi ridicat şi s-ar fi dus în oraş ca s-o *vadă* în persoană.

Mai uşor de gândit decât de făcut. Se sculă, îngenunche lângă saltea, îşi lovi pieptul şi coapsele goale închinându-i durerea Sufletului Suprem, apoi îşi rulă patul şi-l puse în cutia lui din colţ. Nu am nevoie cu adevărat de pat, îşi zise Nafai. Dacă aş fi un bărbat adevărat, aş putea dormi pe podea şi nu m-ar deranja. Aşa aş deveni la fel de dur şi de suplu ca tata. Ca Elemak. La noapte n-o să mai folosesc patul.

Ieşi în curte la rezervorul de apă. Îşi cufundă mâinile în mica chiuvetă, umezi săpunul şi se frecă peste tot. Aerul era rece şi apa şi mai rece, dar el se prefăcu că nu observă până fu plin de clăbuc. Ştia că acea răcoare nu era nimic faţă de ceea ce avea să se întâmple într-o clipă. Se aşeză sub duş şi întinse mâna după şnur – apoi ezită, pregătindu-se pentru chinul care urma.

— Of, trage odată, zise Issib.

Nafai se uită în direcţia camerei lui Issib. Plutea în aer în faţa uşii.

— *Ţie* ţi-e uşor să vorbeşti, îi răspunse Nafai.

Issib, fiind infirm, nu putea folosi duşul; flotoarele lui nu trebuiau să se ude. Aşa că unul dintre servitori îi scotea flotoarele şi îi făcea baie în fiecare seară.

— Eşti aşa de copil când vine vorba de apa rece, spuse Issib.

— Aminteşte-mi să-ţi pun nişte apă rece pe ceafă la cină.

— Atât timp cât mă trezeşti cu tremuratul şi clănţănitul tău...

— N-am scos nici un sunet, protestă Nafai.

— M-am hotărât să merg astăzi cu tine în oraş.

— Bun, bun. Vinu-i bun, intonă Nafai.

— Ai de gând să laşi săpunul să se usuce? Îţi face pielea de un alb fermecător, dar după câteva ore începe să te mănânce.

Nafai trase de şnur.

Imediat apa rece ca gheaţa năvăli din rezervorul de deasupra capului. Icni – întotdeauna îl lovea ca un şoc apoi se aplecă, se răsuci şi se contorsionă aruncând apă în fiecare părticică şi în fiecare scobitură a corpului ca să îndepărteze săpunul. Avea numai treizeci de secunde ca să se cureţe înainte ca duşul să se oprească, şi dacă nu termina la timp, fie trebuia să-şi petreacă tot restul zilei cu săpunul pe el – şi chiar îl mânca pielea, ca o mie de purici să aştepte câteva minute, îngheţând groaznic, pentru ca micul container al duşului să se reumple din rezervorul cel mare de apă. Nici una dintre variante nu era indicată, aşa că învăţase de mult rutina atât de bine, încât era întotdeauna curat înainte să se oprească apa.

— Îmi place să privesc dansul ăsta al tău, zise Issib.

— Dans?

— Te-apleci în stânga, îţi clăteşti subţioara, apoi te apleci în partea cealaltă, îţi clăteşti subţioara stângă, te apleci în faţă şi-ţi desfaci bucile să te speli, pe fund, şi la urmă te apleci iar pe spate...

— Bine, am înţeles, zise Nafai.

— Serios, cred că e o rutină minunată. Ar trebui s-o arăţi managerului Teatrului Liber. Sau chiar Orchestrei. Ai fi un star.

— Un băiat de paisprezece ani dansând gol sub un şuvoi de apă, râse Nafai. Cred că ar prezenta aceasta în alt fel de teatre.

— Dar oricum în Dolltown! Tot ai fi un succes în Dolltown!

Deja Nafai se ştersese cu prosopul – cu excepţia părului, care îi îngheţa în frig. Ar fi vrut să fugă în camera lui aşa cum făcea când era mic, bâiguind cuvinte fără sens – „uga-buga luga-buga” erau favoritele – în timp ce îşi trăgea hainele pe el şi se freca pentru a se încălzi. Dar acum era bărbat, şi nu era decât toamnă, nu venise încă iarna, aşa că se sili să meargă lejer spre camera lui. Din cauza asta se afla încă în mijlocul curţii, gol-puşcă şi îngheţat, când Elemak trecu prin poartă.

— O sută douăzeci şi opt de zile, zbieră el.

— Elemak, strigă Issib. Te-ai întors!

— Nu mulţumită tâlharilor de pe coline, zise Elemak. Se duse drept la duş, scoţându-şi hainele din mers. Au atacat cu doar două zile în urmă, mult prea aproape de Basilica. Cred că de data asta l-am ucis pe unul dintre el.

— Nu ştii dacă l-ai ucis sau nu? întrebă Nafai.

— Am folosit pulsul, bineînţeles.

Bineînţeles? se gândi Nafai. Să foloseşti o armă de vânătoare împotriva unei *persoane*?

— L-am văzut prăbuşindu-se, dar nu m-am întors să verific, aşa că poate doar s-a împiedicat şi a căzut exact în momentul în care am tras eu.

Elemak trase de şnurul duşului *înainte* de a se săpuni. În clipa în care apa îl lovi urlă, apoi execută propriul lui dans de spălare, scuturând capul şi împrăştiind apa prin toată curtea în timp ce bălmăjea „uga-buga luga-buga” ca un copil mic.

Pentru Elemak era în regulă să se poarte aşa. Avea acum douăzeci şi patru de ani, tocmai îşi adusese înapoi în siguranţă caravana din expediţia de cumpărare de plante exotice din oraşul junglei Tish-chetno, prima dată când cineva din Basilica se ducea *acolo* după ani de zile, şi era posibil să fi ucis un tâlhar pe drum. Nimeni nu se putea gândi la Elemak altfel decât ca la un bărbat. Nafai cunoştea regulile: când un bărbat se poartă ca un copil, e copilăros şi toată lumea e încântată; când un băiat se poartă în acelaşi mod, e o copilărie şi toată lumea îl sfătuieşte să fie bărbat.

Acum Elemak se săpunea. Nafai – înţepenit de frig, chiar şi cu braţele strânse în jurul pieptului – tocmai voia să intre în cameră şi să-şi ia hainele, când Elemak începu din nou să vorbească.

— Ai crescut de când am plecat, Nyef.

— Cam asta fac în ultimul timp.

— Îţi stă bine. Ai muşchi destul de frumoşi. Semeni cu bătrânul în părţile lui bune. Însă ai faţa mamei tale.

Lui Nafai îi plăcea nuanţa de aprobare din glasul lui Elemak, dar era puţin înjositor să stea acolo dezbrăcat ca o pasăre jumulită în timp ce fratele său îl măsura.

Issib, desigur, făcea situaţia şi mai rea.

— Din fericire a moştenit de la Tata cel mai important lucru, zise.

— Păi, *toţi* avem asta, replică Elemak. Toţi copiii bătrânului au fost băieţi – sau cel puţin toţi copiii lui despre care *ştim*.

Râse.

Nafai ura când Elemak vorbea aşa despre Tata. Toată lumea ştia că Tata era un bărbat cast care făcea sex numai cu soţia lui legitimă. Iar în ultimii cincisprezece ani soţia lui fusese Rasa, mama lui Nafai şi a lui Issib, contractul fiind reînnoit în fiecare an. Era atât de credincios, încât femeile renunţaseră să mai vină

în vizită şi să facă aluzii despre disponibilitate atunci când contractul se apropia de final. Desigur, Mama îi era la fel de credincioasă chiar dacă existau încă o mulţime de bărbaţi care o asaltau cu daruri şi aluzii – dar aşa sunt bărbaţii, consideră fidelitatea chiar mai atrăgătoare decât zburdălnicia, de parcă Rasa îi rămânea fidelă lui Wetchik numai ca să-i momească pe ei. De asemenea, căsătoria cu Rasa însemna să împartă ceea ce unii considerau cea mai bună casă şi ceea ce toţi apreciau a fi cea mai bună vedere din Basilica. Niciodată nu mă voi căsători cu o femeie numai pentru casa ei, gândi Nafai.

— Eşti nebun sau ce? întrebă Elemak.

— Cum?

— Aici e rece ca un sfârc de vrăjitoare, iar tu stai acolo ud şi cu fundul gol.

— Mda, făcu Nafai. Dar nu alergă în cameră – ar fi însemnat să admită că îl deranja frigul. Aşa că mai întâi rânji către Elemak: Bine-ai venit acasă.

— Nu fi aşa un fanfaron, Nyef, zise Elemak. Ştiu că mori de frig – ţi se contractă părţile atârnătoare.

Nafai se îndreptă agale spre cameră şi-şi trase pe el pantalonii şi tricoul. Îl deranja cu adevărat faptul că Elemak părea să ştie întotdeauna ce se petrecea în capul lui. Elemak nu şi-ar fi imaginat niciodată că poate Nafai era atât de călit şi de bărbat încât pur şi simplu nu-i păsa. Nu, Elemak presupunea întotdeauna că dacă Nafai făcea ceva bărbătesc era doar teatru. Bineînţeles, *era* teatru, aşa că Elemak avea dreptate, dar asta nu făcea decât ca totul să fie şi mai enervant. Cum devin oamenii bărbaţi, dacă nu jucând teatru până când devine un obicei şi în final caracterul lor? În afară de asta, nu era *întru totul* teatru. Pentru un minut, văzându-l din nou acasă pe Elemak, auzindu-l vorbind despre faptul că probabil ucisese un om în timpul călătoriei, Nafai uitase că îi era frig, uitase totul.

În uşă apăru o umbră. Era Issib.

— Nu trebuia să-l laşi să se ia aşa de tine, Nafai.

— Ce vrei să spui?

— Să te înfurii aşa. Când te tachinează.

Nafai era sincer nedumerit.

— Cum adică să mă înfurii? Nu eram furios.

— Când a făcut gluma aia despre cât îţi e de frig, zise Issib. Credeam că o să-ţi pierzi controlul şi o să-l pocneşti în cap.

— Dar nu eram furios.

— Atunci eşti un caz autentic de boală mintală, băiete. Eu credeam că erai furios. El credea că erai furios. *Sufletul Suprem* credea că erai furios.

— Sufletul Suprem ştie că nu eram deloc supărat.

— Atunci învaţă să-ţi controlezi faţa, Nyef, pentru că se pare că exprimă emoţii pe care tu nu le simţi. Imediat ce i-ai întors spatele a arătat degetul, aşa de furios a crezut că erai.

Issib plecă plutind. Nafai îşi încălţă sandalele şi-şi încrucişă şireturile peste pantaloni. Moda printre tinerii din Basilica era să poarte şireturi lungi până la coapse şi să le lege exact sub scrot, dar Nafai scurtase şireturile şi le purta la înălţimea genunchiului, ca un muncitor serios. Faptul că aveau un nod gros de piele între picioare îi făcea pe tineri să se fudulească, legănându-se în timpul mersului, încercând să împiedice coapsele să se frece şi să se irite de la nod. Nafai nu se legăna şi dispreţuia întreaga idee a unei mode care făcea hainele *mai puţin* confortabile.

Bineînţeles, respingerea modei însemna că nu se integra bine printre băieţii de vârsta lui, dar pe Nafai nu prea îl deranja asta. El se bucura cel mai mult de compania femeilor, iar femeile ale căror opinii le preţuia erau cele care nu erau influenţate de frivolităţile modei. Eiadh, de exemplu, i se alăturase deseori ridiculizând sandalele cu şireturi înalte.

— Imaginează-ţi-i purtând astea *călare pe cal*, spusese ea odată.

— E suficient să transforme un taur într-un bou, replicase Nafai zeflemitor, şi Eiadh răsese şi apoi repetase gluma de mai multe ori pe parcursul zilei.

Dacă pe lume exista o astfel de femeie, de ce s-ar mai osteni un bărbat cu mode prosteşti?

Când Nafai ajunse în bucătărie, Elemak tocmai băga în cuptor o budincă rece de orez. Budinca părea destul de mare ca să-i hrănească pe toţi, dar Nafai ştia din experienţă că Elemak intenţiona să păstreze totul pentru el. Călătorise luni de zile, mâncând mai mult mâncare rece, deplasându-se numai noaptea – Elemak avea să mănânce întreaga budincă din vreo şase înghiţituri şi apoi se va trânti în pat şi va dormi până a doua zi în zori.

— Unde-i tata? întrebă Elemak.

— Într-o scurtă călătorie, zise Issib, care spărgea ouă crude peste pâinea prăjită, pregătindu-le să le bage în cuptor. O făcea cu destulă îndemânare, având în vedere că simplul gest de a apuca un ou cu o mână îi consuma toate puterile. Ţinea oul la câţiva centimetri de masă, apoi încorda exact muşchiul necesar ca să elibereze flotorul care îi susţinea braţul, făcându-l să cadă cu tot cu ou pe tăblia mesei. Oul se spărgea exact cum trebuie – la perfecţie apoi el încorda alt muşchi, flotorul îi ridica braţul deasupra farfuriei, unde desfăcea oul cu cealaltă mână şi îl vărsa peste pâinea prăjită. Nu erau multe lucruri pe care Issib să nu le poată face pentru sine, flotoarele având grijă în locul lui de gravitaţie. Dar asta însemna că Issib nu va putea călători niciodată aşa cum făceau Tata şi Elemak şi uneori Mebbekew. O dată, când se îndepărtase de câmpul magnetic al oraşului, Issib trebuise să meargă în scaunul lui, o maşină greoaie cu care nu putea decât să se deplaseze dintr-un loc în altul. Nu-l ajuta să *facă* nimic. Departe de oraş, legat de scaun, Issib era *cu adevărat* infirm.

— Unde-i Mebbekew? întrebă Elemak.

Budinca era gata – arsă, de fapt, dar aşa mânca Elemak întotdeauna micul dejun, fiert până când era atât de moale, încât nu mai avea nevoie de dinţi să-l mestece. Nafai presupunea că era din cauză că aşa îl putea înghiţi mai repede.

— Îşi petrece noaptea în oraş, zise Issib.

Elemak râse.

— Asta o să spună el când o să se întoarcă. Dar cred că Meb doar ară şi nu seamănă nimic.

Pentru un bărbat de vârsta lui Meb era doar un singur mod de a-şi petrece noaptea între zidurile Basilicăi, anume dacă o femeie îl primea în casa ei. Elemak îl putea tachina pentru că Mebbekew pretindea că are mai multe femei decât el, dar Nafai văzuse cum se purta Meb cel puţin cu unele dintre ele. Mebbekew nu trebuia să se prefacă însă că îşi petrece noaptea în oraş; probabil accepta mai puţine invitaţii decât primea.

Elemak luă o înghiţitură uriaşă de budincă. Apoi ţipă, deschise gura, şi turnă vin direct din carafa de pe masă.

— Fierbinte, zise el când putu să vorbească din nou.

— Nu-i întotdeauna aşa? întrebă Nafai.

Intenţionase să fie o glumă, o vorbă de duh între fraţi. Dar din anumite motive Elemak înţelese complet greşit, ca şi cum Nafai l-ar fi făcut prost pentru că luase acea înghiţitură.

— Ascultă, băieţaş, zise Elemak, când o să fii pe drumuri mâncând hrană rece şi dormind în praf şi noroi două luni jumate, poate că o să uiţi şi tu cât de fierbinte poate fi o budincă.

— Îmi pare rău. N-am vrut să spun nimic rău.

— Doar fii atent de cine îţi baţi joc, zise Elemak. Eşti numai fratele meu *vitreg*, la urma urmelor.

— Aşa e, rosti Issib vesel. Are acelaşi efect şi asupra fraţilor buni.

Evident, Issib încerca să îndulcească lucrurile şi să împiedice izbucnirea unui scandal.

Elemak părea destul de dornic să continue.

— Îmi imaginez că ţi-e mai greu ţie, zise. Bine că tu eşti un infirm, iar Nafai ăsta probabil n-a împlinit încă optsprezece ani.

Dacă remarca despre infirmitate îl răni pe Issib, el nu o arătă. Însă pe Nafai îl înfurie. Issib încerca să facă pace, iar Elemak îl insulta pentru asta cu uşurinţă. Aşa că, dacă Nafai nu avusese înainte nici cea mai mică intenţie de a porni o ceartă, *acum* era gata pentru una. Faptul că Elemak îi măsurase vârsta în ani de semănat şi nu în ani de templu era un pretext destul de bun.

— Am paisprezece ani, zise. Nu optsprezece.

— Ani de templu, ani de semănat, replică Elemak. Dacă ai fi cal, ai avea optsprezece.

Nafai se apropie şi se opri la un pas de scaunul lui Elemak.

— Numai că *nu* sunt cal.

— Dar nici bărbat nu eşti. Şi sunt prea obosit ca să te rup în bătaie în clipa asta. Aşa că pregăteşte-ţi micul dejun şi lasă-mă să-l mănânc pe al meu. Se întoarse către Issib: Tata l-a luat pe Rashgallivak cu el?

Nafai fu surprins de întrebare. Cum putea Tata să-l ia cu el pe administratorul proprietăţii, dacă şi Elemak era plecat? Bineînţeles, Truzhnisha putea conduce treburile casei; dar fără Rashgallivak, cine s-ar mai ocupa de sere, grajduri, de comerţ şi de tarabe?

Cu siguranţă nu Mebbekew: el nu era interesat de problemele de fiecare zi ale afacerilor Tatei. Iar oamenii nu ar primi ordine de la Issib: îl priveau cu tandreţe şi cu milă, nu cu respect.

— Nu, Tata l-a lăsat pe Rash responsabil, răspunse Issib. Probabil că în seara asta Rash a dormit la sera rece. Doar ştii că Tata nu pleacă niciodată până nu se asigură că totul e în ordine.

Elemak îi aruncă o privire scurtă şi piezişă lui Nafai.

— Mă întrebam doar de ce unii au ajuns aşa cu nasul pe sus.

Atunci Nafai pricepu: întrebarea lui Elemak era de fapt un compliment pe dos: se întreba dacă Tata îl lăsase pe Nafai şef în absenţa lui. Şi era limpede că lui Elemak nu-i plăcea ideea ca Nafai să conducă vreo parte a afacerilor cu plante rare ale familiei Wetchik.

— Nu mă interesează să preiau comerţul cu buruieni, zise Nafai, dacă asta te îngrijorează.

— Nu mă *îngrijorează* nimic. Nu e timpul să pleci la şcoala Mamei? O să se sperie că băieţelul ei a fost jefuit şi bătut pe drum.

Nafai ştia că ar trebui să lase înţepătura lui Elemak fără răspuns, că n-ar trebui să continue să-l provoace. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să şi-l facă duşman pe Elemak. Dar simplul fapt că îl admira atât de mult, că voia să fie ca el, făcea imposibil ca Nafai să nu răspundă la bătaia de joc. Îndreptându-se spre poartă, se întoarse să spună:

— Am scopuri mult mai înalte în viaţă decât să mă furişez împuşcând tâlhari, să dorm cu cămilele şi să car plante din tundră la tropice şi plante tropicale pe gheţari. Îţi las ţie jocul ăsta.

Brusc scaunul lui Elemak zbură prin cameră, iar el sări în picioare şi din doi paşi ajunse să strivească faţa lui Nafai de cadrul uşii. Era dureros, dar Nafai abia simţi durerea, sau teama că Elemak l-ar putea răni şi mai rău. Avea în schimb un straniu sentiment de triumf. L-am făcut pe Elemak să-şi piardă cumpătul. Nu mai poate pretinde că nu merit să fiu luat în seamă.

— Din *jocul* ăsta, cum l-ai numit, se plăteşte pentru tot ce ai şi pentru tot ce eşti, şuieră Elemak. Dacă nu ar fi banii pe care Tata, Rash şi cu mine îi aducem, crezi că ţi-ar da cineva atenţie în Basilica? Crezi că *mama* ta se bucură de atâta onoare încât să se transfere şi *fiilor* ei? Dacă tu crezi asta, atunci înseamnă că nu ştii cum merg lucrurile în lume. Mama ta poate să fie capabilă să-şi ridice fiicele, dar singurul lucru pe care o femeie îl poate face pentru *fiul* ei este să scoată din el un savant.

Aproape că scuipă cuvântul *savant*.

— Şi crede-mă, băiete, asta e tot ce o să fii tu vreodată. Nu ştiu de ce Sufletul Suprem s-a mai ostenit să-ţi pună părţi bărbăteşti, fetiţo, pentru că ceea ce o să primeşti tu pe lumea asta când o să creşti va fi ceea ce primeşte o *femeie*.

Din nou, Nafai ştiu că ar trebui să tacă şi să-i lase lui Elemak ultimul cuvânt. Dar replica îi veni în minte mai încet decât îi ieşi pe gură.

— Faptul că mă faci femeie este modul tău subtil de a-mi spune că simţi ceva pentru mine? Cred că ai fost pe drum mult prea mult timp dacă eu încep să-ţi par irezistibil.

Imediat Elemak îi dădu drumul. Nafai se întoarse, pe jumătate aşteptându-se să-l vadă pe Elemak râzând, scuturând din cap pentru că jocul lor scăpa câteodată de sub control. Însă fratele lui stătea în picioare, roşu la faţă, respirând greu, ca un animal legat cu funia.

— Ieşi din casa asta, zise Elemak, şi nu te mai întoarce cât timp sunt eu aici.

— Nu e casa ta, sublinie Nafai.

— Data viitoare când o să te văd aici o să te omor.

— Haide, Elya, doar ştii că glumeam.

Issib pluti voios între ei şi-şi aruncă greoi un braţ în jurul umerilor lui Nafai.

— Întârziem în oraş, Nyef. Mama chiar îşi va face griji.

De data asta Nafai avu suficientă logică să-şi ţină gura închisă şi să lase de la el. *Ştia* cum să-şi potolească limba – numai că niciodată nu îşi amintea la timp. Acum Elemak era furios pe el. Putea fi furios zile întregi. Unde o să dorm dacă nu pot merge acasă? se întrebă Nafai. Imediat îi fulgeră prin minte imaginea lui Eiadh şoptindu-i: „De ce nu rămâi la noapte în camera *mea*? La urma urmelor, cu siguranţă într-o zi o să fim căsătoriţi. O femeie îşi pregăteşte nepoatele favorite ca să fie partenerele fiilor ei, nu-i aşa? Am ştiut asta de când te-am văzut prima oară, Nafai. De ce să mai aşteptăm? La urma urmelor eşti aproape cel mai prostuţ om din toată Basilica."

Nafai ieşi din reverie dându-şi seama că îi vorbea Issib, nu Eiadh.

— De ce îl provoci aşa, spunea Issib, când ştii că uneori abia se poate abţine să nu te omoare?

— Mă gândesc la tot felul de lucruri şi uneori le spun atunci când nu ar trebui, zise Nafai.

— Te gândeşti la lucruri *stupide* şi eşti atât de prost încât le spui de fiecare dată.

— Nu *de fiecare dată*.

— A, adică există lucruri încă şi mai stupide pe care *nu* le spui? Ce minte mai ai şi tu! O comoară!

Issib plutea în faţa lui. Întotdeauna făcea aşa când mergeau pe drumul de coastă, uitând că pentru oamenii care au de-a face cu gravitaţia un ritm mai lent ar fi mai confortabil.

— Îmi place de Elemak, zise Nafai cu un ton nenorocit. Nu înţeleg de ce lui nu-i place de mine.

— O să-l pun să-ţi facă o listă cândva, răspunse Issib. O s-o adaug la sfârşitul propriei mele liste.

2. CASA MAMEI

De la casa lui Wetchik până în Basilica era un drum lung, dar familiar. Până la vârsta de opt ani, Nafai parcursese această distanţă în direcţie inversă, când Mama îi ducea pe el şi pe Issib la casa Tatălui în vacanţe. În acele zile traiul în casa unui bărbat era o magie. Tata, cu coama sa de păr alb, părea aproape un zeu – în realitate, până la vârsta de cinci ani Nafai crezuse că Tata era Sufletul Suprem. Mebbekew, cu numai şase ani mai mare decât Nafai, fusese întotdeauna un sâcâitor răutăcios şi fără milă, dar în acei ani Elemak era bun şi jucăuş. Mai mare cu zece ani ca Nafai, Elya era deja un bărbat în primele amintiri ale lui Nafai despre casa lui Wetchik; dar, spre deosebire de aspectul eteric al Tatei, el avea înfăţişarea întunecată şi aspră a unui luptător, un bărbat care era blând numai pentru că aşa voia el să fie, nu pentru că ar fi fost incapabil de duritate atunci când era necesar. În acele vremuri Nafai se ruga să i se dea drumul din casa Mamei şi să i se permită să locuiască cu Wetchik – şi cu Elemak. Să-l aibă pe Mebbekew tot timpul prin preajmă ar fi fost preţul inevitabil pentru a locui acolo unde trăiesc zeii.

Mama şi Tata s-au întâlnit amândoi cu el ca să-i explice de ce nu îl lasă să renunţe la şcoală.

— Băieţii care sunt trimişi la taţii lor la vârsta asta sunt cei care nu promit nimic pentru viitor, spusese Tata. Cei care sunt prea violenţi ca să se înţeleagă cu ceilalţi într-o casă de studii, prea lipsiţi de respect ca să continue să trăiască într-o casă de femei.

— Şi cei proşti se duc în casele taţilor lor la vârsta de opt ani, adăugase Mama. În afară de cunoştinţe elementare de citit şi aritmetică, ce nevoie are un prost să înveţe?

Chiar şi acum, amintindu-şi, Nafai simţea o mică împunsătură de plăcere – căci Mebbekew se lăudase adesea că, spre deosebire de Nyef şi Issya, şi Elya pe vremea lui, *Meb* plecase acasă la Tata la opt ani. Nafai era sigur că Meb îndeplinise toate criteriile pentru a se muta de timpuriu într-o casă de bărbaţi.

Aşa că reuşiseră să-l convingă pe Nafai că era un lucru bun pentru el să stea cu mama lui. Existau şi alte motive – să-i ţină companie lui Issib, prestigiul casei mamei lui, asocierea cu surorile lui dar ambiţia lui Nafai era cea care îl determinase să fie mulţumit să rămână. Sunt unul dintre băieţii cu adevărat

promiţători. Voi fi preţuit în Basilica, poate în întreaga lume. Poate într-o zi scrierile mele vor fi trimise în cer pentru ca Sufletul Suprem să le împartă la oamenii din celelalte oraşe care vorbesc alte limbi. Poate voi ajunge chiar unul dintre cei mari ale căror idei sunt imprimate în sticlă şi păstrate într-o arhivă, pentru a fi citite pe parcursul întregii istorii a omenirii ca ale unuia dintre titanii de pe Harmony.

Însă, pentru că se rugase din suflet să i se permită să locuiască cu Tata, de la vârsta de opt ani până la treisprezece el şi Issib îşi petrecuseră aproape fiecare sfârşit de săptămână în casa lui Wetchik, obişnuindu-se cu ea la fel ca şi cu cea a Rasei din oraş. Tata insistase ca ei să muncească din greu, experimentând ceea ce trebuie să facă un bărbat pentru a-şi câştiga existenţa, astfel că vacanţele lor nu erau de fapt vacanţe.

— Studiezi şase zile, munceşti cu mintea în timp ce trupul îşi ia vacanţă. Aici o să lucrezi în grajduri şi în sere, muncind cu trupul pe când mintea învaţă pacea pe care o aduce o muncă cinstită.

Aşa vorbea Tata, un fel de discurs continuu; Mama zicea că adopta acel ton pentru că nu era sigur cum să discute cu naturaleţe cu copiii. Dar Nafai ascultase suficiente conversaţii ale adulţilor ca să ştie că Tata vorbea aşa cu toată lumea în afară de Rasa. Asta demonstra că Tata nu se simţea niciodată în largul lui, niciodată cu adevărat el însuşi, în prezenţa nimănui; dar cu timpul Nafai învăţase de asemenea că, indiferent cât de elevate şi retorice ar fi fost conversaţiile tatălui său, niciodată nu era prost; vorbele lui nu erau niciodată goale, stupide sau ignorante. Aşa vorbeşte un bărbat, gândise Nafai când era mic, şi practicase un stil elegant făcându-şi un scop în a învăţa clasica Emeznetyi la fel de bine ca şi colocviala Basyat care era în general limba artei şi comerţului din Basilica acelor zile. Recent Nafai înţelesese că pentru a comunica eficient cu oamenii reali trebuia să vorbească limba comună – dar ritmul, melodicitatea Emeznetyi încă se mai simţea în scrierile lui şi se auzea în discursuri. *Chiar* şi în glumele stupide care stârneau mânia lui Elemak.

— Tocmai mi-am dat seama de ceva, zise Nafai.

Issib nu răspunse – se afla destul de departe în faţă, iar Nafai nu era sigur dacă îl putea auzi. Dar Nafai continuă oricum, vorbind încă şi mai încet, fiindcă probabil vorbea cu el însuşi.

— Cred că spun lucrurile alea care îi înfurie pe oameni, nu pentru că în realitate aşa *gândesc*, ci pentru că pur şi simplu am găsit un *mod* isteţ de a le spune. E un fel de artă să cauţi modul perfect de a exprima o idee, şi când îţi vine în minte atunci trebuie s-o spui, pentru că vorbele nu există dacă nu le rosteşti.

— O artă destul de plăpândă, Nyef: Eu aş zice că ar trebui să renunţi la ea înainte să fii omorât.

Deci Issib asculta, în cele din urmă.

— Pentru un tip mare şi puternic, îţi ia cam mult să urci pe Drumul Crestei până la Strada Pieţei, mai adăugă Issib.

— Mă gândeam.

— Zău că ar trebui să înveţi cum să gândeşti şi să şi mergi în acelaşi timp.

Nafai ajunse la capătul drumului unde îl aştepta Issib. Chiar că trândăveam, se gândi. Nici măcar nu gâfâi.

Dar pentru că Issib făcuse o pauză acolo, aşteptă şi Nafai, întorcându-se cum se întorsese şi fratele său să privească în jos spre drumul pe care tocmai urcaseră. Drumul Crestei purta numele potrivit, căci parcurgea o creastă de deal care cobora către câmpia de coastă străbătută de ape. Era o dimineaţă limpede şi de pe culme se putea vedea până la ocean, o pătură peticită de ferme şi livezi, cârpită cu drumuri şi cu noduri de oraşe şi sate, întinsă ca o cuvertură de pat între munţi şi mare. Privind în josul Drumului Crestei puteau să vadă lungul şir al fermierilor venind la piaţă, conducându-şi animalele. Dacă Nafai şi Issib ar mai fi întârziat chiar şi zece minute, ar fi trebuit să călătorească în gălăgia şi duhoarea de la cai, măgari, catâri şi kurelomi, printre înjurăturile bărbaţilor şi bârfele femeilor. Cândva, acest lucru fusese o plăcere, dar Nafai mersese suficient de mult alături de ei ca să ştie că bârfele şi înjurăturile erau întotdeauna aceleaşi. Nu tot ce provine dintr-o grădină e un trandafir.

Issib se întoarse spre vest, la fel şi Nafai, ca să vadă un peisaj cât se poate de diferit: platoul pietros şi accidentat Besporyadok, tărâmul aproape arid care se întindea până departe spre apus. Cel puţin o mie de poeţi făcuseră aceeaşi observaţie, că soarele se ridică din mare înconjurat de giuvaiere

de lumină dansând pe ape, apoi coboară în flăcări roşii la apus, pierzându-se în praful care suflă mereu peste deşert. Dar Nafai considerase întotdeauna, cel puţin în privinţa vremii, că soarele ar trebui să meargă invers. Nu aducea apa din ocean pe pământ – aducea foc uscat din deşert către mare.

Avangarda mulţimii de negustori se afla acum suficient de aproape ca să poată auzi conducătorii şi măgarii. Aşa că se întoarseră şi continuară să meargă spre Basilica, unde munţii împăduriţi ai nordului întâlneau deşertul vestului şi litoralul cu grădini din est. Cum cântaseră poeţii acest loc: Basilica, Oraş al Femeilor, Portul Ceţurilor, Grădina cu Ziduri Roşii a Sufletului Suprem, paradisul unde toate apele lumii se adună ca să formeze noi nori, să toarne din nou apă proaspătă peste pământ.

Sau, conform opiniei lui Mebbekew, cel mai bun oraş din lume ca să te regulezi.

Poteca dintre Poarta Negustorilor din Basilica şi casa Wetchik de pe Drumul Crestei nu se schimbase deloc în toţi aceşti ani – Nafai ştia şi dacă se clintea o piatră. Dar când Nafai împlinise treisprezece ani se întâmplase ceva care modificase înţelesul acestui drum. La treisprezece ani chiar şi cei mai promiţători băieţi se duceau să trăiască cu taţii lor, lăsându-şi în urmă şcoala pentru totdeauna. Cei care mai rămâneau erau cei care voiau să renunţe la comerţul bărbaţilor şi să devină învăţaţi. Când Nafai avea opt ani se rugase să locuiască cu tatăl său, la treisprezece ceruse exact invers. Nu, nu m-am decis să devin un învăţat, spusese, dar nici nu m-am decis să nu fiu. De ce trebuie să mă hotărăsc acum?

Lasă-mă să locuiesc cu tine, Tată, dacă trebuie – dar lasă-mă să rămân şi la şcoala Mamei până când lucrurile îmi devin mai limpezi. Nu ai nevoie de mine la munca ta, aşa cum ai nevoie de Elemak. Şi nu vreau să devin un alt Mebbekew.

Aşadar, deşi drumul dintre casa Tatălui şi oraş era neschimbat, acum Nafai îl parcurgea în direcţie opusă. Călătoria nu mai era acum de la casa din oraş a Rasei la ţară şi din nou înapoi; acum era un drum de la casa de la ţară a lui Wetchik spre oraş. Cu toate că de fapt el deţinea mai multe proprietăţi în oraş – toate cărţile lui, hârtiile, uneltele şi jucăriile – şi adesea dormea trei sau patru din cele opt nopţi ale săptămânii acolo, acasă însemna acum casa Tatălui.

Ceea ce era inevitabil. Nici un bărbat din Basilica nu avea ceva cu adevărat al lui; totul venea ca dar de la o femeie. Şi chiar şi un bărbat care, ca Tata, avea toate motivele să se simtă în siguranţă cu aceeaşi parteneră de mulţi ani – nici măcar el nu se putea simţi acasă în Basilica, din cauza lacului. Valea adâncă din inima oraşului – însuşi motivul pentru care oraşul exista – ocupa jumătate din spaţiul dintre ziduri, şi nici un bărbat n-ar fi putut vreodată să meargă acolo, nici un bărbat nu ar fi putut măcar intra în pădurea înconjurătoare suficient de departe ca să întrezărească o sclipire a apei. *Dacă* sclipea. Din câte ştia Nafai, valea era atât de adâncă, încât lumina soarelui nu atingea niciodată apele lacului Basilica.

Nici un loc nu poate însemna vreodată acasă atât timp cât există în interiorul său o zonă unde îţi este interzis să pătrunzi. Nici un bărbat nu este *cu adevărat* cetăţean în Basilica. Iar eu devin un străin în casa mamei mele.

Elemak vorbise adesea în anii trecuţi despre oraşe în care bărbaţii deţineau totul, locuri unde bărbaţii aveau mai multe soţii şi soţiile nu aveau alegerea reînnoirii contractului de căsătorie, şi chiar despre un oraş unde nu exista deloc căsătorie, ci orice bărbat putea lua orice femeie, iar ei îi era interzis să-l refuze cu excepţia cazului în care era deja însărcinată. Nafai se întreba totuşi dacă vreuna dintre aceste poveşti era adevărată. Căci de ce s-ar supune femeile unui astfel de tratament? Oare femeile din Basilica să fie mai puternice decât cele din orice alt loc? Sau bărbaţii de aici să fie mai slabi sau mai timizi decât cei din alte oraşe?

Brusc acest lucru deveni o problemă presantă.

— Ai dormit vreodată cu o femeie, Issya?

Issib nu răspunse.

— Mă întrebam doar, zise Nafai.

Issib nu spuse nimic.

— Încerc să-mi imaginez ce e atât de minunat la femeile din Basilica dacă un bărbat ca Elya se tot întoarce aici când ar putea trăi în unul dintre acele locuri unde bărbaţii fac ce vor tot timpul.

Abia acum Issib răspunse.

— În primul rând, Nafai, *nu* există locuri în care bărbaţii fac tot timpul ce vor. *Există* locuri unde bărbaţii se prefac că fac ceea ce vor, iar femeile se prefac că-i lasă, aşa cum femeile de aici se prefac că fac ce vor, iar *bărbaţii* se prefac că le lasă.

Asta era o idee interesantă. Lui Nafai nu-i trecuse niciodată prin minte că poate lucrurile nu aveau doar o singură latură şi nici nu erau atât de simple precum păreau. Dar Issib nu terminase, şi Nafai voia să audă continuarea.

— Şi în al doilea rând?

— În al doilea rând, Nyef, Mama şi Tata mi-au găsit o mătuşică acum câţiva ani şi, ca să fiu sincer, nu e totul chiar atât de grozav precum se spune.

Nu asta voia Nafai să audă.

— Meb pare să creadă că e.

— Meb n-are creier, zise Issib, el pur şi simplu merge acolo unde îl poartă partea lui cea mai protuberantă. Uneori asta înseamnă că-şi urmează nasul, dar de obicei nu.

— Cum a fost?

— A fost drăguţ. Era foarte dulce. Dar n-am iubit-o.

Issib părea puţin trist din cauza asta.

— Mă simţeam ca şi cum mi s-ar fi făcut ceva mie, în loc să facem ceva împreună.

— A fost pentru că...

— Pentru că sunt infirm? Parţial, presupun, cu toate că ea m-a învăţat cum să ofer plăcere şi a spus că am făcut-o surprinzător de bine. Tu probabil că te-ai bucura la fel ca Meb.

— Sper că nu.

— Mama spune că cei mai buni bărbaţi nu se bucură prea mult de mătuşici, pentru că bărbaţii buni nu vor să primească plăcerea ca o lecţie, ci vor să le fie dăruită liber, din dragoste. Dar a mai spus de asemenea că nici bărbaţilor celor mai răi nu le plac mătuşicile, pentru că nu pot să suporte ca altcineva în afară de ei să deţină controlul.

— Eu nici măcar nu vreau o mătuşica, declară Nafai.

— Mda, grozav. Atunci cum o să înveţi?

— Vreau să învăţ împreună cu partenera mea.

— Eşti un idiot romantic, zise Issib.

— Pe păsări sau pe şopârle nu trebuie să le înveţe nimeni.

— Nafai ab Wetchik mag Rasa, faimosul amant-şopârlă.

— Odată am urmărit o pereche de şopârle făcând asta o oră întreagă.

— Ai învăţat vreo tehnică bună?

— Sigur. Dar nu le poţi utiliza decât dacă ai proporţii de şopârlă.

— De ce?
— Are cam jumătate din lungimea corpului.
Issib râse.
— Imaginează-ţi că ar cumpăra pantaloni.
— Imaginează-ţi cum şi-ar lega sandalele!
— Ar trebui s-o înnozi în jurul taliei.
— Sau s-o arunci peste umăr.

Conversaţia dură cât traversară piaţa, unde oamenii tocmai începeau să-şi desfacă tarabele, aşteptând sosirea fermierilor de la câmpie. Tata deţinea câteva tarabe în piaţa exterioară, cu toate că nici unul dintre fermierii de la şes nu avea banii sau sofisticarea necesară ca să vrea să cumpere o întreprindere care întâmpina atâtea eforturi ca să supravieţuiască, fără să aducă un câştig care să merite osteneala. Singurele vânzări din piaţa exterioară erau chiar către vânzătorii din Basilica sau, mai rar, către străinii bogaţi care treceau pe acolo în drumul lor înspre sau dinspre oraş. Tata fiind plecat, Rashgallivak ar fi trebuit să supravegheze instalarea, şi bineînţeles că iată-l aranjând o vitrină în interiorul unei mese cu răcire. Îi făcură cu mâna, deşi el abia dacă se uită la ei, fără să dea măcar din cap în semn de recunoaştere. Aşa era Rash – în momente de criză se afla acolo unde era nevoie de el. În acel moment treaba lui era să întindă tarabele, şi acest lucru îi capta toată atenţia. Totuşi nu era aglomeraţie. Cele mai bune vânzări se făceau după-amiaza târziu, când basilicanii căutau daruri impresionante pe care să le ducă soţiilor sau iubitelor lor, sau să-i ajute să câştige inima cuiva.

Meb glumise odată că nimeni nu cumpăra plante exotice pentru sine, întrucât era foarte greu să le ţii în viaţă, ci numai ca daruri pentru că erau foarte scumpe.

— Sunt cadoul perfect, pentru că planta este frumoasă şi impresionantă exact atât timp cât durează şi relaţia – de obicei cam o săptămână. Apoi planta moare, dacă cele care au primit-o nu ne plătesc pe noi să venim să avem grijă de ea. În ambele cazuri, sentimentele lor faţă de plantă se potrivesc întotdeauna cu sentimentele pentru iubitul care le-a dăruit-o. Fie o iritare constantă pentru că e încă prezent, fie dezgust faţă de amintirea ofilită. Atunci când o iubire urmează să fie *permanentă*, îndrăgostiţii ar trebui să cumpere un copac.

Când Meb începuse să le vorbească aşa clienţilor, Tata îl izgonise de la tarabe. Fără îndoială, exact asta sperase şi Meb.

Nafai îi înţelegea dorinţa de a evita să ajute în afaceri. Nu era nimic amuzant în munca trândavă de a vinde o grămadă de plante temperamentale.

Dacă îmi termin studiile, gândi Nafai, va trebui să lucrez în fiecare zi într-una din slujbele astea mizerabile. Şi asta nu va duce nicăieri. Când va muri Tata, Elemak va deveni Wetchik, iar el n-o să mă lase niciodată să conduc propria mea caravană, adică singura parte interesantă a afacerii. Nu vreau să-mi petrec viaţa în sera caldă, sera uscată sau sera rece, cultivând şi altoind şi înmulţind plante care vor muri aproape imediat după ce vor fi vândute. Nu e nimic măreţ în asta.

Piaţa exterioară se termina la prima poartă, uşile uriaşe stând deschise ca întotdeauna – Nafai se întreba dacă mai pot fi închise vreodată. Nu prea conta, aceasta fusese întotdeauna cea mai bine păzită poartă pentru că era cea mai aglomerată. Retinele tuturor erau scanate şi verificate cu registrele cetăţenilor şi ale celor care deţineau drepturi. Issib şi Nafai, ca fii de cetăţeni, erau teoretic ei înşişi cetăţeni, chiar dacă nu li se permitea să deţină proprietăţi în interiorul oraşului, şi când aveau să ajungă la vârsta potrivită vor avea drept de vot. Astfel că paznicii îi tratară cu respect când îi lăsară să treacă.

Între poarta exterioară şi cea interioară, între zidurile înalte roşii protejate de paznici pe ambele părţi, oraşul Basilica îşi desfăşura cea mai profitabilă afacere: comerţul cu aur. În realitate, aurul nu deţinea ponderea cea mai mare printre mărfurile vândute şi cumpărate aici, cu toate că existau la fel de mulţi cămătari ca peste tot. Pe piaţa aurului se negocia orice formă de valoare uşor de transportat şi în consecinţă uşor de furat. Bijuterii, aur, argint, platină, baze de date, biblioteci, titluri de proprietate, obligaţiuni, certificate de deţinere de stocuri şi acţiuni: toate erau tranzacţionate aici, şi fiecare gheretă avea computerul ei care raporta operaţiunile în registrul oraşului – computerul principal al oraşului. În realitate, clipirea continuă a display-urilor holografice deasupra tuturor computerelor genera un ciudat efect de scânteiere, astfel încât, indiferent încotro priveai, întotdeauna părea că prinzi o mişcare cu coada ochiului. Meb spunea că de aceea creditorii şi vânzătorii de pe piaţa aurului erau atât de siguri că cineva îi spiona mereu.

Fără îndoială că majoritatea computerelor de aici îi remarcaseră pe Nafai şi Issib imediat ce retinele lor fuseseră scanate la poartă, transmiţând atât numele lor, cât şi poziţia şi situaţia financiară calculatorului. Intr-o zi acest lucru va însemna ceva, Nafai ştia asta, dar pe moment nu avea nici o însemnătate. De când Meb făcuse datorii imense anul trecut când împlinise optsprezece ani, toate creditele familiei Wetchik fuseseră drastic restricţionate, şi întrucât un împrumut era singurul mod în care Nafai putea intra în posesia unei sume importante de bani, nimeni de aici nu era interesat de el. Tata probabil putea să îndepărteze toate acele restricţii, dar întrucât Tata îşi derula toate afacerile cu bani cash, fără să se împrumute niciodată, restricţiile nu aveau cum să-l atingă, împiedicându-l pe Meb să se împrumute şi mai mult. Nafai asistase la plângeri, certuri, îmbufnări şi jeliri care păruseră să dureze luni întregi până când Meb înţelesese în cele din urmă că Tata nu se va îmbuna *niciodată* şi nu-i va permite o independenţă financiară. În ultimele luni Meb fusese destul de tăcut în privinţa asta. Acum ori de câte ori apărea cu haine noi pretindea că erau împrumutate de la prieteni miloşi, dar Nafai se îndoia de asta. Meb cheltuia încă banii ca şi cum i-ar fi avut, şi întrucât Nafai nu şi-l putea imagina pe Meb muncind, nu putea decât să tragă concluzia că Meb găsise pe cineva care să-l împrumute pe baza anticipatei sale părţi din averea Wetchik.

Ar fi fost stilul lui Meb – să se împrumute în baza morţii Tatei. Dar Tata era încă un bărbat sănătos şi viguros, în vârstă de numai cincizeci de ani. La un moment dat creditorii lui Meb vor obosi să mai aştepte, iar Meb va fi nevoit să vină din nou la Tata, implorându-l să-l scape de datorii.

La poarta interioară trecură printr-o altă verificare a retinei. Pentru că erau cetăţeni, iar computerele arătau nu numai că nu cumpăraseră nimic, dar nici nu se opriseră pe la vreun magazin, nu era necesar să li se scaneze corpul pentru ceea ce era eufemistic numit „împrumuturi neautorizate”. În câteva clipe trecură prin poartă, ajungând în oraşul propriu-zis.

Mai precis, intrară în piaţa interioară. Era aproape la fel de largă ca piaţa originară, dar aici asemănarea se oprea, căci în loc să vândă carne şi hrană, baloturi de pânză şi legături de buşteni, pe piaţa interioară se vindeau produse finite: prăjituri şi îngheţată, mirodenii şi ierburi, mobilă şi garnituri de pat,

draperii şi tapiserii, cămăşi şi pantaloni frumos cusuţi, sandale pentru picioare, mănuşi pentru mâini, inele pentru degetele de la picioare, de la mâini şi pentru urechi şi alte fleacuri exotice, animale şi plante, aduse cu mari cheltuieli şi riscuri din toate colţurile lumii. Aici Tata oferea cele mai preţioase plante, ţinându-şi magazinele deschise zi şi noapte.

Dar niciunul dintre acestea nu îl atrăgea pe Nafai în mod special – toate erau la fel pentru el, după ce trecuse atâţia ani prin piaţă cu atât de puţini bani. Pentru el tot ceea ce conta erau numeroasele tarabe care vindeau myachik-uri, mici bile de sticlă conţinând înregistrări de muzică, dansuri, sculpturi, picturi, tragedii, comedii şi fapte reale recitate ca nişte poeme, jucate ca piese de teatru sau cântate în opere; şi lucrări ale istoricilor, oamenilor de ştiinţă, filozofilor, oratorilor, profeţilor şi satiricilor; lecţii şi demonstraţii ale fiecărei arte sau meserii la care te-ai putea gândi; şi, desigur, superbele cântece de dragoste pentru care Basilica era renumită în lume, combinând muzica cu jocuri erotice fără cuvinte care se desfăşurau continuu, repetându-se la infinit aleatoriu, ca nişte sculpturi care se autocreau în dormitoare, grădini private şi în fiecare cămin din oraş.

Nafai era bineînţeles prea tânăr ca să cumpere vreun cântec de dragoste, dar văzuse mai multe când vizitase casele prietenilor ale căror mame sau profesori nu erau atât de discreţi ca Rasa. Îl fascinau, atât pentru muzică şi povestea implicată, cât şi pentru erotism. Dar el îşi petrecea timpul în piaţă căutând noi lucrări ale poeţilor, muzicienilor şi artiştilor din Basilica, sau din cele vechi care abia fuseseră primite, ori lucrări stranii din alte zone, fie traduse, fie în original. Poate că Tata le lăsase fiilor săi bani puţini, dar Mama le dădea tuturor copiilor ei – fii sau nepoate, ori simple pupile – alocaţii decente ca să-şi cumpere myachik-uri.

Nafai se pomeni îndreptându-se spre o tarabă unde un tânăr cânta cu o voce extrem de înaltă de tenor; melodia părea a fi una nouă a compozitoarei care se autonumea Răsărit de Soare – sau cel puţin o imitaţie foarte bună.

— Nu, zise Issib. Te poţi întoarce după-masă.

— Poţi s-o iei înainte, răspunse Nafai.

— Am întârziat deja.

— Păi, atunci pot să întârzii ceva mai mult.

— Maturizează-te, Nafai. Fie tu, fie profesorul va trebui să reluaţi mai târziu fiecare lecţie pe care o pierzi.

— Oricum n-o să învăţ niciodată totul, zise Nafai. Vreau să ascult cântecul.

— Ascultă-l din mers. Sau nu poţi să mergi şi să asculţi în acelaşi timp?

Nafai se lăsă condus afară din piaţă. Cântecul se stinse repede, pierdut în muzica de la alte tarabe, în zgomotele şi conversaţiile pieţei. Spre deosebire de piaţa exterioară, cea interioară nu-i aştepta pe fermierii de la câmpie, aşa că nu se închidea niciodată; jumătate dintre oamenii de aici, Nafai era sigur, nu dormiseră noaptea trecută, şi cumpărau pateuri şi ceai la micul dejun înainte de a se duce la culcare. Meb ar fi putut foarte bine să fie unul dintre ei. O clipă, Nafai îl invidie pentru libertatea vieţii lui. Dacă o să ajung vreodată un mare istoric sau om de ştiinţă, oare voi avea o astfel de libertate? Să mă trezesc la amiază, să scriu până la apusul soarelui şi apoi să mă aventurez afară în noaptea basilicană să văd dansuri şi piese de teatru, să ascult concerte, sau poate să recit fragmente din lucrările pe care le-am scris în timpul zilei în faţa unui auditoriu competent care să-mi presare lectura cu discuţii, comentarii, laude şi critici – cum ar putea vreodată expediţiile obositoare, murdare ale lui Elemak să se compare cu o astfel de viaţă? Şi apoi să mă întorc în zori la casa lui Eiadh şi să fac dragoste cu ea şoptind şi râzând de aventurile şi triumfurile nopţii.

Numai câteva lucruri lipseau pentru ca acest vis să se transforme în realitate. În primul rând, Eiadh încă nu avea o casă, şi cu toate că îşi câştigase o oarecare reputaţie ca recitatoare şi cântăreaţă, era limpede că nu avea să aibă una dintre acele cariere strălucitoare; nu era un miracol, şi fără îndoială casa ei avea să fie una modestă timp de mulţi ani. Nu contează, o s-o ajut eu să-şi cumpere una mai frumoasă decât şi-ar permite ea singură, chiar dacă atunci când un bărbat ajută o femeie să cumpere proprietăţi în Basilica banii nu pot veni decât ca un dar. Eiadh e o femeie prea onestă ca după expirarea contractului să mă dea afară din casa pe care eu am ajutat-o s-o cumpere.

Celălalt lucru care lipsea visului era că Nafai de fapt nu scrisese niciodată nimic care să fie deosebit de valoros. Bineînţeles, asta era din cauză că nu îşi alesese până acum

domeniul de activitate, astfel încât încă se mai testa, bălăcindu-se câte puţin în toate. Foarte curând se va hotărî, va găsi unul în care se va dovedi că are fler, şi atunci vor exista myachik-uri cu lucrările *lui* pe tarabele din piaţa interioară.

Pe Drumul Sacru se desfăşura un fel de procesiune înspre Viroagă, şi deci – ca bărbaţi – trebuiră să-l ocolească; dar şi aşa ajunseră repede la casa Mamei. Issib îl părăsi imediat, plutind pe scara exterioară până în camera computerului unde îşi petrecea de altfel tot timpul în acele zile. Următoarea clasă a celor tineri îşi începuse deja lecţia în colţul sudic al verandei cu coloane, în bătaia razelor oblice ale soarelui. Făceau rugăciuni, băieţii lovindu-se scurt din când în când, fetele mormăind încet pentru sine. Propria clasă ar fi trebuit să facă acelaşi lucru undeva înăuntru, dar Nafai nu se grăbea să li se alăture întrucât era necuviincios să deranjezi în timpul unei rugăciuni.

Merse încet, ocolind clasa de pe verandă, făcând o pauză ca să se sprijine de o coloană ferită şi să asculte muzica liniştitoare a glasurilor ca de fetiţe răsunând la întâmplare, însă descoperind filoane de moment care se pierdeau chiar în clipa în care o făcea; şi ritmul întrerupt, staccato, al băieţilor plesnindu-şi picioarele îmbrăcate în pantaloni, braţele şi pieptul în mişcare, obrajii netezi.

Pe când stătea acolo, o fetiţă din clasă apăru deodată lângă el. O cunoştea desigur de la şcoală. Era o mică vrăjitoare pe nume Luet, despre care se zvonea că are nişte viziuni atât de remarcabile, încât unele dintre doamnele de pe Prag o considerau deja o adevărată vizionară. Nafai nu punea prea multă bază pe asemenea poveşti magice – Sufletul Suprem nu putea cunoaşte viitorul mai mult decât putea o fiinţă umană, iar în ceea ce privea viziunile, oamenii şi le aminteau numai pe acelea care din pur noroc se întâmpla să se potrivească într-un anumit punct cu realitatea.

— Tu eşti cel acoperit de foc, zise ea.

Despre ce vorbea? Cum ar fi trebuit să răspundă la aşa ceva?

— Nu, eu sunt Nafai.

— Nu foc cu adevărat. Mici sclipiri ca de diamant care devin fulgere atunci când eşti supărat.

— Trebuie să intru în casă.

Ea îi atinse mâneca; asta îl reţinu la fel de ferm ca şi cum l-ar fi apucat de braţ.

— Ştii, ea n-o să fie niciodată soţia ta.

— Cine?

— Eiadh. O să se ofere, dar tu o s-o refuzi.

Asta era umilitor. Cum putea această fetiţă, probabil de numai doisprezece ani, şi după forma şi dimensiunea trupului *categoric* nefiind încă o tânără femeie, să ştie ceva despre sentimentele lui pentru Eiadh?

Dragostea lui era oare atât de evidentă pentru toată lumea? Ei, bine, aşa să fie – nu avea nimic de ascuns. Era onorabil să se ştie că iubeşti o astfel de femeie. Iar despre faptul că fetiţa era o vizionară, asta nu era foarte probabil, nu dacă spunea că Eiadh i s-ar *oferi* lui şi el ar refuza-o! Mai degrabă îmi tai propriul deget decât s-o refuz pe femeia perfectă din Basilica drept soţie.

— Scuză-mă, zise Nafai trăgându-şi braţul. Oricum nu-i plăcea ca fata asta să-l atingă. Se spunea că mama ei era o sălbatică, una dintre acele femei singuratice şi dezbrăcate care veneau în Basilica din deşert; se presupunea că sunt femei sfinte, dar Nafai ştia foarte bine că ele se culcau cu orice bărbat care le-o cerea, chiar pe străzile oraşului, şi orice bărbat avea dreptul să-şi ia una chiar dacă avea contract cu o soţie. Bărbaţii decenţi şi de obârşie înaltă nu făceau aşa ceva, bineînţeles – nici măcar Meb nu se lăudase cu „venerarea deşertului” sau că ar merge la „petreceri în praf”, aşa cum erau numite grosolan acuplările cu sălbaticele. Nafai nu vedea nimic sfânt în afacerea asta, iar din punctul lui de vedere această Luet era un bastard, concepută de o nebună şi un bărbat ca un animal dintr-o împerechere care era mai aproape de viol decât de dragoste. Nu exista nici o şansă ca Sufletul Suprem să aibă ceva de-a face cu *ei*.

— *Tu* eşti bastardul, zise fata.

Apoi se îndepărtă. Ceilalţi îşi terminaseră rugăciunile – sau poate se opriseră să asculte ceea ce îi spunea Luet. Ceea ce însemna că povestea se va răspândi în toată casa până la prânz şi în toată Basilica până la cină şi fără îndoială Issib îl va tachina acasă în această privinţă, iar Elemak şi Mebbekew nu-l vor lăsa *niciodată* să uite, şi îşi dori ca femeile din Basilica să le ţină închise sub cheie pe nebunele ca Luet în loc să ia mereu în serios stupidele lor vorbe fără sens.

3. FOCUL

În interiorul casei se îndreptă spre camera cu fântână, unde clasa lui se întrunea pe perioada toamnei. Din bucătărie se simţea mirosul pregătirilor pentru prânz, şi cu o împunsătură îşi aminti că, din cauza certei cu Elemak, uitase complet să mănânce. Până în acea clipă nu-i fusese deloc foame, dar acum îşi dăduse seama că era lihnit. De fapt, se simţea puţin ameţit. Trebuia să se aşeze. Camera cu fântână se afla la numai câţiva paşi depărtare; cu siguranţă vor înţelege de ce a întârziat dacă va sosi fără să se simtă bine. Nimeni nu se putea supăra pe el. Nimeni nu l-ar fi crezut un molâu leneş dacă era *bolnav*. Nu era nevoie să se ştie că era bolnav de foame.

Se târî abătut în clasă, jucându-şi cu convingere rolul, sprijinindu-se pentru o clipă de perete. Putea simţi ochii lor asupra lui, dar nu ridică privirea; avea o vagă idee că oamenii cu adevărat bolnavi nu înfruntă cu uşurinţă privirile celorlalţi. Se aştepta întru câtva ca profesoara din acea zi să-l întrebe. „Ce s-a întâmplat, Nafai? Nu te simţi bine?”

În loc de asta, liniştea dură până când el alunecă în jos pe perete, aşezându-se ghemuit pe podeaua de lemn.

— O să organizăm o petrecere de înmormântare, Nafai, în caz că o să mori subit.

O, nu! Nu era o profesoară, una dintre acele tinere femei uşor de păcălit care erau foarte impresionate că Nafai era însuşi fiul Rasei. Astăzi era chiar Mama acolo. Ridică ochii şi-i întâlni privirea. Ii zâmbea maliţios, absolut deloc înşelată de rolul său de bolnav.

— Te aşteptam. Issib e deja în porticul meu. Nu mi-a spus că ai fi pe moarte, dar sunt sigură că a fost o scăpare.

Nu mai era nimic de făcut decât să privească lucrurile cu umor. Nafai oftă şi se ridică în picioare.

— Ştii, mamă, faptul că tu nu vrei să renunţi la incredulitate va da înapoi cariera mea de actor cu câţiva ani.

— E-n regulă, Nafai, dragule. Cariera ta de actor va da înapoi teatrul basilican cu câteva secole.

Ceilalţi elevi râseră. Nafai zâmbi, dar în acelaşi timp parcurse grupul cu privirea ca să vadă cine se bucura mai mult. Eiadh era acolo, stând lângă fântână, de unde câteva picături de apă i se prinseseră în păr şi reflectau lumina ca nişte nestemate. *Ea* nu râdea de el. Însă îi surâse frumos şi îi făcu cu ochiul. El îi

întoarse zâmbetul – ca un clovn stupid, era convins – şi aproape că se împiedică de treaptă urcând spre uşa care ducea la coridorul din spate. Bineînţeles urmară şi mai multe râsete, astfel că Nafai se întoarse şi făcu o plecăciune adâncă. Apoi continuă să meargă cu demnitate, lovindu-se deliberat de cadrul uşii ca să stârnească alte râsete înainte de a ieşi în cele din urmă din încăpere.

— Despre ce e vorba? o întrebă pe Mama, grăbindu-se s-o ajungă din urmă.

— Probleme de familie, răspunse ea.

Trecură prin uşa care dădea în porticul privat al Mamei. Aveau să stea, ca întotdeauna, în zona ferită de lângă uşă; în spatele paravanului, afară lângă balustradă, porticul oferea o vedere frumoasă asupra Viroagei, deşi bărbaţilor le era absolut interzis să meargă acolo. În locuinţele particulare asemenea interdicţii erau adesea ignorate – Nafai cunoştea câţiva băieţi care vorbeau despre Viroagă pornind de la presupunerea că nu era nimic deosebit, o râpă abruptă şi accidentată acoperită de copaci şi plante agăţătoare, cu o aglomerare de nori sau ceaţă care blocau vederea spre centrul unde, probabil, se găsea lacul sacru. Dar în casa Mamei se arăta întotdeauna un respect decent, şi Nafai era sigur că nici chiar Tata nu trecuse vreodată dincolo de paravan.

După ce termină de clipit, ieşind în lumina puternică a soarelui, Nafai putu să vadă cine mai era în portic. Issib, desigur, dar, spre surprinderea lui Nafai, însuşi Tata se afla acolo, întors acasă din călătoria lui. De ce venise la casa Rasei din oraş, în loc să se ducă mai întâi acasă?

Tata se ridică în picioare ca să-l întâmpine cu o îmbrăţişare.

— Elemak e acasă, tată.

— M-a informat Issya.

Tata părea foarte serios, foarte distant. Avea ceva în minte. Nu putea fi vorba de ceva bun.

— Acum că Nafai e în sfârşit aici, zise Mama, poate că putem înţelege ceva din toate astea.

Abia acum, aşezându-se pe cel mai bun loc situat la umbră care nu era deja ocupat, Nafai îşi dădu seama că împreună cu ei se aflau două fete. La prima privire, în lumina orbitoare, presupusese că erau surorile lui, fiicele Rasei Sevet şi Kokor – în acel context, o adunare cu Rasa şi copiii ei, prezenţa Tatei era

surprinzătoare, întrucât el era doar tatăl lui Issib şi al lui Nafai, nu şi al fetelor. Dar în loc de Sevet şi Kokor erau două fete de la şcoală – Hushidh, o altă nepoată a Mamei, de aceeaşi vârstă cu Eiadh, şi mica vrăjitoare de pe verandă, Luet. O privi consternat – cum ajunsese deja acolo atât de repede? Nu că el s-ar fi grăbit. Probabil că Mama trimisese după ea chiar înainte să afle că sosise şi Nafai.

Ce căutau Luet şi Hushidh într-o adunare de familie?

— Dragul meu soţ Wetchik are ceva să ne spună. Sperăm că puteţi – mă rog, cel puţin că Luet şi Hushidh ar putea...

— Ce-ar fi să încep pur şi simplu? zise Tata.

Mama zâmbi şi-şi ridică mâinile într-o graţioasă şi elegantă înălţare din umeri.

— În dimineaţa asta am văzut ceva tulburător, începu Tata. De fapt, chiar înainte de a se face dimineaţă. Eram în drum spre casă pe Drumul Deşertului – ieri am fost în deşert, să meditez şi să mă consult cu mine însumi şi cu Sufletul Suprem când dintr-odată am simţit o dorinţă puternică – o nevoie, de fapt – să părăsesc drumul, chiar dacă aşa ceva e o prostie în perioada întunecată dintre apusul lunii şi răsăritul soarelui. Nu m-am dus departe. Nu a trebuit decât să înconjor o stâncă mare, şi mi-a devenit limpede de ce fusesem condus în acel punct. Căci de acolo am zărit în faţa mea Basilica. Dar nu Basilica la care m-aş fi aşteptat, împestriţată cu luminile sărbătorii din Dolltown sau din piaţa interioară. Ceea ce am văzut a fost Basilica arzând.

— În *flăcări*? întrebă Issib.

— O viziune, desigur. Nu am ştiut asta la început, închipuiţi-vă – am sărit, intenţionam s-o iau la goană spre oraş – să mă reped aici şi să văd dacă sunteţi teferi, dragii mei...

— Aşa cum cu siguranţă m-aş fi aşteptat să faci, zise Mama.

— Dar oraşul a dispărut la fel de brusc cum apăruse. A rămas numai focul, înălţându-se ca să formeze o coloană pe stânca din faţa mea. A stat acolo mult timp, un stâlp de foc. Şi era fierbinte, fierbinte ca şi cum ar fi fost real. Îl simţeam arzându-mă, deşi bineînţeles pe hainele mele nu e nici o urmă. Apoi coloana de foc s-a ridicat spre cer, la început încet, apoi mai repede şi tot mai repede până când a devenit ca o stea mişcându-se pe cer, şi pe urmă a dispărut complet.

— Erai obosit, Tată, spuse Issib.

— Am fost obosit de multe ori, dar niciodată nu am văzut coloane de foc. Sau oraşe arzând.

Mama vorbi din nou:

— Tatăl tău a venit la mine, Issya, pentru că speră ca eu să-l pot ajuta să înţeleagă sensul acestor lucruri. Dacă e ceva venit de la Sufletul Suprem sau e numai un fel de vis nebunesc cu ochii deschişi.

— Eu votez pentru vis, zise Issib.

— Chiar şi nebunia poate veni de la Sufletul Suprem, spuse Hushidh.

Toată lumea se uită la ea. Era o fată mai degrabă banală, mereu tăcută în clasă. Acum, că Nafai le vedea pe ea şi pe Luet una lângă alta, îşi dădea seama că semănau foarte mult. Oare erau surori? Mai precis, oare ce făcea Hushidh aici, şi cu ce drept se pronunţa ea în probleme de familie?

— *Poate* veni de la Sufletul Suprem, zise Tata. Dar aşa să fi fost? Şi dacă a fost, ce semnificaţie are?

Nafai îşi dădu seama că Tata adresa acele întrebări nu Rasei sau chiar lui Hushidh, ci lui Luet! Doar nu putea să creadă ce spuneau femeile despre ea, nu-i aşa? O singură viziune să fi transformat un om de afaceri raţional într-un pelerin superstiţios încercând să găsească înţelesuri în tot ceea ce vedea?

— Eu nu pot să vă spun ce semnificaţie au visele dumneavoastră, spuse Luet.

— Oh, făcu Tata. Nu m-am gândit...

— Dacă Sufletul Suprem a trimis visul şi dacă vrea ca dumneavoastră să-l înţelegeţi, atunci vă va trimite de asemenea şi interpretarea.

— Nu exista o interpretare.

— Nu exista? întrebă Luet. A fost pentru prima oară când aţi avut un astfel de vis, nu-i aşa?

— Categoric. Nu-mi stă în obicei să am viziuni în timp ce merg noaptea pe drum.

— Deci nu sunteţi obişnuit să recunoaşteţi semnificaţiile care vin împreună cu o viziune.

— Presupun că nu.

— Şi totuşi *aţi primit* mesaje.

— Zău?

— Înainte de a vedea flacăra, aţi ştiut că trebuia să vă abateţi din drum.

— Mă rog, asta da.

— Cum credeţi că sună glasul Sufletului Suprem? Credeţi că vorbeşte Basyat sau că pune indicatoare?

Luet părea uşor dispreţuitoare – un ton scandalos în prezenţa unui om cu statutul lui Wetchik în oraş. Dar el nu părea să se simtă ofensat, acceptând dojana ei de parcă fata ar fi avut vreun drept să-l pedepsească.

— Sufletul Suprem toarnă cunoştinţe pure în minţile noastre, neamestecate cu limbajul uman, zise ea. Întotdeauna ni se dă mai mult decât ne e posibil să înţelegem, iar noi putem înţelege cu mult mai mult decât putem exprima în cuvinte.

Vocea lui Luet avea o putere atât de simplă. Nu ca incantaţiile pe care vrăjitoarele şi profeţii din piaţa interioară le psalmodiau când încercau să-şi atragă clienţii. Ea vorbea ca şi cum ar fi ştiut, ca şi cum nu ar fi existat loc de îndoială.

— Atunci să vă întreb, domnule. Când aţi văzut oraşul în flăcări, cum aţi ştiut că era Basilica?

— L-am văzut de mii de ori, exact din acel unghi, când veneam dinspre deşert.

— Dar aţi văzut forma oraşului şi l-aţi recunoscut pornind de la ea, sau de la început aţi ştiut că era Basilica în flăcări, şi atunci mintea a readus imaginea oraşului pe care o aveaţi deja în memorie?

— Nu ştiu – de unde să ştiu asta?

— Amintiţi-vă. Recunoaşterea a fost înaintea viziunii, sau viziunea a fost prima?

În loc să-i spună fetei să plece, Tata închise ochii şi încercă să-şi amintească.

— Dacă pui aşa problema, cred... Am ştiut înainte chiar de a privi în acea direcţie. De fapt nu cred că am văzut ceva înainte de a mă întoarce într-acolo. Am văzut *flacăra*, dar nu oraşul pe care îl mistuia. Şi acum că mă întrebi, am ştiut de asemenea şi că Rasa şi copiii mei erau într-un pericol cumplit. Asta am ştiut-o înainte de toate, imediat cum am găsit stânca – asta făcea parte din sentimentul de necesitate. Am ştiut că dacă mă abat de pe drum şi vin în acel punct precis, o să pot să-i salvez din pericol. Abia atunci mi-a venit în minte care era pericolul, şi abia în ultimul rând am văzut flacăra şi oraşul din interiorul ei.

— E o viziune adevărată, zise Luet.

Numai de la atât? Ştia numai din ordinea lucrurilor? Probabil ar fi spus acelaşi lucru indiferent ce îşi amintea Tata. Şi poate că Tata îşi amintea în felul acesta pentru că aşa îi sugerase Luet. Asta îl înfuria pe Nafai, Tata să dea din cap aprobator când fata asta de doisprezece ani îl trata cu condescendenţă ca pe un ucenic într-o meserie în care ea era un maestru recunoscut şi respectat.

— Dar nu era adevărat, zise Tata. Când am ajuns aici, nu exista nici un pericol.

— Nu, eu nu cred asta, replică Luet. Când aţi simţit pentru prima dată că soţia şi copiii sunt în primejdie, ce aţi vrut să *faceţi*?

— Voiam să-i salvez, bineînţeles.

— *Cum* anume?

Închise din nou ochii.

— Nu să-i scot dintr-o clădire în flăcări. Asta nu mi-a trecut prin minte decât mai târziu, când parcurgeam restul drumului spre oraş. Pe moment am vrut să strig că arde oraşul, că noi trebuie să...

— Ce?

— Am vrut să spun că trebuie să părăsim oraşul. Dar prima dată nu asta am vrut. Când a început, am simţit că trebuie să vin în oraş şi să spun tuturor că se apropie un foc.

— Şi că ei trebuie să plece?

— Bănuiesc că da, zise Tata. Bineînţeles, ce altceva?

Luet nu spuse nimic, dar ochii ei nu se desprinseră de faţa lui.

— Ba nu, continuă Tata. Nu, nu era *asta*. Părea surprins: Nu aveam de gând să-i avertizez să plece.

Luet se aplecă în faţă, părând cumva mai concentrată, nu atât de analitică.

— Domnule, o clipă mai înainte, când spuneaţi că aţi vrut să-i avertizaţi să iasă din oraş...

— Dar nu asta aveam de gând să fac.

— Dar când v-aţi gândit pe moment – când aţi *presupus* că voiaţi să le spuneţi să plece din oraş – cum a fost? Când ne-aţi spus nouă asta, de unde aţi ştiut că era greşit?

— Nu ştiu. Pur şi simplu am simţit... că era *greşit*.

— Asta e foarte important, insistă Luet. Cum aţi *simţit* că era greşit?

El închise iar ochii.

— Nu sunt obişnuit să mă gândesc la cum gândesc. Iar acum încerc să-mi amintesc cum m-am simţit când am crezut că-mi amintesc ceva ce de fapt nu-mi aminteam...

— Nu vorbiţi, zise Luet.

El tăcu.

Nafai voia să ţipe la cineva. Ce făceau acolo, ascultând-o pe fetiţa aia proastă şi urâtă, permiţându-i să-i zică Tatei – Wetchik însuşi, în caz că nu-şi mai amintea nimeni – să tacă!

Dar toţi ceilalţi erau atât de concentraţi, încât Nafai nu spuse nimic. Issib ar fi fost tare mândru de el fiindcă se abţinuse să rostească ceea ce gândea.

— Ceea ce am simţit, zise Tata, a fost *nimic*. Dădu încet din cap: Imediat ce ai pus întrebarea eu am răspuns... Bineînţeles, cum altfel, apoi tu stăteai acolo şi te uitai la mine şi eu nu aveam nimic în cap.

— Prost, zise ea.

El înălţă o sprânceană. Spre uşurarea lui Nafai, îşi dădea seama în cele din urmă cu câtă lipsă de respect îi vorbea Luet.

— V-aţi simţit prost, zise ea. Şi aşa aţi ştiut că ceea ce tocmai spuseseţi era greşit.

El aprobă din cap.

— Da, cred că aşa e.

— Despre ce tot vorbiţi? interveni Issib. Analizarea analizei voastre a analizelor este o halucinaţie total subiectivă?

Bravo, Issya, îşi zise Nafai în sinea lui. Mi-ai luat vorba din gură.

— Puteţi juca jocul ăsta toată dimineaţa, dar nu faceţi decât să daţi semnificaţii unei experienţe lipsite de sens. Visele nu sunt nimic altceva decât frânturi aleatoare de amintiri, pe care creierul le interpretează apoi astfel încât să inventeze conexiuni cauzale, fapt care duce la crearea unor poveşti *din nimic*.

Tata se uită îndelung la Issib, apoi clătină din cap.

— Ai dreptate, bineînţeles. Cu toate că eram complet treaz şi nu am mai avut niciodată halucinaţii până atunci, nu a fost decât o conexiune aleatoare de sinapse în creierul meu.

Nafai ştia, aşa cum ştiau cu siguranţă şi Mama, şi Issib, că Tata era ironic, că îi spunea lui Issib că viziunea cu focul de pe stâncă era *mai mult* decât un vis fără sens. Dar Luet nu îl cunoştea pe Tata, astfel că ea crezu că el dă înapoi din faţa misticismului, retrăgându-se în realitate.

— Greşiţi, zise ea. A fost o viziune adevărată, pentru că a venit la dumneavoastră aşa cum trebuie. Înţelegerea a venit *înaintea* viziunii – de asta am pus acele întrebări. Semnificaţia există acolo şi atunci când creierul furnizează imaginile şi te lasă pe tine să le înţelegi. Aşa vorbeşte Sufletul Suprem cu noi.

— Aşa vorbeşte cu nebunii vrei să spui, replică Nafai.

O regretă imediat, dar deja era prea târziu.

— Cu nebunii ca *mine*, zise Tata.

— Te asigur că Luet e cel puţin la fel de sănătoasă ca şi tine, adăugă Mama.

Issib nu putu să lase să-i scape ocazia de a arunca o săgeată.

— La fel de sănătoasă ca Nyef? Atunci înseamnă că are probleme mari.

Tata opri imediat tachinările lui Issib.

— Tu însuţi ai spus acelaşi lucru cu doar un minut în urmă.

— Eu n-am făcut oamenii nebuni.

— Nu, tu nu ai avut – cum să-i spunem? – *elocvenţa tăioasă* a lui Nafai.

Nafai ştia că acum nu se mai putea salva decât tăcând şi lăsându-l pe Issib să reflecte căldura. Dar el era dedicat scepticismului, iar autocontrolul nu era trăsătura lui cea mai puternică.

— Fata asta, zise el. Nu vezi cum te conduce, tată? îţi pune o întrebare, dar nu-ţi spune de la început ce va însemna răspunsul, astfel încât, indiferent ce ai răspunde, ea poate să spună: Aşa e, viziunea e adevărată, Sufletul Suprem îţi vorbeşte.

Tata nu răspunse imediat. Nafai îi aruncă o privire lui Luet, simţindu-se triumfător, voind ca ea să fie neliniştită. Dar ea nu era neliniştită. Se uita la el foarte calmă. Concentrarea dispăruse şi acum era pur şi simplu calmă. Asta îl deranja, siguranţa privirii ei.

— La ce te uiţi? întrebă.

— La un prost.

Nafai sări în picioare.

— Nu sunt obligat să te ascult cum mă faci...

— Stai jos! răcni Tata.

Nafai se aşeză, fierbând.

— Ea tocmai te-a ascultat pe tine numind-o escroacă, zise Tata. Apreciez că ambii mei fii fac exact ceea ce voiam eu să facă – să asigure o audienţă sceptică poveştii mele. Aţi analizat

procesul foarte inteligent, iar versiunea voastră asupra lucrurilor a luat în calcul tot ceea ce ştiţi voi, la fel de precis ca şi versiunea lui Luet.

Nafai era pregătit să-l ajute să tragă concluzia corectă.

— Atunci regula simplităţii maxime îţi cere să...

— Regula tatălui tău îţi cere să-ţi ţii gura, Nafai. Ceea ce uitaţi amândoi este că există o diferenţă fundamentală între voi şi mine.

Tata se aplecă spre Nafai:

— Eu am văzut focul.

Se lăsă din nou pe spate.

— Atunci Luet nu mi-a spus ce să gândesc sau ce să simt. Iar întrebările ei m-au ajutat să-mi amintesc – m-au ajutat *pe mine* să-mi amintesc – modul în care s-a întâmplat în realitate. În loc de felul în care deja modificasem totul ca să se potrivească ideilor mele preconcepute. Ea *a ştiut* că trebuie să fie straniu – exact în felul în care a fost straniu. Bineînţeles, pe tine nu pot să te conving.

— Nu. Nu te poţi convinge decât pe tine însuţi.

— În final, Nafai, singura persoană pe care cineva o poate convinge este el însuşi.

Bătălia era deja pierdută dacă Tata recurgea la aforisme. Nafai se lăsă pe spate în scaun aşteptând să se termine totul. Se consola cu faptul că, la urma urmelor, nu fusese decât un vis. Nu avea să-i schimbe viaţa sau ceva de genul ăsta.

Tata însă nu terminase.

— Ştii ce voiam de fapt să fac, când am simţit acea nevoie urgentă să ajung în oraş? Voiam să avertizez oamenii... să urmeze vechile căi, să se întoarcă la legile Sufletului Suprem, altfel acest loc va arde.

— Care loc? întrebă Luet, regăsindu-şi concentrarea.

— Locul ăsta. Basilica. Oraşul. L-am văzut arzând.

Din nou Tata tăcu, privind în ochii ei vii.

— Nu oraşul, spuse în cele din urmă. Oraşul era numai imaginea oferită de mintea mea, nu-i aşa? Nu oraşul. Întreaga lume. Harmony, arzând în întregime.

Rasa icni.

— Pământul, şopti ea.

— Oh, te rog, făcu Nafai. Deci Mama avea de gând să lege viziunea Tatei de acea veche poveste despre planeta-mamă

care fusese arsă de Sufletul Suprem pentru a pedepsi omenirea din cauza oricărui păcat împotriva căruia povestitorul curent trebuia să predice. Mitul universal coercitiv: dacă nu faci ce-ţi spun eu – adică, ce spune *Sufletul Suprem* –, atunci întreaga lume va arde.

— N-am văzut focul în sine, zise Luet ignorându-l pe Nafai. Poate nici măcar nu văd acelaşi lucru.

— Dar *tu* ce ai văzut? întrebă Tata. Inima lui Nafai se strânse remarcând cât de respectuos era cu fata.

— Am văzut Lacul Adânc din Basilica acoperit de sânge şi cenuşă.

Nafai aşteptă să termine. Dar ea se opri acolo.

— Ce-i asta? Asta-i tot? Nafai se ridică în picioare, pregătindu-se să iasă. E minunat să vă ascult pe amândoi comparându-vă viziunile. Eu am văzut un oraş în flăcări. Ei, bine, eu am văzut un lac acoperit de zgură.

Luet se ridică şi îl înfruntă. Ba nu, îl privi de sus, ceea ce era ridicol, întrucât el era cu aproape jumătate de metru mai înalt decât ea.

— Te cerţi cu mine, zise ea pătimaş, numai pentru că nu vrei să crezi ceea ce ţi-am spus despre Eiadh.

— Ridicol, replică Nafai.

— Ai avut o viziune cu Eiadh? întrebă Rasa.

— Ce are de-a face Eiadh cu *Nyef*? interveni şi Issib.

Nafai o urî pentru că pomenise iar numele ei, în faţa familiei lui.

— Poţi să inventezi ce vrei despre alţi oameni, dar ai face bine ca *pe mine* să mă laşi în pace.

— Destul, rosti Tata. Am terminat.

Rasa îl privi surprinsă.

— Mă dai afară din propria mea casă?

— Îi dau afară pe fiii mei.

— Ai autoritate asupra *fiilor tăi*, bineînţeles.

Mama zâmbea, dar Nafai ştia după tonul ei calm că era foarte supărată.

— Oricum, aici în casa *mea* nu-i văd decât pe elevii *mei*.

Tata dădu din cap, acceptând dojana, apoi se ridică să plece.

— Atunci ies eu – sper că asta pot s-o fac.

— Întotdeauna poţi pleca, adoratul meu soţ, atât timp cât promiţi că te întorci la mine.

Răspunsul lui fu un sărut pe obrazul ei.

— Ce o să faci? întrebă ea.

— Ceea ce mi-a spus Sufletul Suprem să fac.

— Şi focul ce e?

— Avertizează oamenii să se întoarcă la legile Sufletului Suprem sau altfel lumea va arde.

Issib era îngrozit.

— Tată, e o nebunie!

— Am obosit să tot aud cuvântul ăsta din gura fiilor mei.

— Dar... profeţii Sufletului Suprem nu spun astfel de lucruri. Ei sunt ca poeţii, numai că metaforele lor cuprind lecţii morale, sau glorifică Sufletul Suprem, sau...

— Issya, zise Wetchik, toată viaţa mea am ascultat aceste aşa-zise profeţii – şi psalmii, şi legendele, şi pe preoţii din temple – şi întotdeauna m-am gândit, dacă *asta* este tot ce are de spus Sufletul Suprem, de ce să mă mai ostenesc să ascult? De ce s-ar mai obosi Sufletul Suprem să *vorbească*, dacă numai atât are în minte?

— Atunci de ce ne-ai învăţat *pe noi* să-i vorbim Sufletului Suprem? întrebă Issib.

— Pentru că am crezut în legile vechi. Eu însumi i-am vorbit Sufletului Suprem, deşi mai mult ca mod de a-mi limpezi propriile gânduri decât pentru că eram cu adevărat convins că el *ascultă*. Apoi noaptea trecută – în dimineaţa asta – am avut o experienţă pe care nu mi-aş fi închipuit-o. Nu mi-am dorit-o niciodată. Nici măcar n-am ştiut ce este până acum, până în aceste ultime momente când am vorbit cu Luet. Acum ştiu... cum te simţi când auzi vocea Sufletului Suprem în interiorul tău. Nu seamănă deloc cu ceea ce au spus poeţii, visătorii şi escrocii care scriu tot ce le trece prin cap şi vând apoi asta drept profeţie. În mine nu eram eu însumi, iar Luet mi-a arătat că şi ea are aceeaşi voce înăuntrul ei. Asta înseamnă deci că Sufletul Suprem este adevărat şi viu.

— Poate că este adevărat, zise Issib. Asta nu ne spune ce este.

— Este păzitorul lumii, spuse Wetchik. Mi-a cerut să ajut. Mi-a *spus* să ajut. Şi o voi face.

— Asta ţine de templu. Tu nu ştii nimic despre aşa ceva. Tu cultivi plante exotice.

Tata înlătură obiecţiile lui Issib cu un gest.

— Dacă Sufletul Suprem are nevoie ca eu să ştiu ceva, îmi va arăta.

Apoi se îndreptă spre uşa care ducea în casă. Nafai îl urmă câţiva paşi.

— Tată!

Tatăl aşteptă.

Problema era că Nafai nu ştia ce să spună. Doar că trebuia să spună ceva. Că era o întrebare foarte importantă al cărei răspuns trebuia să-l afle înainte ca Tata să plece. Dar nu ştia care era întrebarea.

— Tată, zise din nou.

— Da?

Şi pentru că Nafai nu se putea gândi la întrebarea adevărată, cea profundă, cea importantă, o puse pe singura care îi veni în minte.

— *Eu* ce trebuie să fac?

— Urmează vechile legi ale Sufletului Suprem, zise Tatăl.

— Ce înseamnă asta?

— Altfel lumea va arde.

Şi Tata ieşi.

Nafai privi un timp uşa goală. Nu se întâmpla nimic, aşa că se întoarse către ceilalţi. Se uitau toţi la el, de parcă s-ar fi aşteptat ca el să facă ceva.

— *Ce-i*?

— Nimic, zise Mama. Se sculă de pe scaunul ei din umbra copacului kaplya: O să ne întoarcem toţi la treburile noastre.

— Asta-i tot? întrebă Issib. Tatăl nostru – soţul tău – tocmai ne-a anunţat că Sufletul Suprem îi vorbeşte, iar noi ar trebui să ne întoarcem la lecţiile noastre?

— Chiar nu înţelegi, nu-i aşa? zise Mama. Aţi trăit toţi anii ăştia ca fiii mei, ca *elevii* mei, şi tot nu sunteţi nimic altceva decât nişte băieţi obişnuiţi care vagabondează pe străzile din Basilica sperând să găsească o femeie dornică şi un pat pentru noapte.

— Ce nu înţelegem aici? întrebă Nafai. Numai pentru că voi, femeile, o luaţi atât de în serios pe vrăjitoarea asta nu înseamnă că...

— Am intrat şi eu în apă, replică Mama, cu ton metalic. Voi, bărbaţii, puteţi pretinde între voi că Sufletul Suprem e distrat sau adormit, ori că nu e decât o maşină care colectează

transmisiile noastre şi le trimite la bibliotecile din oraşele îndepărtate. Indiferent în ce teorie ai crede, e totuna faţă de *adevăr*. Din câte ştiu *eu*, la fel cum ştiu şi majoritatea femeilor din acest oraş, Sufletul Suprem este cât se poate de viu. Cel puţin în calitate de păstrător al amintirilor planetei, este viu. Noi toate primim acele amintiri când intrăm în apă. Uneori par aleatoare, alteori ni se dau exact amintirile de care avem nevoie. Sufletul Suprem păstrează istoria lumii, aşa cum a fost văzută prin ochii altor oameni. Numai câteva dintre noi – cum sunt Luet şi Hushidh – primesc din apă harul înţelepciunii, şi chiar şi mai puţine au viziuni despre lucruri reale care încă nu s-au petrecut. De când a murit marea Izumina, Luet este singura vizionară din Basilica pe care o cunosc – aşa că da, o luăm foarte, foarte în serios.

Femei care intră în apă şi primesc viziuni? Era pentru prima dată când Nafai auzea o femeie descriind vreo parte a ritualului de venerare a lacului, întotdeauna presupusese că venerarea femeilor era la fel ca a bărbaţilor – fizică, ascetică, dureroasă, un mod lipsit de patimă de eliberare de emoţii. Dar ele erau toate mistice. Ceea ce bărbaţii considerau legendă sau nebunie reprezenta centrul vieţii unei femei. Nafai se simţea ca şi cum ar fi descoperit că femeile erau o specie complet diferită. Întrebarea era care dintre ei, femeile sau bărbaţii, erau oamenii? Bărbaţii brutali, dar raţionali? Sau femeile iraţionale, dar blânde?

— Există un singur lucru mai rar decât o fată ca Luet, spunea Mama, şi anume un *bărbat* care aude vocea Sufletului Suprem. Acum ştim că tatăl tău o aude – Luet mi-a confirmat-o. Eu nu ştiu ce vrea Sufletul Suprem sau de ce îi vorbeşte tatălui tău, dar sunt suficient de înţeleaptă ca să ştiu că e important.

Trecând pe lângă Nafai, se întinse şi apucă strâns urechea lui, dar nu dureros, între degete.

— Cât despre arderea mitică a Pământului, dragul meu băiat, am văzut-o chiar eu. S-a întâmplat în realitate. Pot doar să ghicesc cu cât timp în urmă – se estimează că s-au scurs cel puţin treizeci de milioane de ani de istorie umană pe lumea asta pe care o numim Harmony. Dar eu am văzut rachetele zburând, bombele explodând şi lumea erupând în flăcări. Fumul umplea cerul şi ascundea soarele, iar sub acea pătură de întuneric oceanele îngheţau şi pământul era acoperit de gheaţă, şi numai puţini oameni au supravieţuit să se ridice deasupra beznei în

timp ce lumea murea, ducându-şi speranţele şi regretele şi genele lor pe alte planete, sperând într-un nou început. Au reuşit. Suntem aici. Acum Sufletul Suprem l-a avertizat pe tatăl tău că noul nostru început ar putea duce la acelaşi sfârşit de mai înainte.

Nafai văzuse faţa publică a Mamei – jucăuşă, sclipitoare, analitică, graţioasă – şi văzuse şi faţa ei de familie – slobodă la gură, dar mereu amabilă, iute la mânie, dar iertând uşor. Întotdeauna presupusese că felul în care se purta în familie era adevărata ei fire, neascunzând nimic. Însă în spatele feţelor pe care credea că le cunoaşte ea păstrase mereu acest secret, viziunea amară a sfârşitului Pământului.

— Nu ne-ai spus niciodată despre asta, şopti Nafai.

— Cu siguranţă v-am spus. Nu e vina mea că atunci când ai auzit ai crezut că vă povestesc un mit.

Dădu drumul urechii şi se întoarse în casă.

Issib pluti pe lângă el, murmurând ceva despre cum e să te trezeşti într-o dimineaţă şi să descoperi că ai trăit toată viaţa într-o casă de nebuni. Hushidh trecu şi ea pe lângă el, fără să-l privească; îşi putea imagina bârfele pe care avea să le răspândească ea în clasă tot restul zilei.

Rămăsese singur cu Luet.

— N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc înainte, zise ea.

— Şi nici n-ar trebui să-mi mai vorbeşti vreodată, sugeră Nafai.

— Unii oameni cred că aud o minciună atunci când li se spune adevărul. Tu eşti atât de mândru de statutul tău ca fiu al Rasei şi al lui Wetchik, dar este evident că, indiferent ce gene ai moştenit de la părinţii tăi, nu sunt cele bune.

— În timp ce tu cu siguranţă ai luat de la părinţii tăi ceea ce aveau mai bun de oferit.

Ea îl privi cu dispreţ evident, apoi plecă.

— Ce zi minunată o să fie, zise el neadresându-se nimănui întrucât era singur. Întreaga mea familie mă urăşte. Se gândi o clipă: Nici măcar nu sunt sigur că *vreau* să le placă de mine.

Pentru o clipă primejdioasă, singur în portic, cochetă cu ideea de a se strecura după paravan ca să meargă până la margine, să se aplece în afară pentru a vedea peisajul interzis al Văii Femeilor Sfinte, numită neoficial Viroaga, şi chiar mai crud

cunoscută sub numele de Canionul Babelor. O să-l văd şi pariez că nici măcar n-o să orbesc.

Dar n-o făcu, deşi stătu mult timp acolo gândindu-se. Aparent, ori de câte ori voia să facă un pas către margine mintea lui se rătăcea şi el ezita, confuz, uitând pentru o clipă ce avea de gând să facă. În cele din urmă îşi pierdu interesul şi se întoarse în interiorul casei.

Ar fi trebuit să se ducă în clasă – asta se *aşteptase* să facă atunci când intrase în casă. Dar nu se putu hotărî s-o facă. În loc de asta, merse agale până la uşa principală şi afară pe verandă, apoi pe străzile Basilicăi. Mama va fi probabil furioasă pe el, dar cu atât mai rău.

Probabil că se uita pe unde călca fiindcă nu se lovi de nimic, dar nu îşi amintea ce văzuse sau pe unde fusese. Ajunse în districtul Fântânilor, nu prea departe de cartierul în care se afla casa Rasei; iar în mintea lui rulaseră aceleaşi gânduri iar şi iar, fără ca în final să se depărteze prea mult de locul de unde plecase.

Un lucru ştia clar: nu putea nega toată această nebunie. Tata *nu* era nebun, oricât de inedit şi ciudat ar fi părut; cât despre Mama, dacă viziunea ei despre arderea Pământului era o nebunie, atunci însemna că ea fusese nebună încă dinainte de naşterea lui. Deci exista ceva care punea idei, dorinţe şi viziuni în minţile părinţilor lui – şi într-a lui Luet, nu putea s-o uite pe ea. Oamenii numeau acest ceva Suflet Suprem, dar nu era decât un nume, o etichetă. Ce era cu adevărat? Ce voia el? Dacă le putea vorbi unor oameni, de ce nu vorbea cu toţi?

Nafai se opri pe o stradă largă în faţa a ceea ce ar fi putut fi cea mai mare casă din Basilica. O cunoştea destul de bine, întrucât şeful clanului Palwashantu o avea de soţie pe femeia care locuia aici. Nafai nu-şi amintea numele ei – ea nu însemna nimic, toată lumea ştia că îşi cumpărase vechea casă cu banii soţului ei, şi dacă nu îşi reînnoia contractul cu el chiar şi cu acea casă nu însemna nimic – dar *el* era Gaballufix. Exista o legătură de familie – mama lui era Hosni, care mai târziu devenise mătuşica lui Wetchik şi mama lui Elemak. Datorită acestei legături de sânge şi a faptului că Tata era probabil al doilea dintre cei mai prestigioşi membri ai clanului Palwashantu din Basilica, vizitaseră această casă cel puţin o dată, de obicei de două sau trei ori pe an din câte îşi putea aminti Nafai.

Stând acolo şi privind prosteşte faţada acelei case speciale, deveni dintr-odată atent, căci fără să vrea recunoscuse pe cineva care mergea pe stradă. Elemak ar fi trebuit să fie acasă dormind – doar călătorise toată noaptea, nu-i aşa? Totuşi iată-l acolo, la amiază. Intrat în panică pentru o clipă, Nafai se întrebă dacă Elya îl căuta pe el – era oare posibil ca Mama să-i fi simţit lipsa şi să fi fost îngrijorată şi acum întreaga familie, poate chiar şi angajaţii Tatei, să fi venit în oraş să-l caute?

Dar nu. Elemak nu căuta pe nimeni. Mergea prea indiferent, prea firesc. Nu se uita în nici o direcţie anume.

Apoi dispăru.

Ba nu, intrase în spaţiul dintre casa lui Gaballufix şi clădirea alăturată. Deci *avea* o destinaţie.

Nafai trebuia să afle ce făcea Elemak. Păşi pe stradă până într-un punct de unde avea o vedere clară de-a lungul aleii. Ajunse acolo la timp ca să-l vadă pe Elemak trecând, aplecându-se printr-o uşă scundă şi intrând în casa lui Gaballufix.

Nafai nu-şi putea imagina ce treabă ar fi putut avea Elya cu Gaballufix – în special ceva atât de urgent încât să trebuiască să se ducă la el acasă în aceeaşi zi în care se întorsese dintr-o călătorie lungă. Adevărat, Gaballufix era fratele vitreg al lui Elya, dar între ei erau şaisprezece ani, iar Gaballufix nu-l recunoscuse niciodată deschis pe Elya drept frate. Asta nu însemna însă că acum nu puteau începe să se poarte ca nişte rude apropiate. Totuşi, pe Nafai îl deranja faptul că Elemak nu pomenise niciodată de asta şi părea s-o ascundă şi acum.

Oricât l-ar fi deranjat problema, Nafai ştia că ar fi fost o idee foarte proastă să-l întrebe pe Elemak direct. Când Elya o să vrea ca cineva să afle ce treabă avea cu Gaballufix, o să spună el. Între timp, secretul va fi în siguranţă în interiorul capului lui Elya.

Un secret în interiorul capului cuiva.

Luet ştiuse că Nafai o iubea pe Eiadh.

Mă rog, asta nu era chiar un secret – Luet poate că ghicise după felul în care o privea. Dar acolo pe veranda casei Mamei, Luet spusese „Tu eşti bastardul”, părând că îi dă o replică la faptul că el o numise pe ea bastard. Doar că el nu *spusese* nimic. El doar se *gândise* la ea ca fiind un bastard. Nu era o părere pe care să o fi exprimat până atunci. O gândise numai în acel moment, pentru că era supărat pe Luet. Şi totuşi ea ştiuse.

Şi asta era tot isprava Sufletului Suprem? Nu numai că punea idei în minţile oamenilor, dar le şi scotea şi le arăta altor oameni? Sufletul Suprem nu era numai un furnizor de vise bizare, ci şi un spion şi un bârfitor.

Asta îl speria pe Nafai, să se gândească nu numai că Sufletul Suprem era real, ci şi că avea puterea să citească cele mai secrete şi mai efemere gânduri şi astfel să le împărtăşească celorlalţi. Şi nimănui altcuiva decât acelei respingătoare mici vrăjitoare bastarde.

Era speriat ca atunci când intrase pentru prima dată singur în mare. Tata îi luase pe toţi într-o vacanţă, pe plajă. În prima după-amiază petrecută acolo ieşiseră pe mare împreună, şi înconjurat de tatăl şi fraţii săi – bineînţeles cu excepţia lui Issib, care îi urmărea din scaunul lui de pe plajă – simţise marea jucându-se cu el, valurile împingându-l către mal, apoi încercând să-l tragă din nou în larg. Era distractiv, antrenant, îndrăznise chiar să înoate până când picioarele lui nu mai atingeau fundul, jucându-se tot timpul cu Meb, Elya şi cu Tata. O zi frumoasă, o zi măreaţă, când fraţii lui mai mari încă îl iubeau. Dar în dimineaţa următoare se trezise devreme, părăsise cortul şi se dusese singur la apă. Putea să înoate ca un peşte, nu era în pericol. Şi totuşi când intrase în mare simţise o stânjeneală inexplicabilă. Apa îl îmboldea, îl împingea; se afla la numai câţiva metri de ţărm, însă fără altcineva în valuri, doar el singur, se simţise de parcă şi-ar fi pierdut locul, fiind deja tras în mare, prins în strânsoarea a ceva atât de uriaş încât orice bucăţică a sa îl putea înghiţi. Atunci intrase în panică. Alergase spre mal, luptându-se cu apa, convins că nu îi va mai da drumul niciodată, târându-l, absorbindu-l. Iar când ajunsese pe nisip, pe nisipul uscat de deasupra liniei fluxului, căzuse în genunchi şi plânsese fiindcă era teafăr.

Dar în acele câteva momente din apă simţise teroarea de a fi atât de mic şi neajutorat, faţă de cât de multă putere există în lume şi cât de uşor ar fi putut face cu el ce voia, iar el nu se putea opune în nici un fel.

Această spaimă o simţea şi acum. Nu aşa de puternică, nu aşa de clară ca în acea zi pe plajă – dar nici el nu mai avea cinci ani, şi se descurca mai bine cu temerile. Sufletul Suprem nu era o legendă veche, era viu, şi putea aduce cu forţa viziuni în capul părinţilor lui şi putea căuta secrete în capul lui Nafai pe care să

le spună altor oameni, oameni care lui Nafai nu-i plăceau şi cărora nu le plăcea de el.

Cel mai rău lucru era să afle că motivul pentru care Luet nu-l plăcea *provenea* probabil din ceea ce Sufletul Suprem îi spusese despre gândurile lui. Cele mai intime gânduri ale lui expuse acestui mic monstru antipatic. Ce urma? Următoarea viziune a Tatei avea să fie despre fanteziile lui Nafai în legătură cu Eiadh? Mai rău, va apărea şi *Mama*?

Pe plajă putuse să alerge până la mal. Unde să fugi ca să scapi de Sufletul Suprem?

Nu fugi. Nici nu te poţi ascunde – cum ai putea să-ţi deghizezi gândurile astfel încât nici tu să nu ştii la ce te gândeşti?

Singura alternativă era să încerce să afle ce era Sufletul Suprem, să încerce să înţeleagă ce dorea, ce voia să facă cu familia lui, cu *el*. Trebuia să înţeleagă Sufletul Suprem şi apoi, dacă era posibil, să-l convingă să-l lase în pace.

4. MĂŞTILE

Nu mai avea sens să se întoarcă la casa Mamei atât de târziu pentru şcoală. Explicaţiile probabil ar fi ocupat şi timpul care mai rămăsese. Scuzele puteau să aştepte până mâine.

Sau poate Nafai nu avea să se mai întoarcă niciodată. Era o idee. La urma urmelor, Mebbekew nu mergea la şcoală. De fapt el nu făcea *nimic*, nici măcar nu venea acasă dacă aşa hotăra.

Când începuse asta? Meb făcea deja genul ăsta de lucruri la paisprezece ani? Ei, bine, indiferent dacă le făcea sau nu, Nafai putea începe acum şi cine avea să-l oprească? Era la fel de înalt ca orice bărbat, şi era destul de mare să facă un comerţ de bărbat. Însă nu comerţul făcut de Tata – nu, niciodată afaceri cu plante. Dacă făceai aşa ceva suficient de mult timp, începeai să ai viziuni în întuneric pe lângă drumurile din deşert.

Dar existau şi alte afaceri. Poate Nafai ar putea învăţa la vreun artist. Un poet sau un cântăreţ – vocea lui Nafai era neformată, dar putea urma o melodie, şi cu antrenament putea deveni chiar bun. Sau putea fi dansator, sau actor, în ciuda glumelor Mamei de azi-dimineaţă. Aceste arte nu aveau nimic de-a face cu şcoala – dacă trebuia să urmeze una dintre ele, atunci să continue să stea cu Mama însemna pierdere de vreme.

Ideea îl preocupă întreaga după-amiază, purtându-l mai întâi spre sud spre piaţa interioară, unde puteau fi auzite poeme şi cântece, poate nişte myachik-uri noi bune pe care să le cumpere şi să le asculte acasă. Bineînţeles, dacă înceta să mai meargă la şcoală, fără îndoială că Mama i-ar tăia alocaţia pentru myachik-uri. Dar ca ucenic probabil ar fi primit ceva bani de cheltuială, şi dacă nu, ce dacă? Va face el însuşi artă. Curând nici nu va mai *dori* înregistrări cu artă în mici bile de sticlă.

Când ajunse în piaţa interioară se convinsese deja că nu mai era interesat de înregistrări acum dacă o să-şi facă o carieră din crearea operelor reale. Se îndreptă spre est prin cartierele numite al Scriitorilor, Grădinile şi Livada de Măslini, câteva străduţe înguste cu case dintre zidul oraşului şi marginea văii unde bărbaţii nu aveau acces. În final ajunse în cel mai îngust loc, o străduţă cu un perete alb înalt în spatele caselor, astfel încât un bărbat care ar sta pe zidul roşu al oraşului să nu poată să vadă peste case jos, în vale.

Venise până aici doar de câteva ori până atunci, şi niciodată singur.

Niciodată singur, pentru că Dolltown era un loc pentru companie şi tovărăşie, un loc în care să stai în mijlocul unei audienţe aglomerate şi să urmăreşti dansuri şi piese de teatru sau să asculţi recitări şi concerte. Însă acum Nafai venise în Dolltown ca artist, nu ca parte a audienţei. Nu căuta tovărăşia, ci vocaţia.

Soarele era încă sus, aşa că străzile din Dolltown nu erau aglomerate. Amurgul va scoate la iveală ucenicii puşi pe şotii şi elevii de şcoală, iar căderea nopţii va chema îndrăgostiţii, cunoscătorii şi pe cei dornici de petreceri. Dar chiar şi acum, după-amiază, unele teatre erau deschise şi galeriile făceau afaceri bune la lumina zilei.

Nafai intră în câteva galerii, mai mult pentru că erau deschise decât pentru că se gândea serios că s-ar putea angaja ucenic la un pictor sau la un sculptor. Nafai nu avusese niciodată prea mult talent la desen, iar când în copilărie încercase sculptura, proiectele lui trebuiseră să poarte titluri pentru ca oamenii să înţeleagă ce reprezentau. Plimbându-se prin galerii, Nafai căuta să pară îngândurat şi studios, dar vânzătorii nu se lăsau păcăliţi – poate că Nafai era înalt ca un bărbat, dar tot era mult prea tânăr ca să fie un cumpărător serios. Astfel că niciodată nu veneau să vorbească cu el aşa cum făceau când intrau adulţi în magazine. Era nevoit să-şi culeagă informaţiile din ceea ce auzea întâmplător. Preţurile îl uluiau. Desigur un original îi era absolut intangibil, dar chiar şi copiile holografice cu rezoluţie înaltă erau prea scumpe ca să poată visa să cumpere una. Cel mai rău era că picturile şi sculpturile care îi plăceau cel mai mult erau invariabil şi cele mai scumpe. Poate că asta însemna că avea gusturi excelente. Sau poate însemna că artiştii care ştiau cum să-i impresioneze pe ignoranţi erau cei capabili să facă cei mai mulţi bani.

Plictisit în cele din urmă de galerii şi hotărât să afle care artă va reprezenta viitorul lui, Nafai merse până la un teatru în aer liber, o serie de mici scene împrăştiate pe pajiştea largă de lângă zid. Se repetau câteva piese. Întrucât încă nu exista un public adevărat, bulele de sunet încă nu fuseseră puse în funcţiune, şi pe măsură ce Nafai se plimba de la o scenă la alta, zgomotele de la piesele mai îndepărtate interveneau în fiecare pauză a celei mai apropiate. Însă după un timp Nafai descoperi

că dacă stătea şi urmărea o repetiţie suficient de mult ca să devină interesat, nu mai observa celelalte zgomote.

Cel mai mult îl intrigă o trupă de satiră. Întotdeauna considerase că satira trebuie să fie cel mai interesant mod de a face teatru, căci scenariile erau mereu la fel de noi ca şi bârfele zilei. Şi, exact cum îşi imaginase, scenaristul stătea în timpul repetiţiei şi îşi scria versurile pe hârtie – pe *hârtie* – şi înmâna colile unui băiat care alerga cu ele pe scenă şi i le dădea actorului căruia îi erau dedicate. Actorii care nu erau pe scenă în acel moment fie se plimbau înainte şi înapoi, fie stăteau ghemuiţi pe pajişte, repetându-şi continuu rolurile ca să le memoreze pentru spectacolul din acea seară. De aceea satirele păreau întotdeauna făcute de mântuială şi prost organizate, cu tăceri bruşte şi abundând de improvizaţii absurde. Dar nimeni nu se aştepta ca o satiră să fie *bună* – trebuia doar să fie amuzantă, maliţioasă şi nouă.

În aceasta părea să fie vorba despre un farmacist bătrân care vindea elixiruri de dragoste. Actorul mascat care juca rolul bătrânului arăta destul de tânăr, nu mai mult de douăzeci de ani, şi nu se pricepea prea bine să imite un glas de bătrân. Dar asta făcea parte din distracţie – mascaţii erau aproape întotdeauna actori ucenici care încă nu reuşiseră să obţină un rol într-o trupă de teatru serioasă. Ei *pretindeau* că motivul pentru care poartă măşti şi nu machiaj era ca să-i protejeze de represaliile victimelor satirei – dar, privindu-i, Nafai începea să se convingă că masca îl apăra pe tânărul actor de ridiculizările colegilor.

După-amiaza era fierbinte, şi unii dintre actori îşi scoseseră cămăşile; cei cu pielea deschisă păreau indiferenţi la faptul că se făceau de culoarea tomatelor. Nafai râse în sinea lui la gândul că mascaţii erau probabil singurii oameni din Basilica bronzaţi peste tot cu excepţia feţelor.

Băiatul îi dădu o foaie unui actor care stătea pe iarbă. Tânărul se uită peste ea, apoi se ridică şi se îndreptă către scenarist.

— Nu pot să spun aşa ceva.

Scenaristul era cu spatele la Nafai, aşa că nu îi putu auzi răspunsul.

— Ce, rolul meu e atât de lipsit de importanţă, încât versurile *mele* nu trebuie să rimeze?

De data asta răspunsul fu rostit destul de tare pentru ca Nafai să prindă câteva cuvinte, sfârşite cu argumentul decisiv:

— Atunci scrie-o tu!

Tânărul furios îşi smulse masca de pe faţă şi strigă:

— Nici eu n-aş putea s-o fac mai prost!

Scenaristul izbucni în râs.

— Probabil că nu, zise. Hai, fă o încercare. N-am timp să fiu genial la *fiecare* scenă.

Calmându-se, tânărul îşi puse masca la loc. Dar Nafai văzuse destul. Căci tânărul mascat care voia ca rolul său să rimeze nu era altul decât fratele lui, Mebbekew.

Deci aceasta era sursa veniturilor lui. Nu se împrumuta. Ideea care lui Nafai i se păruse atât de isteaţă şi inedită – să devină ucenic într-o artă ca să-şi câştige independenţa – îi venise de mult lui Mebbekew, şi o punea în practică. Intr-un fel era încurajator – dacă Mebbekew putea s-o facă, de ce n-aş putea şi eu? –, dar de asemenea era descurajator să se gândească că dintre toţi oamenii se întâmplase ca el să aleagă să-l imite pe Mebbekew. Meb, fratele care îl urâse toată viaţa în loc să ajungă să-l urască mai de curând, ca Elya. Oare pentru asta m-am născut? Să devin un al doilea Mebbekew?

Apoi veni gândul cel mai răutăcios dintre toate. N-ar fi amuzant dacă aş alege profesia de actor, la ani în urma lui Meb, şi să obţin imediat o slujbă la o companie serioasă? Ar fi delicios de umilitor; Meb ar fi în pragul sinuciderii.

Mă rog, poate că nu. Mai degrabă Meb ar deveni un ucigaş.

Nafai fu scos din micul său vis duşmănos de jocul de pe scenă. Bătrânul vânzător de elixiruri încerca să convingă o tânără şovăitoare să cumpere ierburi de la el.

Pune-i frunzele în ceai
Pune floarea-n patul tău
Şi la trei jumate mort o să-l ai.
Iertare,
A fost doar o scăpare.

Intriga începea să capete sens. Bătrânul voia să-l otrăvească pe iubitul fetei convingând-o că buruiana fatală era un elixir al dragostei. Aparent ea nu înţelegea – toate personajele din satire erau uluitor de proaste dar din alte motive se opunea achiziţiei.

Mai degrabă m-aş spânzura
Decât să folosesc o floare din grădina ta.
Nu vreau nimic de la tine.
Vreau ca iubirea să vină de la sine.

Brusc, bătrânul începu să interpreteze un cântec de operă. Vocea lui nu era chiar aşa de rea, chiar cu exagerările pentru efectul comic.

Visul de iubire e atât de fermecător!

În acel moment Mebbekew, cu masca la locul ei, sări pe scenă şi se adresă direct publicului:

Ascultaţi cum rage bătrânul!

Începură să interpreteze un duet, bătrânul vânzător de elixiruri cântând un vers şi personajul mai tânăr al lui Mebbekew răspunzându-i cu un comentariu vorbit către public.

Dar dragostea poate veni pe multe căi!
(*L-am urmărit câteva zile.*)
Un amant poate fi tare dornic!
(*Ştiu că vrea să-l omoare pe al ei ibovnic.*)
Celălalt la nesfârşit se retrage!
(*Auziţi cum măgarul rage!*)
O, nu lua o nepotrivită deciziune!
(*Cred că o să-i dau dobitocului o viziune.*)
Când eu îţi pot îndeplini scopul!
(*Va crede că e de la Supremul Suflet.*)
În jocul dragostei nu-s limitări.
(*O viziune are nevoie de flăcări...*)
Nu contează cum câştigi,
Inima ta e acolo, La fel îţi vei iubi alesul.

O viziune de la Sufletul Suprem. Flăcări. Lui Nafai nu-i plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile. Nu-i plăcea că masca bătrânului vânzător de elixiruri consta dintr-o claie sălbatică de păr alb şi o barbă complet albă. Era oare probabil să se fi

răspândit deja vorba atât de repede şi de departe? Unii satirici erau faimoşi pentru talentul lor de a prinde bârfele înaintea oricui altcuiva – destul de adesea oamenii ascultau satirele numai ca să afle ce se mai întâmpla – şi adesea plecau de la teatru întrebându-se unul pe altul: Despre ce a fost vorba cu *adevărat*?

Pe scenă Mebbekew îşi făcea de lucru cu o cutie. Scenaristul strigă la el:

— Lasă efectul flăcărilor. O să ne prefacem că funcţionează.

— Trebuie să-l încercăm odată şi-odată, răspunse Mebbekew.

— Nu acum.

— Dar când?

Scenaristul se ridică în picioare, merse până la scenă drept în faţa lui Meb, îşi făcu palmele pâlnie în faţa gurii şi răcni:

— O... să... punem... efectul... mai... târziu!

— Bine, făcu Mebbekew.

Scenaristul se înapoie la locul lui de pe colină, spunând:

— *Iar tu* oricum n-ai sublinia efectul flăcărilor.

— Scuze, zise Meb.

Reveni la locul lui din spatele cutiei care probabil că urma să scuipe seara o coloană de foc. Ceilalţi mascaţi îşi reocupară poziţiile.

— Sfârşitul cântecului, anunţă Meb. Efect de flăcări.

Imediat vânzătorul de elixiruri şi fata îşi aruncară mâinile în sus într-o parodie de surpriză.

— O coloană de foc! strigă vânzătorul de elixiruri.

— Cum poate focul să apară subit pe o stâncă goală din deşert? ţipă fata. E un *miracol*.

Vânzătorul de elixiruri se răsuci către ea:

— Nu ştii despre ce vorbeşti, ticăloaso! *Eu* sunt singurul care poate vedea asta! E o viziune!

— Ba nu! răcni Mebbekew, cu vocea sa cea mai profundă. E un efect special de scenă!

— Un efect de scenă! exclamă vânzătorul de elixiruri. Atunci tu trebuie să fii...

— Te-ai prins!

— Impostorul ăla bătrân, Sufletul Suprem!

— Sunt mândru de tine, şmechere! Prostuţa – aproape că ai păcălit-o.

— O, nu trebuie mult *s-o înşeli* pe ea – *tu* eşti maestrul în a falsifica!

— Nu! urlă scenaristul. Nu „*s-o înşeli* pe ea”, idiotule! Trebuie „s-o înşeli *pe ea*”, accent pe *ea*, altfel nu rimează cu „falsifica”!

— Iertare, rosti tânărul mascat care juca rolul vânzătorului de elixiruri. Aşa nu are *logică*, desigur, dar trebuie să *rimeze*?

— Nu trebuie să aibă logică, cocoşel înfumurat ce eşti, trebuie doar să scoată bani!

Toată lumea râse – cu toate că era limpede că actorilor nu le plăcea prea mult de scenarist. Reveniră la scenă şi câteva clipe mai târziu Meb şi vânzătorul de elixiruri se lansară într-o serie de dansuri şi cântece despre cât de pricepuţi sunt ei în a trage oamenii pe sfoară, şi cât de incredibil de naivi sunt majoritatea oamenilor – în special femeile. Aparent fiecare cuplet urmărea să ofenseze grav câte o parte a audienţei, şi cântecul continuă până când fiecare grup posibil din Basilica fu ironizat. În timp ce ei cântau şi dansau, fata se prefăcea că frige nişte carne în flăcări.

Meb îşi uita textul mai des decât celălalt actor mascat, şi în ciuda faptului că Nafai ştia că întreaga secvenţă avea drept scop umilirea Tatei, nu putu să nu remarce că Meb era de fapt destul de bun, în special la cântat, unde fiecare cuvânt era pronunţat clar. Pot să fac şi eu asta, gândi Nafai.

Cântecul revenea mereu la acelaşi refren:

Stau pe lângă foc
Cu mincinosul meu favorit
Nimeni nu poate avea noroc
Când începe dansul lui fantezist.

Când se termină cântecul, Meb-Sufletul Suprem îl convinse pe vânzătorul de elixiruri că cea mai bună cale de a le determina pe femeile din Basilica să facă ceea ce voia el era să le convingă că primea viziuni de la Sufletul Suprem.

— Sunt mereu gata să se-nşele, spuse Meb. Toate fetele vor crede.

Scena se încheie cu vânzătorul de elixiruri conducând-o pe fată afară din scenă, povestindu-i cum avusese viziunea Basilicăi în flăcări. Scenaristul trecuse la versuri albe, despre

care Nafai credea că sună mai natural decât rima, dar nu erau la fel de amuzante.

— Vrei să iroseşti ultimele săptămâni ale lumii agăţându-se de un tânăr mitocan novice? N-ar fi mai bine să-ţi delectezi mintea cu un bătrân urât care are o înţelegere cu Sufletul Suprem?

— Bun, zise scenaristul. Merge. Acum hai să trecem la scena de pe stradă.

Un alt grup de actori cu măşti urcară pe scenă. Nafai traversă imediat pajiştea către locul în care Mebbekew, cu masca încă pe figură, mâzgălea deja un nou dialog pe o bucată de hârtie.

— Meb, zise Nafai.

Meb ridică privirea, tresărind, străduindu-se să vadă mai bine prin micile găuri pentru ochi făcute în mască.

— Cum mi-ai spus?

Apoi văzu că era Nafai. Sări imediat în picioare şi se îndepărtă.

— Pleacă de lângă mine, mâncător de şobolani.

— Meb, trebuie să vorbesc cu tine.

Mebbekew continuă să meargă.

— Înainte de a juca în piesa din seara asta! insistă Nafai.

Meb se întoarse spre el.

— Nu e o piesă, e o satiră. Eu nu sunt actor, sunt mascat. Iar tu nu eşti fratele meu, eşti un dobitoc.

Furia lui Meb îl ului.

— Ce ţi-am făcut? întrebă Nafai.

— Te cunosc, Nyef. Indiferent ce-aş zice, în final o să-i spui Tatei.

De parcă Tata nu ar afla până la urmă că fiul său juca într-o satiră menită să-l ironizeze în faţa întregului oraş.

— Ceea ce-mi face greaţă, zise Nafai, este că pe tine nu te interesează decât să nu intri *tu* în necaz. Nu eşti deloc loial familiei.

— Asta nu face nici un rău familiei mele. Masca este un mod perfect cinstit de a-ţi începe cariera de actor, îmi aduce bani de trai şi din când în când câştig puţin respect şi bucurie, ceea ce înseamnă mult mai mult decât dacă aş munci pentru Tata!

Despre ce vorbea Meb?

— Nu-mi pasă că joci mascat. De fapt, cred că e grozav. Astăzi mă învârteam pe aici fiindcă mă gândisem că aş putea încerca şi eu.

Meb îşi scoase masca şi îl studie pe Nafai de sus până jos.

— Ai un corp care ar da bine pe scenă. Dar vocea e tot de copil.

— Mebbekew, acum nu mai are importanţă. Tu sau eu mascat, nu contează – ideea e că nu-i putem face asta Tatei!

— Nu-i fac nimic Tatei! Fac asta pentru mine însumi.

Întotdeauna se întâmpla aşa când vorbea cu Mebbekew. Părea să nu sesizeze tema unei discuţii.

— Bine, fii mascat. Dar să-ţi ironizezi propriul tată e ceva prea josnic chiar şi pentru tine!

Meb îl privi lipsit de expresie.

— Să-mi ironizez tatăl?

— Nu-mi spune că nu ştii.

— Ce e în satira asta care îl ironizează pe *el*?

— Scena pe care tocmai ai încheiat-o, Meb.

— În Basilica, Tata nu e *singura* persoană care crede în Sufletul Suprem. De fapt, câteodată mă gândesc că el nu crede chiar atât de mult.

— Viziunea, Meb! Focul în deşert, profeţia despre sfârşitul lumii! La ce crezi că se referă?

— Nu ştiu. Bătrânul Drotik nu ne spune la ce se referă chestiile astea. Dacă noi nu am auzit bârfele, nu are nici o importanţă. Tot ne jucăm rolurile.

Apoi pe faţa lui Meb se aşternu o expresie ciudată, suspicioasă:

— Ce are de-a face cu Tata toată treaba asta cu Sufletul Suprem?

— A avut o viziune, zise Nafai. Pe Drumul Deşertului, azi-dimineaţă înainte de ivirea zorilor, când se întorcea din călătorie. A văzut un stâlp de foc pe o stâncă, şi Basilica arzând, iar el crede că asta înseamnă distrugerea lumii, ca a Pământului în vechea legendă. Mama îl crede şi probabil a discutat deja şi cu alţii despre asta, altfel cum ar putea scenaristul vostru să includă bucata asta în satira lui?

— E cel mai nebunesc lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Mebbekew.

— Nu inventez. Am fost în dimineaţa asta în porticul Mamei şi...

— Scena din portic! Asta e... A scris că farmacistul – ăsta trebuie să fie *tata*...

— Ce crezi că-ţi spuneam?

— Ticălosul, şopti Meb. Ticălosul ăla. Şi mi-a dat mie rolul *Sufletului Suprem*...

Meb se întoarse şi alergă către mascatul care îl interpreta pe farmacist. Stătu câteva clipe în faţa lui, uitându-se la mască şi la costum.

— E atât de *evident*, probabil că am un creier de ţânţar – dar o viziune!

— Despre ce vorbeşti? întrebă actorul.

— Dă-mi masca, zise Mebbekew. Dă-mi-o!

— Bine, sigur, uite-o.

Meb o smulse din mâinile celuilalt actor şi alergă pe deal spre scenarist. Nafai fugi după el. Meb flutura masca în faţa bărbatului.

— Cum îndrăzneşti, Drotik, căcăcios mizerabil!

— O, nu te preface că n-ai ştiut, băiete.

— De unde să fi ştiut? Am dormit până la începerea repetiţiei. M-ai pus să-mi bat joc pe scenă de tatăl meu şi e o simplă coincidenţă că nu mi-ai spus, da, cu siguranţă *asta* o cred!

— Hei, asta atrage publicul.

— Ce aveai de gând să faci, să le spui oamenilor cine sunt, după toate promisiunile că o să-mi păstrezi anonimatul? Oricum, ce înseamnă toate măştile astea? Meb se întoarse spre ceilalţi, care erau vizibil zăpăciţi: Ascultaţi, oameni buni, ştiţi ce avea de gând băşicatul ăsta bătrân? Să-l ironizeze pe tatăl meu şi apoi să spună tuturor că eu am interpretat rolul Sufletului Suprem. Voia să-mi dea jos masca!

Scenaristul era evident îngrijorat de turnura evenimentelor. Cu toate că majoritatea feţelor actorilor erau încă ascunse, probabil erau furioşi la ideea unui scenarist care expunea identităţile mascaţilor. Aşa că scenaristul trebuia să preia din nou controlul.

— Nu vă pierdeţi timpul cu prostiile astea, le spuse celorlalţi. Tocmai l-am concediat pe băiat pentru că a avut îndrăzneala să-mi rescrie versurile, şi acum vrea să distrugă întregul spectacol.

Mascaţii se relaxară vizibil.

Meb îşi dăduse probabil seama că pierduse lupta – actorii *voiau* să-l creadă pe scenarist pentru că dacă nu o făceau îşi pierdeau slujba plătită.

— Nu tatăl meu e mincinosul, zise Meb, *tu* eşti.

— Satira e minunată, nu-i aşa, făcu Drotik, până când săgeţile ajung în casă.

Meb ridică masca cu păr alb a farmacistului deasupra capului de parcă ar fi vrut să-l lovească pe scenarist cu ea. Drotik se feri cu braţul. Dar Meb nu intenţionase să-l lovească. Coborî masca pe genunchi, rupând-o în două. Apoi aruncă cele două jumătăţi în poala scenaristului.

Bărbatul lăsă braţul în jos şi întâlni iarăşi privirea lui Meb.

— Fabricantului de măşti îi va lua zece minute să pună barba pe o altă mască. Sau intenţionai o ameninţare metaforică?

— Nu ştiu, zise Meb. Intenţionai să mă pui să-l ucid metaforic pe tatăl meu?

Scenaristul scutură din cap incredul.

— E o *ironie*, băiete. Doar nişte cuvinte. Câteva râsete.

— Câteva bilete în plus.

— De aici îţi vine salariul.

— De aici ajungi tu bogat.

Meb îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Nafai îl urmă. În spatele lor îl puturã auzi pe Drotik trimiţându-l pe băiat la zid să caute actori mascaţi care ar putea învăţa un rol în trei ore.

Mebbekew nu-l lăsa pe Nafai să-l prindă din urmă. Mergea din ce în ce mai repede, până când în final ajunseră să alerge pe străzi, urcând şi coborând pe dealuri. Dar Mebbekew nu avea destul rezistenţă ca să-l îndepărteze pe Nafai, şi în cele din urmă se sprijini de colţul unei case, aplecat, gâfâind, abia trăgându-şi sufletul.

Nafai nu ştia ce să spună. Nu voise să-l fugărească pe Meb, ci numai să-i spună ceea ce gândea – că fusese grozav, modul în care îl pusese la locul lui pe scenarist, cum îl făcuse mincinos în faţă şi spulberase orice argument adus de Drotik în apărarea sa. Când ai rupt masca în bucăţi am vrut să aplaud – asta intenţiona Nafai să-i spună.

Dar când ajunse destul de aproape ca să-i vorbească, îşi dădu seama că Meb nu gâfâia doar din cauza oboselii. Plângea, nu de supărare, ci de furie, iar când Nafai se apropie Meb începu să izbească cu pumnul în perete.

— Cum a putut să facă asta! repeta Meb, iar şi iar. Ticălos bătrân şi egoist!

— Nu-ţi face griji, zise Nafai, încercând să-l liniştească. Drotik nu merită osteneala.

— Nu Drotik, idiotule, răspunse Meb. Drotik e exact aşa cum am ştiut întotdeauna că este, numai că acum mi-am pierdut slujba şi *niciodată* nu voi mai obţine alta, Drotik va împrăştia vorbe despre mine cum că am părăsit spectacolul cu numai trei ore înainte de a începe.

— Atunci pe cine eşti furios?

— Pe Tata! Pe cine crezi? O viziune – nu pot să cred, m-am gândit că Drotik o să-mi spună că nu pe Tata îl ironiza, că era vorba de altcineva, şi că ce anume m-a făcut să presupun că ar fi Wetchik, ce *prost* ar veni cu ideea că onorabilul *Wetchik* primeşte viziuni de la incredibilul şi uluitorul *Suflet Suprem*.

— Mama îl crede, zise Nafai.

— Mama şi-a reînnoit contractul cu el în fiecare an începând cu anul în care ai fost tu conceput, *evident* că ea are o judecată foarte solidă în ceea ce-l priveşte. *Tu* îl crezi? Îl crede cineva care nu s-a culcat cu el?

— Nu ştiu. Nici măcar nu ştiu cine a aflat despre povestea asta.

— Hai să-ţi spun ceva. Peste şase ore va afla întreaga Basilica, toţi or să ştie. Aş vrea să-l *omor*, porc de câine împuţit!

— Calmează-te, nu trebuie să...

— Nu? Crezi că nu mi-ar plăcea să-i înfig pumnul ăsta în figură? Meb se răsuci şi strigă următoarea frază către trecătorii de pe stradă: Îţi arăt eu viziuni, cap pătrat de cărător de buruieni!

Oamenii se opreau, holbându-se la el.

— Corect, zise Nafai, Tata te face *pe tine* de râs.

— Nu eu ţi-am cerut să mă urmăreşti. Tu ai alergat după mine, aşa că dacă nu-ţi place să te afli aici n-ai decât să mori sufocat cu propriii muci, ar fi perfect în regulă.

— Hai să mergem acasă, spuse Nafai, în mare parte pentru că nu găsi nimic altceva de spus.

5. ROŢILE

Cu siguranţă acasă nu era locul unde Nafai ar fi vrut să fie, nu în seara asta. Sperase ca Tata să nu se afle acolo, astfel ca Meb să aibă ocazia să se calmeze înainte de a sta de vorbă. Dar nu, bineînţeles că nu, Tata *voia* să discute cu Meb. Petrecuse deja o oră discutând cu Elemak – lui Nafai nu-i părea rău pentru că ratase acea scenă –, iar acum părea să creadă că îl poate convinge pe Meb să creadă în viziunea lui.

Ţipetele începură imediat ce Mebbekew îl descoperi pe Tata în biroul lui. Nafai văzuse cum erau asemenea certuri, şi se retrase tăcut în camera sa. Trecând prin curte îl zări pe Issib trăgând cu ochiul din uşă. Un alt refugiat, gândi Nafai.

Prima oră tot ce putu auzi fu murmurul glasului Tatei, probabil încercând să-i explice viziunea lui, întrerupt la fiecare câteva minute de strigătul limpede şi pătrunzător al lui Mebbekew făcând comentarii care mergeau de la acuzaţie la batjocură. În cele din urmă ieşi la iveală, printre toate plângerile lui Mebbekew despre faptul că Tata umilea familia, că Meb reuşise foarte bine să discrediteze familia lucrând ca actor mascat. Apoi îi veni rândul Tatei să ţipe, iar lui Mebbekew să încerce să explice, ceea ce mai umplu o oră de ceartă înainte ca Meb să iasă furios din casă şi Tata să se ducă la grajduri să îngrijească de animale până se liniştea.

Abia atunci Nafai se aventură în bucătărie, deja mort de foame, pentru prima sa masă serioasă a zilei. Spre surprinderea lui, Elemak era acolo, stând cu Issib la masă.

— Elya, nu ştiam că eşti aici, zise Nafai.

Elemak ridică ochii spre el, nedumerit, apoi îşi aminti.

— Las-o baltă. Eram furios azi-dimineaţă, dar nu e nimic, uită de asta.

Nafai *uitase*, cu toate câte se întâmplaseră de atunci, că Elemak îi spusese să nu se mai întoarcă acasă.

— Cred că am uitat deja, zise.

Elemak îi aruncă o privire dezgustată, apoi reveni la mâncare.

— Ce-am spus?

— Nu contează, zise Issib. Încercăm să ne gândim ce e de făcut.

Nafai se îndreptă spre frigider şi începu să cerceteze alimentele pe care Truzhnisha le stocase acolo pentru

asemenea ocazii. Murea de foame şi totuşi nimic nu i se părea bun.

— Asta-i tot ce-a rămas?

— Nu, restul e ascuns în pantalonii mei, replică Issib.

Nafai luă ceva despre care îşi amintea că îi plăcuse pe vremuri cu toate că în seara asta nu i se părea prea bun. În timp ce-şi încălzea mâncarea, se întoarse cu faţa către ceilalţi.

— Aşadar, ce am hotărât?

Elemak nu ridică ochii.

— *Noi* nu am hotărât nimic, răspunse Issib.

— Ce, am devenit subit unicul copil din casă, iar *bărbaţii* iau toate deciziile?

— Da, cam aşa ceva.

— Şi ce decizii aţi avut voi de luat? Cine altcineva să ia decizii, în afară de Tata? E casa lui, afacerea lui, banii lui, şi de numele lui se râde în toată Basilica.

Elemak clătină din cap.

— Nu *toată* Basilica.

— Vrei să spui că mai există cineva care nu a auzit?

— Vreau să spun, zise Elemak, că nu toată lumea râde.

— O să râdă dacă satira va fi pusă în scenă. Am văzut o repetiţie. Meb chiar era destul de bun. Bineînţeles că a demisionat deoarece era vorba de Tata, dar cred că are cu adevărat talent. Ştiaţi că şi cântă?

Elemak îl privi compătimitor.

— Eşti chiar atât de superficial, Nyef?

— Da, zise Nafai. Sunt atât de superficial încât consider că jena noastră nu este foarte importantă, dacă Tata a avut într-adevăr o viziune.

— Ştim că Tata *a văzut* asta. Problema este ceea ce va face el.

— Cum, să primească o viziune de la Sufletul Suprem, o avertizare despre distrugerea lumii, iar el ar trebui să păstreze secretul?

— Taci şi mănâncă, zise Elemak.

— Umblă peste tot şi le spune oamenilor că Sufletul Suprem vrea ca noi să ne întoarcem la vechile legi, spuse Issib.

— Care dintre ele?

— Toate.

— Adică pe care dintre ele nu le respectăm deja?

Aparent Elemak decise să treacă direct la esenţa lucrurilor.

— S-a dus la consiliul clanului şi a protestat faţă de decizia noastră de a coopera cu Potokgavan în războiul lor cu Capetele Ude.

— Cine?

— Gorayni. Capetele Ude.

Îşi căpătaseră porecla din cauza obiceiului lor de a purta părul lung, cârlionţat, uns cu un ulei parfumat. Erau de asemenea cunoscuţi drept războinici perverşi care obişnuiau să-i măcelărească pe prizonierii care nu-şi dovediseră valoarea prin răni serioase dobândite înainte de a se preda.

— Dar ei se află la sute de kilometri la nord de aici, zise Nafai, iar Potoku sunt mult în sud-est, de ce să se lupte ei?

— Ce te învaţă la mica ta şcoală? făcu Elemak. Potoku şi-au extins protecţia peste toată câmpia de coastă până la râul Mochai.

— Sigur că da, bine. Protecţia împotriva cui?

— Împotriva Gorayni, Nafai. Noi ne aflăm între ei. Se numeşte geografie.

— Ştiu geografie, zise Nafai. Numai că nu văd de ce ar fi vreun război între Gorayni şi Potoku, iar dacă ar fi, cum o să-l poarte. Adică, Potokgavan au o flotă – toate *casele* lor sunt vase, cerule – în timp ce Gorayni vat nu au litoral...

— Nu *aveau* litoral. Au cucerit Usluvat.

— Presupun că am auzit de asta.

— O, sunt convins, zise Elemak. Ei au căruţe cu cai. Ai auzit de aşa ceva?

— Roţi, spuse Nafai. Caii duc oamenii în cutii la luptă.

— Şi cară provizii ca să hrănească o armată aflată în marş. Un marş *foarte* lung. Căruţele schimbă totul.

Elemak părea subit entuziasmat. Trecuseră ani de zile de când Nafai nu-l mai văzuse pe Elya emoţionat de ceva.

— Îmi imaginez ziua în care o să lărgim Drumul Crestei, Drumul Câmpiei şi Strada Pieţei pentru ca fermierii să-şi poată aduce produsele în căruţe până aici sus. Acelaşi număr de cai ar putea transporta de zece ori mai mult. Un om, doi cai şi o căruţă pot duce ceea ce acum ridică o duzină de oameni şi douăzeci de cai. Preţul alimentelor ar scădea. Costul transportului produselor *noastre* în jos ar scădea şi mai mult – de aici pot ieşi bani. Îmi pot imagina drumuri de sute de kilometri, de-a dreptul prin

deşert – mai puţine animale în caravane, deci mai puţină hrană de transportat şi nu ar mai trebui să găsim apă pe parcursul călătoriei. Lumea devine mai mică, iar Tata încearcă să împiedice asta.

— Ce legătură are asta cu viziunea Tatei?

— Vechile legi ale Sufletului Suprem. Utilizarea roţilor pentru altceva decât utilaje sau jucării este interzisă. Sacrilegiu. Abominaţie. Îţi dai. seama, căruţele sunt cunoscute de mii şi mii de ani şi *nimeni* nu a construit vreodată una?

— Până acum, zise Issib.

— Poate a existat un motiv bun, presupuse Nafai.

— Motivul a fost superstiţia, asta a fost, dar acum avem ocazia să construim două sute de căruţe plătite de Potokgavan care ne-ar da şi proiectul, iar preţul negociat de Gaballufix e destul de mare ca să mai putem face noi înşine încă două sute.

— De ce Potoku nu-şi construiesc singuri căruţele?

— Ei vin aici pe vase, zise Elemak. În loc să facă în Potokgavan căruţele şi să le aducă pe calea apei, ei trimit pur şi simplu soldaţii şi căruţele îi aşteaptă aici.

— De ce *aici*?

— Pentru că aici o să fie graniţa. Gorayni nu înaintează, pentru că, în caz contrar, ar trebui să se confrunte cu furia Potoku. Nu încerca să înţelegi, Nafai, sunt treburi ale bărbaţilor.

— Mie mi se pare că Tata ar proceda corect dacă ar bloca toate astea doar din principiu, spuse Nafai.

Adică, dacă se află că noi construim căruţe pentru Potoku, atunci Gorayni nu ar trimite aici o armată ca să ne oprească?

— Nu vor afla decât când va fi prea târziu.

— Cum să nu afle? Basilica ştie atât de bine să păstreze secrete?

— Chiar dacă ar afla, Nyef, Potoku vor fi aici să-i împiedice să ne pedepsească.

— Dar dacă Potoku nu ar veni, şi deci noi nu am construi căruţe pentru ei, Gorayni nu ar mai avea *pentru ce* să ne pedepsească.

Elemak îşi puse capul pe masă, o demonstraţie ostentativă a disperării de a trebui să-i explice ceva lui Nafai.

— Lumea se schimbă, zise Issib. Ne-am obişnuit ca războaiele să fie conflicte locale. Dar Gorayni au schimbat lucrul ăsta. Ei cuceresc ţări care nu le-au făcut nici un rău.

Elemak preluă şirul explicaţiei.

— Într-o zi vor ajunge la noi, cu sau fără Potoku care să ne apere. Personal, prefer să-i las însă pe Potoku să lupte.

— Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva şi că în oraş nimeni nu vorbeşte despre asta, spuse Nafai. *Nu* am urechile înfundate cu noroi şi nu am auzit nimic referitor la faptul că noi am construi căruţe pentru Potokgavan.

Elemak scutură din cap.

— E secret. Sau era, până când Tata a expus problema în faţa întregului consiliu al clanului.

— Vrei să spui că cineva făcea asta, iar consiliul clanului nici măcar nu ştia?

— Era *secret*! repetă Elemak. De câte ori trebuie să-ţi spun?

— Deci cineva avea să facă asta în numele Basilicăi şi al clanului Palwashantu, şi nimeni din consiliul clanului sau din consiliul oraşului nu urma să fie consultat?

Issib râse amar.

— Dacă vezi lucrurile aşa, sună cam ciudat, nu?

— Nu sună deloc ciudat, zise Elemak. Văd că ai trecut deja în partidul lui Roptat.

— Cine-i Roptat?

Issib răspunse:

— E un Palwashantu, cam de vârsta lui Elya, care s-a folosit de zvonurile astea despre război ca să-şi construiască o reputaţie de profet. Nu ca Tata, el nu are viziuni trimise de Sufletul Suprem, doar scrie profeţii care seamănă cu un rechin sfâşiindu-ţi piciorul. Şi mereu spune genul de lucruri pe care le-ai spus tu acum.

— Adică planul secret este atât de bine cunoscut încât există deja un partid condus de acest Roptat, care încearcă să împiedice materializarea lui?

— Nu era *foarte* secret. Nu e un complot. Nu e o conspiraţie. Doar nişte oameni de treabă care încearcă să facă ceva în interesul vital al Basilicăi, iar unii trădători fac tot posibilul să le pună beţe-n roate.

Evident, Elemak vedea lucrurile dintr-un singur unghi. Nafai trebuia să ofere un alt punct de vedere.

— Sau poate că nişte profitori lacomi ne pun oraşul în mare pericol ca să se poată ei îmbogăţi, şi nişte oameni de treabă

încearcă să salveze Basilica oprindu-i. Sugerez asta doar ca o posibilitate.

Elemak era furios.

— Oamenii care lucrează la acest proiect sunt deja atât de bogaţi, încât nu prea mai au nevoie de alţi bani. Şi ceea ce nu înţeleg este cum un savant de paisprezece ani care niciodată în viaţa lui nu a trebuit să facă o muncă de *bărbat* are dintr-odată opinii în probleme politice despre care nici nu ştia că există până acum zece minute.

— Am pus doar o întrebare, zise Nafai. Nu te-am acuzat de nimic.

— Sigur că nu mă acuzai *pe mine*. Oricum eu nu fac parte din proiect.

— Bineînţeles că nu. E un proiect *secret*.

— Ar fi trebuit să-ţi sparg dinţii din gură azi-dimineaţă, zise Elemak.

De ce se ajungea întotdeauna la ameninţări?

— Le spargi dinţii tuturor celor care îţi pun întrebări la care nu ai răspunsuri bune?

— N-am făcut-o niciodată până acum, spuse Elemak ridicându-se. Dar acum o să mă revanşez pentru toate ocaziile pierdute.

— Potoleşte-te! strigă Issib. N-avem şi aşa destule probleme?

Elemak ezită, apoi se aşeză din nou.

— Nu trebuia să-l las să se ia de mine.

Nafai începu să respire din nou. Nu observase că-şi ţinuse răsuflarea.

— E un copil, ce ştie el? spuse Elemak. Tata e cel care ar trebui să ştie mai multe. Înfurie rău o mulţime de oameni. Unii dintre ei foarte periculoşi.

— Vrei să spui că ei îl ameninţă? întrebă Nafai.

— Nimeni nu *ameninţă*. Ar fi prea rudimentar. Sunt doar... preocupaţi în legătură cu Tata.

— Dar dacă toată lumea râde de Tata, de ce le-ar mai păsa de ce spune el? Se pare că din cauza acestui Roptat ar trebui să-şi facă griji.

— Datorită viziunii, zise Elemak. Sufletul Suprem. Majoritatea bărbaţilor nu prea îl iau în serios, dar femeile... consiliul oraşului... mama ta nu face lucrurile mai uşoare, – Sau le face, depinde de care parte te afli.

— Corect. Elemak se ridică de la masă; dar de data asta fără să ameninţe: Pot să văd de care parte eşti *tu*, Nyef, şi n-am altceva de făcut decât să te avertizez că, dacă Tata continuă aşa, noi vom sfârşi în lanţurile Gorayni.

— Cum de eşti atât de sigur? întrebă Nafai. Ţi-a trimis şi ţie Sufletul Suprem o viziune sau ceva de genul ăsta?

— Sunt sigur, micul meu *semi*prieten, pentru că eu înţeleg situaţia. Când o să mai creşti, poate o să ajungi să ştii ce înseamnă asta. Dar mă îndoiesc.

Elemak ieşi din bucătărie.

Issib oftă.

— Oare este cineva căruia să-i placă de altcineva în această familie?

Mâncarea lui Nafai era arsă, dar lui nu-i păsa. Tremura atât de violent că abia îşi mai putu aduce tava pe masă.

— De ce tremuri?

— Nu ştiu, zise Nafai. Poate că mi-e frică.

— De Elemak?

— De ce mi-ar fi frică de el? Doar pentru că-mi poate rupe gâtul cu cotul?

— Atunci de ce îl tot provoci?

— Poate că mi-e frică şi *pentru* el.

— De ce?

— Nu ţi se pare amuzant, Issib? Elya poate sta aici să vorbească despre faptul că Tata ar putea fi ameninţat de nişte oameni puternici – şi totuşi soluţia lui nu este să-i denunţe pe aceşti oameni puternici, ci să încerce să-l facă pe Tata să tacă.

— Nimeni nu gândeşte raţional.

— De fapt eu înţeleg politica, zise Nafai. Studiez mereu istorie. Sunt cu ani înaintea clasei mele. Ştiu câte ceva despre cum încep războaiele şi cine le câştigă. Iar ăsta este cel mai stupid plan pe care l-am auzit vreodată. Potokgavan nu au nici o şansă să păstreze acest teritoriu şi nici un motiv convingător pentru care ar încerca. Tot ce se va întâmpla va fi că vor trimite o armată, îi vor provoca pe Gorayni să atace, apoi îşi vor da seama că nu au cum să câştige şi se vor întoarce acasă pe câmpia lor inundată unde Capetele Ude nu-i pot atinge, lăsându-ne *pe noi* să facem faţă singuri furiei Gorayni. Construirea de căruţe pentru ei va conduce evident la dezastru şi numai o persoană complet orbită de lăcomie ar putea susţine un

asemenea plan. Iar dacă Sufletul Suprem îi spune Tatei să se opună construirii de căruţe, atunci Sufletul Suprem are dreptate.

— Sunt convins că Sufletul Suprem se bucură că are aprobarea ta.

— Fac tot ce pot ca să ajut.

— Nafai, ai paisprezece ani.

— Şi?

— Elemak nu vrea să audă asemenea lucruri de la tine.

— Nici tu, nu-i aşa?

— Chiar sunt obosit. A fost o zi lungă.

Issib pluti afară din bucătărie.

Nafai se apucă în sfârşit să mănânce. Spre supărarea lui, nu avea poftă de mâncare, deşi încă îi era foame. Trebuia să mănânce, nu putea să mănânce. Las-o baltă. Aruncă mâncarea la gunoi şi puse farfuria în maşina de spălat.

Ieşi în curte, îndreptându-se spre camera lui. Aerul nopţii era rece deja – se aflau destul de aproape de deşert ca să se simtă schimbările bruşte de temperatură când apunea soarele. Încă mai tremura. Nu ştia de ce. Nu din cauza viziunii Tatei despre distrugerea lumii, şi nici din pricina războiului care probabil se va abate asupra Basilicăi dacă menţineau idioata alianţă cu Potokgavan. Da, şi acestea erau pericole, dar unele îndepărtate. Şi nici din cauza ameninţărilor lui Elemak cu violenţa, avusese parte de aşa ceva toată viaţa.

Abia când stătea întins pe salteaua lui, încă tremurând deşi în camera lui nu era frig, abia atunci îşi dădu seama ce îl deranja. Elemak spusese că Gaballufix era implicat în negocierea preţului cu Potoku. Evident întregul plan avea sprijinul lui Gaballufix – cine altcineva decât şeful clanului s-ar fi putut gândi să angajeze Palwashantu într-o astfel de întreprindere periculoasă fără a consulta consiliul? Aşadar era rezonabil să presupună că atunci când Elya pomenise despre duşmanii periculoşi pe care şi-i făcea Tata, se referise la Gaballufix.

Gaballufix, a cărui casă Elemak o vizitase astăzi în secret.

Cui îi era loial Elemak? Tatei? Sau fratelui său vitreg Gaballufix? Era limpede că Elya se implicase în acest plan cu căruţele de război. Cine altcineva mai era implicat? Oamenii periculoşi nu proferau ameninţări îi spusese el. Atunci ce făceau – planuri? Oare Elya era implicat într-un plan care urma să-i facă

ceva urât Tatei, iar aluziile lui erau o tentativă de a-l avertiza pe Tata?

Chiar astăzi Mebbekew vorbise despre paricidul metaforic.

Nu, gândi Nafai. Nu, sunt doar supărat din cauză că toate astea s-au întâmplat atât de brusc, într-o singură zi. Tata are o viziune, şi deodată este implicat în politica oraşului într-un mod în care n-a mai fost niciodată până acum, ca şi cum Sufletul Suprem i-ar fi trimis această viziune anume *din cauza* acestui stupid proiect provocator al lui Gaballufix, pentru că trebuiau luate măsuri acum.

De ce? De ce soarta Basilicăi era importantă pentru Sufletul Suprem? Nenumărate oraşe şi naţiuni se ridicaseră şi decăzuseră – câteva zeci în fiecare secol, mii şi mii în întreaga istorie umană. Poate milioane. Sufletul Suprem nu ridicase un deget. Nu-i păsase de nici un război; cu siguranţă nu prevenea suferinţele omenirii. Atunci de ce se implica acum Sufletul Suprem? Ce era atât de *urgent*? Merita oare destrămarea familiei lor? Şi dacă da, cine decidea asta? Nimeni nu-i ceruse aşa ceva Sufletului Suprem, aşa că dacă era să fie incluşi în vreun plan dumnezeiesc, ar fi fost amabil din partea Sufletului Suprem să le transmită ce avea în minte.

Nafai stătea întins pe saltea, tremurând.

Apoi îşi aminti. Nu aveam de gând să dorm pe saltea în noaptea asta. Voiam să încerc să fiu un bărbat adevărat.

Aproape că râse cu glas tare. Să dorm pe podeaua goală – asta m-ar face bărbat? Ce idiot mai sunt. Ce dobitoc.

Râzând de sine însuşi, reuşi să adoarmă.

6. DUŞMANII

— *Unde* ai umblat ieri toată ziua?

Nafai nu voia să poarte această discuţie, dar nu avea cum s-o evite. Mama nu era omul care să permită ca un elev de al ei să dispară o zi întreagă fără o explicaţie.

— M-am plimbat.

După cum se aşteptase, pentru Mama nu era suficient.

— Doar nu credeam că ai *zburat*. Cu toate că sunt surprinsă că nu te-ai ghemuit pe undeva să dormi. Unde te-ai dus?

— În nişte locuri foarte educative, zise Nafai. Avea în minte casa lui Gaballufix şi teatrul liber, dar desigur Mama interpreta cuvintele lui aşa cum dorea.

— Dolltown? întrebă ea.

— Nu se întâmplă prea multe pe acolo în timpul zilei, Mamă.

— Iar tu nu ar trebui să te duci acolo deloc. Sau crezi că ştii deja totul despre toate, şi deci nu mai ai nevoie de învăţătură?

— Există materii pe care nu le predaţi aici.

Din nou adevărul – dar nu chiar adevărul.

— A, făcu ea. Dhelembuvex avea dreptate în privinţa ta.

O, da, minunat. E timpul să-i găsim băieţelului tău o mătuşică.

— Trebuia să-mi dau seama. Trupul tău creşte aşa de repede – prea repede, mă tem, şi o ia înaintea maturizării tale în toate celelalte domenii.

Era prea mult ca să îndure. Plănuise să asculte calm tot ce spunea ea, s-o lase să tragă propriile ei concluzii, apoi să se întoarcă în clasă şi să termine cu întreaga poveste. Dar ca ea să considere că gonadele îi conduceau viaţa când, în realitate, mintea lui era mai matură decât trupul...

— Aşa de isteaţă eşti, Mamă?

Ea ridică o sprânceană.

Îşi dădea seama că deja întrecuse măsura, dar se pornise şi cuvintele erau acolo în mintea lui, aşa că le rosti.

— Vezi că se petrece ceva inexplicabil, dar dacă e implicat un adolescent eşti convinsă că are legătură cu dorinţele lui sexuale.

Ea schiţă un zâmbet.

— Ştiu câte ceva despre bărbaţi, Nafai, şi ideea că purtarea unui băiat de paisprezece ani ar putea avea legătură cu dorinţele sexuale se bazează pe multe dovezi.

— Dar eu sunt *fiul* tău, şi tot nu mă deosebeşti dintr-o grămadă de cărămizi.

— Aşadar nu te-ai dus în Dolltown?

— Nu din motivele pe care ţi le imaginezi *tu*.

— A, făcu ea îmi pot imagina *multe* motive. Dar nici unui dintre motivele posibile pentru care tu te-ai duce în Dolltown nu sugerează o judecată foarte bună.

— O, îmi închipui că tu eşti expertă în judecăţi bune.

Sarcasmul lui nu-şi atinse ţinta.

— Cred că uiţi că eu sunt mama şi profesoara ta.

— Tu, Mamă, şi nu eu le-am invitat pe fetele alea două la întrunirea de *familie* de ieri.

— Şi asta dovedeşte o judecată slabă din partea mea?

— Extrem de slabă. Când am ajuns eu la Teatrul Liber mai erau câteva ore până la apusul soarelui, şi deja se răspândise zvonul despre viziunea Tatei.

— Asta nu mă surprinde, zise Mama. Tata s-a dus direct la consiliul clanului. După aceea nu prea mai putea fi un secret.

— Nu numai despre viziunea lui, Mamă. Se repeta deja o satiră – una de-ale lui Drotik, nici mai mult, nici mai puţin – care includea o fascinantă scenă în portic. Întrucât singurele persoane prezente care nu făceau parte din familie erau acele două vrăjitoare...

— Ai grijă cum vorbeşti!

Tăcu imediat, dar cu un vizibil sentiment de victorie. Da, Mama era furioasă – dar el marcase un punct, supărând-o aşa.

— Faptul că vorbeşti despre ele folosind acest insultător *cuvânt bărbătesc* este o ofensă extremă, spuse Mama; glasul îi era scăzut, era *într-adevăr* furioasă. Luet este vizionară, iar Hushidh este oracol. Mai mult, ambele au fost discrete, nu au spus nimic nimănui.

— Oh, le-ai urmărit în fiecare secundă de când...

— Am zis să ai grijă cum vorbeşti. Vocea îi era ca gheaţa: dacă vrei să ştii, băieţelul meu isteţ, înţelept, matur, motivul pentru care exista scena porticului în satira lui Drotik – pe care, apropo, am văzut-o, şi e foarte proastă, aşa că nu mă îngrijorează scena porticului apare acolo pentru că, în timp ce tatăl tău se îndrepta spre consiliul clanului, eu eram la consiliul oraşului, şi când eu am povestit am inclus şi cele întâmplate în portic. De ce, întreabă sclipitorul meu fiu cu o expresie delicios

de stupidă pe chip? Pentru că singurul lucru care a convins consiliul să ia în serios viziunea tatălui tău a fost faptul că Luet l-a crezut şi a găsit viziunea lui în concordanţă cu propria ei viziune.

Mama spusese. *Mama* atrăsese ridicolul şi dezastrul asupra familiei. De necrezut.

— Aha, făcu Nafai.

— Credeam că o să vezi lucrurile puţin diferit.

— Înţeleg că a fost corect ca Luet şi Hushidh să participe la întâlnirea de familie, zise Nafai. *Tu* trebuia să fii exclusă.

Palma ei îl plesni peste faţă. Dacă ţintise obrazul, ratase, poate pentru că instinctiv el îşi trăsese capul înapoi. Unghia ei atinse bărbia, zgâriindu-i pielea, începu să-i curgă sânge.

— De tine ai uitat, domnule.

— Nu la fel de mult ca tine, Doamnă, răspunse el. Sau cel puţin asta intenţionase să răspundă. Chiar începu să pronunţe cuvintele, dar în mijlocul propoziţiei absurditatea faptului că ea îl lovise astfel, şocul şi durerea, umilinţa pură de a fi lovit de mama lui îl făcură să izbucnească în plâns. Îmi pare rău, zise.

Cu toate că ar fi vrut să spună cum îndrăzneşti, sunt prea mare pentru asta, te urăsc. Însă era imposibil să rostească asemenea cuvinte aspre dacă plângea ca un copil. Nafai detesta asta, lacrimile care izbucneau atât de repede şi faptul că lucrurile nu se îmbunătăţeau odată cu înaintarea în vârstă.

— Poate că data viitoare o să-ţi aminteşti să-mi vorbeşti respectuos, zise ea. Dar nici ea nu mai era în stare să-şi menţină tonul acut, căci chiar în timp ce rostea aceste cuvinte îi cuprinse umerii cu braţul şi se aşeză lângă el, mângâindu-l.

Nu înţelese că felul în care îi cuibări capul pe umărul ei nu făcea decât să-i sporească umilinţa şi să-i întărească decizia de a o privi ca pe un duşman. Dacă avea puterea să-l facă să plângă din cauza iubirii lui pentru ea, atunci nu avea decât o singură soluţie: să înceteze s-o mai iubească. Era pentru ultima dată când ea mai putea să-i facă aşa ceva.

— Sângerezi, zise ea.

— Nu-i nimic.

— Să te şterg – uite, cu o batistă curată, nu zdreanţa aia oribilă pe care o porţi în buzunar, băieţel prost.

Asta-i tot ce o să fiu eu în casa asta, nu-i aşa? Un băieţel prost. O respinse, refuzând să lase batista să-i atingă bărbia.

Dar ea insistă, tamponând rana, iar pânza albă se umplu de surprinzător de mult de sânge – aşa că el o luă din mâna ei şi o apăsă pe rană.

— E adâncă, presupun, zise.

— Dacă nu ţi-ai fi mişcat capul, unghiile mele nu ţi-ar fi atins bărbia.

Dacă n-ai fi vrut să mă pălmuieşti, degetele tale ar fi stat la tine în poală. Dar îşi ţinu gura.

— Văd că pui foarte mult la inimă situaţia familiei, Nafai, dar valorile tale sunt puţin sucite. Ce contează ridiculizarea din satire? Toată lumea ştie că fiecare personaj important din istoria Basilicăi a fost ironizat într-un moment sau altul, şi de obicei chiar pentru motivul pentru care a devenit cunoscut. Putem suporta asta. Important este că viziunea Tatei a fost un avertisment cât se poate de limpede din partea Sufletului Suprem, cu implicaţii imediate pentru acţiunile oraşului nostru din următoarele zile, săptămâni şi luni. Jena o să treacă. Iar printre femeile de vază din acest oraş Tata este considerat un bărbat remarcabil – şi respectul lor pentru el creşte. Aşa că încearcă să-ţi controlezi ruşinea că tatăl tău a ajuns în centrul atenţiei. Toţi copiii la începutul adolescenţei sunt extrem de sensibili la ruşine, dar cu timpul o să înveţi că ridiculizarea şi critica nu sunt întotdeauna un lucru rău. Poate fi foarte bine pentru tine să-ţi atragi duşmănia oamenilor răi.

Nu-i venea să creadă că ea îl considera atât de prost încât considera că avea nevoie de o astfel de predică. Oare chiar i se părea că el se teme de ruşine? Dacă l-ar fi ascultat în loc să-i ţină lecţii, poate i-ar fi povestit despre avertizarea lui Elemak în legătură cu primejdiile care-l pândeau pe Tata, despre vizita lui secretă la casa lui Gaballufix. Dar era limpede că în ochii ei el nu era decât un copil. Nu i-ar fi luat avertismentele în serios. Într-adevăr, probabil i-ar fi ţinut încă o predică despre faptul că nu trebuia să permită temerilor şi grijilor să-i ia în stăpânire mintea, ci să se concentreze asupra studiilor sale şi să-i lase pe adulţi să se ocupe de problemele reale ale lumii.

În capul ei, am tot şase ani şi aşa voi rămâne pentru totdeauna.

— Îmi pare rău, Mamă. N-o să-ţi mai vorbesc aşa.

De fapt, mă îndoiesc că îţi voi mai spune vreodată ceva serios sau important în tot restul vieţii mele.

— Îţi accept scuzele, Nafai, şi sper că şi tu mă ierţi pentru că te-am lovit la mânie.

— Sigur, Mamă.

O să-ţi accept scuzele – atunci *când* o să mi le oferi şi când o să vorbeşti serios. Însă în realitate, drag cuptor de pâine din care am răsărit, nu ţi-ai cerut scuze în nici un moment al conversaţiei noastre. Ţi-ai exprimat doar speranţa că voi accepta o scuză care de fapt nu a fost niciodată rostită.

— Sper, Nafai, că îţi vei relua studiile şi n-o să permiţi evenimentelor din oraş să tulbure de acum. Încolo rutina vieţii tale. Ai o minte ascuţită şi nu există nici un motiv special pentru care să permiţi acestor lucruri să te distragă de la şlefuirea ei.

Mulţumesc pentru calupul de laude, Mamă. Mi-ai spus că sunt copilăros, sclav al dorinţelor carnale, că opiniile mele trebuie reduse la tăcere şi nu ascultate. Acorzi o atenţie serioasă oricărui cuvânt care iese din gura acelei *vrăjitoare*, dar pleci de la presupunerea că orice aş spune eu este lipsit de valoare.

— Da, Mamă, zise Nafai. Mai bine mă întorc chiar acum în clasă, dacă nu te superi.

— Bineînţeles că nu. Te înţeleg perfect.

Dragă Suflete Suprem, împiedică-mă să râd.

— Nu te mai pot lăsa să mai hoinăreşti pe străzi, Nafai, sunt sigură că înţelegi. Viziunea Tatei a atras destul atenţia şi cineva ar putea spune ceva care să te înfurie, şi nu vreau să te iei la bătaie.

Deci te îngrijorează posibilitatea ca eu să sar la bătaie, Mamă? Fii amabilă şi aminteşte-ţi cine pe cine a lovit azi aici, în porticul tău.

— Ai putea să-ţi petreci ziua în bibliotecă, cu Issib. El o să te influenţeze în bine, cred – el întotdeauna e foarte calm.

Issib, întotdeauna calm? Biata Mama – ea nu ştia absolut nimic despre fiii ei. Femeile nu-i înţeleg niciodată pe bărbaţi. Bineînţeles, nici bărbaţii nu le înţeleg mai bine pe femei, dar cel puţin noi nu ne facem iluzii că le-am înţelege.

— Da, Mamă. La bibliotecă e bine.

Ea se ridică în picioare.

— Atunci du-te. Păstrează batista.

Părăsi porticul, fără să aştepte să vadă dacă el o ascultă.

Imediat ocoli paravanul, ducându-se direct la balustradă, şi privi pe deasupra Viroagei.

Lacul nu se vedea deloc. O ceaţă groasă acoperea zonele joase ale văii, şi întrucât pereţii defileului păreau să devină mai abrupţi acolo unde începea ceaţa, bănuia că lacul era invizibil din acest punct chiar şi fără ceaţă.

De acolo nu putea vedea decât norul alb şi verdele plin, luxuriant, al pădurii care mărginea valea. Ici-colo apărea fum ridicându-se din vreun coş, căci existau femei care locuiau pe pantele văii. Menajera Tatei, Truzhnisha, era una dintre ele. Avea o casă în districtul numit Pragul de Vest, unul dintre cele douăsprezece districte din Basilica unde numai femeilor le era permis să trăiască sau chiar să intre. Districtele Femeilor erau cu mult mai slab populate decât oricare dintre cele douăzeci şi patru de districte unde li se permitea bărbaţilor să locuiască (bineînţeles, nu şi să deţină proprietăţi), însă în consiliul oraşului ele exercitau o putere enormă, întrucât reprezentantele lor votau întotdeauna în bloc. Conservatoare, religioase – cu siguranţă ele erau consilierele cele mai impresionate de faptul că Luet confirmase viziunea Tatei. Dacă *ele* erau de acord cu Tata în problema căruţelor de război, atunci era nevoie numai de voturile a încă şase alţi consilieri, ca să se ajungă într-un impas, şi de şapte, ca să se treacă la acţiune împotriva planurilor lui Gaballufix.

Aceiaşi consilieri din Districtele Femeilor refuzau, de mii de ani, să permită orice subdivizare a intens populatelor Districte Libere, să acorde un vot în consiliu oricăruia dintre districtele din afara zidurilor, să dea voie bărbaţilor să deţină proprietăţi în interiorul oraşului sau orice altceva care ar fi putut duce la diluarea ori slăbirea procentului femeilor din Basilica. Acum, privind la valea secretă, furios pe mama lui, Nafai abia îşi dădea seama cât de frumos era locul, cât de plin de mistere şi de viaţă; tot ce putea el să observe era cât de incredibil de puţine case se găseau acolo.

Cum de au împărţit locul ăsta în douăsprezece districte? Probabil există districte în care cele trei femei care locuiesc acolo ocupă cu rândul postul de consilier.

Iar în afara oraşului, în minusculele, dar costisitoarele dormitoare în care bărbaţii necăsătoriţi şi fără gospodării erau obligaţi să locuiască, nu exista nici o metodă legală de a pretinde un tratament mai cinstit, de a insista asupra unor legi care să-i apere pe celibatari împotriva proprietarilor imobilelor

sau chiar de violenţele celorlalţi. Pentru o clipă, stând acolo şi privind la verdeaţa neatinsă a Viroagei, Nafai înţelese cum un bărbat ca Gaballufix ar putea uşor să-i adune pe bărbaţi în jurul lui, luptând ca să câştige puterea în acest oraş unde bărbaţii erau asupriţi de femei în fiecare zi şi în fiecare oră a vieţilor lor.

Apoi, când vântul adie puţin peste vale, norul se deplasă lăsând să se vadă o sclipire de lumini reflectate. Suprafaţa unui lac, nu în centrul celei mai adânci părţi a riftului, ci mai sus, în depărtare. Fără să se gândească, Nafai îşi feri instinctiv privirea. Să vină până la balustradă ca o sfidare la adresa mamei sale, să se uite la lacul sfânt unde femeile mergeau să-şi facă rugăciunile era cu totul altceva. Singurul lucru limpede în toată această afacere era că Sufletul Suprem s-ar fi putut foarte bine să fie real. N-avea rost să-şi atragă mânia lui din cauza a ceva atât de stupid ca studierea unui lac peste marginea porticului Mamei.

Nafai întoarse spatele peisajului şi se grăbi să ajungă în spatele paravanului, simţindu-se totuşi inconfortabil. Dacă sunt prins? Ei şi ce dacă sunt? Nu, nu, sfidarea nu merită riscul. Avea treburi mai bune de făcut. Dacă Mama nu avea de gând să-i asculte temerile în legătură cu primejdiile în care era posibil să se afle Tata, atunci Nafai va trebui să facă ceva. Dar mai întâi trebuia să afle mai multe – despre Gaballufix, despre Sufletul Suprem, despre toate.

Pentru o clipă cochetă cu ideea de a se duce să-i pună întrebări lui Luet. Ea ştia multe despre Sufletul Suprem, nu-i aşa? Avusese tot timpul viziuni, nu doar o dată ca Tata. Cu siguranţă ea putea să explice.

Dar ea era femeie, iar în acest moment Nafai ştia că nu putea primi nici un fel de ajutor din partea femeilor. Din contră – femeile din Basilica erau învăţate încă din copilărie cum să-i oprime pe bărbaţi şi să-i facă să se simtă lipsiţi de valoare. Luet ar fi râs de el şi ar fi alergat la mama lui să-i spună despre întrebările pe care i le pusese.

Dacă putea avea încredere în cineva, trebuia să fie un alt bărbat – şi erau însă extrem de puţini, întrucât pericolul venea din partea lui Gaballufix. Poate ar putea lua în consideraţie ajutorul acelui Roptat despre care vorbise Elya. Sau să afle în primul rând câte ceva despre ce făcea Sufletul Suprem.

Issib nu era încântat să-l revadă.

— Sunt ocupat şi nu am nevoie de întreruperi.

— E biblioteca şcolii, zise Nafai. Aici venim întotdeauna să studiem.

— Vezi? Mă întrerupi deja.

— Uite ce-i, eu n-am zis nimic. Doar am intrat aici, şi tu ai început să te iei de mine din secunda în care am intrat pe uşă.

— Speram să ieşi.

— Nu pot. Mama m-a trimis aici.

Nafai trecu prin spatele lui Issib, care plutea confortabil în aer în faţa computerului. Avea înşirate aproape treizeci de pagini, dar pe fiecare dintre ele erau doar câteva cuvinte, astfel încât să poată vedea totul dintr-odată. Ca un joc de solitaire, în care Issib doar muta fragmentele dintr-un loc în altul.

Fragmentele erau toate cuvinte în limbi bizare. Pe unele Nafai le recunoscu ca fiind foarte vechi.

— Ce limbă *e asta*? întrebă, indicând una.

Issib oftă.

— Mă bucur că nu mă întrerupi.

— Ce e, vreo formă antică de Vijati?

— Foarte bine. E Slucajan, care provine din Obilazati, forma originară a Vijati. Acum e o limbă moartă.

— Eu citesc în Vijati, să ştii.

— *Eu* nu.

— A, deci te specializezi în limbi antice obscure pe care nu le mai vorbeşte nimeni, nici măcar tu?

— Nu *învăţ* limbile astea, studiez numai cuvintele pierdute.

— Dacă întreaga limbă e moartă, atunci toate cuvintele sunt pierdute.

— Cuvinte care aveau înţeles, dar care s-au stins sau au supravieţuit numai în expresii idiomatice. Ca de exemplu „ursul dansator”. Ştii ce e un *urs*?

— Nu ştiu. Întotdeauna m-am gândit că trebuie să fie vreo pasăre exotică.

— Greşit. E un mamifer de demult. Cunoscut numai pe Pământ, cred, nu a fost adus aici. Sau a dispărut repede. Era mai mare ca un om, foarte puternic. Un prădător.

— Şi *dansa*?

— Expresia obişnuia să desemneze ceva absurd de neîndemânatic. Ca un câine care merge pe picioarele din spate.

— Iar acum înseamnă exact opusul. Ce ciudat. Cum de s-a putut schimba?

— Pentru că nu mai există urşi. Înţelesul a fost evident fiindcă toată lumea ştia ce este un urs şi cât de ciudat ar arăta dansând. Dar când urşii au dispărut, sensul s-a putut aplica la orice. Acum folosim expresia pentru o persoană care scapă cu abilitate dintr-o situaţie socială extrem de jenantă. E singurul caz în care mai folosim cuvântul *urs*. Şi există o mulţime de oameni care îl ortografiază greşit.

— Grozav. Lucrezi la un proiect lingvistic?

— Nu.

— Atunci pentru ce e?

— Pentru mine.

— Colecţionezi dialecte pierdute.

— Cuvinte pierdute.

— Cum ar fi *urs*? Nu *cuvântul* s-a pierdut, Issya. *Urşii* au dispărut.

— Foarte bine, Nyef. Ţi-ai îndeplinit perfect misiunea. Acum pleacă.

— Tu nu studiezi cuvintele pierdute. Cauţi cuvinte care şi-au pierdut înţelesul pentru că lucrurile la care se refereau nu mai există.

Issya întoarse capul încet să se uite la Nafai.

— Adică ţie chiar ţi s-a dezvoltat un creier?

Nafai arătă spre ecran.

— *Kolesnisha*. E un cuvânt în Kunic. Ai sensul chiar aici: „căruţă de luptă”. Kunic nu se mai vorbeşte de zece milioane de ani. Acum e doar o limbă scrisă. Şi totuşi ei aveau cuvinte pentru căruţele de luptă. Care tocmai fuseseră inventate. Ceea ce înseamnă că în urmă cu mult timp existau căruţe de luptă.

Issib râse. Un chicotit jos, dar continuu.

— Ce, greşesc?

— Mă termină, atâta tot. Cât de *evident* este. Chiar şi *tu* te poţi uita pe displayul unui computer şi să vezi totul dintr-odată. Aşadar de ce nu a observat nimeni asta până acum? De ce nu a remarcat nimeni că avem deja cuvântul *căruţă*, şi ştim cu toţii ce înseamnă, şi totuşi, din câte ştim, pe lumea asta nu au existat niciodată nicăieri căruţe?

— Într-adevăr ciudat, nu-i aşa?

— Nu e ciudat, e înspăimântător. Uită-te ce fac Capetele Ude cu căruţele lor – *kolesnishety*. Le oferă un avantaj vital în război. Construiesc un adevărat imperiu, nu numai un sistem de alianţe, ci un *control* efectiv asupra unor naţiuni aflate la şase zile depărtare de oraşul lor. Dacă se poate face aşa ceva cu ajutorul căruţelor de luptă, şi oamenii le foloseau cu milioane de ani în urmă, *cum de am putut uita ce sunt ele*?

Nafai se gândi un timp.

— Trebuie să fii de-a dreptul prost, zise. Adică, oamenii nu uită astfel lucrurile. Chiar dacă ai parte de pace mii de ani, tot păstrezi imagini în biblioteci.

— Nu există imagini cu căruţele de război, zise Issib.

— Asta ziceam că e o prostie.

— Şi cuvântul ăsta.

— *Zrakoplov*? citi Nafai. Categoric e un cuvânt Obilazati.

— Corect.

— Ce înseamnă? „Aer” sau aşa ceva.

— Scos din context şi tradus neglijent, da, înseamnă „înotător prin aer”.

Nafai se gândi un timp la asta. Mintea lui alcătui o imagine – un peşte mişcându-se prin aer.

— Un peşte zburător?

— E o maşinărie, spuse Issib.

— O navă cu adevărat rapidă?

— Cum se poate *înota* prin aer, Nyef?

— Nu ştiu. Nafai se simţea stupid: Am uitat de partea cu aerul.

— Ai uitat – şi totuşi ai recunoscut singur „partea cu aerul”. *Ai ştiut* că *zraky* este rădăcina Obilazati pentru aer, şi totuşi ai uitat „partea cu aerul”.

— Deci sunt într-adevăr idiot.

— Ba nu, Nyef. Eşti foarte, foarte deştept, şi totuşi stai aici uitându-te la cuvânt, iar eu îţi spun toate astea şi tu tot nu te gândeşti la ce înseamnă cuvântul.

— Uite, cuvântul ăsta, zise Nafai arătând *puscani prab*. Nu recunosc limba.

Issib clătină din cap.

— Dacă nu aş vedea că ţi se întâmplă ţie, n-aş fi crezut.

— Ce?

— Nu eşti măcar curios să afli ce e o *zrakoplov*?

— Mi-ai spus. Un înotător prin aer.

— O *maşină* care se numeşte înotător prin aer.

— Bine. În regulă. Deci ce e *puscani prah*?

Issib se întoarse încet cu faţa spre Nafai.

— Stai jos, dragul şi iubitul meu frate sclipitor de prost, tu, adevăratul slujitor al Sufletului Suprem. Trebuie să-ţi spun ceva despre maşinile care înoată prin aer.

— Presupun că te-am întrerupt, zise Nafai.

— Vreau să vorbesc cu tine. Nu e o întrerupere. Vreau doar să-ţi explic ideea de zbor...

— Mai bine plec.

— De ce? De ce eşti atât de nerăbdător să pleci?

— Nu ştiu. Nafai se îndreptă spre uşă: Am nevoie de aer. Mă sufoc.

Ieşi din încăpere. Imediat se simţi mai bine. Nu i se mai învârtea capul. La urma urmelor, despre ce era vorba? Biblioteca era prea înghesuită. Prea plină. Erau prea mulţi oameni înăuntru.

— De ce ai plecat? întrebă Issib.

Nafai se întoarse. Issib îl urmase plutind tăcut. Nafai simţi imediat aceeaşi claustrofobie care îl scosese pe hol.

— Era prea aglomerat înăuntru. Simţeam nevoia să fiu singur.

— Eu eram singura persoană de acolo, zise Issib.

— Zău? Nafai încercă să-şi amintească. Vreau să ies de aici. Dă-mi drumul.

— Gândeşte-te. Îţi aminteşti, ieri, când Luet şi Tata discutau?

Imediat Nafai se relaxă. Nu mai simţea claustrofobia.

— Sigur.

— Şi Luet îi testa amintirile Tatei. Când şi-a amintit greşit viziunea, s-a simţit cumva prost, aşa-i?

— Aşa a spus.

— Prost. Deconectat. Privea în gol.

— Cred că da.

— Ca şi tine, zise Issib. Când te-am presat în legătură cu înţelesul cuvântului *zrakoplov*.

Brusc Nafai simţi că nu mai avea aer în plămâni.

— Trebuie să ies!

— Eşti *într-adevăr* sensibil la aşa ceva, remarcă Issib. Chiar mai rău decât Mama şi Tata când am încercat să le spun.

— Nu mă mai urmări! strigă Nafai. Dar Issib continuă să plutească alături de el pe hol, în jos pe scări, în stradă. Acolo, în aer liber, Issib trecu uşor de Nafai, levitând din când în când în faţa lui. Ca şi cum ar fi vrut să-l conducă pe Nafai înapoi spre casă.

— Opreşte-te! ţipă Nafai.

Dar nu se putea elibera. Nu mai încercase niciodată până atunci o asemenea panică. Răsucindu-se, se împiedică şi căzu în genunchi.

— Nu-i nimic, zise Issib cu blândeţe. Relaxează-te. E-n regulă. Relaxează-te.

Nafai respira mai uşor. Glasul lui Issib suna acum liniştitor. Senzaţia de panică dispăru. Nafai înălţă capul şi privi în jur.

— Ce căutăm în mijlocul străzii? Mama o să mă omoare.

— Tu ai fugit aici, Nafai.

— Eu?

— E Sufletul Suprem, Nafai.

— Ce e Sufletul Suprem?

— Forţa care te-a făcut să ieşi din bibliotecă în loc să mă asculţi pe mine vorbind despre... despre lucrurile pe care Sufletul Suprem nu vrea ca oamenii să le ştie.

— E o prostie, făcu Nafai. Sufletul Suprem *răspândeşte* informaţia, nu o ascunde. Noi îi dăm scrierile noastre, muzica, totul, iar Sufletul Suprem le transmite din oraş în oraş, din bibliotecă în bibliotecă, peste tot în lume.

— Reacţia ta a fost mult mai puternică decât a Tatei. Bineînţeles, şi eu te-am presat mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Sufletul Suprem e în interiorul capului tău, Nafai. În interiorul tuturor capetelor noastre. Dar unele au mai mult decât altele. E acolo, urmărindu-ne gândurile. Ştiu că e greu de crezut.

Dar Nafai îşi aminti cum Luet ştiuse ce era în mintea lui.

— Nu, Issya. Ştiu deja asta.

— Zău? Bine. Imediat ce Sufletul Suprem ştie că te apropii de un subiect interzis, te face să te simţi prost.

— Ce subiect interzis?

— Dacă îţi reamintesc, o să-ţi ieşi din fire iarăşi, zise Issib.

— Când am devenit eu prost?

— Crede-mă. Ai devenit *foarte* prost. Încercai să schimbi subiectul fără să-ţi dai măcar seama. În mod normal ai o intuiţie

foarte bună, Nafai. Eşti foarte inteligent. Înţelegi lucrurile. Dar acum în bibliotecă stăteai ca un idiot, cu adevărul expus chiar în faţa ta, şi tu nu-l recunoşteai. Când ţi-am amintit, când *te-am presat*, ai devenit claustrofob, aşa-i? Îţi era greu să respiri, trebuia să ieşi din cameră. Te-am urmat, te-am presat din nou, şi am ajuns aici.

Nafai încercă să recapituleze ceea ce se întâmplase. Issib avea dreptate în privinţa desfăşurării evenimentelor. Numai că Nafai nu legase nevoia de a ieşi din casă de ceea ce spunea Issib. De fapt, în ruptul capului nu-şi putea aduce aminte despre ce îi vorbise Issib.

— M-ai presat?

— Ştiu, spuse Issib. Şi eu am simţit la fel când am dat peste asta în urmă cu câţiva ani. Mă jucam cu cuvintele pierdute, de genul ursului dansator. Făceam liste. Aveam o listă *lungă* de astfel de termeni, cu definiţii şi explicaţii la fiecare, împreună cu presupuneri ale mele referitoare la înţelesul fiecărui cuvânt dispărut. Apoi într-o zi m-am uitat peste o listă pe care o consideram completă şi mi-am dat seama că existau câteva zeci de cuvinte care nu aveau nici o explicaţie. Ce prostie, mi-am zis. Astea îmi strică lista. Aşa că am şters toate acele cuvinte.

— Le-ai şters? Nafai era îngrozit. În loc să le cercetezi?

— Vezi cât de prost te poate face? zise Issib. Şi chiar în clipa când le ştergeam, mi-am dat seama – ce fac? Am întins mâna spre comanda de anulare a ştergerii, dar în loc să apăs tastele corespunzătoare am dat din reflex comanda de ştergere completă, curăţând definitiv buffer-ul, apoi am salvat fişierul peste cel vechi.

— E prea complicat s-o fi făcut din neîndemânare, observă Nafai.

— Exact. Ştiam că era o greşeală să le şterg, şi totuşi, în loc să repar greşeala şi să recuperez cuvintele, eu le-am distrus, le-am şters definitiv din sistem.

— Şi tu crezi că Sufletul Suprem ţi-a făcut asta?

— Nafai, nu te-ai întrebat niciodată ce e Sufletul Suprem? Ce face el?

— Ba sigur că da.

— Şi eu. Iar acum ştiu.

— Datorită acelor cuvinte?

— Nu le-am recuperat pe toate, dar am refăcut din cercetările mele cât de mult am putut şi am obţinut o listă de opt cuvinte. Habar n-ai ce greu mi-a fost, pentru că acum eram sensibilizat. Înainte pur şi simplu le-aş fi trecut cu vederea, m-aş fi prostit când le întâlneam – aşa cum a făcut Tata când a avut idei greşite despre viziunea de la Sufletul Suprem. Aşa ajunseseră pe prima mea listă, dar fără definiţii – deveneam prost de fiecare dată când mă gândeam la ele. Dar acum când le vedeam aveam acel sentiment de claustrofobie. Aveam nevoie de aer. Trebuia să ies din bibliotecă. Dar mă forţam să intru din nou. E cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată. M-am forţat să rămân şi să mă gândesc la ceea ce nu trebuia gândit. Să păstrez în mintea mea concepte pe care Sufletul Suprem nu vrea să ni le amintim. Concepte care altădată erau atât de banale, încât fiecare limbă din lume are cuvinte pentru ele. Cuvinte antice. Cuvinte pierdute.

— Sufletul Suprem *ascunde* lucruri de noi?

— Da.

— Ca de exemplu?

— Dacă îţi spun, Nafai, o să-ţi pierzi firea.

— Ba nu.

— Ba da, zise Issib. Crezi că eu nu ştiu? Crezi că eu nu am avut parte de propria mea luptă anul trecut? Aşa că îţi imaginezi ce surpriză am avut când aseară în bucătărie Elemak ne dădea explicaţii despre unul dintre lucrurile interzise. Căruţele de luptă.

— Interzise? Cum pot să fie interzise, nici măcar nu sunt antice.

— Vezi? Ai uitat deja. Cuvântul *kolesnisha*.

— A, da. Corect. Asta îmi amintesc.

— Dar nu ţi-ai amintit până nu ţi-am spus eu.

Aşa e, gândi Nafai. Un lapsus.

— Aseară tu şi cu Elemak vorbeaţi despre căruţele de război, chiar dacă mie mi-a luat luni ca să reuşesc să studiez cuvântul *kolesnisha* fără să gâfâi continuu.

— Dar noi nu am *spus* kolesnisha.

— Ceea ce vreau să-ţi zic, Nafai, e că Sufletul Suprem cedează.

— E o teorie veche.

— Dar adevărată. Sufletul Suprem are anumite concepte pe care le protejează, la care refuză să-i lase pe oameni să se gândească. Numai că în ultimii câţiva ani Capetele Ude au reuşit deodată să se poată gândi la unul dintre ele. La fel şi Potoku. Şi noi. Iar aseară, auzindu-l pe Elemak vorbind despre el, nu am mai simţit junghiul de panică.

— Dar tot am uitat cuvântul. *Kolesnisha*?

— Un efect rezidual. De *data* asta ţi l-ai amintit, nu? Nafai, Sufletul Suprem a renunţat să ne mai ascundă conceptul de căruţe de luptă. După milioane de ani, nu se mai străduieşte.

— Ce altceva mai e? întrebă Nafai. Care sunt celelalte concepte?

— Încă nu a renunţat la astea. Iar tu pari să fii cu adevărat sensibil la Sufletul Suprem, Nyef. Nu ştiu dacă pot să-ţi spun sau dacă o să fii în stare să le ţii minte cinci minute după aceea.

— Vrei să zici că pot să ştiu că Sufletul Suprem ne împiedică să cunoaştem anumite lucruri, numai că nu pot şti *care* anume fiindcă Sufletul Suprem continuă să mă împiedice.

— Corect.

— Atunci de ce Sufletul Suprem nu-i opreşte pe oameni să se gândească la *crimă*? De ce nu-i împiedică să se gândească la război, viol, furt? Dacă poate să-mi facă *mie* asta, de ce nu face şi ceva util?

Issib clătină din cap.

— Nu pare drept. Dar m-am gândit la asta – am avut un an, aminteşte-ţi – şi uite care a fost cea mai bună concluzie la care am ajuns. Sufletul Suprem nu vrea să ne împiedice să fim umani. Incluzând aici toate porcăriile pe care ni le facem unii altora. Încearcă doar să reducă *dimensiunea* acestor porcării. Toate lucrurile interzise – cum să ţi-o spun fără să te provoc? – dacă am mai avea maşinile la care se referă cuvintele interzise, tot ceea ce facem ar ajunge mai departe, şi fiecare armă ar provoca şi mai multe pagube, şi totul s-ar întâmpla *mai repede*.

— Timpul s-ar scurge mai repede?

— Nu, zise Issib. Îşi alegea cuvintele cu grijă vizibilă: Cum ar fi dacă... dacă Gorayni ar putea aduce o armată de cinci mii de oameni de la Yabrev la Basilica într-o singură zi.

— Nu mă face să râd.

— Dar dacă ar putea?

— Am fi complet neajutoraţi, bineînţeles.

— De ce?
— Mă rog, n-am avea timp să strângem o armată.
— Deci dacă am şti că alte popoare pot face asta, am fi nevoiţi să ţinem tot timpul o armată, nu-i aşa, doar pentru *cazul* că cineva ne-ar ataca brusc.
— Bănuiesc că da.
— Aşadar, ştiind asta, să presupunem că Gorayni găsesc o cale să aducă, nu cinci mii, ci *cincizeci* de mii de soldaţi aici, şi nu într-o zi, ci în şase ore.
— Imposibil.
— Şi dacă ţi-aş spune că s-a întâmplat?
— Cine poate face asta ar stăpâni întreaga lume.
— Exact, Nyef, doar dacă toţi ceilalţi nu ar putea face la fel. Dar ce fel de lume ar fi asta? Lumea ar deveni mică, şi toată lumea ar fi vecină cu toată lumea. Un popor crud, agresiv, dominator ca Gorayni şi-ar putea aduce armatele la uşa *tuturor*. Deci toate celelalte popoare ar trebui să se alieze ca să-i oprească. Şi în loc de câteva mii de oameni care mor, un milion, zece milioane ar putea muri în război.
— Aşadar din cauza asta Sufletul Suprem ne împiedică să ne gândim la... mijloace rapide... de a transporta mulţi soldaţi dintr-un loc în altul.
— A fost greu s-o spui, nu-i aşa?
— Am… mintea mea tot rătăcea.
— E un concept greu de fixat în minte, iar tu nici măcar nu te-ai gândit la ceva anume.
— Urăsc chestia asta, zise Nafai. Nu-mi poţi spune nici cel puţin cum ar putea cineva să facă o astfel de şmecherie. Abia dacă pot reţine în minte conceptul în sine. *Urăsc* asta.
— Nu cred că Sufletul Suprem e obişnuit ca vreun om să observe. Chiar faptul că tu reuşeşti să te gândeşti la conceptul de concepte care nu trebuie gândite înseamnă că Sufletul Suprem pierde controlul.
— Issya, nu m-am simţit atât de neajutorat şi de stupid în toată viaţa mea.
— Şi nu e vorba doar de războaie şi armate, continuă Issib. Îţi aminteşti poveştile despre Klati?
— Casapul?
— Cel care intra noaptea pe ferestrele femeilor şi le măcelărea ca pe vite la abator.

— De ce n-a putut Sufletul Suprem să-l facă *pe el* prost atunci când se gândea la aşa ceva?

— Pentru că treaba Sufletului Suprem nu este să ne facă perfecţi, spuse Issib. Dar imaginează-ţi că acest Klati s-ar fi putut urca în... dacă ar fi putut să călătorească foarte repede şi să ajungă într-un alt oraş în şase ore.

— S-ar fi ştiut că e un străin şi ar fi fost supravegheat îndeaproape astfel încât nu ar mai fi putut face nimic.

— Dar nu înţelegi – mii, milioane de oameni care în fiecare zi fac acelaşi lucru...

— Măcelăresc femei?

— Zboară dintr-un loc într-altul.

— E o nebunie! exclamă Nafai. Sări în picioare şi porni spre casă.

— Vino înapoi! strigă Issib. Nu tu gândeşti aşa cu adevărat, eşti *făcut* să gândeşti aşa!

Nafai se sprijini de unul dintre stâlpii intrării principale. Issib avea dreptate. Se simţise bine, şi apoi Issib spusese ceea ce spusese şi dintr-odată Nafai trebuise *să plece*, trebuise să se îndepărteze şi iată-l, gâfâind, sprijinit de stâlp, cu inima bătându-i atât de puternic încât cineva putea probabil s-o audă de la un metru distanţă. Oare într-adevăr Sufletul Suprem îl făcea să se simtă atât de prost şi de speriat? Dacă da, atunci Sufletul Suprem era duşmanul lui. Şi Nafai refuza să se predea. *Putea* să se gândească la ceva indiferent dacă Sufletului Suprem îi plăcea sau nu. *Putea* să se gândească la lucrul pe care îl spusese Issib, şi putea s-o facă fără să fugă.

Nafai recapitulă în minte ultimele momente ale discuţiei cu Issib. Despre Klati. Să ajungi dintr-un oraş în altul în câteva ore. În alte oraşe ar fi remarcat, desigur – dar apoi Issib spusese ce-ar fi dacă mii de oameni... ar... zbura.

Imaginea care se formă în mintea lui Nafai era ridicolă. Să-şi închipuie oameni în aer, ca păsările, năpustindu-se spre cer, coborând în picaj. Ar fi trebuit să râdă – însă în timp ce se gândea îşi simţi gâtul strângându-se. Capul i se învârtea, constrâns. O durere ascuţită îl săgetă în gât urcând apoi pe ceafă. Dar se putea gândi la aşa ceva. Oameni zburând. Iar de aici putea continua ipoteza lui Issib. Oameni zburând de la un oraş la altul, cu miile, astfel încât autorităţile fiecărui oraş să nu poată să ia urma unei persoane.

— Klati ar fi putut să ucidă câte o dată în fiecare oraş şi nimeni nu l-ar fi prins vreodată, spuse Nafai.

Issib era din nou lângă el, cu braţul sprijinit uşor pe umărul lui Nafai.

— Da, confirmă el.

— Dar atunci ce ar mai însemna să fii cetăţean al unui loc? întrebă Nafai. Dacă o mie de oameni... *ar zbura*... către Basilica... astăzi?

— E-n regulă. Nu trebuie să pronunţi cuvântul.

— Ba da. Mă pot gândi la orice. Nu mă poate opri.

— Încercam doar să-ţi explic faptul că Sufletul Suprem nu împiedică răul din lume – se asigură numai că nu scapă de sub control. Limitează daunele la nivel local. Dar partea bună a situaţiei – nu uita de asta, Nafai – este că noi îi dăm arta noastră, muzica şi poveştile Sufletului Suprem, iar el le oferă tuturor celorlalte popoare. Lucrurile bune se răspândesc. Aşadar el face lumea un loc mai bun.

— Ba nu, zise Nafai. În anumite feluri mai bun, da, dar la ce ajută un lucru bun când am putea trăi într-o lume în care oamenii... În care am putea... *zbura*?

Cuvântul aproape îl înecă, dar el îl rosti, şi cu toate că abia mai suporta să stea pe loc, iar aerul era sufocant şi irespirabil, *rămase* acolo.

— Eşti bun, zise Issib. Sunt impresionat.

Dar Nafai nu se considera impresionant. Se simţea bolnav, furios şi trădat.

— De ce Sufletul Suprem are *dreptul* ăsta? Să ne lipsească de toate aceste lucruri.

— De armate care apar la uşa noastră fără avertisment? Sunt destul de bucuros că nu mă confrunt cu aşa ceva.

Nafai scutură din cap.

— Să decidă la ce am voie *să mă gândesc*.

— Nyef, cunosc sentimentul. Am trecut prin toate astea cu luni în urmă, şi *ştiu* cât de furios şi înspăimântat te face. Dar ştiu de asemenea şi că poţi depăşi problema. Ieri, când Mama ne-a vorbit despre viziunea ei. Cu planeta arzând. Există un cuvânt pentru asta – mă rog, tu nu-l poţi auzi acum, ştiu dar Sufletul Suprem ne-a împiedicat să ajungem la aşa ceva. Timp de treizeci sau patruzeci de milioane de ani – îţi dai seama că asta înseamnă *mult* timp? Mai multă istorie decât ne putem noi

imagina. Totul se află stocat undeva, dar maximul de care ne putem agăţa, maximul pe care îl putem surprinde cu minţile noastre este doar o vagă schiţă a ceea ce s-a petrecut în lume în ultimii zece milioane de ani – şi asta cere ani şi ani de studii pentru a înţelege măcar atât. Există împărăţii şi limbi de care noi n-am auzit niciodată, şi totuşi nimic nu e definitiv pierdut. Când am început cercetările în bibliotecă, am reuşit să găsesc referinţe la lucrări din alte biblioteci şi să refac drumul înapoi până am ajuns să citesc o traducere brută a unei cărţi scrise cu treizeci şi două de milioane de ani în urmă, şi ştii ce scria acolo? Chiar şi atunci autorul spunea că istoria era deja prea lungă, prea bogată pentru ca mintea umană s-o poată cuprinde. Că dacă toată istoria omenirii ar fi condensată într-un singur volum de o mie de pagini, întreaga poveste a omului pe Pământ ar ocupa numai o pagină. Iar asta se întâmpla acum treizeci şi două de milioane de ani.

— Deci existăm de foarte mult timp.

— Dacă iau aritmetica scriitorului literal, ar însemna că istoria omenirii pe Pământ a durat numai opt mii de ani înainte ca planeta... să ardă.

Nafai înţelese. Sufletul Suprem îi împiedicase pe oameni să extindă scara distructivităţii lor, aşa încât omenirea supravieţuise cu cinci mii de ani mai mult pe planeta Harmony decât pe Pământ.

— Dar de ce Sufletul Suprem nu a împiedicat distrugerea Pământului?

— Nu ştiu, zise Issib. Dar am o bănuială.

— Care?

— Nu ştiu dacă o să ţi se permită să te gândeşti la asta.

— Încearcă-mă.

— Sufletul Suprem nu a fost creat decât atunci când oamenii au ajuns pe Harmony. Are acelaşi înţeles în toate limbile – numele planetei, înţelegi tu. Sklad. Endrakt. So-glassye. Poate când au ajuns aici, lăsând în urmă Pământul acoperit de cenuşă, au hotărât să nu mai permită niciodată să se întâmple aşa ceva. Poate,atunci a fost instalat Sufletul Suprem – ca să ne împiedice să mai dobândim vreodată asemenea puteri teribile.

— Asta ar însemna că Sufletul Suprem este... un artefact.

— Da, zise Issib. Nu ţi-e greu să te gândeşti la asta?

— Nu, răspunse Nafai. E uşor. Nu e o idee chiar atât de neobişnuită. Oamenii au mai vorbit şi înainte despre Sufletul Suprem ca despre o maşină.

— Pentru *mine* a fost greu. Poate pentru că eu am ajuns la această idee în alt mod. Pe câteva căi interzise. Modificarea genetică a creierului uman astfel încât să poată recepţiona şi transmite gânduri prin sateliţii de telecomunicaţii care orbitează în jurul planetei.

Nafai auzi cuvintele, dar pentru el nu însemnau nimic.

— Nu ai înţeles, nu-i aşa? observă Issib.

— Nu.

— Nici nu credeam.

— Issya, ce ne face acum Sufletul Suprem?

— La asta lucram. Încercam să mă uit la cuvintele pierdute, să găsesc un tipar, să aflu ce înţeles are faptul că Tata a primit viziunea lumii în flăcări. Şi Mama. Şi visul cu sânge şi cenuşă pe care l-a avut Luet.

— Înseamnă că noi suntem nişte marionete.

— Nu, Nafai. Nu îl urî pe Sufletul Suprem pentru asta. Nu e de nici un folos – acum *ştiu* asta. Trebuie să înţelegem. Ce face el. Pentru că lumea este cu adevărat în pericol, dacă Sufletul Suprem pierde controlul. Şi asta se întâmplă. A renunţat la căruţele de război – la ce va renunţa data viitoare? Care imperiu urmează să-i scape din mână? Cine va descoperi – cuvântul acela despre care m-ai întrebat – *puscani prah*? E o pulbere pe care dacă o pui în foc explodează. Pocneşte ca un balon, doar că are o forţă de câteva mii de ori mai mare. Suficientă ca să doboare un zid. Suficientă ca să omoare oameni.

— Opreşte-te, te rog, şopti Nafai. Era mai mult decât putea el suporta, luptându-se cu panica pe care o simţea ascultând acele cuvinte.

— Sufletul Suprem nu este duşmanul nostru. De fapt, cred că... cred că l-a chemat pe Tata pentru că are nevoie de ajutor.

— De ce n-ai spus asta până acum?

— Am spus – Tatei. Mamei. Unor profesori. Altor elevi. Unor savanţi. Chiar am scris un articol, dar nimeni nu-şi aminteşte să-l fi primit, nu a mai putut fi găsit. Nici când l-am trimis de patru ori aceleiaşi persoane. Am renunţat.

— Dar mi-ai spus *mie*?

— Ai venit la bibliotecă, zise Issib. M-am gândit – de ce nu?

— *Zrakoplov*, zise Nafai.
— Nu pot să cred că-ţi aminteşti cuvântul.
— O maşină. Oamenii nu... zburau pur şi simplu. Foloseau o maşină.
— Nu te forţa, spuse Issib. O să-ţi faci rău. Deja te doare capul, nu-i aşa?
— Dar am dreptate, da?
— Presupun că era goală pe dinăuntru, ca o casă, şi oamenii intrau înăuntrul ei ca să zboare. Ca un vapor, care însă se deplasează prin aer. Cu aripi. Dar cred că le-am avut aici. Cunoşti districtul Câmpia Neagră?
— Bineînţeles, imediat la vest de piaţă.
— Vechiul nume era Portul Cerului. Numele s-a păstrat până în urmă cu aproximativ douăzeci de milioane de ani. Portul Cerului. Când l-au schimbat, nimeni nu îşi mai amintea ce înseamnă.
— Nu mai pot să mă gândesc la lucrurile astea, spuse Nafai.
— Dar vrei să ţi le aminteşti?
— Cum aş putea să uit?
— O să uiţi, să ştii. Dacă nu-ţi amintesc eu. În fiecare zi. Vrei s-o fac? O să te simţi mereu aşa. O să-ţi fie rău. Vrei să uiţi toate astea sau vrei să continui să-ţi aduc aminte?
— *Ţie* cine ţi-a adus aminte?
— Îmi lăsam bileţele mie însumi, zise Issib. Pe computerele bibliotecii. Aduceri aminte. De ce crezi că mi-a luat un an să ajung până aici?
— Vreau să-mi amintesc, declară Nafai.
— O să te superi pe mine.
— Aminteşte-mi să n-o fac.
— O să ţi se facă rău.
— Aşadar o să leşin des. Nafai se lăsă în jos pe stâlp aşezându-se pe verandă, cu privirea îndreptată spre stradă. De ce nu a remarcat nimeni că suntem aici? N-am vorbit chiar în şoaptă.
Issib râse.
— O, au remarcat. Mama a ieşit o dată, la fel şi câţiva dintre profesori. Ne-au ascultat câteva clipe discutând şi după aia au uitat de ce ieşiseră.
— Grozav. Dacă vrem să fim lăsaţi în pace, nu trebuie decât să vorbim despre *zrakoplov*?

— Mă rog, zise Issib, funcţionează numai la oamenii care sunt încă strâns legaţi de Sufletul Suprem.

— Şi cine nu e?

— Cine s-a gândit la căruţele de luptă, de exemplu.

— Ziceai că Sufletul Suprem a renunţat la ele.

— Desigur, *recent*, explică Issib. Dar în Basilica există oameni care plănuiesc să construiască astfel de căruţe pentru război, oameni care tratează afacerea acestora cu Potoku de mult timp. De mai mult de un an. *Ei* nu au probleme cu Sufletul Suprem. Parcă ar fi surzi la aşa ceva. Dar majoritatea oamenilor nu sunt – de asta Gaballufix şi oamenii lui au reuşit atât timp să păstreze secretul. Cei mai mulţi dintre oamenii care au auzit ceva despre căruţele de război pur şi simplu au uitat că au auzit. De fapt, Sufletul Suprem poate a încetat în cele din urmă deliberat să interzică această idee exact *pentru că* era necesară o discuţie pe faţă despre căruţele de luptă, pentru a opri afacerea.

— Deci fiindcă există oameni surzi la cuvintele Sufletul Suprem – ca să-i oprească pe ei, Sufletul Suprem a fost nevoit să slăbească controlul şi asupra noastră, a celorlalţi.

— E o legătură dublă. Ca să învingă, Sufletul Suprem trebuie să cedeze. Aş spune că are o problemă serioasă.

Pentru Nafai avea logică totul, cu excepţia unui singur lucru.

— Dar de ce a început să-i vorbească *Tatei*?

— Asta rămâne să ne dăm seama. Asta, şi ce urmează să-i spună Tatei să facă în continuare.

— Hei, lasă-l pe Sufletul Suprem să păstreze câteva surprize.

Nafai râdea, deşi nu credea că ceva era amuzant.

Nici Issib.

— Chiar dacă noi credem în cauza Sufletului Suprem, Nafai, undeva pe parcurs s-ar putea să descoperim că Sufletul Suprem provoacă mai mult rău decât bine. Ce facem *atunci*?

— Ei, Issya, poate că nu se descurcă prea bine zilele astea, dar asta nu înseamnă că ne-am descurca mai bine fără el.

— Presupun că n-o să aflăm niciodată, nu-i aşa?

7. RUGĂCIUNEA

Timp de o săptămână Nafai lucră zilnic împreună cu Issib. Dormeau în casa Mamei în fiecare noapte – nu o ceruseră ei, dar nici Mama nu-i alungase. Fu o perioadă chinuitoare, nu pentru că munca ar fi fost grea, ci pentru că interferenţa cu Sufletul Suprem era dureroasă. Însă Issib avusese dreptate. *Puteau* trece peste asta; şi chiar dacă reacţia lui Nafai era mai puternică decât fusese a lui Issib, el reuşi să depăşească problema mai repede – în cea mai mare parte pentru că Issib era acolo să-l ajute, să-l asigure că merita efortul, să-i amintească despre ce era vorba.

Începură să-şi facă o imagine destul de clară a ceea ce posedaseră cândva oamenii, iar Sufletul Suprem îi împiedicase atât timp să reinventeze.

Un sistem de comunicaţii prin care însă o persoană putea vorbi instantaneu şi direct cu o altă persoană din orice alt oraş al lumii.

Maşini care putea recepţiona lucrări de artă, piese de teatru şi poveşti transmise prin aer, nu numai de la bibliotecă la bibliotecă, ci chiar în casele oamenilor.

Maşini care se mişcau rapid pe pământ, fără cai.

Maşini care zburau, nu numai prin aer, ci chiar prin spaţiu. „Bineînţeles că trebuie să existe maşini care călătoresc prin spaţiul cosmic, altfel cum să fi ajuns pe Harmony de pe Pământ?” Dar până să-şi croiască drum prin aversiune, Nafai nu fusese niciodată în stare să conceapă o astfel de idee.

Şi armamentul. Explozibili. Arme cu proiectile. Unele atât de mici, încât puteau fi ţinute în mână. Altele atât de teribile, încât puteau devasta oraşe întregi şi să distrugă o planetă dacă erau folosite câteva sute deodată. Boli automutante. Gaze otrăvitoare. Disruptoare seismice. Rachete. Platforme de lansare orbitală. Viruşi care distrugeau genele.

Imaginea obţinută era deopotrivă frumoasă şi teribilă.

— Înţeleg de ce ne face asta Sufletul Suprem, zise Nafai. Să ne salveze de astfel de arme. Dar cu ce preţ, Issya, la ce libertate am renunţat.

Issib se mulţumi să dea din cap.

— Cel puţin Sufletul Suprem ne-a lăsat ceva. Priceperea de a lua energia din soare. Computerele. Bibliotecile. Refrigerarea. Toate dispozitivele din bucătării, serele. Câmpurile magnetice

care permit flotoarelor mele să funcţioneze. Şi avem şi câteva arme destul de sofisticate. Lamele energetice. Şi pulsurile. Astfel încât oamenii mari şi puternici să nu aibă vreun avantaj în faţa celor mai mici şi mai slabi. Sufletul Suprem ar fi putut să ne lase la pielea goală. Unelte de piatră şi metal. Nimic cu părţi în mişcare. Să ne încălzim arzând copaci.

— Atunci n-am mai fi fost nici măcar *oameni*.

— Omul e om, zise Issib. Dar civilizaţia – asta e darul Sufletului Suprem. Civilizaţia fără autodistrugere.

O dată încercară să-i explice Mamei, dar fără să ajungă nicăieri. Ea nu reuşea să înţeleagă nimic din ceea ce spuneau ei, şi îi părăsi cu o mică împunsătură veselă despre cât de drăguţi erau când puteau fi prieteni şi se jucau împreună în ciuda diferenţei de vârstă dintre ei. Cu Tata nu avea nici un rost să vorbească.

Dar exista cineva care se interesa de ei.

— De ce nu mai veniţi la lecţii? întrebă Hushidh.

Stătea pe treptele verandei lângă Nafai şi muşca din sandvişul cu pâine şi brânză. Înghiţituri mari, nu muşcăturile delicate ale lui Eiadh. Nu conta că însăşi Mama le învăţase pe toate elevele ei să-şi folosească *gurile* atunci când mâncau, nu micile îmbucături afectate care erau în zilele acelea la modă printre tinerele din Basilica. Nafai nu considera *atrăgător* faptul că Hushidh o asculta pe Mama.

— Lucrez la un proiect cu Issib.

— Ceilalţi elevi spun că te ascunzi.

Că se ascundea. Pentru că Tata era atât de celebru şi de controversat.

— Nu mi-e ruşine cu tatăl meu.

— Bineînţeles că nu, zise Hushidh. *Ei* spun că te ascunzi. Nu eu.

— *Şi tu* ce crezi că fac? Sau ţi-a spus Sufletul Suprem?

— Sunt oracol, nu vizionară.

— Corect. Am uitat.

De parcă ar fi trebuit să ţină socoteala ce fel de vrăjitoare era ea.

— Sufletul Suprem nu trebuie să-mi spună cum te încadrezi tu în lume.

— Pentru că vezi cu ochii tăi.

Ea aprobă.

— Eşti foarte curajos.
O privi consternat.
— Stau în bibliotecă cu Issya.
— Te încadrezi în cel mai slab dintre partidele care se ceartă în Basilica, însă e cel mai bun dintre ele. Cel care va câştiga, cu toate că nimeni nu-şi poate imagina cum.
— Nu fac parte din *nici un* partid.
Ea dădu din cap.
— Nu mai vorbesc cu tine dacă nu vrei să auzi adevărul.
De parcă ea ar fi fost o fântână de înţelepciune supremă.
— Ascult şi un pârţ de porc atât timp cât acesta reprezintă adevărul, zise Nafai.
Imediat ea se ridică în picioare şi se îndepărtă.
Asta chiar a fost o prostie, se dojeni Nafai. Încearcă să mă ajute, iar eu fac o glumă stupidă. Se luă după ea.
— Îmi pare rău, zise.
Ea se feri de el.
— Obişnuiesc să fac asemenea glume proaste, spuse Nafai. E un obicei urât, dar n-a fost cu intenţie. Doar ştiu şi eu acum că Sufletul Suprem e real.
— Să ştiu că tu *ştii*? replică ea cu răceală. Dar e evident că dacă ştii că Sufletul Suprem există nu înseamnă că automat capeţi şi creier, amabilitate sau măcar decenţă.
— O merit, la fel şi următoarele trei lucruri urâte pe care le gândeşti despre mine.
O ocoli trecând în faţa ei. De data asta ea nu se întoarse.
— Eu văd tiparele, zise fata. Văd cum se îmbină lucrurile. Văd unde începi *tu* să te încadrezi. Tu şi Issib.
— Nu am urmărit evenimentele din oraş. Am fost ocupaţi cu proiectul la care lucrăm. Nu prea ştiu ce se petrece.
— Te-a obosit.
— Da, zise Nafai. Presupun că da.
— Gaballufix este conducătorul unui partid, explică ea. E cel mai puternic, din mai multe motive. Nu mai e vorba doar despre căruţele de luptă, sau despre alianţa cu Potokgavan. E vorba despre bărbaţi. În special despre bărbaţii din afara oraşului. Aşa că este puternic prin număr, dar şi pentru că bărbaţii se afirmă cu violenţă.

Nafai recapitula discuţiile pe care le auzise în timpul meselor. Despre tolchock, bărbaţi care îmbrânceau femeile pe stradă fără nici un motiv.

— Tolchock sunt oamenii *lui*?

— El o neagă. De fapt, pretinde că îşi trimite soldaţii pe străzile Basilicăi ca să protejeze femeile de tolchock.

— Soldaţii?

— Oficial ei sunt miliţia clanului Palwashantu. Dar toţi sunt subordonaţi lui Gaballufix, iar consiliul clanului nu a reuşit să se întâlnească pentru a discuta modul în care este folosită miliţia. Tu eşti Palwashantu, nu-i aşa?

— Încă sunt prea tânăr pentru miliţie.

— Nu prea mai e o miliţie, zise ea. Sunt angajaţi. Bărbaţi de dincolo de ziduri, bărbaţi lipsiţi de speranţă, şi foarte puţini dintre ei sunt cu adevărat Palwashantu. Gaballufix îi plăteşte. Şi pe tolchock tot el îi plăteşte.

— De unde ştii toate astea?

— Am fost îmbrâncită. I-am văzut pe soldaţi. Ştiu cum se potrivesc toate astea între ele.

Alte vrăjitorii. Dar oare se putea îndoi? Nu simţise şi el influenţa Sufletului Suprem ori de câte ori se gândea la cuvintele interzise? Transpira numai dacă se gândea prin ce trecuse săptămâna trecută. Atunci de ce să nu poată Hushidh să se uite numai la un soldat şi la un tolchock şi să afle lucruri despre ei? De ce n-ar putea cămilele să zboare? Acum orice era posibil.

— Şi ştii că eu nu sunt unul dintre ei.

— Dar fraţii tăi sunt.

— Tolchock?

— Sunt de partea lui Gaballufix. Nu *Issib*, desigur, ci Elemak şi Mebbekew.

— De unde îi cunoşti pe ei? Ei nu vin niciodată aici – nu sunt fiii Mamei.

— Săptămâna asta Elemak a venit aici de câteva ori, zise Hushidh. N-ai ştiut?

— De ce să vină aici?

Dar Nafai înţelese imediat. Fără să fie capabil să-şi ducă gândul până la capăt, ştiu exact de ce Elemak ar fi venit în casa Rasei. În oraş Mama avea o reputaţie dintre cele mai bune; nepoatele ei erau curtate de mulţi, iar Elemak avea vârsta –

avea de mult vârsta, de fapt – pentru o căsătorie serioasă, cu intenţia de a avea un moştenitor.

Nafai privi de jur împrejurul curţii, unde multe fete şi câţiva băieţi luau masa. Toţi elevii externi plecaseră, iar cei mici mâncau mai devreme. Deci cele mai multe dintre fete erau eligibile pentru o căsătorie, inclusiv nepoatele ei, dacă Rasa le dădea voie. Pe care dintre ele o curta Elemak?

— Eiadh, şopti el.

— E o presupunere, zise Hushidh. Categoric nu sunt eu.

Nafai o privi surprins. Bineînţeles că nu era ea. Apoi se simţi jenat; dacă ea îşi dădea seama cât de ridicol i se păruse ca fratele lui s-o dorească pe *ea*?

Dar Hushidh continuă ca şi cum nici nu ar fi observat insulta lui neexprimată. Cu siguranţă nu ştia cât îl rănea ideea că Elya ar putea-o curta pe Eiadh.

— Când a venit fratele tău, am ştiut imediat că e foarte apropiat de Gaballufix. Sunt sigură că îi produce mătuşii Rasa multă mâhnire, pentru că ea ştie că Eiadh îl va accepta. Fratele tău se bucură de mult prestigiu.

— Chiar dacă viziunea Tatei a provocat un asemenea scandal?

— El e de partea lui Gaballufix, spuse Hushidh. În Partidul Bărbaţilor – cel care îl susţine pe Gaballufix – cu cât imaginea tatălui tău este mai proastă, cu atât îl plac mai mult pe Elemak. Pentru că dacă i s-ar întâmpla ceva tatălui tău, atunci Elemak ar fi un bărbat foarte bogat şi puternic.

Cuvintele ei redeşteptară cele mai rele temeri ale lui Nafai în legătură cu fratele său. Dar era un gând monstruos, de nesuportat.

— Gaballufix vrea ca Elya să-l influenţeze pe Tata, asta-i tot.

Hushidh dădu din cap. Dar era o aprobare sau doar îi făcea semn să tacă pentru ca ea să poată continua?

— Celălalt partid puternic sunt oamenii lui Roptat. Acum sunt numiţi Partidul Femeilor, deşi sunt conduşi tot de un bărbat. Ei vor să se alieze cu Gorayni. De asemenea vor să retragă dreptul de vot tuturor bărbaţilor cu excepţia celor căsătoriţi, şi cer ca toţi bărbaţii celibatari să părăsească oraşul în fiecare seară la apusul soarelui şi să nu se întoarcă până în zori.

Asta este soluţia lor la problema tolchock – şi de asemenea şi la a lui Gaballufix. Au mulţi adepţi printre bărbaţii căsătoriţi şi printre femei.

— Asta e grupul cu care e Tata?

— Aşa cred toţi cei din Partidul Bărbaţilor, dar oamenii lui Roptat ştiu mai bine.

— Şi care e al treilea grup?

— Îşi spun Partidul Oraşului, dar în realitate ei sunt Partidul Sufletului Suprem. Refuză să se alieze cu orice popor războinic. Vor să revină la vechile obiceiuri, pentru protecţia Lacului. Să ridice oraşul deasupra politicii şi a conflictelor. Să renunţe la marea bogăţie a oraşului şi să trăiască simplu, astfel încât nici o altă naţiune să nu dorească să ne cotropească.

— Nimeni nu va fi de acord cu aşa ceva.

— Te înşeli, zise ea. Mulţi sunt de acord. Tatăl tău şi mătuşa Rasa au câştigat în faţa a aproape toate femeile din Districtele Lacului.

— Dar asta nu înseamnă mult. În Viroagă trăiesc o mână de oameni.

— Au o treime din voturile consiliului.

Nafai se gândi.

— Cred că e foarte periculos pentru ei, zise.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu au nimic care să-i susţină în afară de tradiţie. Cu cât Gaballufix luptă mai mult împotriva tradiţiei, cu cât înspăimântă mai mult oamenii cu tolchock şi soldaţi, cu atât oamenii vor cere să se facă ceva. Tata şi Mama nu reuşesc decât să facă imposibil ca cineva să obţină majoritatea în consiliu. Îl împiedică pe Roptat să-l oprească pe Gaballufix.

Hushidh zâmbi.

— Eşti într-adevăr priceput.

— Politica o studiez cel mai mult.

— Ai intuit primejdia. Dar nu mi-ai spus cum am putea noi să scăpăm de ea.

— Noi?

— Basilica.

— Nu, zise Nafai. Ai spus că ştii în ce partid sunt.

— Eşti cu Sufletul Suprem, bineînţeles, spuse ea.

— Nu ştii asta. Nici măcar eu nu ştiu asta. Nu sunt sigur că-mi place cum ne manipulează Sufletul Suprem.

Hushidh clătină din cap.

— În minte poţi să nu iei o decizie încă multe zile de acum încolo, dar în inima ta decizia e deja luată. 11 respingi pe Gaballufix. Şi eşti atras de Sufletul Suprem.

— Greşeşti, replică Nafai. Adică, da, sunt atras de Sufletul Suprem, Issib a ajuns la concluzia asta cu mult timp în urmă, iar motivele lui sunt solide. În ciuda tuturor manipulărilor secrete ale minţilor oamenilor, e mult mai periculos să respingi Sufletul Suprem. Dar asta nu înseamnă că sunt gata să las destinul Basilicăi în mâinile unei minorităţi de fanatice religioase care trăiesc în Viroagă şi au tot timpul viziuni.

— Noi suntem cele mai apropiate de Sufletul Suprem.

— Întreaga lume are Sufletul Suprem în interiorul minţilor, spuse Nafai. Mai aproape decât atât nu puteţi fi.

— Noi suntem cele care *alegem* Sufletul Suprem, insistă ea. Şi nu toată lumea o are în interiorul minţii, altfel nu ar fi început războiul cu popoarele îndepărtate.

Pentru o clipă Nafai se întrebă dacă şi ea aflase cumva faptul că Sufletul Suprem împiedicase descoperirea căruţelor de război până nu de mult. Apoi îşi dădu seama că, bineînţeles, ea se gândea la al şaptelea codicil: „Nu te certa cu vecinul vecinului vecinului tău; dacă începe scandalul, stai acasă şi închide fereastra.” Mult timp acesta fusese interpretat ca o interdicţie de a lega alianţe şi de a porni dispute cu ţări aflate atât de departe, încât rezultatul nu are nici o importanţă pentru tine. Nafai şi Issib cunoşteau scopul şi originea unei astfel de legi şi modul în care Sufletul Suprem o întărise în minţile oamenilor. Însă pentru Hushidh legea însăşi era cea care împiedicase timp de milenii războaiele de agresiune imperialistă. Nu conta că multe popoare *încercaseră* să creeze imperii şi că numai lipsa de mijloace eficiente de transport şi comunicaţie le împiedicase.

— Eu nu sunt de partea ta, zise Nafai. Nu poţi da ceasul înapoi.

— Dacă nu poţi, replică ea, atunci suntem deja ca şi pierduţi.

— Posibil. Dacă învinge Roptat, atunci când va sosi flota Potoku, vor urca în munţi şi ne vor distruge înainte să ajungă aici Capetele Ude. Iar dacă are câştig de cauză Gaballufix, când vor veni Capetele Ude îi vor distruge mai întâi pe Potoku şi apoi ei vor urca în munţi şi ne vor nimici drept răzbunare.

— Păi, zise Hushidh, vezi că de fapt eşti de partea noastră?

— Ba nu. Pentru că dacă Partidul Oraşului ne aduce într-un punct mort, fie Gaballufix, fie Roptat îşi va pierde răbdarea şi oamenii vor începe să moară. Atunci nu va mai fi nevoie de străini care să ne distrugă. O s-o facem singuri. Cât crezi că vor mai continua femeile să conducă în oraşul ăsta, dacă se ajunge la un război civil între doi bărbaţi puternici?

Hushidh privi în gol.

— Aşa crezi tu?

— Poate că nu sunt *oracol*, spuse Nafai, dar am citit istorie.

— Timp de atâtea secole am făcut ca oraşul să rămână unul al femeilor, un teritoriu al păcii.

— N-ar fi trebuit să le daţi bărbaţilor drept de vot.

— Au drept de vot de un milion de ani.

Nafai dădu din cap.

— Ştiu. Ce se întâmplă acum e din cauza Sufletului Suprem.

Înţelegea acum că Hushidh privea în gol pentru că ochii ei erau plini de lacrimi.

— Moare, nu-i aşa?

Nu-i trecuse prin minte că cineva ar putea lua lucrurile atât de personal. Ca şi cum Sufletul Suprem ar fi fost o rudă iubită. Dar pentru cineva ca Hushidh poate că aşa era. În plus, ea era fiica unei sălbatice, o femeie aşa-zis sfântă. Deşi toată lumea ştia că progeniturile sălbaticelor erau rezultatul violului sau al unor acuplări întâmplătoare pe străzile oraşului, erau totuşi numiţi „copii ai Sufletului Suprem". Poate Hushidh se gândea cu adevărat la Sufletul Suprem ca la tatăl ei. Dar nu – femeile îi spuneau Sufletului Suprem *ea*. Iar Hushidh *ştia* că mama ei fusese o sălbatică.

Totuşi Hushidh abia îşi putea stăpâni lacrimile.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Nafai. Nu ştiu ce face Sufletul Suprem. Sora ta, după cum ai spus, ea e vizionara.

— Sufletul Suprem nu i-a vorbit toată săptămâna. N-a vorbit nimănui.

Nafai fu surprins.

— Vrei să spui că nici la lac?

— Am ştiut că tu şi Issib aţi fost foarte, foarte apropiaţi de Sufletul Suprem întreaga săptămână. Vă epuizează, aşa cum face cu Lutya şi... şi cu mine, uneori. Femeile au intrat în apă, din ce în ce mai multe, şi au ieşit fără nimic, sau doar cu vise prosteşti. Asta le-a speriat. Dar eu le-am spus: Nafai şi Issib, ei

sunt atinşi de Sufletul Suprem. Aşadar nu a murit. Şi ele mi-au cerut... să aflu de la voi.

— Ce să afli?

În cele din urmă lacrimile izbucniră şi i se prelinseră pe obraji.

— Nu ştiu, spuse ea cu jale. Ce e de făcut. Ce aşteaptă Sufletul Suprem de la noi.

Ii atinse umărul, ca s-o liniştească – Nafai nu ştia ce altceva să facă.

— Habar n-am, zise. Dar ai dreptate într-o privinţă: Sufletul Suprem se uzează. Se *auto*uzează. Totuşi, aş fi surprins dacă ar înceta să mai ofere viziuni. Poate e distras. Poate e...

— Cum?

Nafai clătină din cap.

— Lasă-mă să discut cu Issib, bine?

Ea aprobă din cap, aplecându-l ca să-şi şteargă lacrimile.

— Da, te rog, spuse. Eu n-aş putea să vorbesc cu *el*.

De ce *nu*? Dar n-o întrebă. Era prea confuz după tot ce îi povestise ea. Tot timpul el şi Issib crezuseră că cercetările lor sunt secrete, şi iată că Hushidh le spunea tuturor femeilor din oraş că Sufletul Suprem îi epuiza! Însă, din câte ştiau ei, femeile erau de o ignoranţă lipsită de orice speranţă: cum puteau ei doi să ştie din ce cauză ele nu mai aveau viziuni?

Nafai se duse direct în bibliotecă şi îi repetă lui Issib tot ce îşi putea aminti din discuţia lui cu Hushidh.

— Uite la ce mă gândesc. Dacă Sufletul Suprem nu e chiar atât de puternic? Dacă motivul pentru care au încetat viziunile este că Sufletul Suprem nu se poate descurca cu noi şi în acelaşi timp să trimită viziuni?

Issib râse.

— Haide, Nyef, de parcă noi am fi centrul universului!

— Vorbesc serios. Ce capacitate are de fapt Sufletul Suprem? Majoritatea oamenilor sunt atât de ignoranţi, proşti sau slabi, încât, chiar dacă se gândesc la unul dintre subiectele interzise, nu pot face nimic, aşa că de ce i-ar supraveghea? Asta înseamnă că Sufletul Suprem are de monitorizat relativ puţini oameni.

Şi chiar pe aceştia, dacă i-ar verifica doar din când în când, tot ar avea suficient timp ca să-i ţină departe de proiectele periculoase. Dar acum, când puterea lui slăbeşte, tu ai reuşit să te desensibilizezi. A fost o competiţie între tine şi Sufletul

Suprem, şi tu *ai învins*, Issib. Dacă în timpul acestei lupte Sufletul Suprem ar fi fost total concentrat asupra ta, fără să mai trimită viziuni celorlalţi, fără să mai monitorizeze pe nimeni altcineva? Dar tu ai mers destul de lent şi tot i-ar mai fi rămas ceva timp liber.

— Dar amândoi, lucrând împreună, înţelese Issib. A trebuit să se concentreze constant asupra noastră. Şi se pierde, slăbind şi mai mult.

— Aşa că mă gândesc, Issib, că noi nu îi suntem de ajutor, ci îl *rănim*.

Issib râse iar.

— Nu se poate. Vorbim despre Sufletul Suprem, nu despre un profesor şi despre nişte elevi indisciplinaţi.

— Sufletul Suprem a eşuat şi înainte. Altfel nu ar fi existat căruţe de luptă.

— Deci ce-ar trebui să facem?

— Să ne oprim, zise Nafai. O zi. Să ne ferim de subiectele interzise. Să vedem dacă oamenii încep să aibă din nou viziuni.

— Chiar crezi cu adevărat că noi doi am ocupat atât de mult din timpul Sufletului Suprem încât nu mai poate trimite oamenilor viziuni? Dar în timpul cât noi dormeam sau mâneam? Au existat numeroase pauze.

— Poate că e confuz. Poate că a intrat în panică pentru că nu ştie ce să facă.

— Corect, zise Issib. Atunci hai să nu renunţăm. Să-i dăm Sufletului Suprem nişte sfaturi, de ce nu!

— De ce nu? A fost făcut de oameni, nu-i aşa?

— Aşa *credem*. Poate.

— Aşa că îi spunem să nu-şi mai facă atâtea griji cu blocarea noastră. E o misiune fără sens şi ar trebui să nu-şi mai piardă timpul cu asta *acum*, pentru că deşi noi ne gândim cu uşurinţă la orice subiect interzis, nu o să spunem nimănui altcuiva şi nu o să încercăm să construim noi înşine nimic. Nu-i aşa?

— N-o să încercăm.

— Jură asta, Issib. O să jur şi eu. Jur chiar acum – asculţi, Suflet Suprem? – noi nu suntem duşmanii tăi, aşa că nu mai e nevoie să pierzi nici o secundă făcându-ţi griji din cauza noastră. Revino şi trimite iar viziuni femeilor. Şi petrece-ţi timpul blocându-i pe indivizii periculoşi. Capetele Ude, de exemplu.

Gaballufix. Probabil şi Roptat. Şi dacă nu-i poţi bloca pe ei, măcar fă-ne pe noi să ştim ce să facem ca să-i putem opri noi.

— Cu cine vorbeşti?

— Cu Sufletul Suprem.

— Pare o stupiditate, zise Issib.

— Întreaga viaţă el ne-a spus ce să gândim. Ce e stupid în a-i da şi noi din când în când câte o sugestie? Fă legământul, Issya.

— Da, promit, jur în cel mai solemn mod. Asculţi, Suflet Suprem?

— Ascultă, spuse Nafai. Atâta lucru *ştim*.

— Aşadar, crezi că o să facă ceea ce-i spunem noi?

— Asta nu ştiu. Dar ştiu că nu o să învăţăm nimic nou pierzându-ne vremea în bibliotecă tot restul zilei. Hai să ieşim. Să ne petrecem noaptea acasă la Tata. Poate o să ne vină o idee cu adevărat bună. Sau poate că Tata va avea o viziune. Sau ceva.

Abia după-amiază, când părăsea casa Mamei, Nafai îşi aminti că Elemak îi făcea curte lui Eiadh. Nu că ar fi avut vreun drept să-l urască din cauza asta. Nafai nu spusese niciodată nimic nimănui despre sentimentele lui pentru ea, nu-i aşa? Iar la paisprezece ani era prea tânăr ca să fie luat în serios pentru o posibilă căsătorie legală. Bineînţeles că Eiadh s-ar fi uitat la Elemak şi l-ar fi dorit. Asta ar fi explicat ceva – de ce era ea atât de amabilă cu Nafai şi totuşi niciodată nu părea să se apropie de el. Voia să-i câştige bunăvoinţa în caz că ar avea vreo influenţă asupra lui Elemak. Dar nu i-ar trece niciodată prin minte că i-ar putea oferi un contract lui *Nafai*. La urma urmelor, el era un *copil*.

Apoi îşi aminti cum vorbise Hushidh despre Issib. Eu n-aş putea să vorbesc cu *el.* Pentru că el era infirm? Puţin probabil. Nu, Hushidh era timidă pentru că îl privea ca pe un posibil soţ. Chiar şi *eu* ştiu destule despre femei ca să-mi dau seama de asta, gândi Nafai.

Hushidh are vârsta mea şi se uită la fratele meu mai mare când se gândeşte la căsătorie. În timp ce eu aş putea foarte bine să fiu un copac sau o cărămidă după cât interes sexual le stârnesc fetelor de vârsta mea. Iar Eiadh este mai mare ca mine – una dintre cele mai în vârstă din clasa mea, în timp ce eu sunt printre cei mai tineri. Cum am putut să-mi închipui…

Simţi roşeaţa fierbinte a stânjenelii pe obraji, deşi nimeni cu excepţia lui însuşi nu-i cunoştea umilinţa.

Mergând pe străzile din Basilica, Nafai îşi dădu seama că, în afara unor plimbări ocazionale pe Strada Ploii, nu mai ieşise din casa Mamei de când începuse cercetările împreună cu Issib. Poate din cauza a ceea ce-i spusese Hushidh deveni conştient de schimbările din oraş. Oare erau prea puţini oameni pe stradă? Poate – dar adevărata diferenţă era în modul în care mergeau. Oamenii din Basilica se deplasau de multe ori cu un scop anume, dar de obicei nu lăsau ca asta să-i facă opaci la ceea ce se petrecea în jurul lor. Chiar şi cei care se grăbeau puteau face câte o pauză, sau cel puţin să zâmbească atunci când treceau pe lângă un cântăreţ stradal, un jongler ori un comic care-şi recita versurile proaste. Mulţi oameni hoinăreau, abordând lucrurile cu reală plăcere, conversând cu tovarăşii lor, bineînţeles, dar vorbind liber şi cu necunoscuţii de pe stradă, de parcă toţi oamenii din Basilica ar fi fost vecini sau chiar rude.

În seara asta era altfel. Pe măsură ce soarele contura acoperişurile dinspre apus şi arunca pete prelungi de întuneric peste străzi, trecătorii păreau să se ferească de lumina soarelui ca şi cum le-ar fi putut arde pielea. Se evitau unii pe alţii. Cântăreţii stradali erau ignoraţi, şi chiar şi muzica lor părea mai timidă, fiind parcă pregătiţi să-şi întrerupă cântecul la primul semn de neplăcere al unui trecător. Străzile erau mai tăcute pentru că nimeni nu vorbea.

Destul de curând motivul deveni evident. O trupă formată din opt bărbaţi apăru alergând pe stradă, cu pulsurile în mâini şi lamele energetice la centură. Soldaţi, îşi spuse Nafai. Oamenii lui Gaballufix. Nu: oficial ei erau miliţia clanului Palwashantu, dar Nafai nu simţea nici o înrudire cu ei.

Ei păreau să nu privească nici în stânga, nici în dreapta, ca şi cum ar fi avut o misiune. Dar Nafai şi Issib observară imediat că străzile păreau să se golească la trecerea soldaţilor. Unde se dusese lumea? De fapt nu se ascundeau, dar se scurseră câteva minute de la trecerea soldaţilor înainte ca oamenii să înceapă să apară din nou. Se retrăseseră prin magazine, prefăcându-se că au treburi. Unii pur şi simplu apucaseră pe drumuri ocolitoare prin străduţele laterale. Iar alţii nu părăsiseră deloc străzile, dar, la fel ca Nafai şi Issib, se opriseră, înlemniseră pe loc, astfel că

timp de câteva minute se confundaseră cu arhitectura, nu cu viaţa locurilor.

Nu părea absolut deloc că lumea ar fi considerat că soldaţii fac oraşul mai sigur. Dimpotrivă, soldaţii îi înspăimântau.

— Basilica are necazuri, zise Nafai.

— Basilica e *moartă*? replică Issib. Încă mai sunt oameni pe aici, dar oraşul ăsta nu mai e Basilica.

Din fericire nu mai era atât de rău când ajunseră mai departe pe Strada Aripii – soldaţii trecuseră prin locul în care aceasta se intersecta cu Strada Grâului, la numai câţiva paşi de casa lui Gaballufix. Când intrară în Oraşul Vechi, pe străzi era mai multă viaţă. Dar schimbările erau încă vizibile.

De exemplu, Strada Primăverii fusese curăţată. Primăvara era una dintre arterele principale din Basilica, mergând direct de la Poarta Coşului, prin Oraşul Vechi, până la marginea Viroagei. Dar cum se întâmpla adesea în Basilica, un constructor întreprinzător considerase că era păcat să lase atâta loc liber nefolosit în mijlocul drumului când acolo ar fi putut locui oameni. În spaţiul dintre Aripii şi Templului, constructorul ridicase şase clădiri.

Însă când un constructor basilican se apuca să înalţe o clădire care bloca o stradă, se puteau întâmpla câteva lucruri. Dacă strada nu era foarte aglomerată, obiectau doar câţiva oameni. Puteau să strige, să înjure sau chiar să arunce cu diverse lucruri în constructori, dar întrucât muncitorii erau cu toţii oameni zdraveni, rezistenţa nu ar fi fost prea serioasă. Construcţia continua, iar oamenii îşi găseau trasee noi. Cei care deţineau case sau magazine cu faţada spre drumul acum blocat erau cei care aveau cel mai mult de suferit. Erau nevoiţi să negocieze cu vecinii ca să obţină dreptul la spaţii care să le dea acces la stradă – sau să-şi *aroge* acele drepturi dacă vecinul era slab. Uneori trebuiau să-şi abandoneze pur şi simplu proprietatea. Indiferent cum, noile căi de acces sau proprietăţile abandonate deveneau curând artere stradale în toată regula. În cele din urmă un întreprinzător cumpăra câteva proprietăţi abandonate sau părăginite ale căror alei erau folosite pentru trafic, deschidea o stradă largă şi astfel se năştea un nou drum. Consiliul oraşului nu intervenea în nici un fel în acest proces – aşa evolua şi se schimba Basilica de-a lungul timpului, şi părea

inutil ca într-un oraş vechi de zeci de milioane de ani să încerci să opreşti valul timpului şi al istoriei.

Cu totul altceva era când cineva începea să construiască pe o arteră intens circulată precum Strada Primăverii. Acolo trecătorii prindeau curaj prin numărul lor – şi din ofensa provocată de gândul că pierd un drum pe care-l foloseau des. Astfel că, în timp ce treceau, sabotau intenţionat construcţia, dărâmând zidăria sau furând pietre. Dacă aveau de-a face cu un constructor puternic şi hotărât, cu muncitori numeroşi şi solizi, se putea ajunge uşor la încăierare şi la fel de uşor şi la tribunal, unde constructorul era *întotdeauna* găsit vinovat, întrucât construirea pe străzi era considerată o provocare clară pentru asaltul legalizat.

Însă constructorul de pe Strada Primăverii fusese deştept.

Îşi proiectase cele şase clădiri sprijinite pe arcade, astfel încât drumul să nu fie în totalitate blocat. Locuinţele începeau de la primul nivel, deasupra străzii – şi astfel, deşi trecătorii erau deranjaţi, nu erau chiar atât de supăraţi încât să recurgă la sabotaje serioase. Clădirea fusese finisată la începutul verii, şi acolo se mutaseră nişte oameni foarte bogaţi.

Însă, inevitabil, arcadele fuseseră ocupate de comercianţii stradali şi restaurante – ceea ce constructorul cu siguranţă ştiuse că avea să se întâmple. Traficul se gâtuia, şi alţi constructori începuseră să ridice magazine şi standuri permanente, până când de vreo câteva săptămâni devenise fizic imposibil să ajungi de pe Templului pe Aripii prin Strada Primăverii – micile construcţii blocau acum complet drumul. Încă o stradă din Basilica dispăruse, numai că de data aceasta era vorba de o arteră principală care provoca serioase inconveniente multor oameni. Numai primul constructor şi micii întreprinzători profitaseră cu adevărat; cei care cumpăraseră locuinţele din interior constatau acum că era din ce în ce mai dificil să ajungă la scările ce duceau la casele lor, şi deja se pregăteau să abandoneze vechile structuri care nu mai aveau ieşire la stradă.

Acum, când Nafai şi Issib mergeau pe Strada Primăverii, observară că cineva trecuse prin secţiunea blocată şi dărâmase toate construcţiile mai mici. Clădirile noi erau încă în picioare, arcuindu-se peste stradă, dar trecerea rămânea curată sub ele.

Mai important, câţiva soldaţi stăteau la fiecare capăt al străzii. Mesajul era clar: nu vor mai fi tolerate noi construcţii.

— Gaballufix nu-i prost, zise Issib.

Nafai înţelese la ce se referea. Poate că oamenilor nu le plăcea să vadă soldaţi pe stradă, ceea ce implica ameninţarea cu violenţa şi pierderea libertăţii. Dar să vadă Strada Primăverii deschisă însemna un pas important spre considerarea soldaţilor drept un rău necesar, care merita să fie acceptat.

Strada Aripii dădea în Strada Templului, iar Nafai şi Issib merseră pe aceasta până ajunseră la piaţa largă din jurul Templului. Era singurul avanpost al religiei bărbaţilor în acest oraş al femeilor, singurul loc în care Sufletul Suprem era recunoscut drept bărbat şi unde sângele mai degrabă decât apa reprezenta fluidul sacru. Dintr-un impuls, cu toate că nu mai intrase de când împlinise opt ani şi prepuţul îi fusese scufundat în propriul sânge, Nafai se opri la poarta de nord.

— Hai să intrăm, zise.

Issib se cutremură.

— Îmi displace profund locul ăsta.

— Dacă ar folosi anestezice, adorarea divinităţii ar fi mai populară printre copii, remarcă Nafai.

Issib rânji.

— Venerare lipsită de durere. E o idee. Poate şi venerarea pe uscat ar avea succes printre femei.

Pătrunseră pe uşă în încăperea exterioară întunecoasă şi mucegăită, fără ferestre.

Deşi templul era perfect rotund, camerele interioare erau proiectate astfel încât să amintească de împărţirea inimii: Auriculul Stâng, Ventriculul Stâng, Auriculul Drept şi Ventriculul Drept. Holurile întortocheate şi cămăruţele mici dintre ele erau numite după diferite vene şi artere. Înaintea circumciziei, băieţii trebuiau să înveţe toate denumirile camerelor, dar o făceau memorând un cântecel care rămânea lipsit de sens pentru majoritatea celor care îl învăţau. Astfel că nu era nimic familiar în numele scrise pe pragul sau deasupra fiecărei uşi, iar Issib şi Nafai se rătăciră imediat.

N-avea importanţă. În final toate sălile şi coridoarele îi conduceau pe adepţi în curtea centrală, singurul loc luminos din templu, sub cerul liber. Întrucât era foarte aproape de amurg,

pe pavajul de piatră lumina soarelui nu cădea direct, dar după atâta beznă chiar şi razele reflectate erau dureros de orbitoare.

Un preot îi opri la uşă.

— Rugăciune sau meditaţie? întrebă.

Issib ridică din umeri – o mişcare convulsivă, căci flotoarele amplificau orice tresărire a muşchilor săi.

— Cred că o să aştept în Auriculul Drept.

— Nu fi urâcios, zise Nafai. Meditează un minut, n-o să mori din asta.

— Vrei să spui că *tu* ai de gând să te *rogi*?

— Bănuiesc că da.

În realitate, Nafai nu era sigur de ce sau pentru ce. Ştia doar că relaţia sa cu Sufletul Suprem devenea cu fiecare zi mai complicată; înţelegea Sufletul Suprem mai bine ca înainte, şi acum acesta se amesteca în viaţa lui, astfel încât devenise important să încerce să comunice limpede şi direct în loc de acele bănuieli piezişe. Nu era suficient să încetinească cercetarea cuvintelor interzise şi să spere că Sufletul Suprem va înţelege aluzia. Era nevoie de ceva mai mult.

Privi cum preoţii înţepau degetul lui Issib şi ştergeau mica rană pe piatra de agat. Issib suportă bine – el chiar nu era un fricos, şi avusese parte de destulă durere în viaţă astfel încât o mică înţepătură să nu mai însemne nimic. Doar că nu prea participa la ritualurile bărbaţilor. Le numea „sporturi sângeroase” şi le compara cu luptele de rechini, care începeau întotdeauna prin a face fiecare rechin din bazin să sângereze. Imediat ce mica lui pată roşie ajunse pe piatra aspră, pluti spre băncile de lângă peretele expus la soare unde avea să mai fie lumină încă vreo jumătate de oră. Banca era plină, bineînţeles, dar Issib putea să plutească alături de ea.

— Grăbeşte-te, şopti când trecu pe lângă Nafai.

Întrucât Nafai venise să se roage, preotul nu-l înţepă şi pe el. Îl lăsă să bage mâna în bolul auriu cu inele de rugăciune. Bolul era umplut cu un dezinfectant puternic, care avea dublul efect de a împiedica inelele cu ghimpi să răspândească boli şi de a face ca fiecare înţepătură să usture rău timp de câteva secunde nesfârşite. Nafai lua de obicei numai două inele, câte unul pentru fiecare deget mijlociu al mâinilor, dar de data asta simţea că are nevoie de mai mult. Chiar dacă nu avea idee *pentru ce* se ruga, voia să se asigure că Sufletul Suprem

înţelegea că era serios. Aşa că găsi inele pentru toate degetele, inclusiv pentru degetele mari.

— Nu poate să fie chiar atât de rău, zise preotul.

— Nu mă rog pentru iertare.

— N-aş vrea să leşini, astăzi cam ducem lipsă de personal.

— N-o să leşin.

Nafai se îndreptă spre centrul curţii, lângă fântână. Apa nu avea culoarea obişnuită, rozalie – era aproape de un roşu-închis. Nafai îşi amintea foarte bine frisonul puternic pe care îl simţise prima dată când înţelesese de ce apa avea acea culoare. Tata spunea că atunci când Basilica avea mari necazuri – în timpul unei secete, de exemplu, sau când duşmanul o ameninţa – fântâna era plină aproape cu sânge curat, atât era de mult. Era un sentiment straniu şi puternic să-şi scoată sandalele şi să se dezbrace, apoi să îngenuncheze în bazin ştiind că lichidul călduţ, care vălurea în jurul lui aproape până la talie dacă se lăsa pe călcâie, era îngroşat de rugăciunile însângerate şi pătimaşe ale altor bărbaţi.

Stătu cu palmele deschise în faţă timp îndelungat, reculegându-se, pregătindu-se pentru conversaţia cu Sufletul Suprem. Apoi îşi lovi cu putere palmele peste partea superioară a braţelor, aşa cum făcea la rugăciunile de dimineaţă; însă de data asta inelele ghimpate tăiară în carne şi usturimea fu adâncă şi crudă. Era un început bun, viguros, şi îi auzi pe câţiva dintre cei care meditau oftând sau murmurând. Ştia că ei auziseră sunetul acut al palmelor sale şi-i observaseră autodisciplina cu care se abţinea să nu icnească prea mult din cauza durerii, şi îi respectau rugăciunea pentru forţa şi virtutea ei.

Suflet Suprem, spuse în sinea lui. Tu ai început toate astea. Aşa slab cum eşti, ai hotărât să începi să intervii în viaţa familiei mele. Ai face bine să ai un plan în minte. Iar dacă ai, n-ar fi timpul să ne dai de ştire care este?

Se pălmui din nou, de data asta peste pielea mai sensibilă a pieptului. Când durerea se estompă, simţi sângele scurgându-se pe firele invizibile de păr care creşteau acolo. Îţi închin ţie acest sacrificiu, Suflet Suprem, îţi ofer durerea mea dacă ai nevoie de ea, fac tot ce vrei tu să fac, dar aştept în schimb o promisiune din partea ta. Vreau să-mi aperi tatăl. Vreau să ai un ţel adevărat în minte şi să-i spui Tatei care e acesta. Vreau să-i

împiedici pe fraţii mei să se amestece într-o crimă oribilă împotriva oraşului şi în special să nu se implice într-o crimă împotriva tatălui meu. Dacă îl aperi pe Tata şi ne spui ce se întâmplă, atunci eu voi face tot ce pot pentru ca planul tău să funcţioneze, pentru că ştiu că scopul care ţi-a fost programat iniţial este să împiedici omenirea să se autodistrugă, iar eu voi face tot ce-mi stă în puteri ca sa servesc acestui scop. îţi aparţin, atat timp cat ne tratezi corect.

Se lovi peste pântec, durerea fiind şi mai acută, şi acum îi auzi pe câţiva dintre cei care meditau comentând cu voce tare, iar preotul se apropie din spatele lui. Nu mă întrerupe, se gândi Nafai. Nu ştiu dacă Sufletul Suprem ascultă sau nu, dar dacă mă ascultă, atunci vreau să vadă că vorbesc serios. Destul de serios ca să mă tai şi în bucăţi dacă e nevoie. Nu pentru că aş crede că pierderea de sânge ar avea vreo legătură cu sfinţenia, ci pentru că prin asta îmi demonstrez hotărârea de a face ceea ce mi se spune, chiar dacă preţul pe care va trebui să-l plătesc va fi mare. O să fac ce vrei, Suflet Suprem, dar tu trebuie să menţii credinţa.

— Tinere, şopti preotul.

— Cară-te, şopti Nafai ca răspuns.

Sandalele foşniră îndepărtându-se pe dalele de piatră.

Nafai întinse mâinile şi se zgârie pe spate. Acum erau tăieturi, nu înţepături, şi rănile nu mai erau superficiale. Vezi asta, Suflet Suprem? Eşti în interiorul capului meu, ştii ce gândesc şi ce simt. Issib şi cu mine te lăsăm în pace ca să poţi trimite din nou oamenilor viziuni. Acum treci la treabă şi readu situaţia sub control. Şi indiferent ce ai vrea să fac, eu voi face. Promit. Dacă pot îndura această durere, ştii că pot suporta orice mă vei pune tu să îndur. Şi, ştiind exact cât de tare doare, pot s-o fac din nou.

Se zgârie încă o dată. De data asta, când noile răni se intersectară cu cele vechi, durerea îi aduse lacrimi în ochi, dar nici un sunet pe buze.

Destul. Sufletul Suprem ori îl auzise, ori nu.

Se lăsă să cadă în apa însângerată, cu ochii încă închişi. Apa îl acoperi şi pentru o clipă fu complet scufundat. Apoi fu săltat la suprafaţă şi simţi aerul răcoros al serii pe spate şi pe fesele care pluteau la suprafaţă.

Încă un moment. Mai ţine-ţi respiraţia o secundă. Mai mult. Puţin mai mult. Aşteaptă glasul Sufletului Suprem. Aşteaptă în liniştea apei.

Dar nu primi nici un răspuns. Numai durerea crescândă a rănilor din partea de sus a spatelui şi de pe umeri.

Se ridică în picioare, ud, şi se îndreptă spre marginea bazinului, deschizând ochii pentru prima dată de când intrase în fântână. Cineva îi dădu un prosop. Nişte mâini se întinseră să-l ajute să treacă peste marginea bazinului. Când ochii i se uscară, putu să vadă că majoritatea celor care meditau se îndepărtaseră de perete şi erau acum adunaţi în jurul lui, oferindu-i prosoape, haine.

— O rugăciune puternică, şopteau. Fie ca Sufletul Suprem să te audă.

Nu-l lăsau să se şteargă singur, nici chiar să se îmbrace.

— Asemenea virtute la cineva atât de tânăr.

Alte mâini îi tamponau uşor spatele rănit, îi frecau viguros coapsele.

— Basilica a fost binecuvântată să aibă o asemenea rugăciune în acest templu.

Cămaşa îi fu trasă peste cap şi pantalonii pe picioare.

— Cât de mândru e tatăl care are un fiu atât de pios şi însufleţit de un asemenea curaj.

Îi legară sandalele, şi când constatară că şireturile se terminau sub genunchi, dădură din cap murmurând:

— El nu se prosteşte.

— Sandale de om care munceşte.

Când Nafai îl urmă pe Issib plecând de lângă fântână, putu să audă şoaptele continuând în spatele lui.

— Sufletul Suprem a fost astăzi aici cu noi.

În uşa care ducea în Ventriculul Drept, Nafai fu oprit pentru un moment de cineva care intra. Deoarece ţinea capul plecat, văzu doar picioarele bărbatului. Având cămaşa pătată de sângele rugăciunii, se aştepta ca acela care îi tăia calea să-i facă loc, dar se părea că nu va fi aşa.

— Meb, rosti Issib.

Nafai ridică privirea de pe pantofii bărbatului. *Era* Mebbekew. Intr-un moment de pătrunzătoare claritate i se păru că îl vede pe fratele său ca întreg. Nu mai purta costumul extravagant care fusese mult timp stilul lui. Acum Meb era îmbrăcat ca un

om de afaceri, în haine care trebuie să fi costat o sumă considerabilă. Nu de haine îi păsa lui Nafai, nici de misterul sursei banilor – căci asta nu era deloc un mister. Privind faţa lui Mebbekew, Nafai ştiu – *ştiu*, fără cuvinte, fără nici un motiv raţional – că acum Mebbekew era omul lui Gaballufix. Poate din expresia de pe chipul lui. Meb afişase întotdeauna o urmă de zâmbet nepăsător, o sclipire de veselie maliţioasă în ochi, dar acum părea serios şi important şi o idee speriat de – de ce? De sine însuşi. De bărbatul care devenea.

De bărbatul care îl poseda. În expresia sau în hainele lui nu era nimic care să arate că-i aparţinea lui Gaballufix, dar Nafai ştia. Probabil că aşa i se întâmplă şi lui Hushidh, gândi el, când vede conexiunile dintre oameni. Fără nici un motiv, şi totuşi fără nici o îndoială.

— Pentru ce te-ai rugat? întrebă Mebbekew.

— Pentru tine, răspunse Nafai.

Lacrimi inexplicabile inundară ochii lui Mebbekew, dar chipul şi vocea sa refuzară să admită sentimentul care le provocase.

— Roagă-te pentru tine, zise Mebbekew, şi pentru oraşul ăsta.

— Şi pentru Tata.

Ochii lui Mebbekew se lărgiră, doar puţin, dar Nafai înţelese că marcase un punct.

— Dă-te la o parte, zise un glas slab, dar mânios din spatele său. Unul dintre cei care meditau, poate. Un necunoscut, oricum. Fă-i loc tânărului care s-a rugat cu atâta ardoare.

Mebbekew se retrase în umbra întunecată a interiorului templului. Nafai trecu pe lângă el şi îl ajunse din urmă pe Issib, care îl aştepta pe coridor în spatele lui Meb.

— Ce caută *Meb* aici? întrebă Issib când nu mai puteau fi auziţi.

— Probabil că există lucruri pe care nu le poţi face fără să vorbeşti mai întâi cu Sufletul Suprem, spuse Nafai.

— Sau poate s-a hotărât să-şi facă o imagine de om pios. Issib zâmbi. E actor, doar ştii, şi se pare că cineva i-a dat un costum nou. Mă întreb ce rol va juca.

8. AVERTISMENTUL

Când Nafai şi Issib ajunseră acasă, Truzhnisha era încă acolo. Îşi petrecuse ziua gătind, umplând frigiderul cu mâncăruri. Dar în meniul din seara asta nu includea nimic cald sau proaspăt. Tata nu era omul care să-şi lase menajera să-i răsfeţe fiii.

Bineînţeles Truzhnisha observă imediat cât de dezamăgit era Nafai.

— De unde era să ştiu că veniţi în seara asta acasă la cină?

— Câteodată venim.

— Deci eu ar trebui să iau banii tatălui vostru, să cumpăr mâncare şi s-o pregătesc să fie caldă şi proaspătă pe masă, pentru ca apoi să nu vină nimeni acasă. Se întâmplă destul de des, iar alimentele se strică pentru că le pregătesc *diferit* dacă trebuie congelate.

— Da, arzi totul, zise Issib.

— Ca să fie moale pentru fălcile tale slabe, replică ea.

Issib mârâi spre ea – din fundul gâtului, ca un câine.

Aşa se jucau ei. Numai Truzhya îşi permitea să se joace exagerându-i slăbiciunea; numai cu Truzhya Issib mârâia sau mormăia, bătându-şi joc de puterea bărbătească de neatins pentru el.

— Oricum chestiile astea îngheţate sunt bune, zise Nafai.

— *Mulţumesc*.

Tonul ei exagerat sugera că se simţise jignită de ceea ce-i spusese. Dar el fusese sincer, îi făcuse un compliment. De ce credeau toţi întotdeauna că era sarcastic sau că îi insulta când el nu voia decât să fie amabil? Cândva va trebui să înveţe care erau semnalele pe care ceilalţi le detectau în vorbele lui, de erau mereu aşa de siguri că el îi ataca.

— Tatăl vostru e afară la grajduri, dar vrea să stea de vorbă cu voi amândoi.

— Separat? întrebă Issib.

— De unde să ştiu eu? Să vă aşez în şir la uşa lui?

— Ar trebui să ştii, zise Issib. Apoi clănţăni din fălci către ea, ca un câine care muşcă. Dacă n-ai fi o capră bătrână şi inutilă.

— Vezi cui îi spui inutil, replică ea râzând.

Nafai îi urmărea copleşit. Issib putea spune lucruri cu adevărat insultătoare, iar ea le lua în râs. Nafai îi făcuse un compliment, iar ea considerase asta o insultă. Ar trebui să mă duc în deşert şi să devin sălbatic, se gândi Nafai. Numai că,

bineînţeles, numai *femeile* puteau fi sălbatice, apărate de necazuri atât de datini, cât şi de lege. De fapt, în deşert o femeie sălbatică era tratată mai bine decât în oraş – oamenii din deşert nu ar atinge o femeie sfântă, şi le lăsau apă şi hrană când le vedeau. Dar un *bărbat* trăind singur în deşert risca să fie jefuit şi ucis într-o singură zi. În plus, se gândi Nafai, n-am nici cea mai vagă idee cum se trăieşte în deşert. Tata şi Elemak ştiu, dar chiar şi ei o fac ducând cu ei multe provizii. Fără provizii în deşert ar muri la fel de repede ca şi mine. Diferenţa e că ei ar fi *surprinşi* dacă ar muri, pentru că ei cred că ştiu cum să supravieţuiască acolo.

— Eşti treaz, Nafai? întrebă Issib.

— Mm? Da, sigur.

— Ai de gând să păstrezi mâncarea aia din faţa ta ca animal de casă?

Nafai coborî privirea şi văzu că Truzhya îi pusese o farfurie în faţă.

— Mulţumesc, zise.

— Să-ţi dau ţie mâncare e ca şi cum aş lăsa-o pe mormintele strămoşilor, spuse Truzhya.

— Ei nu spun mulţumesc.

— O, a spus *mulţumesc*, mormăi ea.

— Mă rog, ce ar fi trebuit să spun?

— Taci şi mănâncă, interveni Issib.

— Vreau să ştiu ce nu e în regulă cu faptul că am spus mulţumesc!

— Glumea cu tine. *Se juca*. Nu ai deloc simţul umorului, Nyef.

Nafai luă o înghiţitură şi mestecă furios. Aşadar ea glumea. De unde să ştie el?

Poarta se deschise. Un foşnet de sandale, apoi o uşă deschizându-se şi închizându-se imediat. Era Tata, deoarece el era singurul din familie care putea ajunge în camera lui fără să treacă prin dreptul uşii bucătăriei. Nafai începu să se ridice, să se ducă să-l vadă.

— Termină-ţi întâi mâncarea, zise Issib.

— N-a spus că ar fi urgent, adăugă Truzhnisha.

— N-a spus nici că *nu ar fi*, răspunse Nafai.

Ieşi din bucătărie.

În urma lui, Issib strigă:

— Spune-i că vin şi eu imediat.

Nafai ieşi în curte, traversă prin dreptul porţii şi intră pe uşa camerei publice a Tatei. Nu era acolo. Se afla în spate în bibliotecă, cu o carte pe ecranul computerului pe care Nafai o recunoscu imediat ca fiind Testamentul Sufletului Suprem, poate cea mai veche dintre scrierile sacre, din vremuri atât de îndepărtate, încât, conform legendelor, religia bărbaţilor şi cea a femeilor era aceeaşi.

— Ea vine la tine printre umbrele somnului, spuse Nafai cu voce tare, citind primul rând de pe ecran.

— Îţi şopteşte printre spaimele inimii tale, răspunse Tata.

— În limpezimea ochilor tăi şi în bezna ignoranţei tale, acolo se află înţelepciunea ei.

— Numai când ea tace eşti singur. Numai când tace greşeşti. Numai când tace cazi în disperare. Tata oftă: Totul e cuprins aici, nu-i aşa, Nafai?

— Sufletul Suprem nu e nici bărbat, nici femeie, zise Nafai.

— Da, sigur, bineînţeles, tu ştii totul despre ce este Sufletul Suprem.

Tonul Tatei era atât de plictisit, încât Nafai decise că nu merita să se certe cu el pe teme teologice în seara asta.

— Ai vrut să mă vezi.

— Pe tine *şi* pe Issib.

— Vine într-o clipă.

Parcă chemat, Issib pluti prin uşă, mâncând încă nişte pâine cu brânză.

— Mulţumesc că-mi faci firimituri în bibliotecă.

— Scuze, făcu Issib; inversă direcţia şi porni spre coridor.

— Întoarce-te, zise blând Tata. Nu mă interesează firimiturile.

Issib veni înapoi.

— Se vorbeşte în toată Basilica despre voi doi.

Nafai schimbă priviri cu Issib.

— Făceam doar nişte studii în bibliotecă.

— Femeile spun că Sufletul Suprem nu mai vorbeşte nimănui în afară de voi.

— Nu prea primim mesaje clare de la el, zise Nafai.

— În mare parte l-am monopolizat stimulându-i reflexele de apărare, spuse Issib.

— Mmm, făcu Tata.

— Dar ne-am oprit, continuă Issib. De asta am venit acasă.

— Nu am vrut să ne amestecăm, adăugă Nafai.

— Însă Nafai s-a rugat, în drum spre casă. A fost destul de impresionant.

Tata oftă.

— Of, Nafai, dacă ai învăţat ceva de la mine, nu puteai să înveţi şi că înţepăturile şi pierderea de sânge nu au nici o legătură cu rugăciunea către Sufletul Suprem?

— Corect. Din partea unui bărbat care vine dintr-odată acasă cu o viziune despre un foc pe o stâncă. Credeam că asta spune totul.

— Eu am primit viziunea fără sângerare. Dar nu contează. Speram ca voi doi să fi recepţionat ceva din partea Sufletului Suprem care ar putea să-mi fie de ajutor.

Nafai clătină din cap.

— Nu, spuse Issib. În general ceea ce am primit de la Sufletul Suprem a fost acea înţepenire a gândurilor. Încerca să ne împiedice să ne mai gândim la lucrurile interzise.

— Ei, atunci asta e, zise Tata. Sunt de unul singur.

— În ce sens? întrebă Issib.

— Gaballufix mi-a trimis astăzi vorbă prin Elemak. Se pare că Gaballufix este la fel de nefericit ca şi mine din cauza situaţiei actuale din Basilica. Dacă ar fi ştiut că afacerea asta a căruţelor de război va provoca atâtea controverse n-ar fi demarat-o niciodată. A spus că vrea să aranjez o întâlnire între el şi Roptat. Acum Gaballufix nu mai vrea decât să găsească o cale de a renunţa fără ca reputaţia să-i fie afectată – zice că tot ce doreşte este ca Roptat să cedeze şi el, astfel încât să nu ne mai aliem cu nimeni.

— Deci ai aranjat o întâlnire cu Roptat?

— Da, spuse Tata. Da, la sera rece de la răsărit de Poarta Pieţei.

— Mie mi se pare, zise Nafai, că Gaballufix a ajuns la punctul de vedere al Partidului Oraşului.

— Aşa *pare*, accentuă Tata.

— Dar tu nu-l crezi, zise Issib.

— Nu ştiu. Poziţia lui este singura rezonabilă, inteligentă. Dar când a fost Gaballufix rezonabil sau inteligent? În toţi anii de când îl cunosc, chiar şi când era tânăr, înainte de a ajunge conducătorul clanului, niciodată nu a făcut nimic care să nu aibă drept scop avansarea lui în faţa celorlalţi. Întotdeauna există două căi de a face asta: înălţându-te tu sau doborându-ţi rivalii.

În toţi aceşti ani Gaballufix a uzat cu predilecţie de ultima metodă.

— Deci tu crezi că se foloseşte de tine. Ca să ajungă la Roptat.

— Cumva o să-l trădeze pe Roptat şi o să-l distrugă. Iar în final o să mă uit în urmă şi o să văd cum s-a folosit de mine ca să realizeze asta. Am mai văzut aşa ceva.

— Atunci de ce îl ajuţi? întrebă Issib.

— Pentru că există o şansă, nu-i aşa? O şansă să spună adevărul. Dacă refuz să fiu mediator între ei, atunci va fi vina *mea* dacă lucrurile în Basilica se agravează. Aşa că trebuie să-l cred pe cuvânt, nu?

— Nu poţi decât să faci tot ce-ţi stă în puteri, zise Nafai repetând cuvintele Tatei din multe discuţii anterioare.

— Şi să ţii ochii deschişi, adăugă Issib, folosind o altă maximă de-a Tatei.

— Da. Aşa o să fac.

Issib dădu din cap cu înţelepciune.

— Tată, zise Nafai. Pot merge cu tine mâine dimineaţă?

Tatăl scutură din cap.

— Vreau eu. Poate văd ceva ce ţie îţi scapă. Când tu vorbeşti, de exemplu, eu pot să mă uit la ceilalţi şi să le urmăresc reacţiile. Ţi-aş putea fi de ajutor.

— Nu, zise Tata. Nu aş fi un mediator credibil dacă aş mai aduce pe cineva cu mine.

Dar Nafai ştia că nu acesta era adevărul.

— Eu cred că te temi că se va întâmpla ceva urât şi nu vrei să fiu şi eu acolo.

Tatăl ridică din umeri.

— Am şi eu temerile mele. Sunt tată.

— Dar eu nu mă tem, Tată.

— Atunci se pare că eşti mai prost decât îmi închipuiam. Acum duceţi-vă la culcare, amândoi.

— E mult prea devreme pentru asta, protestă Issib.

— Atunci nu vă duceţi la culcare.

Tata se întoarse cu spatele la ei şi reveni la ecranul computerului.

Era un semnal clar de concediere, dar Nafai nu se putu abţine să nu-l întrebe:

— Dacă Sufletul Suprem nu-ţi vorbeşte direct, Tată, de ce speri să găseşti ceva folositor în cuvintele lui străvechi, moarte?

Tatăl oftă şi nu spuse nimic.

— Nafai, zise Issib, lasă-l pe Tata să mediteze în linişte.

Nafai îl urmă pe Issib afară din bibliotecă.

— De ce nu-mi răspunde nimeni niciodată la întrebări?

— Pentru că nu te mai opreşti din întrebat, şi în special pentru că pui întrebări chiar şi când e limpede că nimeni nu cunoaşte răspunsul.

— Păi, cum să ştiu că nu se cunoaşte răspunsul dacă nu întreb?

— Du-te în camera ta şi gândeşte-te la ceva indecent, zise Issib. De ce nu te poţi purta ca un băiat normal de paisprezece ani?

— Mda, făcu Nafai. De parcă eu ar trebui să fiu singura persoană normală din familie.

— Cineva trebuie s-o facă.

— Ce crezi că făcea Meb la templu?

— Se ruga să capeţi câte un hemoroid ori de câte ori pui o întrebare.

— Nu, *tu* te rugai în templu pentru asta. Ţi-l poţi imagina pe Meb rugându-se?

— Şi făcându-şi semne pe trupul lui frumos? râse Issib.

Se aflau în curte, în faţa camerei lui Issib. Auziră paşi şi întorcându-se îl văzură pe Mebbekew stând în uşa bucătăriei. Bucătăria era cufundată în întuneric: probabil că Truzhnisha plecase şi nu mai era nimeni acolo. Mai mult ca sigur că Meb auzise toată discuţia lor.

Nafai habar n-avea ce să spună. Bineînţeles, asta nu însemna să-şi ţină gura.

— Presupun că n-ai stat prea mult în templu, nu-i aşa, Meb?

— Nu, răspunse acesta. Dar m-am rugat, dacă chiar te interesează.

Nafai se simţi ruşinat.

— Îmi pare rău.

Dar nu şi Issib.

— Ei, haide, făcu el. Arată-mi o cicatrice.

— Mai întâi am o întrebare pentru tine, Issya, zise Meb.

— Sigur.

— Ai un flotor ataşat de puţă ca să ţi-o ţină ridicată când te pişi? Sau doar laşi să picure în jos, ca fetele?

Era prea întuneric pentru ca Nafai să vadă dacă fratele lui roşise sau nu. Însă cu siguranţă Issib nu spuse nimic, doar alunecă din curte în camera lui.

— Cât curaj, zise Nafai. Să-ţi baţi joc de un infirm.

— M-a făcut mincinos. Ar fi trebuit să-l sărut?

— Glumea.

— N-a fost amuzant.

Mebbekew se întoarse în bucătărie.

Nafai intră în camera lui, dar nu avea chef să se culce. Îl trecuseră toate sudorile, deşi seara era destul de răcoroasă. Îl mânca pielea. Probabil de la sângele şi dezinfectantul din fântâna templului. Perspectiva spălării rănilor cu săpun nu-l încânta, dar şi mâncărimea dată de murdărie avea să fie insuportabilă. Aşa că se dezbrăcă şi se duse la duş. De data asta se clăti întâi, cu o apă surprinzător de rece după ce fusese încălzită în timpul zilei. Şi săpunul ustura rău – probabil mai rău decât atunci când se rănise, dar bănuia că era ceva subiectiv. Durerea de moment este întotdeauna cea mai rea, după cum spunea adesea Tata.

În timp ce se săpunea în liniştea tristă a serii, îl văzu pe Elemak intrând. Se duse direct în apartamentul Tatei, şi nu după mult timp ieşi să încuie poarta. Şi nu doar poarta exterioară, ci şi pe cea interioară. Asta nu era ceva obişnuit; de fapt, Nafai nu-şi putea aminti de când nu mai văzuse poarta interioară încuiată. Parcă fusese cândva o furtună. Sau pe vremea când dresau un câine şi îl ţineau pe timpul nopţii între porţi. Dar acum nu era nici furtună şi nu aveau nici câine.

Elemak intră în camera lui. Nafai trase de şnur şi se cufundă din nou în apa rece ca gheaţa, frecându-şi rănile ca să îndepărteze săpunul înainte ca apa să se oprească. Blestemat să fie Tata pentru insistenţa lui absurdă de a-şi înăspri fiii şi a face bărbaţi din ei! Numai săracii erau nevoiţi să se îmbăieze într-un şuvoi de apă rece ca asta!

De data asta trebui să se clătească de două ori, aşteptând în vântul rece ca rezervorul să se umple din nou. Când în sfârşit se întoarse în camera lui, Nafai clănţănea din dinţi şi tremura de frig, şi chiar când fu complet uscat şi îmbrăcat nu reuşi să se încălzească. Aproape că închise uşa camerei, ceea ce ar fi

declanşat sistemul de încălzire – dar el şi fraţii lui se luaseră întotdeauna la întrecere să vadă cine era ultimul care închidea uşa pe timp de iarnă, iar el era gata să cedeze lupta în seara aceasta, recunoscând că o mică rugăciune îl slăbise prea mult. În schimb scoase toate hainele din dulap şi le îngrămădi peste el pe saltea.

Bineînţeles, nu era o poziţie confortabilă pentru dormit, dar să stea pe o parte era cel mai puţin dureros. Furia, suferinţa şi grijile îl împiedicau să adoarmă uşor; se simţea ca şi cum nu dormise deloc, ascultând însă zgomotele slabe ale celorlalţi care se pregăteau de somn, şi apoi liniştea nesfârşită a curţii pe timp de noapte. Din când în când chemarea unei păsări, sau a unui câine sălbatic de pe coline, sau un zgomot slab de la caii din grajduri, sau de la animalele din ocol.

Apoi probabil că adormise, fiindcă altfel nu s-ar fi putut trezi brusc, speriat. Îl sculase un sunet? Sau un vis? Oare ce visase? Ceva întunecat şi înspăimântător. Tremura, dar nu de frig – de fapt transpira abundent sub grămada de haine.

Se sculă şi înghesui hainele la loc în dulap. Se strădui să-l deschidă şi să-l închidă fără zgomot – nu voia să mai trezească pe cineva. Fiecare mişcare îi provoca dureri. Îşi dădu seama că trebuia să fie febra – avea acea înţepeneală a muşchilor şi fierbinţeală a pielii. Şi totuşi părea să gândească remarcabil de limpede, şi toate simţurile îi erau alerte. Dacă era febră, era una ciudată, căci niciodată nu se simţise atât de viu şi de însufleţit. În ciuda durerii – sau din cauza ei – i se părea că ar putea auzi chiar şi un şoarece care ar alerga pe bârnele hambarului.

Ieşi în curte şi rămase acolo în linişte. Luna nu se ridicase încă, dar stelele se vedeau multe şi strălucitoare în noaptea senină. Poarta era încă închisă. Dar de ce îşi făcuse probleme? De ce îi era frică? Ce văzuse în vis?

Uşile lui Meb şi Elya erau închise. Ce ironic – eu stau aici, rănit şi bolnav, şi ţin uşa deschisă, în timp ce ăştia doi îşi închid uşile ca nişte copii mici.

Sau poate numai copiii mici pun preţ pe asemenea întreceri de bărbăţie lipsite de sens.

Afară era mai frig ca niciodată, iar fierbinţeala care îl trezise dispăruse. Dar nu se întoarse în cameră, cu toate că asta intenţionase să facă. În cele din urmă îşi dădu seama că deja de

mai multe ori hotărâse să se întoarcă în cameră, şi de fiecare dată mintea lui trecuse la altceva şi el nu făcuse nici un pas.

Sufletul Suprem, se gândi. Sufletul Suprem vrea să fiu treaz. Poate vrea să fac ceva. Dar ce?

În acea perioadă dacă luna nu se ridicase încă însemna că mai erau trei ore bune până în zori. Deci două ore până când Tata trebuia să se scoale şi să se ducă în sera rece, unde plantele din Nordul îngheţat creşteau şi se înmulţeau.

De ce întâlnirea trebuia ţinută *acolo*?

Nafai simţi o dorinţă inexplicabilă să iasă din curte şi să privească spre nord-est peste Valea Tsivet către dealurile înalte de pe cealaltă parte, unde Poarta Muzicii marca limita de sud-est a Basilicăi. Era o prostie, iar zgomotul deschiderii porţilor ar fi putut trezi pe cineva. Dar deja Nafai ştia că Sufletul Suprem era alături de el în acea noapte, încercând să-l împiedice să se întoarcă în pat; oare această dorinţă de a ieşi din curte nu venea tot de la Sufletul Suprem? Nafai se rugase astăzi – nu cumva acesta era răspunsul? Era posibil ca dorinţa lui de a ieşi să fie la fel ca impulsul simţit de tatăl său, care îl condusese de pe Drumul Deşertului în locul unde avusese viziunea focului.

Oare nu era posibil ca şi Nafai să primească o viziune de la Sufletul Suprem?

Merse încet, în linişte, la poartă şi ridică ivărul greu. Fără zgomot; simţurile şi reflexele lui erau atât de alerte, încât se putea mişca într-o linişte perfectă. Poarta trosni uşor deschizându-se – dar nu era necesar s-o dea în lături ca să se strecoare prin ea.

Poarta exterioară era folosită mai des, aşa că funcţiona mai uşor şi mai silenţios, fiind mai bine întreţinută. Nafai ieşi exact când luna îşi arăta arcul deasupra vârfurilor Munţilor Seggidugu spre răsărit. Se pregăti să meargă pe lângă casă spre locul de unde putea vedea sera rece, dar înainte de a face câţiva paşi realiză că auzea un sunet venind din camera de oaspeţi.

Exista obiceiul în toate gospodăriile din această parte de lume ca fiecare casă să aibă o cameră a cărei uşă se deschidea spre exterior şi care nu era niciodată încuiată – un loc decent unde un călător să se poată adăposti de furtună, frig sau să se poată odihni. Tata lua obligaţia de a fi ospitalier cu străinii mai în serios decât majoritatea celorlalţi, oferindu-le nu numai o cameră, ci şi un pat cu lenjerie curată şi un dulap plin cu hrană

pentru călătorie. Nafai nu era sigur care dintre servitori se ocupa de această cameră, dar ştia că era folosită des şi la fel de des aprovizionată. Aşa că nu fu surprins că era cineva înăuntru.

Şi totuşi ştiu că trebuia să se oprească la uşă şi să se uite înăuntru.

Lumina oblică pătrundea în camera de oaspeţi prin uşa crăpată. O deschise mai mult, şi lumina căzu pe pat, de unde îl priveau ochii larg deschişi ai lui... Luet.

— Tu, şopti el.

— Tu, răspunse ea. Părea uşurată.

— Ce faci aici? Cine mai e cu tine?

— Sunt singură, zise ea. Nu eram sigură la cine vin. La a cui casă. N-am mai ieşit niciodată în afara zidurilor oraşului.

— Când ai ajuns aici?

— Chiar acum. Sufletul Suprem m-a condus.

Bineînţeles.

— În ce scop?

— Nu ştiu, zise ea. Să vorbesc despre visul meu, cred. M-a trezit.

Nafai se gândi la propriul său vis pe care nu şi-l putea aminti.

— Am fost atât de... fericită. Că Sufletul Suprem a vorbit din nou. Dar visul a fost groaznic.

— Ce a fost?

— Oare ţie trebuie să-ţi spun? întrebă ea.

— Nu ştiu. Dar eu sunt aici.

— Sufletul Suprem te-a adus aici?

Întrebarea fiind pusă atât de direct, nu o putu evita.

— Da, spuse, aşa cred.

Ea aprobă din cap.

— Atunci o să-ţi spun. De fapt are sens să fie familia ta. Pentru că atât de mulţi oameni îl urăsc pe tatăl tău din cauza viziunii lui şi a curajului de a o împărtăşi.

— Da, zise el. Apoi îi reaminti: Visul.

— Am văzut un bărbat singur, mergând pe jos. Mergea prin zăpadă. Numai că eu ştiam că se întâmplă în noaptea asta, deşi nu e nici un petic de zăpadă pe pământ. Înţelegi cum pot să ştiu ceva chiar dacă e diferit de ceea ce îmi arată visul?

Amintindu-şi discuţia din portic de săptămâna trecută, Nafai aprobă din cap.

— Deci era zăpadă, şi totuşi în noaptea asta. Era lună pe cer. Ştiam că e aproape dimineaţa. Şi pe când bărbatul mergea drept, doi oameni purtând glugi au apărut pe drum în faţa lui, cu săbii în mâini. El părea să-i cunoască, în ciuda glugilor. Şi a spus: „Uite gâtul meu. Nu sunt înarmat. M-aţi fi putut ucide oricând, chiar şi atunci când ştiam că-mi sunteţi duşmani. De ce a trebuit să mă amăgiţi mai întâi să am încredere în voi? Vă temeaţi că moartea nu mă va deranja decât dacă m-aş simţi trădat?”

Nafai făcuse deja legătura între visul ei şi întâlnirea Tatei de peste câteva ore.

— Gaballufix, zise.

Luet înclină din cap.

— Acum înţeleg asta, dar nu mi-am dat seama decât atunci când am văzut că asta este casa tatălui tău.

— Nu, Gaballufix a aranjat o întâlnire între Tata, Roptat şi el însuşi în dimineaţa asta, în sera rece.

— Zăpada, zise ea.

— Da. Întotdeauna e promoroacă pe la colţuri.

— Şi Roptat, şopti ea. Asta explică următoarea parte a visului.

— Povesteşte-mi.

— Unul dintre oamenii cu glugă a întins mâna şi a dezvăluit faţa tovarăşului său. Pentru o clipă mi s-a părut că văd un rânjet pe chipul lui, apoi viziunea s-a limpezit şi mi-am dat seama că rânjetul nu era pe faţă. Era gâtul, retezat până la ceafă. Privindu-l, capul s-a răsturnat pe spate şi rana de la gât s-a deschis complet, ca o gură care încearcă să ţipe. Iar bărbatul – care în vis eram eu...

— Înţeleg. Tata.

— Da. Numai că eu nu ştiam asta.

— Aşa-i, zise Nafai nerăbdător, îmboldind-o să continue.

— Tatăl tău, dacă era tatăl tău, a zis: „Presupun că se va spune că eu l-am omorât.” Iar bărbatul cu glugă a replicat: „Şi chiar tu ai făcut-o, ăsta-i adevărul, draga mea rudă.”

— Aşa ar spune, cugetă Nafai. Deci şi Roptat trebuie să moară.

— N-am terminat, zise Luet. Sau mai degrabă, visul nu s-a încheiat. Pentru că bărbatul – tatăl tău – a zis: „Şi pe mine cine o să se spună că m-a ucis?”, iar cel cu gluga a răspuns: „Nu eu. Niciodată nu aş ridica mâna asupra ta, căci te iubesc din suflet.

Doar o să-ţi găsesc trupul aici şi pe ucigaşii tăi cu mâinile murdare de sânge stând deasupra lui.” Apoi a râs şi a dispărut în beznă.

— Deci nu el îl va omorî pe Tata.

— Nu. Tatăl tău s-a întors şi a văzut alţi doi oameni cu glugi în spatele lui. Chiar dacă nu au vorbit şi nu şi-au ridicat glugile, i-a recunoscut. A simţit o tristeţe groaznică. „N-ai putut să aştepţi” i-a spus unuia. „N-ai putut să mă ierţi” i-a spus celuilalt. Apoi ei au scos săbiile şi l-au ucis.

— Nu, pe Sufletul Suprem, zise Nafai. N-ar face asta.

— Cine? Tu ştii?

— Nu povesti nimănui partea asta a visului. Jură-mi pe ce ai mai sfânt.

— Nu o să fac aşa ceva, zise ea.

— Fraţii mei sunt toţi acasă în noaptea asta. Nu îl aşteaptă pe Tata.

— Atunci, ei sunt bărbaţii cu glugi? Fraţii tăi?

— Nu! zise el. Niciodată.

Ea dădu din cap.

— Nu-ţi fac nici un jurământ. Doar o promisiune. Dacă tatăl tău nu va fi ucis pentru că am venit aici, atunci n-o să povestesc nimănui ultima parte a visului.

— Nici măcar lui Hushidh.

— Dar îţi mai promit ceva, continuă ea. Dacă tatăl tău moare, o să ştiu că tu nu l-ai avertizat. Şi că între cei cu glugi din vis eşti şi *tu* – pentru că să afli despre un complot şi să nu-l avertizezi este acelaşi lucru cu a ţine lama în propriile mâini.

— Crezi că eu nu ştiu asta? zise Nafai. Pe moment se înfurie pentru că ea credea că trebuia să i se explice etica situaţiei. Dar apoi gândurile lui îşi schimbară cursul, căci avertismentul lui Luet clarificase alte lucruri întâmplate în acea zi. De asta s-a dus Meb să se roage, zise el, şi de asta Elya a încuiat poarta interioară. Ştiau – sau poate doar bănuiau ceva – şi totuşi le era frică să spună. Asta era semnificaţia visului – nu că ar ridica vreodată mâna asupra Tatei, ci mai degrabă că au ştiut şi le-a fost teamă să-l avertizeze.

Ea aprobă.

— Adesea se întâmplă aşa în vise. Înţelesul poate fi cel real, şi nu mi se goleşte capul când mă gândesc în felul ăsta.

— Poate că nici Sufletul Suprem nu ştie.

Ea se întinse şi-l mângâie pe mână. Îl făcea să se simtă ca un copil, deşi ea era mai tânără şi mult mai scundă decât el. Ii displăcea asta.

— Sufletul Suprem ştie, zise ea.

— Nu totul.

— Tot ce *poate* fi ştiut. Se îndreptă spre uşa camerei de oaspeţi: Să nu spui nimănui că am venit aici.

— Doar Tatei.

— Nu poţi să-i zici că a fost visul *tău*?

— De ce? întrebă Nafai. Visul *tău* l-ar crede. Al meu nu ar însemna nimic pentru el.

— Îţi subestimezi tatăl. Şi pe Sufletul Suprem, cred. Şi pe tine însuţi.

Ieşi în curtea luminată de lună din faţa casei. Porni spre dreapta, către Drumul Crestei.

— Nu, şopti el apucând-o de braţ – într-adevăr mic şi fragil, era o fetiţă atât de mică şi cu oasele subţiri. Nu trece prin faţa porţii.

Îl privi întrebător, cu ochii măriţi reflectând luna, care se ridica acum pe jumătate peste umărul lui.

— Poate am trezit pe cineva când am deschis-o, explică el.

Ea aprobă.

— O să ocolesc casa pe partea cealaltă.

— Luet.

— Da?

— O să fii în siguranţă dacă te duci acum acasă?

— Luna e sus, zise ea. Iar paznicul de la Poarta Coşului n-o să-mi facă probleme. Sufletul Suprem l-a adormit când am trecut prima dată.

— Luet, strigă el iar în spatele ei.

Ea se opri din nou, aşteptându-i cuvintele.

— Mulţumesc.

Cuvintele nu însemnau nimic prin comparaţie cu ce simţea în inima lui. Ea îi salvase viaţa tatălui lui – şi era un lucru curajos din partea unei fete care niciodată nu părăsise oraşul să parcurgă atâta drum la lumina stelelor, ghidată doar de un vis.

Ea ridică din umeri.

— Sufletul Suprem m-a trimis. Mulţumeşte-i ei.

Apoi dispăru.

Nafai se întoarse la poartă şi de data asta făcu intenţionat puţin zgomot intrând şi zăvorând-o. Dacă vreunul dintre fraţii lui asculta sau se uita, nu voia ca întoarcerea lui să-l surprindă. Să audă şi să intre în cameră înainte ca eu să trec de poarta interioară.

Aşa cum spera, curtea era goală. Se duse direct în apartamentul Tatei, prin camera publică şi bibliotecă spre locul privat în care el dormea singur. Acolo stătea întins pe podeaua goală, fără nici un fel de saltea, cu barba albă răsfirată pe piatră. Nafai rămase nemişcat o clipă, imaginându-şi gâtul tăiat şi barba pătată cu roşu-închis de la şuvoiul de sânge.

Apoi observă că ochii Tatei sclipeau. Era treaz.

— Tu eşti acela? şopti.

— Ce vrei să spui? întrebă Nafai.

Tatăl se ridică, încet, obosit.

— Am avut un vis. Nu-i nimic, doar temerile mele.

— A mai avut cineva un vis în noaptea asta. Tocmai am vorbit cu ea în camera de oaspeţi. Dar e mai bine să nu spui nimănui că a fost aici.

— Cine?

— Luet. Iar visul ei era menit să te avertizeze în legătură cu întâlnirea de azi. Dacă te duci te aşteaptă moartea.

Tatăl sări în picioare şi aprinse lumina. Nafai clipi surprins de strălucire.

— Atunci visul meu n-a fost numai un vis.

— Încep să cred că nu există vise fără sens, zise Nafai. Şi eu am visat ceva, şi m-am trezit, iar Sufletul Suprem m-a trimis afară ca să vorbesc cu ea.

— Mă aşteaptă moartea. Restul pot să-l ghicesc. Îl va ucide şi pe Roptat, şi o să facă să pară că unul dintre noi l-a omorât pe celălalt, apoi altcineva l-a omorât pe criminal, şi abia atunci o să sosească şi Gaballufix, probabil însoţit de câţiva martori credibili care să jure că cele două crime au avut loc înainte de venirea lui Gabya. O să spună cât de şocat a fost văzând scena sângeroasă. De ce n-am înţeles şi singur? Cum altfel ne putea aduce pe mine şi pe Roptat în acelaşi loc în acelaşi timp, fără însoţitori şi fără martori?

— Aşadar nu o să te duci, zise Nafai.

— Ba da. Ba da, o să mă duc.

— Nu!

— Dar nu la sera rece, zise Tatăl. Pentru că visul meu mi-a arătat altceva.

— Ce?

— Corturi, spuse el. Cortul meu, întins sub soarele deşertului. Dacă rămânem aici, Gaballufix va încerca din nou, în alt mod. Şi mai există şi alte motive pentru care să plec. Să-mi scot fiii din oraş înainte de a fi distrus.

Nafai ştia că visul Tatei fusese într-adevăr teribil. Oare îi arătase faptul că unul dintre fiii săi îl va ucide? Asta ar explica primele lui cuvinte – „tu eşti acela?”

— Deci mergem în deşert?

— Da.

— Când?

— Acum, bineînţeles.

— Acum? Astăzi?

— Nu, *în noaptea asta*. Înaintea zorilor. Aşa o să fim dincolo de creastă înainte ca oamenii lui să ne vadă.

— Dar n-ar însemna să trecem chiar pe lângă casa lui Gaballufix, acolo unde Cărarea Cotită se intersectează cu Drumul Deşertului?

— Mai există un drum ocolitor, spuse Tatăl. Nu e cel mai bun pentru cămile, dar va trebui s-o luăm pe acolo. Ne scoate în Drumul Deşertului mult dincolo de casa lui Gabya. Acum hai, ajută-mă să-i trezesc pe fraţii tăi.

— Nu, zise Nafai.

Tatăl se întoarse către el, uluirea făcându-l să ezite să-şi manifeste supărarea pentru faptul că nu fusese ascultat.

— Luet ne-a cerut să nu spunem nimănui că a fost ea. Pe bună dreptate. Nici despre mine nu ar trebui să ştie. Ar trebui să fie visul *tău*.

— De ce? Dacă trei persoane au fost atinse în noaptea asta de Sufletul Suprem...

— Pentru că dacă este visul tău, ei o să se întrebe ce ştii, ce ai văzut. Dar dacă mai sunt şi alţii, atunci li se va părea că eşti amăgit şi manipulat. Se vor certa. Ţi se vor opune. Şi trebuie să-i iei cu tine, Tată.

Tata aprobă din cap.

— Eşti înţelept pentru un băiat de paisprezece ani.

Dar Nafai ştia că nu era înţelept. Pur şi simplu avea avantajul să cunoască şi partea finală a visului lui Luet. Dacă Meb şi Elya

rămâneau în urmă, ar fi fost înghiţiţi complet de maşinaţiunile lui Gaballufix. Ar fi pierdut şi decenţa care le mai rămăsese. Şi *trebuia* să existe în ei şi bunătate. Poate chiar plănuiau să-l atenţioneze pe Tata. Poate din cauza asta Elya a închis poarta interioară, ca să fie trezit de zgomotul făcut de Tata la plecare – astfel ar fi putut ieşi să-i spună să nu se ducă!

Sau poate intenţiona doar să-l urmeze pe Tata, ca să poată fi chiar în spatele lui când l-ar fi găsit pe Roptat asasinat în sera rece.

Nu! strigă Nafai în sinea lui. Nu Elemak. E monstruos chiar şi să mă gândesc că ar putea face asta. Fraţii mei nu sunt criminali, nici unul dintre ei.

— Du-te în camera ta, zise Tata. Sau mai bine, la toaletă. Apoi ieşi şi dă un exemplu de supunere în tăcere. Nu faţă de mine, faţă de Ely a. El ştie cum să facă bagajele pentru astfel de călătorii.

— Da, Tată.

Ieşi imediat din camera tatei, prin bibliotecă şi camera publică, în curte. Uşile lui Elemak şi Mebbekew erau încă închise. Nafai se îndreptă către latrină, cu cei doi pereţi care o lăsau deschisă spre curte. Abia ajunsese acolo când îl auzi pe Tata bătând la uşa lui Mebbekew.

— Scoală-te repede.

Apoi din nou, la a lui Elemak:

— Vino în curte.

Ii auzi pe toţi ieşind – şi pe Issib, deşi nimeni nu îl strigase.

— Unde-i Nyef? întrebă Issib.

— Foloseşte latrina, zise Tata.

— Bună idee, făcu Meb.

— Poţi să aştepţi puţin.

Nafai ieşi din cabină, lăsând toaleta să se cureţe automat în urma lui. Cel puţin Tata nu-i pusese să trăiască într-un mod *complet* primitiv.

— Scuze, zise. N-am vrut să vă fac să aşteptaţi.

Meb se uită urât la el, dar era prea somnoros pentru ca Nafai să interpreteze asta ca un avertisment pentru o viitoare luptă.

— Plecăm, spuse Tata. În deşert.

— Cu toţii? se miră Issib.

— Îmi pare rău, dar da. O să stai în scaun. Nu e la fel ca flotoarele, ştiu, dar tot e ceva.

— De ce? întrebă Elemak.
— Sufletul Suprem m-a avertizat într-un vis.
Meb scoase un sunet plin de dispreţ şi porni înapoi spre camera lui.
— Stai şi ascultă, pentru că, dacă nu rămâi aici, nu te mai consider fiul meu.
Meb se opri şi ascultă, fără să se întoarcă însă cu faţa spre tatăl lui.
— Există un complot care urmăreşte uciderea mea, spuse Tata. În dimineaţa asta trebuia să merg la o întâlnire cu Gaballufix şi Roptat, şi acolo trebuia să mor.
— Gabya mi-a dat cuvântul, zise Elemak. Că nu va face nici un rău nimănui.
Aşadar Elemak îi spunea acum lui Gaballufix pe numele de alint, nu-i aşa?
— Sufletul Suprem îi cunoaşte inima mai bine decât propria lui gură, spuse Tata. Dacă voi merge acolo, voi muri. Şi chiar dacă nu va fi aşa, nu va fi decât o problemă de timp. Dacă Gaballufix e hotărât să mă omoare, viaţa mea nu mai are nici o valoare aici. Aş rămâne în oraş dacă aş crede că moartea mea ar servi vreunui scop – nu mă tem de moarte. Dar Sufletul Suprem mi-a spus să plec.
— Într-un vis.
— Nu am nevoie de un vis care să-mi spună că Gaballufix e periculos dacă i te pui în cale, şi nici voi.
Nu putem şti ce va face Gaballufix când va vedea că nu apar de dimineaţă în seră. Trebuie să fiu deja departe în deşert când va descoperi asta. O să urmăm Cărarea Pietrei Roşii.
— Cămilele nu pot trece pe acolo, zise Elemak.
— Pot pentru că trebuie. Luăm cu noi tot ce ne trebuie să trăim un an.
— E monstruos, făcu Mebbekew. Nu fac asta.
— Şi ce-o să facem după un an? întrebă Elemak.
— Până atunci Sufletul Suprem o să-mi arate.
— Poate lucrurile o să se mai calmeze în Basilica pentru a ne putea întoarce, sugeră Issib.
— Dacă plecăm acum, spuse Elemak, Gabya o să creadă că l-ai trădat, Tată.
— Zău? Şi dacă rămân, o să mă trădeze el pe mine?
— Aşa a spus un vis.

— Aşa a spus visul *meu*. Am nevoie de voi. Dacă vrei să rămâi, rămâi, dar nu mai eşti fiul meu.

— M-am descurcat bine şi fără să fiu fiul tău, replică Mebbekew.

— Ba nu, te-ai descurcat bine *pretinzând* că nu eşti fiul lui. Dar toată lumea ştia.

— Am trăit de pe urma talentului meu.

— Ai trăit de pe urma speranţelor oamenilor de teatru că o să-ţi determini tatăl să investească în spectacolele lor – sau tu, în viitor, din partea ta de moştenire.

Mebbekew parcă fusese pălmuit.

— Şi tu, Elya?

— Vorbim mai târziu, spuse Elemak. Dacă Tata zice să plecăm, atunci plecăm – şi nu avem timp de pierdut. Se întoarse spre Tata: Nu pentru că m-ai ameninţat că mă dezmoşteneşti, bătrâne. Ci pentru că eşti tatăl meu, şi nu pot să te las să pleci în deşert fără alt ajutor decât *ăştia* ca să supravieţuieşti.

— Eu te-am învăţat tot ce ştii, Elya.

— Când erai mai tânăr. Şi am avut întotdeauna servitori. Presupun că acum îi lăsăm pe toţi aici.

— Le dăm liber servitorilor din casă, spuse Tata. În timp ce tu pregăteşti animalele şi proviziile, Elya, eu o să-i las instrucţiuni lui Rashgallivak.

În următoarea oră Nafai munci cu mai multă grabă decât crezuse că ar fi posibil. Toţi, chiar şi Issib, aveau sarcini de îndeplinit, şi Nafai îl admiră încă o dată pe Elemak pentru priceperea lui la genul ăsta de lucruri. Ştia întotdeauna ce trebuia făcut, şi cine ar trebui s-o facă; ştia şi cum să-l determine pe Nafai să se simtă ca un idiot pentru că nu-şi îndeplinea sarcinile mai repede, cu toate că el era sigur că se descurca cel puţin atât de bine cât se puteau aştepta din partea lui, având în vedere că era prima dată.

În sfârşit fură gata – o adevărată caravană de deşert, numai cu cămile, deşi acestea erau animalele cele mai temperamentale şi cele mai puţin confortabile de călărit. Scaunul lui Issib era legat în chingi de o parte a cămilei, pachete cu apă pudră de cealaltă. Apa era pentru situaţiile de urgenţă de mai târziu; în prima parte a călătoriei Tata şi Elemak cunoşteau toate locurile cu apă, şi în plus ocazionalele ploi de toamnă care cădeau în deşert aduceau apă din abundenţă. Vara viitoare însă

va fi secetă, şi atunci va fi prea târziu să se mai întoarcă în Basilica pentru preţioasa pudră. Şi dacă erau urmăriţi, împinşi într-o regiune necartografiată a deşertului? Atunci ar putea să fie nevoiţi să toarne puţină pulbere într-o oală, s-o aprindă şi s-o privească cum arde transformându-se în apă, absorbind oxigenul din aer. Nafai o gustase odată – o substanţă urât mirositoare cu gust neplăcut metalic din cauza chimicalelor folosite pentru păstrarea hidrogenului în formă de pulbere. Dar ar fi fost bucuroşi s-o aibă dacă vreodată ar avea nevoie de ea.

Scaunul lui Issib aducea cea mai puţină bucurie. Nafai ştia că pentru Issya, lipsit de flotoarele lui şi legat de scaun, călătoria va fi foarte grea. Flotoarele îl făceau să se simtă ca şi cum propriul lui trup ar fi fost uşor şi puternic; în scaun simţea gravitaţia apăsându-l, şi asta îi consuma toată puterea necesară folosirii comenzilor. La sfârşitul unei zile petrecute în scaun, Issya era întotdeauna palid şi epuizat. Oare cum va fi zile, săptămâni, luni în şir? Poate că va deveni mai puternic. Poate va slăbi. Poate va muri. Poate că Sufletul Suprem îl va ajuta.

Poate că vor veni îngeri să-l ducă pe lună.

Mai era încă o oră înainte de ivirea zorilor când porniră. Fuseseră suficient de tăcuţi pentru ca niciunul dintre servitori să nu se trezească – sau poate că se treziseră, dar întrucât nimeni nu le ceruse ajutorul şi nu erau interesaţi să se ofere voluntar pentru indiferent ce nebunie s-ar fi petrecut la acea oră din noapte, se întorseseră discret pe partea cealaltă şi îşi continuaseră somnul.

Cărarea Pietrei Roşii era ucigător de înşelătoare, dar lumina lunii şi indicaţiile lui Elemak o făceau practicabilă. Nafai fu din nou cuprins de admiraţie faţă de fratele său mai mare. Era oare ceva ce Elya nu putea să facă? Exista vreo speranţă ca Nafai să devină vreodată atât de puternic şi de priceput?

În cele din urmă intersectară Cărarea Cotită, chiar pe cea mai înaltă creastă; sub ei se întindea deşertul. Prima rază de lumină a dimineţii era deja puternică spre răsărit, dar trecuse destul de mult timp. Acum urma coborârea, tot dificilă, dar nu prea lungă, până când aveau să ajungă la marele platou al deşertului de vest. Nimeni nu-i putea urmări cu uşurinţă acolo – nimeni din oraş, cel puţin. Elemak le dădu tuturor pulsuri şi îi puse să exerseze ţintind cu raza îngustă pietrele pe care le indica el. Issib nu era de nici un folos – nu putea ţine pulsul suficient de

stabil – dar Nafai se mândrea cu faptul că ţintea mai bine decât Tata.

Dacă în realitate ar fi putut omorî un tâlhar era cu totul altă problemă. Cu siguranţă nu va fi nevoit s-o facă. Doar era în deşert cu o misiune a Sufletului Suprem, nu-i aşa? Sufletul Suprem îi va îndepărta pe tâlhari de ei. La fel cum Sufletul Suprem îi va conduce către apă şi hrană când îşi vor termina proviziile.

Apoi Nafai îşi aminti că întreaga poveste începuse tocmai pentru că Sufletul Suprem nu mai era atât de competent cum fusese pe vremuri. De unde să ştie dacă Sufletul Suprem mai putea face vreunul dintre acele lucruri? Sau dacă avea măcar un plan? Da, o trimisese pe Luet să-i avertizeze, îl trezise pe Nafai ca să meargă să asculte avertismentul şi îi trimisese Tatei propriul lui vis. Dar asta nu însemna că Sufletul Suprem avea vreo intenţie să-i protejeze sau chiar să-i conducă undeva, ci doar să-i îndepărteze de oraş. Cine să ştie care erau planurile Sufletului Suprem? Poate că nu voia decât să scape de Wetchik şi de familia lui.

Cu acest gând sumbru, Nafai stătea sus, deasupra deşertului, cu picioarele încrucişate în jurul oblâncului şeii, uitându-se în toate direcţiile după tâlhari, după urmăritorii din oraş, după orice lucru bizar de pe drum, după semne de la Sufletul Suprem. Singura muzică erau plângerile lui Mebbekew, ordinele lui Elemak şi ocazionalele plescăituri când cămilele îşi goleau măruntaiele. Animalul lui Nafai, nepăsător faţă de orice în afară de locul în care să-şi pună piciorul, îşi continua mersul legănat în arşiţa zilei.

9. MINCIUNI ŞI ÎNŞELĂCIUNI

Luna fiind sus, lui Luet îi fu însă mult mai uşor să găsească drumul înapoi în oraş decât îi fusese să ajungă la casa lui Wetchik. În afară de asta, acum îşi cunoştea destinaţia; întotdeauna este mai uşor să te întorci acasă decât să găseşti un loc necunoscut.

Ciudat, însă, nu simţi pericolul decât atunci când ajunse în oraş. Paznicul de la Poarta Coşului îşi părăsise postul – poate fusese surprins dormind, sau poate că Sufletul Suprem îl făcuse să-şi amintească de vreo problemă urgentă. Luet zâmbi în sinea ei la gândul că Sufletul Suprem se ostenea să facă un bărbat să simtă o nevoie stringentă de a-şi goli băşica numai pentru ca ea să poată trece în siguranţă.

În oraş, luna îi era de prea puţin ajutor. De fapt, întrucât nu se înălţase încă prea mult, arunca umbre profunde, iar străzile orientate de la nord la sud erau într-un întuneric complet. La ora asta oricine putea hoinări. Se ştia că tolchock ieşeau mai devreme, când se aflau mai multe femei pe străzi. Însă acum, la ora aceea pustie dinaintea zorilor, putea pândi ceva mai rău decât un tolchock.

— Nu-i aşa că-i drăguţă?

Vocea o făcu să tresară. Era totuşi o femeie, o femeie cu glas răguşit. Lui Luet în trebuiră câteva secunde ca s-o descopere în beznă.

— Nu sunt drăguţă, zise ea. Te-au înşelat ochii din cauza întunericului.

Trebuia să fie o femeie sfântă ca să se afle la ora aceea pe străzi. Când ieşi din colţul întunecat unde se adăpostise de vântul nopţii, pielea murdară a femeii păru puţin mai deschisă la culoare decât umbrele înconjurătoare. Era goală din cap până în picioare. Văzând-o, Luet simţi frigul nopţii de toamnă. Atât timp cât se mişcase, efortul o încălzise. Acum însă se întreba cum putea femeia aceea să trăiască aşa, fără nici o barieră între pielea ei şi aerul rece în afară de murdăria de pe corp.

Mama a fost o sălbatică, se gândi Luet. O astfel de fiinţă m-a născut. A dormit în deşert cât m-a purtat în pântecul ei, şi m-a adus, aşa dezbrăcată, în oraş, ca să mă lase la mătuşa Rasa. Dar nu aceasta. Mama, indiferent cine a fost, nu mai este o femeie sfântă. La un an după ce m-am născut eu l-a părăsit pe Sufletul Suprem ca să urmeze un bărbat, un fermier, pentru o

viaţă de zgârmat pământul pietros în Valea Chalva-sankhra. Sau cel puţin aşa spune mătuşa Rasa.

— Frumoşi sunt ochii copilului sfânt, psalmodie femeia, cei care văd în întuneric şi ard cu foc puternic în noaptea îngheţată.

Luet îi permise femeii să-i atingă faţa, dar când mâinile reci începură să tragă de hainele ei, Luet i le acoperi cu palmele.

— Te rog. Eu nu sunt sfântă, şi Sufletul Suprem nu mă apără de frig.

— Sau de privirile curioase, spuse femeia. Sufletul Suprem vede în adâncul tău, iar tu eşti sfântă, da, eşti.

Ale cui erau privirile curioase? Ale Sufletului Suprem? Privirile bărbaţilor care măsurau femeile de parcă ar fi fost cai? Ale bârfitorilor? Sau ale acestei femei? Cât despre sfinţenie – Luet ştia mai bine. Da, Sufletul Suprem o alesese pe ea, dar nu pentru propria ei virtute. Era ca o pedeapsă, să fie mereu înconjurată de oameni care vedeau în ea un profet şi nu o fetiţă. Hushidh, sora ei, îi spusese odată: „Aş fi vrut să am eu darul tău; ţie totul îţi e atât de clar.” Nu-mi e clar nimic, ar fi vrut să spună Luet. Sufletul Suprem nu are încredere în mine, abia dacă se foloseşte de mine ca să transmită mesaje pe care eu nu le înţeleg. Aşa cum nu înţeleg nici ce vrea această femeie sfântă de la mine, sau – dacă Sufletul Suprem a trimis-o – de ce a trimis-o la mine.

— Să nu-ţi fie frică să-l aduci lângă apă, spuse femeia sfântă.

— Pe cine?

— Sufletul Suprem vrea ca tu să-l ţii în viaţă, indiferent de primejdii. Să te supui Sufletului Suprem nu e un sacrilegiu.

— Pe cine? întrebă din nou Luet. Confuzia, spaima că trebuie să descifreze enigma acelor cuvinte sau altfel va suferi o teribilă pierdere – oare aşa se simţeau ceilalţi când ea le povestea despre viziunile ei?

— Tu crezi că toate viziunile trebuie să ajungă *la tine*, zise femeia. Dar unele lucruri sunt prea limpezi ca să le mai vezi, nu?

Nu cred aşa ceva, femeie sfântă. Nu am cerut niciodată să am viziuni, şi adesea mi-am dorit ca ele să ajungă la alţii. Dar dacă insişti să-mi transmiţi un mesaj, atunci ai măcar decenţa să-l faci pe cât posibil inteligibil. *Eu* asta încerc să fac.

Luet încercă să-şi îndepărteze resentimentul din glas, dar nu se putea abţine să insiste pentru un răspuns lămuritor.

— Despre cine tot vorbeşti?

Femeia o plesni cu putere peste faţă. Lacrimile izbucniră din ochii lui Luet – lacrimi de ruşine, dar şi de durere.

— Ce am făcut?

— Te-am pedepsit acum pentru profanarea pe care o vei înfăptui. S-a făcut, şi nimeni nu-ţi mai poate cere să plăteşti încă o dată.

Luet nu mai îndrăzni să pună întrebări; răspunsul nu fusese pe placul ei. O studie în schimb pe femeie, încercând să vadă dacă exista vreo urmă de înţelegere în ochii ei. Sau era o nebunie? Era adevăratul glas al Sufletului Suprem? Ar fi fost mult mai simplu să fie o nebunie.

Bătrâna întinse din nou mâna spre obrazul lui Luet. Fata se dădu puţin înapoi, dar de data asta atingerea femeii fu blândă şi şterse o lacrimă de sub ochiul ei.

— Să nu-ţi fie frică de sângele de pe mâinile lui. Ca şi apa viziunii, Sufletul Suprem îl va primi ca pe o rugăciune.

Apoi chipul femeii sfinte deveni flasc şi obosit, şi lumina îi părăsi ochii.

— E frig, zise.

— Da.

— Sunt prea bătrână.

Părul ei nu era nici măcar cărunt, dar da, gândi Luet, eşti foarte, foarte bătrână.

— Nimic nu va fi ţinut, zise femeia sfântă. Aur sau argint. Furat sau vândut.

Vorbea în versuri. Luet ştia că foarte multă lume credea că atunci când o femeie sfântă începea să vorbească rimat însemna că Sufletul Suprem se exprima prin intermediul ei. Dar nu era adevărat – rima era un fel de muzică, vocea transei care le detaşa pe unele femei sfinte de viaţa lor sumbră şi grea. Abia când încetau să facă versuri exista o şansă ca ceea ce spuneau să aibă o logică.

Femeia se îndepărtă ca şi cum Luet nu se mai afla acolo. Întrucât părea să fi uitat unde era colţul ei adăpostit, Luet o apucă de mână şi o conduse înapoi, încurajând-o să se aşeze şi să se ghemuiască lângă peretele care o ferea de vânt.

— Din cauza vântului, şopti femeia. Asta le e motivul păcatului.

Luet o lăsă acolo şi porni prin noapte. Luna se mai ridicase, dar lumina mai puternică nu o reconforta. Cu toate că femeia

sfântă era inofensivă, ea îi reamintea lui Luet câţi alţii ar putea fi ascunşi în umbre. Şi cât de vulnerabilă era ea. Circulau poveşti despre bărbaţi care le tratau pe cetăţene aşa cum legea le permitea să le trateze pe femeile sfinte. Dar nici măcar asta nu era lucrul cel mai de temut.

Se întâmplă crime în oraş, gândi Luet. Crime, nu sfinţenie, iar Gaballufix fusese primul care se gândise la aşa ceva. Dacă nu ar fi fost viziunea şi avertismentul pe care le-am adus din partea Sufletului Suprem, ar fi murit nişte oameni buni. Se cutremură din nou amintindu-şi gâtul tăiat din viziunea ei.

În cele din urmă ajunse în locul în care Drumul Sacru se lărgea şi cobora spre vale, devenind nu un drum, ci un canion, cu trepte străvechi săpate în piatră, care duceau direct în jos spre porţiunea în care lacul scotea aburi fierbinţi cu iz de sulf. Cele care se rugau aici păstrau mirosul pe ele zile întregi. Poate că era sacru, dar Luet îl găsea extrem de neplăcut şi nu se ruga niciodată în acel loc. Îl prefera pe cel în care apele fierbinţi se amestecau cu cele reci şi se ridica o ceaţă deasă, ai cărei curenţi îşi roteau temperaturile variabile în jurul ei în timp ce plutea pe apă.

Acolo trupul ei dansa în unde lipsit de voinţă proprie, acolo se putea abandona Sufletului Suprem.

Despre cine vorbea femeia sfântă? „El” cel cu sânge pe mâini, „el” pe care ea putea să-l aducă lângă apă – probabil apa lacului.

Nu, nu însemna nimic. Femeia sfântă era una dintre cele nebune, care vorbeau fără sens.

Singurul bărbat la care se putea gândi că ar avea sânge pe mâini era Gaballufix. Cum ar putea Sufletul Suprem să vrea ca un astfel de om să se apropie de lacul sacru? Oare va veni o vreme când ea va trebui să-i salveze viaţa lui Gaballufix? Cum se potrivea aşa ceva cu scopurile Sufletului Suprem?

O luă la stânga pe Strada Turnului, apoi la dreapta pe Strada Ploii, care se curba până ajungea în faţa casei Rasei. Acasă, teafără. Bineînţeles. Sufletul Suprem o protejase. Mesajul pe care îl transmisese nu *era* tot ceea ce dorea Sufletul Suprem de la ea; Luet trebuia să trăiască să mai îndeplinească şi alte misiuni. Pentru ea era o imensă uşurare. Căci nu propria mamă îi spusese mătuşii Rasa, în ziua în care o pusese pe Luet ca prunc în braţele acesteia, „Ea va trăi atât timp cât o va servi pe

Mama Mamelor”? Mama Mamelor o mai ţinuse în viaţă încă o noapte.

Luet se aşteptase să se întoarcă acasă la mătuşa Rasa fără să trezească pe nimeni, dar nu luase în consideraţie faptul că noul climat de teamă din oraş modificase obiceiurile până şi în gospodăriile celor mai de seamă doamne din Basilica. Uşa principală era încuiată pe dinăuntru. Sperând încă să intre neobservată, căută o fereastră prin care să se poată căţăra. Abia acum îşi dădu seama că toate ferestrele care dădeau spre stradă serveau numai pentru pătrunderea luminii şi a aerului – multe fante verticale în zid, tăiate sau sculptate cu motive delicate, dar fără o deschidere suficient de mare ca să lase să treacă chiar şi umerii unui copil.

Nu era pentru prima dată când teama bântuia Basilica, se gândi ea. Casa aceasta este proiectată ca să împiedice intrarea pe furiş a cuiva pe timpul nopţii. Protecţie împotriva hoţilor, desigur; dar poate că asemenea ferestre fuseseră iniţial menite să-i oprească pe pretendenţii respinşi sau pe foştii soţi să reintre cu forţa într-o casă pe care ajunseseră s-o considere ca fiind a lor.

Prevederile care împiedicau un bărbat să intre o opreau şi pe Luet, aşa slabă cum era ea. Ştia, bineînţeles, că nu putea ocoli clădirea, întrucât construcţiile învecinate se sprijineau pe zidurile masive de piatră ale casei Rasei.

De ce nu bănuise că intrarea va fi mult mai dificilă decât ieşirea? Bineînţeles, plecase după lăsarea întunericului, dar cu mult înainte ca şi cei din casă să se liniştească; Hushidh ştia despre aventura ei şi avea să aibă grijă să nu descopere nimeni absenţa ei. Pur şi simplu nu-i trecuse prin minte nici uneia să aranjeze şi felul în care Luet urma să intre din nou în casă. Mătuşa Rasa nu încuiase niciodată până atunci uşa principală. Şi mai târziu, după ce Sufletul Suprem îl făcuse pe paznic să aţipească în drumul ei la plecare şi îl ţinuse departe de poartă la întoarcere, Luet presupusese că Sufletul Suprem îi netezea drumul.

Luet se gândi să stea afară pe verandă toată noaptea. Dar acum îi era frig. Atât timp cât mersese fusese în regulă, efortul o încălzise. Dar putea fi periculos să adoarmă. Femeile din oraş, cel puţin cele de neam bun, nu aveau haine potrivite pentru

dormitul în afara incintei. Ceea ce făceau femeile sfinte pe ea ar fi îmbolnăvit-o.

Însă ar mai putea exista o cale. Nu era porticul mătuşii Rasa de pe partea dinspre vale a casei complet deschis? Poate ar reuşi să se caţere dinspre vale. Desigur, zona aflată imediat la est de porticul Rasei era cea mai sălbatică şi mai aridă a Pragului – nu făcea nici măcar parte dintr-un district, şi deşi Strada Smântânii ajungea acolo, nu mai exista nici un alt drum; femeile nu o luau niciodată pe acolo ca să meargă la lac.

Totuşi ea ştiu că pe acolo trebuia să încerce dacă voia să se întoarcă în casa mătuşii Rasa.

Din nou Sufletul Suprem o conducea. O conducea, dar nu îi spunea nimic.

De ce nu? se întrebă Luet pentru a mia oară. De ce nu-mi poţi spune care e scopul? Dacă mi-ai fi spus că mă duc la casa lui Wetchik, nu mi-ar fi fost atât de frică tot drumul. Cum ţi-au fost de folos frica şi ignoranţa mea? Iar acum mă trimiţi prin ţinutul sălbatic de la est de casa Rasei – pentru ce? îţi face plăcere să te joci cu mine? Sau sunt eu prea proastă ca să înţeleg? Sunt porumbelul tău călător, capabil să ducă mesaje, dar căruia niciodată nu merită să i le şi explici.

Dar în ciuda resentimentelor, după câteva minute păşi pe ultimele pietre ale Străzii Smântânii, trecând pe iarbă, afundându-se apoi în pădurile neumblate ale Pragului.

Terenul era accidentat şi toate spaţiile libere şi intervalele dintre tufişuri păreau să ducă în jos, departe de porticul Rasei şi înspre stâncile de deasupra canionului Drumului Sacru. Nu era de mirare că nici măcar femeile de pe Prag nu-şi construiau case aici. Dar Luet refuza să se lase condusă aiurea de potecile mai uşoare – ştia că ele aveau să dispară în momentul în care ea ar începe să le urmeze. Aşa că îşi croi drum prin tufişuri. Spinii zaroselului o înţepau şi ştia că îi vor rămâne mici răni care o vor ustura zile întregi chiar sub un strat de balsam de la mătuşa Rasa. Mai rău, era ruptă de oboseală, îi era frig şi somn, aşa că uneori se surprindea trezindu-se cu toate că nu adormise de fapt. Însă pornise pe acest drum şi trebuia să meargă până la capăt.

Ajunse la un mic luminiş unde lumina puternică a lunii se cernea prin frunzişul de deasupra. Peste o lună toate frunzele aveau să dispară şi desişurile nu vor mai fi atât de

ameninţătoare. Dar acum o pată de lumină părea un miracol, şi ea îşi miji ochii.

În timpul cât clipi luminişul se schimbă. Acolo stătea o femeie.

— Mătuşă Rasa? şopti Luet.

Cum a ştiut să vină să mă caute aici? Sufletul Suprem vorbise iarăşi cuiva?

Dar până la urmă îşi dădu seama că nu era mătuşa Rasa. Era Hushidh. Cum putuse să greşească astfel?

Nu. Nu era o greşeală. Căci Hushidh se transformase şi ea. Acum era Eiadh, fata aceea frumoasă din clasă cu Hushidh, cea de care bietul Nafai era atât de fără speranţă îndrăgostit. Şi din nou femeia se transformă, în actriţa Doi, cea care fusese vestită în tinereţe, una dintre nepoatele mătuşii Rasa, care în ultimii ani se întorsese în casă să predea. Cândva se spunea că Dolltown îşi căpătase numele după ea (cu toate că purta acest nume de cel puţin zece mii de ani), atât era de frumoasă şi atât de multe inimi sfărâmase; dar acum avea peste douăzeci de ani şi trăsăturile care, ca fetiţă, le făceau pe femei să vrea s-o alinte şi fermecau ochii bărbaţilor nu mai erau atât de apreciate la o femeie. Totuşi Luet şi-ar fi dat jumătate din viaţă să aibă o frumuseţe atât de delicată şi de dulce ca Doi.

De ce mi le arată Sufletul Suprem pe femeile astea?

Din Doi apariţia deveni Shedemei, o altă nepoată a Rasei. Dar Shedya era opusul lui Doi sau Eiadh. La douăzeci şi şase de ani, era încă în casa mătuşii Rasa, ajutând-o să predea ştiinţele exacte elevilor mai mari pe măsură ce propria ei reputaţie de genetician creştea. De cele mai multe ori dormea în laboratorul ei situat la câteva străzi distanţă şi nu în camera ei din casa Rasei, dar tot era o prezenţă puternică şi tăcută acolo. Shedemei nu era frumoasă; nu atât de urâtă încât să-i sperie pe cei care o priveau, dar extrem de banală, astfel încât cu cât îi studiai mai mult faţa cu atât devenea mai neatractivă. Însă mintea ei era ca un magnet, atrasă de adevăr; imediat ce se apropia de el suficient de mult, sărea şi se agăţa de el. Dintre toate nepoatele mătuşii Rasa, ea era cea pe care Luet o admira cel mai mult; dar fata ştia că nu avea atâta inteligenţă ca să o imite pe Shedemei, cum nu avea nici frumuseţea necesară pentru a urma cariera lui Doi. Sufletul Suprem alesese să-şi trimită viziunile cuiva care nu avea alt rost pe lume.

Femeia dispăruse. Luet era singură în luminiş şi se simţi din nou de parcă abia se trezise.

Oare a fost numai un vis, din cele care vin atunci când nici măcar nu ştii că dormi?

În spatele locului unde stătuse apariţia văzu o lumină arzând în întunericul dimineţii. Trebuia să fie din porticul mătuşii Rasa – în acea direcţie n-avea ce altă sursă de lumină să fie. Poate că viziunea avusese dreptate din punctul ăsta de vedere. Mătuşa Rasa era trează şi o aştepta.

Continuă să înainteze prin lăstăriş. Crengile joase o biciuiau, spinii se agăţau de hainele şi pielea ei, iar terenul neregulat o amăgea, făcând-o să se poticnească şi să se împleticească. Însă întotdeauna lumina îi era ca un far, conducând-o până când în cele din urmă dispăru din vedere, atunci când ea ajunse sub marginea porticului Rasei.

Se înălţa dintr-uri singur bloc de piatră erodată, direct de la baza balustradei, fără nici un mâner. Şi erau cel puţin patru metri de la bază până la vârf. Chiar dacă mătuşa Rasa o aştepta, ea nu avea cum să urce fără să cheme servitorii. Iar dacă era să deranjeze întreaga casă, putea foarte bine să sune la uşa principală!

Se întâmplase că după ce hoinărise prin pădurea deasă Luet să se apropie de casa Rasei dinspre sud. Cea mai mare parte din faţada porticului îi era ascunsă. Era posibil ca porticul să fi fost construit cu o cale de acces dinspre pădure. Cu siguranţă arhitecţii proiectaseră mai mult decât o simplă vedere a Viroagei. Şi chiar dacă acea cale de acces nu era funcţională, trebuia să existe un punct în care să poată să se caţere.

Croindu-şi drum pe lângă suprafaţa de piatră, Luet găsi în cele din urmă ceea ce sperase – un loc unde terenul neregulat depăşea în înălţime porticul. Acum balustrada se afla la numai o lungime de braţ. Şi, pe când se întindea încercând să găsească un punct de sprijin în spaţiile din balustradă, văzu faţa mătuşii Rasa, bine-venită ca un răsărit de soare, şi braţele ei se lăsară în jos s-o ajute.

Dacă Luet ar fi fost mai mare probabil mătuşa Rasa nu ar fi putut să-i ridice greutatea, dar dacă ar fi fost mai mare, ar fi putut urca fără ajutor.

Când în final se aşeză pe bancă cu femeia care o legăna în braţe, pe punctul de a izbucni în lacrimi de uşurare şi epuizare, femeia puse întrebarea inevitabilă:

— Ce căutai pe acolo în loc să vii la uşa principală ca orice alt elev care se întoarce acasă după ore? Îţi era atât de frică de o pedeapsă, încât te-ai gândit că e mai bine să-ţi rişti gâtul noaptea prin pădure?

Luet clătină din cap.

— În pădure am avut o viziune, spuse. Dar poate că aş fi văzut-o oricum, aşa că drumul ăsta a fost probabil propria mea prostie.

Apoi Luet nu mai avu ce face decât să-i povestească Rasei tot ce se întâmplase – viziunea despre care îi vorbise lui Nafai, avertismentul despre complotul care urmărea asasinarea lui Wetchik, cuvintele femeii sfinte de pe strada întunecoasă şi în sfârşit viziunea cu mătuşa ei şi câteva dintre nepoatele sale.

— Nu-mi dau seama ce ar putea însemna o astfel de viziune, zise Rasa. Dacă Sufletul Suprem nu ţi-a spus ţie, cum pot eu să ghicesc?

— Oricum eu nu vreau să ghicesc nimic. Nu mai vreau viziuni, discuţii despre viziuni sau altceva, mă doare tot corpul şi vreau să mă culc.

— Bineînţeles, bineînţeles. Tu dormi, iar eu şi Wetchik o să ne gândim cum o să acţionăm acum. Doar dacă el nu a fost atât de prost, încât să hotărască să-şi asculte onoarea şi să se ducă la întâlnirea periculoasă din seră.

Lui Luet îi veni o idee îngrozitoare.

— Dacă Nafai nu i-a spus?

Mătuşa Rasa o privi fix.

— Nafai să nu vrea ca tatăl lui să afle despre un complot împotriva vieţii lui? Vorbeşti de fiul meu.

Ce înţeles putea avea acest lucru pentru Luet, care nu-şi cunoscuse niciodată mama şi al cărei tată ar fi putut fi oricare bărbat din oraş, cei mai animalici fiind şi cei mai probabili candidaţi? Mamă şi fiu – era o legătură care pentru ea nu avea o autoritate prea mare. Intr-o lume a promisiunilor lipsite de credinţă, orice era posibil.

Nu, numai oboseala o făcea să nu aibă încredere în nimeni. Se îndoia de judecata mătuşii Rasa, nu doar de credinţa lui Nafai. Evident mintea nu-i funcţiona limpede. Ii permise mătuşii Rasa

mai mult s-o ducă pe sus decât s-o însoţească pe scări în camera stăpânei casei şi s-o aşeze pe patul mare şi moale, unde adormi aproape înainte să înţeleagă unde se află.

— Ai stat afară toată noaptea, zise Hushidh.

Luet deschise un ochi. Lumina care pătrundea prin fereastră era foarte puternică, dar aerul era răcoros. Se făcuse de mult ziuă, iar Luet se trezea abia acum.

— Şi n-ai avut nici măcar minte să vii la uşa principală.

— Nu mă bazez întotdeauna pe minte, zise încet Luet.

— Atâta lucru ştiu şi eu. Ar fi trebuit să mă iei cu tine.

— Două persoane atrag întotdeauna atenţia mai mult decât una singură.

— La casa lui Wetchik! Nu te-ai gândit că poate eu cunosc drumul până acolo şi înapoi?

— N-am ştiut că într-acolo mă îndreptam.

— Singură, noaptea. Ţi se putea întâmpla orice. Şi tu m-ai pus să jur prosteşte că n-o să spun nimănui. Mătuşa Rasa aproape că m-a jupuit de vie şi m-a spânzurat să mă usuc pe verandă când şi-a dat seama că eu trebuia să fi ştiut că tu ai plecat şi nu i-am spus.

— Nu fi supărată pe mine, Hushidh.

— Tot oraşul e agitat, ştii.

Simţi junghiul unei spaime subite.

— Nu, Hushidh – nu-mi spune că tot a avut loc o crimă!

— Crimă? Nu chiar. Însă Wetchik a plecat, şi el, şi fiii lui, iar Gaballufix pretinde că este din cauză că el a descoperit planul lui Wetchik de a-i asasina pe el şi pe Roptat la întâlnirea secretă pe care Wetchik o aranjase în sera lui lângă Poarta Muzicii.

— Nu-i adevărat, zise Luet.

— Nici eu n-am crezut că e. Îţi spun doar ce susţin oamenii lui Gaballufix. Soldaţii lui umplu străzile.

— Sunt atât de obosită, Hushidh, şi nu pot să fac nimic în legătură cu asta.

— Mătuşa Rasa crede că ai putea face ceva. De asta m-a trimis să te trezesc.

— Da?

— Mă rog, o cunoşti. M-a trimis sus de două ori ca să văd dacă biata Luet încă se mai odihneşte fiindcă are atâta nevoie. A treia

oară m-am prins că ea aştepta să te scoli, dar n-o lăsa sufletul să-mi poruncească să te trezesc eu.

— Ce atent din partea ta să citeşti printre rânduri, giuvaierul meu de soră mai mare.

— Poţi să dormi mai târziu, dulceaţa mea de surioară mai' mică.

Ii luă numai câteva clipă să se spele şi să se îmbrace, căci Luet era prea tânără pentru ca mătuşa Rasa să insiste să înveţe să se pieptene şi să se îmbrace frumos şi demn înainte de a apărea în public. Copil fiind, ea putea fi uscăţivă şi stângace, lucru care cu siguranţă cerea mai puţin efort. Când Luet coborî, Rasa se afla în salon împreună cu un bărbat, un necunoscut, dar mătuşa i-l prezentă imediat.

— Luet dragă, acesta este Rashgallivak. Probabil cel mai loial şi demn de încredere bărbat în viaţă, cel puţin aşa a spus întotdeauna iubitul meu soţ.

— Am servit familia Wetchik toată viaţa, spuse Rashgallivak, şi o s-o fac până la moarte. Poate că nu sunt de neam mare, dar tot sunt un adevărat Palwashantu.

Mătuşa Rasa îl aprobă. Luet se întrebă dacă trebuia să-l trateze pe acest bărbat cu încredere sau cu ironie; însă Rasa părea să aibă încredere în el, astfel că şi fata încercă să-l creadă.

— Înţeleg că tu eşti cea care a adus avertismentul, spuse Rashgallivak.

Luet se uită surprinsă la mătuşa Rasa.

— N-o să mai spună nimănui, o asigură ea. Mi-a jurat. Nu vrem să te implicăm în politică sau într-o crimă, draga mea. Dar Rash trebuia să ştie, ca să nu creadă cumva că Wetchik al meu şi-a pierdut minţile. Wetchik i-a lăsat instrucţiuni amănunţite, vezi tu, să facă ceva aproape nebunesc.

— Să închid totul. Să concediez toţi angajaţii de care nu e neapărat nevoie, să vând toate turmele şi să lichidez stocurile. Trebuie să păstrez numai pământul, clădirile şi lichidităţile în conturi intangibile. Foarte dubios, dacă stăpânul meu ar fi nevinovat. Sau cel puţin aşa ar spune unii. Aşa spun.

— Nu s-a aflat despre absenţa lui Wetchik decât cu o jumătate de oră înainte ca Gaballufix să ajungă la el acasă, cerând, în calitate de şef al clanului Palwashantu, ca toate proprietăţile familiei Wetchik să-i fie încredinţate lui. A avut

tupeul să se refere la soţul meu folosind numele său de la naştere, Volemak, ca şi cum el i-ar fi retras drepturile asupra succesiunii familiei.

— Dacă stăpânul a părăsit într-adevăr Basilica pentru totdeauna, zise Rashgallivak, atunci Gaballufix ar avea aceste drepturi. Proprietăţile nu vor putea fi niciodată vândute sau înstrăinate de Palwashantu.

— Încerc să-l conving pe Rashgallivak că avertismentul tău privind o primejdie iminentă a determinat fuga lui Wetchik, nu vreun plan de a părăsi oraşul luându-şi averea cu el.

Luet înţelese acum care era datoria ei în această conversaţie.

— Eu am vorbit cu Nafai, îi spuse Luet lui Rashgallivak. L-am avertizat că Gaballufix vrea să-i ucidă pe Wetchik şi pe Roptat – sau cel puţin visul meu cu siguranţă asta sugera.

Rashgallivak dădu încet din cap.

— Asta nu e suficient pentru ca Gaballufix să fie acuzat, desigur. În Basilica, nici măcar *bărbaţii* nu sunt judecaţi pentru fapte pe care le-au plănuit, dar nu le-au dus la îndeplinire. Dar e destul ca să mă convingă să mă opun eforturilor lui Gaballufix de a obţine proprietăţile.

— Am fost căsătorită cu el cândva, ştii asta, spuse Rasa. Îl cunosc pe Gabya foarte bine. Îţi sugerez să iei măsuri extraordinare pentru a-i proteja averea – în special lichidităţile.

— Nu le va avea nimeni altcineva în afară de capul familiei Wetchik, zise Rashgallivak. Doamnă, îţi mulţumesc. Şi ţie, micuţă înţeleaptă.

Nu mai spuse nici un cuvânt şi plecă imediat. Nu era ca mai stilaţii artişti, savanţi, membri ai guvernului sau bancheri pe care Luet îi mai întâlnise în salonul mătuşii Rasa. Aceştia întotdeauna zăboveau, până când Rasa îi silea să plece simulând oboseala sau pretinzând că o aşteaptă treburi presante în şcoală – de parcă profesoarele ei nu ar fi fost capabile să se descurce fără supravegherea ei directă. Însă Rashgallivak făcea parte dintr-o clasă socială care nu putea emite pretenţii rezonabile la o căsătorie cu cineva precum mătuşa Rasa sau oricare dintre nepoatele ei.

— Îmi pare rău că n-ai dormit mai mult, zise mătuşa Rasa, dar mă bucur că te-ai trezit într-un moment atât de potrivit.

Luet înclină din cap.

— Noaptea trecută m-am simţit mult timp ca şi cum aş fi mers în somn, poate de aceea de dimineaţă am avut nevoie de încă jumătate pe atât.

— Te-aş trimite imediat înapoi în pat, dar mai întâi trebuie să-ţi pun o întrebare.

— Dacă nu e ceva ce am învăţat de curând, n-o să ştiu răspunsul, doamna mea.

— Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc.

— Nu-ţi imagina că eu chiar înţeleg ceva referitor la Sufletul Suprem.

Luet îşi dădu seama imediat că vorbise prea nerespectuos. Sprâncenele mătuşii Rasa se înălţară şi nările îi fremătară, dar îşi stăpâni supărarea şi replică lin:

— Uneori, draga mea, uiţi cine eşti. Presupui că nu meriţi nici o onoare pentru faptul că Sufletul Suprem te-a făcut vizionară, şi totuşi îmi vorbeşti cu o impertinenţă pe care nici o altă femeie din oraşul ăsta, bătrână sau tânără, nu ar îndrăzni s-o folosească. Ce să cred, cuvintele tale modeste sau comportamentul mândru?

Luet lăsă capul în jos.

— Cuvintele, Doamnă. Comportamentul este doar nepoliteţea firească a unui copil.

Râzând, mătuşa Rasa răspunse:

— *Aceste* cuvinte sunt cele mai greu de crezut. Până la urmă o să te scutesc de întrebările mele. Acum întoarce-te în pat – dar de data asta în patul tău acolo n-o să te deranjeze nimeni, promit.

Luet ajunsese la uşa salonului când aceasta se deschise şi o tânără dădu buzna înăuntru, silind-o să reintre în cameră.

— Mamă, e abominabil! strigă nou-venita.

— Sevet, sunt încântată să te văd după atâtea luni – şi fără să-ţi anunţi sosirea, sau să ai măcar amabilitatea să aştepţi să te invit eu în salon.

Sevet – fiica mai mare a mătuşii Rasa. Luet o mai văzuse o singură dată până atunci. După cum cerea obiceiul, Rasa nu le preda propriilor fiice, ci le trimitea la buna ei prietenă Dhelembuvex să le educe.

Aceasta, cea mai mare, era căsătorită cu un tânăr savant cu un oarecare prestigiu – Vas? dar acest lucru nu îi stânjenea cariera de interpretă a cărei reputaţie creştea întrucât avea un

stil propriu în cântecele pichalny, cântece melancolice despre moarte şi pierdere care aveau o veche tradiţie în Basilica. Acum nu avea în ea nimic pichalny – era tăioasă şi furioasă, la fel ca mama ei. Luet se hotărî să părăsească imediat încăperea, înainte de a auzi alte cuvinte.

Dar mătuşa Rasa nu îi permise.

— Rămâi, Luet. Cred că va fi educativ să vezi cât de puţine a luat fiica asta a mea de la mine *sau* de la mătuşa Dhel.

Sevet o fixă sever pe Luet.

— Ce-nseamnă *asta* – acum faci opere de caritate?

— Mama ei a fost o femeie sfântă, Sevya. Presupun că ai auzit şi tu numele Luet.

Sevet roşi imediat.

— Îmi cer iertare, zise.

Luet nu avea nici o idee ce să răspundă, întrucât desigur Luet *era* o operă de caritate şi ca urmare nu trebuia să se arate jignită de scăparea lui Sevet.

Mătuşa Rasa o scuti să se mai gândească la o replică potrivită.

— O să-ţi accept scuzele; şi acum poate putem să ne începem discuţia pe un ton mai civilizat.

— Bineînţeles, zise Sevet. Probabil îţi dai seama că am venit direct de la Tata.

— După manierele tale nepoliticoase şi agresive, presupun că ai petrecut cel puţin o oră cu el.

— Era turbat de furie, bietul om. Şi cum altfel, când propria soţie împrăştie minciuni oribile despre el!

— Într-adevăr bietul om, rosti mătuşa Rasa. Mă surprinde că prăpădita aia de soţie a lui ar avea curajul să ridice glasul împotriva lui – sau inteligenţa să inventeze o minciună, de fapt. Ce spunea?

— Mă refer *la tine*, bineînţeles, Mamă, nu la soţia lui actuală, nimeni nu se gândeşte la ea.

— Pentru că am încheiat contractul cu Gabya cu cincisprezece ani în urmă, nu prea poate considera că eu aş avea datoria să mă abţin să spun adevăruri despre el.

— Mamă, eşti imposibilă.

— Niciodată nu sunt imposibilă. Cel mult însă îmi permit uneori să fiu improbabilă.

— Eşti mama celor două fiice ale Tatei, amândouă celebre – *cele mai* cunoscute dintre copiii tăi, şi doar din motive onorabile, cu toate că desigur cariera micuţei Koya e abia la început, încă fără nici un myachik...

— Scuteşte-mă de rivalitatea cu sora ta, te rog.

— Rivalitate e numai din punctul ei de vedere, mamă – *eu* nu dau atenţie nici măcar faptului că la început cariera ei de cântăreaţă pare să meargă cam lent. Întotdeauna e mai greu ca o soprană lirică să fie remarcată – sunt atât de *multe*, nu prea pot fi deosebite între ele, decât de către propria soră iubitoare şi loială a sopranei.

— Da, o să te folosesc drept exemplu de loialitate pentru fetele mele.

Pentru o clipă faţa lui Sevet se lumină, apoi îşi dădu seama că mama ei o tachina, şi se încruntă.

— Chiar eşti rea cu mine.

— Dacă tatăl tău te-a trimis ca să mă convingi să-mi retrag cuvintele privind evenimentele din dimineaţa asta, poţi să-i spui că ştiu ceea ce avea de gând să facă dintr-o sursă sigură, şi dacă nu încetează să spună oamenilor că Wetchik plănuia un asasinat, o să-mi prezint dovezile înaintea consiliului, iar el o să fie alungat.

— Nu pot, nu pot să-i spun aşa ceva Tatei! zise Sevet.

— Atunci nu-i spune. Lasă-l să afle atunci când o s-o fac.

— Să-l *alunge* pe el? Pe *Tata*?

— Dacă ai fi studiat mai mult istoria – deşi dacă mă gândesc la asta, mă îndoiesc că Dhelya te-a învăţat prea multe ai fi ştiut că cu cât un om e mai puternic şi mai cunoscut, cu atât e mai probabil să fie alungat din Basilica. S-a mai întâmplat înainte şi o să se mai întâmple şi de acum încolo. La urma urmelor, soldaţii lui Gabya, nu ai lui Wetchik sau ai lui Roptat, mişună pe străzi pretinzând că ne apără de huliganii pe care probabil tot Gabya i-a angajat. Oamenii ar fi bucuroşi să-l vadă plecând – iar asta înseamnă că o să considere *util* să creadă fiecare dovadă adusă de mine.

Chipul lui Sevet deveni grav.

— Poate că Tata e cam iute la mânie şi puţin viclean în afaceri, Mamă, dar nu e un criminal.

— Bineînţeles că nu e un criminal. Wetchik a părăsit Basilica şi Gabya n-o să îndrăznească niciodată să-l ucidă pe Roptat fără

să poată de vina pe Wetchik. Cu toate că mă gândesc că dacă Gabya ar fi aflat la timp de plecarea lui Wetchik, cu siguranţă l-ar fi asasinat pe Roptat imediat ce şi-ar fi făcut apariţia şi apoi s-ar fi folosit de fuga grăbită a lui Wetchik ca dovadă că iubitul meu soţ e un criminal.

— Faci ca Tata să pară un monstru. Atunci de ce te-ai căsătorit cu el?

— Pentru că voiam să am o fiică cu o voce extraordinară şi fără nici un fel de judecată morală. A funcţionat atât de bine, încât am reînnoit contractul pentru încă un an şi am mai avut una. Apoi s-a terminat.

Sevet râse.

— Ce nostimă eşti, Mamă. Am judecată morală, să ştii. Şi de orice alt tip. M-am măritat cu Vasya, nu cu vreun actor de mâna a doua.

— N-o mai împunge pe sora ta din cauza alegerii soţului, zise mătuşa Rasa. Obririg al lui Kokot e un dulce, cu toate că nu are nici un fel de talent şi nici cea mai mică şansă ca măcar Koya să-i facă un copil, cu atât mai puţin să reînnoiască contractul.

— Un *dulce*. Va trebui să-mi reamintesc ce înseamnă *cu adevărat* cuvântul ăsta, acum că mi l-ai spus.

Sevet se ridică să plece. Luet îi deschise uşa, dar mătuşa Rasa o opri pe fiica ei înainte să plece.

— Sevya, draga mea. S-ar putea să vină o vreme când va trebui să alegi între tatăl tău şi mine.

— Voi doi m-aţi adus în punctul ăsta cel puţin o dată pe lună încă de când eram foarte mică. Până acum am reuşit să mă detaşez de amândoi, şi intenţionez să continui aşa.

Rasa îşi lovi palmele – cu putere, ca o piatră izbind o alta.

— Ascultă-mă, copilă. Ştiu cum ai dansat, şi amândoi te-am admirat pentru modul în care ai făcut-o şi te-am compătimit pentru faptul că a fost necesar. Ceea ce îţi spun este că în curând – foarte curând – s-ar putea să nu mai fie posibil acest dans. Aşa că e timpul să-ţi priveşti ambii părinţi şi să decizi care dintre ei merită loialitatea ta. Nu spun *dragostea*, pentru că ştiu că ne iubeşti pe amândoi. Spun loialitatea.

— Nu ar trebui să-mi vorbeşti aşa, Mamă, zise Sevet. Nu sunt eleva ta. Şi chiar dacă ai reuşi să-l alungi pe Tata, asta tot nu ar însemna că eu am ales între voi.

— Dar dacă tatăl tău va trimite soldaţii să mă reducă la tăcere? Sau mai probabil pe tolchock. Dacă va plăti un asasin să taie gâtul mamei tale?

Sevet îşi privi mama în tăcere.

— Atunci voi avea într-adevăr de cântat un cântec pichalny, nu-i aşa?

— Eu cred că tatăl tău este un duşman al Sufletului Suprem şi un duşman al Basilicăi. Gândeşte-te serios la lucrul ăsta, Sevet a mea cea cu glas melancolic, gândeşte-te profund şi îndelung, pentru că atunci când va sosi ziua alegerii nu vei mai avea timp s-o faci.

— Te-am respectat întotdeauna, Mamă, pentru faptul că nu ai încercat să mă întorci împotriva tatălui meu, în ciuda tuturor lucrurilor urâte pe care le-a spus el despre tine. Îmi pare rău că te-ai schimbat.

Cu multă demnitate, Sevet ieşi din cameră. Luet, încă surprinsă de brutalitatea care se ascundea sub pojghiţa de eleganţă a discuţiei, întârzie să o urmeze afară.

— Luet, şopti mătuşa Rasa.

Fata se întoarse cu faţa la măreaţa femeie, cutremurându-se când îi văzu lacrimile pe obraz.

— Luet, trebuie să-mi spui. Ce face Sufletul Suprem cu noi? Ce planuri are Sufletul Suprem?

— Nu ştiu, răspunse Luet. Aş fi vrut să fi ştiut.

— Dacă ai şti, mi-ai spune?

— Bineînţeles.

— Chiar dacă Sufletul Suprem ţi-ar cere să n-o faci?

Luet nu se gândise la o asemenea posibilitate.

Mătuşa Rasa îi interpretă ezitarea drept răspuns.

— Aşa, spuse. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva: Sufletul Suprem nu-şi alege slujitori slabi sau infideli. Dar spune-mi, dacă poţi: este posibil, *posibil*, să nu existe de fapt nici un complot împotriva lui Wetchik? Ca Sufletul Suprem să fi trimis avertismentul numai ca să-l determine să plece din Basilica? înţelegi – m-am gândit la asta – Lutya, dacă Sufletul Suprem n-a vrut decât să scape de Issib şi de Nafai? Are sens, nu-i aşa – ei s-au amestecat în treburile ei, o ţineau atât de ocupată că nu mai putea vorbi cu nimeni decât cu ei. Se poate să-ţi fi trimis viziunea numai ca să se asigure că ei părăsesc oraşul, pentru că ei reprezintă deja o ameninţare?

Primul impuls al lui Luet fu să nege cu vehemenţă, să o dojenească pentru că vorbea atât de blasfemiator despre Sufletul Suprem – ca şi cum acesta ar acţiona doar pentru propriul său bine.

Apoi, reflectând mai serios, îşi aminti cu câtă uimire îi spusese Hushidh că ea credea că Issib şi Nafai ar putea fi motivul tăcerii Sufletului Suprem. Iar dacă Sufletul Suprem considera că abilitatea de a-şi îndruma şi apăra fiicele este redusă de cei doi băieţi, nu putea lua măsuri ca să-i îndepărteze?

— Nu, zise Luet. Nu cred.

— Eşti sigură?

— Nu sunt niciodată sigură, decât de viziunea în sine. Dar niciodată nu s-a întâmplat ca Sufletul Suprem să mă dezamăgească. Toate viziunile mele au fost adevărate.

— Dar şi asta ar fi tot un instrument al voinţei Sufletului Suprem.

— Nu, zise din nou Luet. Nu, nu se poate. Pentru că Nafai şi Issib se opriseră deja. Nafai chiar a fost şi s-a rugat...

— Aşa am auzit, dar la fel a făcut şi Mebbekew, fiul lui Wetchik cu mizerabila aia de fiică de târfă, Kilvishevex...

— Şi Sufletul Suprem i-a vorbit lui Nafai şi l-a trezit, şi l-a scos din casă ca să se întâlnească cu mine în camera de oaspeţi. Dacă Sufletul Suprem ar fi vrut ca Nafai să se potolească, i-ar fi spus, iar el ar fi ascultat. Nu, mătuşă Rasa, sunt convinsă că mesajul a fost unul adevărat.

Mătuşa Rasa dădu din cap.

— Ştiu. Ştiu că aşa a fost. Ar fi fost doar...

— Mai simplu.

— Da. Zâmbi trist: Ar fi fost mai simplu însă dacă Gaballufix ar fi fost atât de nevinovat cum pretinde. Dar nu ăsta e caracterul lui. Ştii de ce ne-am despărţit?

— Nu, zise Luet. Nici nu voia să ştie – obiceiul demult acceptat era ca o femeie să nu-şi expună niciodată motivele pentru care respingea un bărbat, şi era o încălcare grosolană a etichetei să pui întrebări sau să faci speculaţii pe această temă.

— N-ar trebui să spun, dar am s-o fac pentru că tu trebuie să cunoşti adevărul ca să înţelegi în totalitate mersul lucrurilor.

Şi sunt un copil, gândi Luet. Nu ai spune aşa ceva niciodată *altor* fete de treisprezece ani. Nu i-ai spune niciodată fiicei tale.

Dar eu, eu sunt vizionară, astfel că totul este deschis înaintea mea şi mi se interzice să rămân inocentă.

— L-am părăsit pentru că am aflat că...

Luet se pregăti de o revelaţie sordidă, dar aceasta nu veni.

— Nu, copilă, nu. Doar pentru că Sufletul Suprem îţi vorbeşte nu înseamnă că trebuie să te mai împovărez şi cu secretele mele. Du-te şi dormi. Uită de întrebările mele dacă poţi. Îl cunosc pe Wetchik al meu. Şi îl cunosc şi pe Gaballufix. Pe amândoi, până în străfundurile cele mai întunecate ale sufletelor lor. De dragul fiicelor mele mi-am dorit să găsesc ceva imposibil, nevinovăţia lui Gabya. Chicoti: Sunt ca un copil care îşi doreşte întotdeauna lucruri imposibile. Ca viziunea ta din pădure, înainte să te trag eu în portic. Le-ai văzut pe cele mai strălucitoare nepoate ale mele, ca într-o listă de înfăţişare la judecată.

Strălucitoare? Shedemei şi Hushidh da, dar Doi şi Eiadh, femeile acelea pline de zorzoane şi farduri?

— Am fost bucuroasă că Sufletul Suprem le cunoaşte şi le leagă de mine şi de tine într-o viziune. Dar unde erau fiicele mele, Lutya? Mi-aş fi dorit ca tu să le fi văzut pe Sevya şi pe Koya. Îmi doresc asta – nu e o prostie?

Ba da.

— Nu.

— Ar trebui să minţi mai des, zise mătuşa Rasa, ca să-ţi reuşească mai bine. Du-te şi culcă-te, scumpa mea vizionară.

Luet se supuse, dar dormi puţin.

În zilele care urmară agitaţia din oraş crescu până când deveni imposibil ca şcoala din casa mătuşii Rasa să-şi mai continue activitatea. Nu era vorba numai de îngrijorarea constantă. Mulţi nu mai veneau, în special dintre cei tineri. Doar câţiva copii fuseseră retraşi deoarece părinţii lor dezaprobau atitudinea politică a Rasei. Copiii erau luaţi de prin toate şcolile, de elită sau comune, reîntorcându-se la familiile lor; multe familii chiar îşi închiseseră casele şi plecaseră în vacanţe neanunţate în locuri necunoscute, probabil aşteptând ca zilele teribile care aveau să vină să se termine.

Cât îi invidia Luet pe Nafai şi pe Issib, aflaţi în siguranţă într-un teritoriu îndepărtat, fără să fie nevoiţi să trăiască în teama continuă din acest oraş numit din vremuri străvechi de poeţi Muntele Păcii.

Pe măsură ce petiţia pentru alungarea lui Gaballufix câştiga sprijin în consiliu, Gaballufix însuşi devenea mai îndrăzneţ în felul cum îşi folosea soldaţii pe străzi. În primul rând erau din ce în ce mai mulţi, şi nu mai foloseau pretextul că îi apărau pe cetăţeni de tolchock. Soldaţii acostau pe oricine doreau, alungând femeile şi copiii acasă plângând şi bătându-i pe bărbaţii care îşi ridicau glasul împotriva lor.

— E nebun? o întrebă Hushidh pe Luet într-o zi. Nu ştie că tot ceea ce fac soldaţii lui le dă adversarilor lui un motiv în plus să-l alunge din oraş?

— Trebuie să ştie, aşa că probabil vrea să fie alungat.

— Atunci să vină mai repede ziua aia, şi călătorie sprâncenată.

Luet aştepta o viziune de la Sufletul Suprem, vreun mesaj de avertizare pe care să-l transmită consiliului. Dar singura viziune pe care o avu fură câteva cuvinte liniştitoare pentru o bătrână din Dumbrava de Măslini, prin care o asigura că fiul ei demult plecat era în viaţă şi se îndrepta spre casă pe o navă care nu peste mult timp va ajunge în port. Luet nu ştia dacă să fie liniştită că Sufletul Suprem încă îşi dădea osteneala să răspundă rugăminţilor fierbinţi ale unor femei cu inima frântă, sau supărată pentru că îşi pierdea timpul cu astfel de lucruri în loc să vindece oraşul înainte de a se sfâşia în bucăţi.

În cele din urmă, momentul de care se temea sosi. Clopoţelul sună şi pumni puternici izbiră în uşă, iar când aceasta se dădu în lături în faţa ei stăteau o duzină de soldaţi. Servitoarea care deschisese uşa ţipă, şi nu numai pentru că ei erau nişte bărbaţi înarmaţi în vremuri de primejdii. Luet fu printre primele care veni în ajutorul servitoarei îngrozite, şi văzu ce o speriase atât. Toţi soldaţii purtau uniforme identice, cu armuri identice, căşti şi lame energetice, aşa cum era de aşteptat – dar în interiorul acelor căşti aveau cu toţii chipuri identice.

Nepoata cea mai în vârstă a Rasei, Shedemei geneticiana, fu cea care se adresă soldaţilor.

— Nu aveţi nici o treabă legitimă aici, zise ea. Nimeni nu are nevoie de voi. Plecaţi.

— Dacă nu vorbesc cu stăpâna casei nu plec, spuse soldatul care stătea în fruntea celorlalţi.

— N-are nici o treabă cu tine, ţi-am spus.

Însă mătuşa Rasa apăru şi vocea ei răsună limpede:

— Închide uşa în faţa acestor criminali plătiţi.

Imediat soldatul râse şi duse mâna la centură.

Într-o clipă se transformă în faţa ochilor lor dintr-un soldat tinerel cu chip lipsit de expresie într-un bărbat între două vârste cu barbă căruntă şi ochi severi sclipitori, îndesat, dar nu gras, purtând nu armură, ci un costum elegant. Un bărbat stilat şi puternic, care găsea întreaga situaţie extrem de amuzantă.

— Gabya, zise mătuşa Rasa.

— Cum îţi plac noile mele jucării? întrebă Gaballufix, păşind înăuntru. Femeile, fetele şi băieţii se dădură la o parte ca să-i facă loc. Recuzită veche de teatru, demodată de secole, dar le-am găsit în stază într-un muzeu, iar maşinile încă mai ştiau cum să le copieze. Holocostume, aşa se numesc. Acum toţi soldaţii mei au aşa ceva. Sunt oarecum mai greu de deosebit, recunosc, dar am comutatorul principal să le opresc pe toate când vreau.

— Ieşi din casa mea, zise Rasa.

— Dar nu vreau. Vreau să vorbesc cu tine.

— Fără ei poţi vorbi cu mine oricând Ştii asta, Gabya.

— Ştiam asta, spuse Gaballufix. Sincer vorbind, o, cea mai nobilă dintre soţiile mele, neuitata mea tovarăşă de pat, ştiam că soldaţii mei nu te vor impresiona – am vrut doar să-ţi arăt ultima modă. În curând o să le poarte cei mai buni oameni.

— În sicrie, replică mătuşa Rasa.

— Vrei să avem această conversaţie în faţa copiilor sau ne retragem în sacrul tău portic?

— Soldaţii tăi să aştepte dincolo de uşă. De uşa *încuiată*.

— Cum spui tu, o, mamă a celor două dulci păsărele ale mele. Deşi uşa ta, cu toate încuietorile ei, nu ar reprezenta o barieră dacă eu aş vrea ca ei să intre.

— Cei care sunt siguri de puterea lor nu trebuie să se laude, spuse mătuşa Rasa. Îl conduse pe coridor în timp ce Shedemei închidea şi zăvora uşa principală în faţa soldaţilor.

Luet putea să audă discuţia dintre mătuşa Rasa şi Gaballufix chiar şi după ce dădură colţul şi nu se mai vedeau.

— Nu *am nevoie* să mă laud, spunea Gaballufix. O fac din pură plăcere...

În loc să răspundă, mătuşa Rasa strigă tare pe coridor:

— Luet! Hushidh! Veniţi cu mine. Vreau să am martori.

Imediat Luet porni, urmată îndeaproape de Hushidh. Fiind crescute de mătuşa Rasa, nu alergau, dar mersul lor era destul

de rapid astfel încât, după ce dădură colţul, putură să prindă ultimele cuvinte şoptite de Gaballufix înainte de a-i ajunge din urmă:

— ...nu mă tem de vrăjitoarele tale.

Bineînţeles, Luet se prefăcu că nu auzise. Ştia că faţa lui Hushidh era şi mai inexpresivă.

În portic Gaballufix nu se strădui să respecte limita paravanului mătuşii Rasa. Se duse direct la balustradă, admirând priveliştea interzisă ochilor bărbaţilor. Mătuşa Rasa nu îl urmă, astfel că Luet şi Hushidh rămaseră şi ele dincolo de paravan. În cele din urmă, Gaballufix se întoarse în locul unde aşteptau ele.

— Întotdeauna o privelişte frumoasă, zise el.

— Numai pentru asta şi ai putea fi alungat.

Gaballufix râse.

— Lacul vostru sacru. Cât timp crezi că o să rămână nepângărit de bocancii bărbaţilor, dacă vin Capetele Ude? Te-ai gândit la asta – Roptat şi iubitul tău Volemak s-au gândit? Capetele Ude nu au nici un respect pentru religia femeilor.

— Chiar mai puţin decât tine?

Gaballufix îşi dădu ochii peste cap în semn de dispreţ faţă de acuzaţia ei.

— Dacă Roptat şi Volemak merg pe drumul lor, Capetele Ude vor deveni stăpânii oraşului, iar pentru ei priveliştea din porticul ăsta nu va fi peisajul unui tărâm sacru – totul va fi doar o proprietate a Basilicăi, pământ nefolosit, un amplasament potenţial pentru construcţii şi parcuri de vânătoare, şi un lac extraordinar cu apă rece şi caldă în care poţi face baie pe orice vreme.

Luet fu uluită de cât de multe i se explicaseră despre natura lacului. Care femeie uitase de ea într-atât încât să-i vorbească despre locul sacru?

Însă mătuşa Rasa nu replică nimic la cuvintele sale necuviincioase.

— Aducerea Capetelor Ude este planul lui Roptat. Wetchik şi cu mine nu am vorbit decât despre neutralitatea tradiţională.

— Neutralitate! Doar nebunii şi copiii cred în aşa ceva! Nu există neutralitate când se înfruntă marile puteri!

— Stăpânirea Sufletului Suprem înseamnă neutralitate şi pace, spuse mătuşa Rasa, calmă în faţa furtunii. Are puterea să-i îndepărteze pe duşmanii noştri astfel încât ei să nu ne vadă.

— Putere? Bine, poate că are putere Sufletul Suprem ăsta – dar nu am văzut nici o dovadă că ar putea salva de la distrugere oraşele nevinovate. Cum se face că numai eu sunt apărătorul Basilicăi, singurul care îşi dă seama că siguranţa este dată numai de alianţa cu Potokgavan?

— Păstrează-ţi discursurile patriotice pentru consiliu, Gabya. Cu mine n-are rost să te ascunzi în spatele lor. Căruţele sunt o cale uşoară spre profit. Cât despre război – ştii atât de puţine despre el, încât crezi că îl doreşti. Crezi că o să stai alături de vitejii soldaţi Potokgavan şi o să le alungi pe Capetele Ude, iar numele tău va rămâne veşnic în amintire. Dar eu îţi spun că atunci când o să te opui duşmanilor noştri, vei fi singur. Nici un Potoku nu va fi lângă tine. Iar când vei fi înfrânt, numele tău va fi uitat la fel de repede ca vremea de săptămâna trecută.

— Furtuna *aceasta*, soţia mea uitucă, are un nume, care va fi ţinut minte.

— Numai pentru pagubele pe care le vei provoca, Gabya. Când Basilica va arde, fiecare flacără va purta numele Gaballufix, iar blestemul cu limbă pe moarte al fiecărui cetăţean ucis va cuprinde numele tău.

— Acum cine se crede profet? zise Gaballufix. Păstrează-ţi lirica pentru cei care tremură gândindu-se la Sufletul Suprem. Iar ameninţarea cu alungarea – nu contează dacă are sau nu are trecere.

— Adică nu ai de gând să te supui?

— *Eu*? Să nu mă supun consiliului? De neconceput. După ce voi fi alungat, nimeni n-o să mă mai găsească în oraş, poţi fi sigură de asta.

Dar la aceste cuvinte coborî mâna şi porni holocostumul. Fu imediat învăluit în iluzie, faţa devenindu-i masca de nedetectat a unui soldat vag ameninţător, ca oricare dintre sutele celorlalţi echipaţi la fel. Atunci Luet îşi dădu seama că nu avea de gând să se supună deciziei consiliului de a-l alunga. Va purta pur şi simplu cea mai perfectă dintre deghizări, astfel încât nimeni să nu-l identifice. Va rămâne în oraş, făcând orice voia, bătându-şi joc de edictele consiliului fără să fie pedepsit. Atunci singura

şansă de a elibera oraşul de stăpânirea lui nu va mai fi politica. Vor fi războiul civil şi străzile inundate de sânge.

Luet îşi dădu seama că şi mătuşa Rasa înţelesese acest lucru. Privea calm în ochii care o fixau de pe costumul lui Gaballufix. Nu spuse nimic când el se întoarse şi plecă; nu spuse absolut nimic, stând în picioare, până când în cele din urmă Luet o luă pe Hushidh de mână şi se apropiară de marginea porticului, să privească peste Valea Femeilor.

— Nu mai e nimic între ei, zise Hushidh. Am văzut căzând ultima legătură de dragoste sau chiar de interes. Dacă el ar muri în seara asta, ea ar fi mulţumită.

Lui Luet asta i se păruse cea mai groaznică tragedie. Cândva cei doi fuseseră uniţi de dragoste, sau de ceva semănând cu dragostea; făcuseră doi copii, şi totuşi, cu numai cincisprezece ani mai târziu, ultima legătură dintre ei fusese ruptă. Totul pierdut, totul dispărut. Nimic nu dura, nimic. Nici chiar lumea aceasta veche de patruzeci de milioane de ani pe care Sufletul Suprem o păstrase parcă congelată, chiar şi ea se va topi în foc. Veşnicia era întotdeauna o iluzie, iar iubirea era doar o deghizare pe care îndrăgostiţii o purtau ca să ascundă pentru un timp unii de ceilalţi moartea unirii lor.

10. CORTURILE

Wetchik îşi întinsese corturile departe de orice drum, într-un defileu îngust, aproape de ţărmul Mării Rumen. Ajunseseră acolo la apusul soarelui, aşa cum o ceată de babuini se deplasează din teritoriul lor de hrănire de lângă gura râului către locurile de dormit de pe stâncile cele mai abrupte şi accidentate ale peretelui văii. Chemările şi urletele maimuţelor îi conduseseră în ultima parte a călătoriei; Elemak avusese grijă să rămână în amonte faţă de babuini.

— Ca să nu-i deranjăm? întrebă Issib.

— Ca să nu ne strice apa şi să ne fure mâncarea, spuse Elemak.

Înainte să le permită să descarce cămilele şi să le adape, înainte să mănânce sau să bea ei înşişi ceva, Tata se înălţă pe cămila sa şi făcu semn spre pârâu:

— Uitaţi-vă – e sfârşitul sezonului secetos şi încă mai are apă. De acum înainte locul acesta se va numi Elemak. Îl numesc în cinstea ta, fiul meu mai mare. Să fii ca râul, iar ţelul vieţii tale să fie ca întotdeauna să curgă spre marele ocean al Sufletului Suprem.

Nafai îi aruncă o privire lui Elemak şi văzu că primeşte discursul cu demnitate. Numirea unui loc era un moment sacru, şi deşi Tata împodobea ocazia cu o predică, Elemak ştia că este o onoare, un semn că Tata îi recunoştea meritele.

— Iar valea aceasta verde, continuă Tata, o numesc Mebbekew, după cel de-al doilea fiu al meu. Să fii ca această vale, o albie solidă prin care să curgă valurile vieţii, şi viaţa să prindă rădăcini şi să prospere.

Mebbekew înclină elegant capul.

Nimic nu fu numit Issib sau Nafai. Doar linişte, apoi geamătul Tatei când cămila îngenunche pentru ca el să descalece. Se întunecase de mult când ei terminară să întindă corturile, să dea afară scorpionii şi să pună capcanele. Trei corturi – al Tatei, desigur cel mai mare, deşi era pentru o singură persoană. Următorul pentru Elya şi Meb. Iar cel mai mic pentru Issib şi Nafai, cu toate că scaunul lui Issib ocupa mult spaţiu în interior.

Nafai nu se putu abţine să nu cârtească împotriva nedreptăţii, şi când în întunericul cortului Issib îl întrebă ce gândea, dădu glas resentimentelor.

— A numit râul şi valea cu numele *lor*, când Elemak lucrează cu Gaballufix, iar Mebbekew i-a spus toate lucrurile alea oribile şi a plecat de acasă şi tot restul.

— Şi ce dacă? replică Issib lipsit de empatie.

— Noi stăm în cortul cel mai mic. Mai avem încă două, încă împachetate, ambele mai mari decât ăsta.

După ce se dezbrăcase, Nafai îl ajuta acum pe Issib să se dezbrace – pentru el era prea dificil fără flotoare.

— Tata face o declaraţie, zise Issib.

— Da, iar eu aud şi nu-mi place. Spune: Issib şi Nafai, voi nu sunteţi *nimic*.

— Ce era să facă, să numească un *ued* după noi? Issib tăcu o clipă când Nafai îi trase cămaşa peste cap. Sau voiai să dea numele tău unui tufiş?

— Nu mă interesează numele, ci dreptatea.

— Priveşte în perspectivă, Nafai. Tata nu vrea să-şi trieze copiii după cât sunt de ascultători, cooperanţi sau politicoşi din oră în oră. În repartizarea corturilor există o ierarhizare clară.

Nafai îl întinse pe fratele său pe saltea, cea mai îndepărtată de intrare.

— Faptul că Elya nu are un cort propriu, ci îl împarte cu Meb, continuă Issib, îl pune la locul lui, amintindu-i că *nu* este Wetchik, ci doar băiatul lui Wetchik. Dar dându-ne nouă un cort atât de mic le spune lui Elya şi lui Meb că îi preţuieşte şi îi onorează ca fii mai mari. Ii dojeneşte şi îi încurajează în acelaşi timp. Cred că a fost foarte abil.

Nafai se întinse pe salteaua lui, lângă intrare, în poziţia tradiţională a servitorului.

— Dar noi?

— Ce-i cu noi? O să te revolţi împotriva Sufletului Suprem pentru că tăticul ţi-a dat un cort mic?

— Nu.

— Tata este convins că noi îi suntem loiali, dar cu Elya şi Meb mai are de lucru. Încrederea Tatei este cea mai mare onoare. Sunt mândru că mă aflu în cortul ăsta.

— Dacă iei lucrurile aşa, zise Nafai, şi eu.

— Culcă-te.

— Să mă trezeşti dacă ai nevoie de ceva.

— De ce aş putea avea nevoie, zise Issib, când am scaunul lângă mine?

De fapt scaunul era la picioarele lui şi complet inutil dacă Issib nu stătea în el. Nafai fu o clipă nedumerit până îşi dădu seama că Issib îl admonesta puţin: de ce te plângi *tu*, Nafai, când faptul că mă aflu departe de câmpul magnetic al oraşului înseamnă că nu-mi pot utiliza flotoarele şi trebuie să fiu îngrijit ca un copil mic? Probabil a fost umilitor pentru Issib să trebuiască să-l dezbrac eu, se gândi Nafai. Şi totuşi suportase totul fără să se plângă, de dragul Tatei.

În cursul nopţii, Nafai se trezi, dintr-odată alert. Rămase întins, ascultând. Oare Issib îl strigase? Nu – fratele lui încă avea respiraţia profundă şi ritmică a somnului. Atunci se trezise pentru că stătea într-o poziţie incomodă? Nu, căci nisipul de sub salteaua lui făcea solul mai confortabil decât podeaua de acasă. Nu era nici frigul, nici urletul îndepărtat al unui câine sălbatic, şi nu puteau fi babuinii, pentru că ei întotdeauna dormeau noaptea într-o linişte absolută.

Ultima dată când Nafai se trezise astfel o găsise pe Luet afară în camera de oaspeţi, iar Sufletul Suprem îi vorbise Tatei în cursul nopţii.

Atunci, am visat? Sufletul Suprem îmi dă lecţii în somn? Dar Nafai nu îşi amintea de nici un vis. Doar trezirea bruscă.

Se ridică de pe saltea – în linişte, ca să nu-l deranjeze pe Issya – şi dădu la o parte pânza care acoperea uşa. Afară era mai frig decât în cort, bineînţeles, dar înaintaseră destul de mult spre sud şi toamna nu sosise încă în acele locuri, iar apele Mării Rumen erau mai calde şi mai liniştite decât oceanul care scălda coasta la est de Basilica.

Cămilele dormeau liniştite în micul lor ţarc temporar. Santinelele de la colţuri ţineau la distanţă chiar şi cel mai mic animal neobişnuit cu feromonii şi cu frecvenţa sunetelor emise de dispozitive. Plescăitul pârâului era ca o muzică sincopată peste pietre. Frunzele din copaci foşneau când şi când în adierea nopţii. Dacă pe întreaga planetă Harmony există un loc în care un om poate dormi liniştit, atunci ăsta este, gândi Nafai. Şi totuşi eu nu pot dormi.

Nafai merse de-a lungul pârâului şi se aşeză pe o piatră lângă apă. Vântul era destul de rece ca să-l facă să tremure puţin; pentru o clipă îşi dori să se fi îmbrăcat înainte de a ieşi din cort. Dar nu avea de gând să stea treaz până dimineaţa. Se va întoarce înăuntru cât de curând.

Se uită în jurul lui, la colinele scunde aflate nu departe. Nu era nici un semn că aici ar fi o vale cu apă, decât dacă cineva ar fi stat pe una dintre acele coline. Era totuşi de mirare că nu locuia nimeni aici în afară de tribul de babuini de mai jos, că nu exista nici o urmă a locuirii de către oameni. Poate nu se stabilise nici o aşezare pentru că locul era departe de orice rută comercială. Pământul abia dacă putea întreţine o mână de oameni dacă ar fi fost cultivat în întregime. Ar fi fost un loc prea izolat şi neprofitabil. Tâlharii poate l-ar fi utilizat drept refugiu, dar se afla prea departe de drumurile caravanelor ca să le convină. Exact de aşa ceva avea nevoie familia Tatei în timpul exilului din Basilica. De parcă ar fi fost pregătit special pentru ei.

O clipă Nafai se întrebă dacă nu cumva valea nici nu existase înainte ca ei să aibă nevoie de ea. Avea Sufletul Suprem o asemenea putere încât să transforme relieful după dorinţă?

Imposibil. Sufletul Suprem ar putea avea aceste puteri în mituri şi legende, dar în lumea reală puterile lui păreau a se reduce strict la comunicaţii – răspândirea operelor de artă în lume şi influenţa asupra celor care primeau viziuni sau, mai obişnuit, amorţeala pe care Sufletul Suprem o folosea ca să ţină departe oamenii de ideile interzise.

Din cauza asta locul a fost pustiu până când am venit noi, gândi trist Nafai. Pentru Sufletul Suprem ar fi uşor să-i prostească pe călători ori de câte ori s-ar fi gândit s-o apuce pe aici înspre Marea Rumen. Sufletul Suprem a pregătit locul pentru noi, nu creându-l din stâncă, nu făcând un bazin subteran de apă să ţâşnească la suprafaţă formându-ne un pârâu, ci ţinându-i pe ceilalţi oameni departe pentru ca valea să fie liberă şi pregătită când venim noi.

Sufletul Suprem are un ţel măreţ aici, un plan ascuns în interiorul altui plan. Ii ascultăm vocea, ţinem cont de viziunile pe care le trimite minţilor noastre, dar suntem tot nişte marionete, care nu ştiu cu certitudine pentru ce sunt trase sforile noastre sau la ce va duce în final dansul nostru. Nu e drept, gândi Nafai. Nu e nici măcar bine, căci dacă adepţii Sufletului Suprem sunt ţinuţi în ignoranţă, dacă nu pot judeca ei înşişi scopul Sufletului Suprem, atunci ei nu pot opta liber între bine şi rău, sau între înţelepciune şi prostie, ci ar alege numai dacă să fie incluşi în scopul Sufletului Suprem. Cum poţi sluji bine scopurile Sufletului

Suprem dacă toţi adepţii sunt nişte suflete slabe care doresc să se supună fără să înţeleagă?

Te voi sluji, Suflet Suprem, din toată inima te voi sluji, dacă voi înţelege ceea ce încerci să faci, ce *însemnătate* are. Şi dacă scopul tău este unul drept.

Cine sunt eu să judec ce e drept şi ce nu e?

Gândul se formă în mintea lui Nafai, şi el râse în sinea lui de propria aroganţă. Cine sunt eu să mă erijez în judecător al Sufletului Suprem?

Apoi se înfioră. Cine îi adusese un astfel de gând? N-ar putea fi Sufletul Suprem însuşi, încercând să mă supună? Nu voi fi supus, ci doar convins. Nu voi fi constrâns, condus orbeşte, păcălit sau silit – sunt dispus numai să mă las convins. Dacă nu crezi în propria dreptate esenţială suficient de mult cât să-mi spui ce încerci să faci, Suflet Suprem, atunci înseamnă că-ţi mărturiseşti slăbiciunea morală, iar eu nu te voi sluji niciodată.

Lumina lunii sclipind pe suprafaţa mişcătoare a pârâului se transformă brusc în lumina soarelui reflectată de sateliţii metalici care orbitau continuu în jurul planetei Harmony. Cu ochii minţii Nafai văzu cum, unul câte unul, sateliţii se împiedicau pe orbita lor şi cădeau, arzând complet la intrarea în atmosferă. Primii locuitori umani ai acestei planete construiseră unelte făcute să reziste zece sau douăzeci de milioane de ani. Pentru ei păruse o veşnicie – însemna mult mai mult decât vârsta speciei umane, de câteva ori mai mult. Dar acum trecuseră deja patruzeci de milioane de ani, iar Sufletul Suprem era nevoit să-şi facă treaba cu numai un sfert dintre sateliţii pe care îi avusese la început, abia jumătate din câţi fuseseră în primii treizeci de milioane de ani. Nu era de mirare că Sufletul Suprem slăbise.

Dar planurile lui nu erau mai puţin importante, încă mai avea nevoie să fie slujit. Issib şi Nafai aveau dreptate: Sufletul Suprem fusese instalat de către primii colonişti umani ai acestui loc cu un singur scop: să facă din Harmony o lume în care omenirea să nu mai aibă niciodată puterea să se autodistrugă.

Nu ar fi fost mai bine, se gândi Nafai, să se schimbe omenirea astfel încât să nu mai *dorească* să se autodistrugă?

Răspunsul îi veni în minte cu o asemenea claritate, încât înţelese că era răspunsul Sufletului Suprem. Nu, nu ar fi fost mai bine.

Dar de ce? întrebă Nafai.

Un răspuns, mai multe răspunsuri îi năvăliră concomitent în minte, într-o asemenea învălmăşeală că nu putu desluşi nimic. Dar în secundele următoare, secunde de o claritate crescândă, o parte din idei se concentrară în limbaj. Propoziţii limpezi de parcă ar fi fost rostite de o altă voce. Dar nu era o altă voce – era propria voce a lui Nafai, într-o vagă tentativă de a pune în cuvinte rămăşiţe răzleţe din ceea ce îi transmisese Sufletul Suprem.

În mintea lui Nafai Sufletul Suprem spusese aşa: Dacă aş fi îndepărtat dorinţa de violenţă, omenirea nu ar mai fi fost omenire. Fiinţele umane nu au nevoie să fie violente pentru a fi umane, dar dacă vreodată îţi pierzi voinţa de a controla, voinţa de a distruge, acest lucru trebuie să se întâmple pentru că alegi să o pierzi. Rolul meu nu a fost să vă silesc să deveniţi blânzi şi buni, ci să vă ţin în viaţă în timp ce voi decideţi ce fel de fiinţe vreţi să fiţi.

Nafai se temea să pună o altă întrebare de frică să nu se înece în şuvoiul mental care avea să urmeze. Şi totuşi nu putea lăsa întrebarea nepusă. Spune-mi încet. Spune-mi uşor. Dar *spune-mi*: Ce am hotărât noi?

Spre uşurarea lui, răspunsul nu fu aceeaşi năvală de idei pure de neexprimat. De data asta păru că i se deschide o fereastră în minte, prin care putea vedea. Toate scenele, toate chipurile pe care le vedea erau amintiri, lucruri pe care le văzuse sau le auzise în Basilica, lucruri care se aflau deja în mintea lui pregătite pentru ca Sufletul Suprem să le extragă, să le aducă la suprafaţă. Dar acum totul se petrecea cu o claritate şi cu înţelesuri dincolo de tot ce experimentase până atunci. Îşi aminti de afaceri la care fusese martor. Piese de teatru şi satire pe care le văzuse. Discuţii pe stradă. O femeie sfântă violată de o ceată de beţivi. Uneltirile bărbaţilor care încercau să obţină un contract de căsătorie cu o femeie de vază. Cruzimea femeilor care îşi montau peţitorii una împotriva alteia. Chiar modul în care Elemak şi Mebbekew îl trataseră pe Nafai – şi modul în care îi tratase el pe ei. Totul vorbea despre predispoziţia oamenilor de a se răni unul pe celălalt, despre pasiunea arzătoare de a controla ceea ce fac şi gândesc ceilalţi. Atât de mulţi care, pe căi subtile şi secrete, acţionau ca să-i distrugă pe alţii – şi nu numai pe duşmanii lor, ci şi pe prietenii lor. Să-i distrugă din

plăcerea de a şti că au puterea de a provoca suferinţă. Şi atât de puţini care îşi dedicau viaţa pentru a întări încrederea şi forţa altor oameni. Atât de puţini erau autentici învăţători, tovarăşi adevăraţi.

Aşa sunt Tata şi Mama, se gândi Nafai. Au rămas împreună nu pentru că ar avea vreun câştig, ci din cauza unui dar. Tata nu a rămas cu Mama pentru că ea este bună pentru *el*, ci mai degrabă pentru că împreună ei ne pot face bine nouă şi multor altora. Tata a intrat în politica din Basilica în aceste ultime săptămâni nu pentru că spera într-un câştig, precum Gaballufix, ci pentru că sincer îi păsa de binele oraşului mai mult decât de propria avere, mai mult decât de viaţa sa. Putea respinge bogăţia fără să se mai uite înapoi. Iar pentru Mama viaţa înseamnă ceea ce construieşte în minţile elevilor ei. Prin fetele şi băieţii ei, ea încearcă să creeze Basilica de mâine. Fiecare cuvânt rostit de ea în şcoală este menit să ferească oraşul de decădere.

Şi totuşi ei pierd teren. Dispar. Sufletul Suprem i-ar păstra dacă ar putea, dar nu mai are puterea şi influenţa pe care le avea cândva; şi oricum, nu are libertatea de a face bune inimile oamenilor, ci numai de a le păstra răutatea în anumite limite relativ strânse. Duşmănie şi răutate, asta înseamnă astăzi viaţa în Basilica; Gaballufix doar se întâmplă să fie omul care exprimă cel mai bine sufletul otrăvit al oraşului. Chiar şi cei care îl urăsc şi luptă împotriva lui o fac în general nu pentru că ei sunt buni şi el e rău, ci pentru că nu le convine dominaţia lui pe care şi-o doreau pentru ei înşişi.

Ii voi ajuta, spuse vocea tăcută a Sufletului Suprem în mintea lui Nafai, îi voi ajuta pe oamenii buni din Basilica. Dar nu sunt suficient de numeroşi. Oraşul îşi doreşte distrugerea. Atunci cum aş putea eu să-i opresc distrugerea? Dacă planurile lui Gaballufix eşuează, oraşul va ridica un alt bărbat care să-l ajute să moară. Focul va veni pentru că oraşul tânjeşte după el. Sunt mult prea puţini aceia care iubesc oraşul viu în loc să dorească să se hrănească din cadavrul lui.

Lacrimile izbucniră din ochii lui Nafai. Nu am înţeles. Niciodată nu am privit oraşul astfel.

Asta din cauză că eşti fiul mamei tale, moştenitorul tatălui tău. Ca toţi oamenii, tu presupui că în spatele măştilor care sunt chipurile lor ceilalţi sunt în esenţă la fel ca tine. Dar nu e

întotdeauna aşa. Unii dintre ei nu pot privi la fericirea altora fără să-şi dorească s-o distrugă, nu pot vedea legăturile de iubire dintre prieteni sau soţi fără să vrea să le rupă. Şi mulţi alţii, care în esenţă nu sunt răi, devin uneltele lor în speranţa unui câştig rapid. Oamenii şi-au pierdut orizontul. Iar eu nu am puterea să li-l redau. Nafai, tot ce a rămas este amintirea Pământului.

— Vorbeşte-mi despre Pământ, şopti Nafai.

Din nou i se deschise o fereastră în minte, doar că acum amintirile nu mai erau ale lui. Dar vedea lucruri pe care nu le mai văzuse niciodată. Era copleşit; ceea ce vedea abia dacă avea vreun sens pentru el. Cutii lucitoare de sticlă şi metal deplasându-se cu viteză pe străzi ca nişte panglici cenuşii. Case masive de metal care se înălţau în aer, alunecând pe cer pe tije subţiri şi fragile de oţel vopsit. Clădiri înalte poliedrice cu suprafeţe de oglindă, reflectându-se una în alta, reflectând soarele galben. Iar printre ele, colibe din hârtie şi fier vechi, în care familiile îşi priveau murind copiii cu burţile umflate. Oameni aruncând unii în alţii cu mingi de foc sau cu limbi de flăcări scurgându-se din furtunuri. Şi lucruri complet inexplicabile: una dintre casele zburătoare trecând peste un oraş şi lăsând să cadă ceva ce părea lipsit de importanţă, ca o balegă, numai că deodată exploda într-un ghem de flăcări luminoase ca soarele, şi întregul oraş de dedesubt se culca la pământ, iar ruinele ardeau. O familie stătea la o masă imensă încărcată cu alimente şi mâncând lacom, apoi aplecându-se şi vomitând peste cerşetorii în zdrenţe care se agăţau cu disperare de picioarele scaunelor lor. Cu siguranţă viziunea aceasta nu era obiectivă, ci o figură de stil! Categoric cineva nu putea fi atât de putred moral încât să mănânce mai mult decât avea nevoie, în timp ce alţii mureau de foame în faţa ochilor lui! Cu siguranţă cei care erau capabili să găsească o cale ca să aprindă pe cer un foc atât de fierbinte încât să distrugă dintr-odată un întreg oraş mai degrabă s-ar fi sinucis decât să-i lase şi pe alţii să cunoască teribilul secret al acelei arme.

— E Pământul? îi şopti Sufletului Suprem. Atât de frumos şi de monstruos? Aşa am fost noi?

Da, veni răspunsul. Aşa aţi fost şi aşa veţi fi din nou dacă nu găsesc o cale să redeştept glasul meu în inimile oamenilor. În Basilica există mulţi care ar mânca din plin, apoi vor continua să mănânce şi mai mult, chiar dacă ştiu că sunt unii care nu au

suficient. Foametea bântuie la numai trei sute de kilometri spre nord.

— Am putea folosi căruţe ca să ducem acolo hrană, zise Nafai.

Gorayni au astfel de căruţe. Ele pot transporta şi alimente – dar alimentele sunt pentru soldaţii care vin să cotropească teritoriul bântuit de foamete. Numai după ce îi vor supune pe localnici şi le vor distruge guvernul le vor aduce hrană. Vor fi lăturile pe care un porcar le aruncă ciurdei lui. Îi hrăneşti acum ca să-i auzi grohăind după aceea.

Viziunile continuară – ore în şir după cum păru, deşi mai târziu Nafai îşi dădu seama că nu putuseră trece mai mult de câteva minute. Din ce în ce mai multe amintiri despre Pământ, comportamente din ce în ce mai tulburătoare, maşini din ce în ce mai stranii. Până la marele foc şi la navele spaţiale înălţându-se din fumul, gheaţa şi cenuşa care rămâneau în urmă.

— Au plecat fiindcă şi-au distrus planeta.

Nu, spuse Sufletul Suprem. Au plecat pentru că tânjeau după un nou început. Cel puţin cei care au ajuns pe Harmony au venit nu pentru că Pământul nu mai era bun pentru ei, ci pentru că ei nu se mai considerau buni pentru Pământ. Miliarde au murit, dar pe Pământ încă mai exista combustibil şi condiţii de viaţă pentru supravieţuirea câtorva mii de oameni. Dar ei nu au putut suporta să trăiască pe o lume pe care au distrus-o. Noi vom pleca, şi-au spus unul altuia, iar planeta se va vindeca singură. În timpul exilului nostru vom învăţa şi noi cum să vindecăm, şi când ne vom reîntoarce vom fi vrednici să moştenim pământul unde ne-am născut şi vom avea grijă de el.

Aşa că ei au creat Sufletul Suprem, şi l-au adus cu ei pe Harmony, şi i-au construit sute de sateliţi care să fie ochii săi, vocea sa; şi-au alterat propriile gene ca să aibă capacitatea de a recepta vocea Sufletului Suprem direct în minţile lor; şi au umplut Sufletul Suprem cu amintiri despre Pământ, lăsându-l să vegheze asupra copiilor lor pentru următorii douăzeci de milioane de ani.

Cu siguranţă că în acest timp, şi-au spus ei, copiii noştri vor învăţa să convieţuiască în armonie. Vor face ca numele planetei să devină o realitate a vieţii lor. Şi după acest timp Sufletul Suprem va şti cum să-i aducă înapoi acasă, acolo unde Păstrătorul Pământului îi aşteaptă.

— Dar noi nu suntem pregătiţi, zise Nafai. A trecut de două ori atât timp, şi suntem la fel de răi, doar că tu ne-ai împiedicat să dezvoltăm o forţă care să transforme viaţa de pe această planetă în cenuşă şi gheaţă.

Sufletul Suprem aduse gândul în mintea lui Nafai: Până acum Păzitorul a terminat în mare parte. Pământul este gata pentru întoarcerea noastră. Dar oamenii de pe Harmony nu sunt încă pregătiţi, eu am păstrat în toţi anii aceştia toate cunoştinţele de pe Pământ, aşteptând să vă pot povesti cum se construiesc case care zboară, nave spaţiale care să vă aducă acasă pe lumea pe care v-aţi născut; dar nu îndrăznesc să vă învăţ, pentru că voi aţi folosi ştiinţa pentru a vă asupri şi în final pentru a vă distruge unul pe altul.

— Atunci ce faci? întrebă Nafai. Care e planul tău? De ce ne-ai adus pe noi aici?

Încă nu vă pot spune, zise Sufletul Suprem. Încă nu sunt sigur de voi. Dar ţi-am spus ceea ce voiai. Ţi-am dezvăluit scopul meu. Ţi-am expus ceea ce am realizat deja. Nu m-am schimbat – sunt la fel astăzi ca şi atunci când înaintaşii voştri m-au instalat pentru prima dată ca să vă veghez. Toate planurile mele sunt făcute să pregătească omenirea pentru întoarcerea la Păzitorul Pământului care vă aşteaptă. Doar pentru asta trăiesc, să pregătesc omenirea pentru întoarcere. Eu sunt amintirea Pământului, tot ceea ce a rămas din el, iar dacă tu mă ajuţi, Nafai, vei fi o parte din acest plan, dacă el poate fi realizat.

Dacă el poate fi realizat.

Senzaţia copleşitoare a prezenţei Sufletului Suprem în mintea sa dispăru brusc; ca şi cum un foc imens din interiorul său s-ar fi stins deodată, ca şi cum un fluviu ar fi secat subit. Nafai rămase pe piatra de lângă râu, simţindu-se istovit, epuizat, golit, cu un ultim gând disperat trenând în suflet: Dacă el poate fi realizat.

Avea gura uscată. Îngenunche, îşi cufundă mâinile în apă şi bău din căuşul palmelor. Nu era suficient. Se aruncă cu tot trupul în apă, nu cu atitudinea respectuoasă a celui care se roagă, ci cu o sete disperată; îşi scufundă capul sub apă şi sorbi adânc, cu obrazul lipit de piatra rece a albiei, apa învolburându-i-se peste spate, peste călcâie. Bău şi bău, îşi înălţă capul şi umerii deasupra apei ca să inspire aerul nopţii, apoi se prăbuşi din nou în ape, ca să bea la fel de lacom ca înainte.

Totuşi a fost un fel de rugăciune, îşi dădu el seama ieşind la suprafaţă, îngheţând de frig pe măsură ce apa se evapora de pe pielea lui în vântul dimineţii întunecoase.

Sunt alături de tine, îi spuse Sufletului Suprem. Voi face tot ce îmi ceri, pentru că vreau ca tu să-ţi îndeplineşti scopul. Voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru ca noi toţi să ne întoarcem pe Pământ.

Când ajunse din nou în cort era îngheţat până în măduva oaselor, nu mai curgea apa de pe el, dar nu era nici uscat. Tremură mult timp întins pe saltea, încălzindu-se de la aerul din cort, de la căldura trupului lui Issib, până când în cele din urmă reuşi să adoarmă.

Dimineaţa erau multe treburi de făcut; cu toate că era obosit, Nafai nu avu nici o şansă să doarmă mult, şi îşi îndeplini sarcinile clătinându-se pe picioare, atât de lent şi de neîndemânatic, încât Elemak şi chiar şi Tata strigară furioşi la el. Fii atent! Foloseşte-ţi capul! Până la instalarea arşiţei de după-amiază, când cu toţii îşi făcură somnul despre care locuitorii deşertului ştiau că făcea parte din supravieţuire la fel ca şi apa, Nafai nu avu posibilitatea să-şi revină după plimbarea din noapte şi viziunea lui. Abia atunci reuşi să adoarmă. Se întinse pe saltea şi îi povesti lui Issib tot ceea ce văzuse şi ceea ce aflase de la Sufletul Suprem. Când termină, lui Issib îi curgeau lacrimi pe obraji, şi încet şi cu mult efort întinse o mână apucând-o pe a lui Nafai.

— Ştiam că trebuie să existe un scop în toate astea, şopti Issib. Mi se pare atât de logic. Totul se potriveşte. Ce norocos ai fost să auzi glasul Sufletului Suprem. Chiar mai limpede decât Tata, cred. Probabil la fel de limpede ca Luet. Eşti ca Luet.

Asta îl făcu pe Nafai să se simtă puţin incomodat, cel puţin pe moment. O antipatizase şi o ridiculizase pe Luet în minte, şi uneori şi în cuvinte. Denumirea dispreţuitoare de *vrăjitoare* îi venise atât de uşor pe buze. Oare aşa simţea ea când Sufletul Suprem îi trimitea o viziune? Cum de am putut să-mi bat joc de ea?

Adormi din nou, se trezi şi îşi terminară treaba: un ţarc permanent pentru cămile, făcut din pietre îngrămădite reţinute de un câmp gravitaţional alimentat de energia solară; magazii cu refrigerare pentru depozitarea hranei uscate care trebuia să

le ajungă un an de zile, dacă avea să dureze atât de mult până să se poată întoarce în Basilica; posturi de pază şi de supraveghere în perimetrul văii, astfel încât nimeni să nu se poată apropia suficient ca să-i vadă fără ca la rândul lor şi ei să-l poată vedea. Desigur nu făcură focuri – în deşert lemnul era prea preţios pentru a fi ars. Însă merseră şi mai departe; nu aveau să gătească nimic, pentru că o sursă inexplicabilă de căldură ar fi putut fi detectată. Căldura trupurilor lor era singura radiaţie în infraroşu pe care îndrăzneau s-o emane, iar zgomotul electromagnetic provocat de santinele, câmpul gravitaţional, refrigerarea, alimentatoarele cu energie solară şi scaunul lui Issib nu erau destul de puternice ca să fie detectate cu mult în afara perimetrului lor altfel decât cu instrumente de sensibilitate mare, ceea ce ocazionalii tâlhari sau caravanele în trecere era puţin probabil să aibă. Se aflau în siguranţă în măsura în care era posibil.

La cină, Nafai comentă cât de puţin necesar era totul.

— Îndeplinim o misiune a Sufletului Suprem, zise. Sufletul Suprem a ţinut oamenii departe de locul ăsta atâţia ani, pregătindu-l pentru noi – ar trebui să continue să ţină oamenii la distanţă.

Elemak râse, iar Mebbekew hohoti isteric.

— Păi, teologule Nafai, spuse Meb, dacă Sufletul Suprem e atât de capabil să aibă grijă de siguranţa noastră, de ce ne-a trimis aici în inima iadului în loc să facă în aşa fel încât să stăm *în siguranţă* acasă?

— De fapt cum de eşti aşa expert în Sufletul Suprem, Nafai? întrebă Elemak. Mama aia a ta categoric te-a pus să petreci prea mult timp pe lângă vrăjitoare.

De data asta Nafai îşi reţinu replicile furioase. Nu avea rost să se certe cu ei, îşi dădu el seama. Însă înţelesese acest lucru de multe ori înainte şi nu fusese capabil să-şi ţină gura închisă. Diferenţa era că acum el nu era numai Nafai, cel mai mic dintre băieţii lui Wetchik. Acum era prietenul şi aliatul Sufletului Suprem. Avea probleme mult mai importante decât să se certe cu Elya şi Meb.

— Nafai, rosti Tata, raţionamentul tău e greşit. De ce să-l facem pe Sufletul Suprem să-şi piardă timpul având grijă de noi, când suntem perfect capabili să ne purtăm singuri de grijă?

— Aşa este, Tată, zise Nafai.

Fusese o idee prostească. Ar fi fost o greşeală din partea lor să-l împovăreze pe Sufletul Suprem, când Sufletul Suprem avea nevoie de ei ca să-l ajute să-şi poarte propria povară.

— Îmi pare rău.

Elemak schiţă un zâmbet, iar Mebbekew îşi dădu ochii peste cap şi râse iar.

— Ascultaţi la ei, zise. Bărbaţi raţionali, se presupune, discutând dacă Sufletul Suprem ar trebui să ne îngrijească nouă cămilele sau nu.

— Sufletul Suprem ne-a adus aici, spuse Tata mai degrabă cu răceală.

— *Tu* eşti cel care ne-a obligat să venim, replică Mebbekew, şi Elemak cel care ne-a îndrumat.

— Sufletul Suprem m-a avertizat să plec, şi tot el ne-a adus în valea asta cu apă.

— O, da, desigur, am uitat, făcu Meb. Credeam că a fost rotirea unui vultur, însă Sufletul Suprem a fost cel care ne-a condus aici.

— Numai un prost îşi bate joc de ceea ce nu înţelege.

— Numai o batjocură de om îi numeşte pe bărbaţii raţionali *proşti*! spuse Mebbekew. Tu eşti cel care vede comploturi şi conspiraţii în toate umbrele, Tată.

— Taci, zise Elemak.

— Nu-mi spune mie să tac.

— Taci, repetă Elemak.

Se răsuci încet şi întâlni privirea pătimaşă şi rea a lui Mebbekew. Nafai putu să vadă, cu toate că pleoapele lui Elya erau pe jumătate lăsate ca şi cum abia s-ar fi trezit, că îl fixa pe Meb cu ochi arzători.

— Bine, zise Mebbekew, revenind la mâncare şi întinzând pasta rece de fasole pe un pesmet. Bănuiesc că sunt singurul care nu consideră excursiile cu cortul lucrul cel mai amuzant.

— Nu e o excursie cu cortul, zise Tata. E exil.

— Nu-mi pot imagina ce am făcut *eu* ca să merit exilul.

— Eşti fiul meu. Nici unul dintre voi nu mai era în siguranţă acolo.

— Fii serios. Eram cu toţii în siguranţă.

— Las-o baltă, zise Elemak. Întâlni din nou privirea lui Mebbekew.

Acum Nafai începu să înţeleagă încotro duceau lucrurile. Lui Elemak nu-i plăcea ca Mebbekew să comenteze dacă exista cu adevărat un complot împotriva Tatei sau dacă exista vreun motiv ca întreaga familie să fugă în deşert. Era un subiect sensibil, iar Nafai bănuia că amândoi ştiau mai multe decât erau dispuşi să recunoască. Dacă aveau vreun secret întunecat, nu l-ar fi surprins ca Elemak să-l ascundă nepermiţând vreunei conversaţii să se apropie măcar de acesta, în timp ce Mebbekew ar fi fost mai probabil să-l camufleze în spatele unei perdele de fum formate din negări oficiale şi minciuni batjocoritoare.

— Ştiţi *amândoi* că viaţa Tatei era în pericol în Basilica, zise Nafai.

Felul în care îl priviră cei doi îi spuse că ceea ce suspecta era adevărat. Dacă ar fi fost nevinovaţi, ar fi considerat că remarca lui însemna numai că se aştepta ca ei să creadă în viziunea Tatei. Însă ei reacţionară mult mai dur.

— Ce te face să crezi că ştii ceea ce ştiu *alţi* oameni? întrebă Elemak.

— Dacă *tu* eşti atât de sigur că viaţa Tatei e în pericol, zise Meb supărat, poate asta înseamnă că *tu* faci parte din conspiraţie.

Din nou reacţiile lor erau tipice: Elemak apărându-se împotriva acuzaţiei lui Nafai declarând în esenţă „nu poţi dovedi nimic”, în timp ce Mebbekew o făcea întorcând acuzaţia împotriva lui Nafai.

Acum hai să-i facem să-şi dea seama că tocmai au mărturisit, gândi Nafai.

— Ce conspiraţie? întrebă. Despre ce vorbeşti?

Mebbekew înţelese imediat cât de multe dezvăluise.

— Doar am presupus – tu spuneai că am fi ştiut ceva dinainte.

— Dacă *ştiaţi* despre un complot împotriva Tatei, zise Nafai, ar fi trebuit să-l anunţaţi, dacă aţi fi fost nişte oameni cu bun-simţ. Iar tu cu siguranţă nu ai fi stat aici plângându-te că nu trebuia să părăsim oraşul.

— Nu eu sunt cel care plânge, băieţaş.

Furia lui Mebbekew îşi pierduse deja toată subtilitatea. Nu era sigur cum trebuia să interpreteze cuvintele fratelui său, de aceea Nafai vorbise în felul acela. Lasă-l pe Meb să se întrebe dacă Nafai ştie ceva sau nu.

— Taci, Meb, zise Elemak. Şi tu, Nafai. Nu e destul de rău că am plecat în exil şi fără ca voi să săriţi unul la gâtul celuilalt?

Elya pacificatorul. Lui Nafai îi veni să râdă. Dar poate că era adevărat. Poate că Elemak *nu* ştia – poate Gaballufix nu avusese încredere în el în această privinţă. Bineînţeles că nu, îşi dădu seama Nafai. Elya putea fi fratele vitreg al lui Gaballufix, dar era totuşi fiul şi moştenitorul lui Wetchik. Gaballufix nu putea fi niciodată absolut sigur de partea cui era cu adevărat Elemak. Îl putea folosi pe Elya drept intermediar, ca mesager pentru Tata – dar nu putea avea încredere să-i împărtăşească informaţiile importante.

Acest lucru ar explica şi eforturile lui Elemak de a-l face pe Meb să tacă; voia să-şi ascundă alianţa cu Gaballufix, da, dar nu exista nici un plan de asasinat pe care să-l ţină secret. Cum să-şi imagineze Nafai aşa ceva? În plus, dacă ei se aflau în deşert ca parte a unui plan al Sufletului Suprem, asta nu însemna că Elemak şi Mebbekew făceau *de asemenea* parte din plan? Iată cum sunt plin de suspiciuni împotriva lor, animat exact de acelaşi tip de răutate care va distruge Basilica. Cum pot pretinde că sunt de partea Sufletului Suprem, dacă îmi permit să mă comport ca o persoană care nu are încredere nici măcar în propriul frate?

— Îmi pare rău, zise Nafai. N-ar fi trebuit să spun asta.

Îl priviră cu toţii cu o uluire autentică. Lui Nafai îi luă câteva secunde să-şi dea seama că era însă pentru prima dată în viaţă când îşi cerea sincer scuze pentru vreun lucru urât spus unuia dintre fraţii săi, fără să fie supus prin forţă şi ţinut într-o strânsoare dureroasă.

— E-n regulă, zise Mebbekew. Glasul lui era plin de uimire – însă ochii îi radiau un dispreţ triumfător.

Crezi că scuzele mele înseamnă că sunt slab, îşi zise Nafai în sinea lui. Dar nu e aşa. Înseamnă că încerc să învăţ cum să fiu puternic.

Atunci Nafai le povesti Tatei, lui Elemak şi lui Mebbekew câte ceva din viziunile pe care i le arătase Sufletul Suprem în timpul nopţii. Totuşi nu merse prea departe.

— Sunt obosit, zise Elemak. Nu am timp de asta.

Nafai îl privi mirat. Nu avea timp să asculte planul Sufletului Suprem? Nu avea timp să afle despre speranţa reîntoarcerii omenirii pe Pământ?

Şi Mebbekew căscă semnificativ.

— Vreţi să spuneţi că nici măcar nu vă pasă? întrebă Issib.

Elemak îi zâmbi fratelui său infirm.

— Eşti prea credul, Issya. Nu vezi ce se petrece aici? Nafai nu poate suporta să nu fie în centrul atenţiei. Nu se poate dovedi util sau măcar în oarecare măsură competent – aşa că începe să aibă viziuni. Cât de curând Nyef o să înceapă să ne transmită ordinele Sufletului Suprem şi să facă pe şeful cu noi.

— Ba nu, replică Nafai. Am avut viziuni.

— Corect, zise Mebbekew. Şi eu am avut viziuni azi-noapte. Fete la care tu n-ai coaie nici să visezi, Nafai. O să cred în visele tale despre Sufletul Suprem atunci când o să fii în stare să te descurci cu una dintre fetele din visele mele. Ba chiar o să ţi-o dau pe una dintre cele mai drăguţe.

Elemak râdea, şi chiar şi Tata zâmbi puţin. Dar înţepăturile lui Mebbekew nu făcură decât să-l înfurie pe Nafai.

— Spun adevărul, insistă el. Vă spun ceea ce vrea Sufletul Suprem să realizeze!

— Prefer să mă gândesc la ce încearcă să realizeze fetele din visele mele.

— Destul cu vulgarităţile, zise Tata. Dar chicotea. Era cea mai crudă lovitură faptul că Tata îl credea pe Elemak când spunea că Nafai inventează viziunile.

Când Elemak şi Mebbekew se duseră să vadă de animale, Nafai rămase în urmă cu Tata şi Issib.

— Tu de ce nu te duci? întrebă Tata. Issib nu poate ajuta la astfel de treburi aici unde flotoarele nu funcţionează. *Dar tu* o poţi face.

— Tată, mă gândeam că tu o să mă crezi.

— Te cred. Cred că tu sincer vrei să iei parte la lucrarea Sufletului Suprem. Te respect pentru asta, şi poate că unele dintre visele tale chiar vin de la Sufletul Suprem. Dar nu încerca să vorbeşti despre asemenea lucruri fraţilor tăi. Ei nu te vor crede. Râse amar: Abia le suportă venind din partea mea.

— Eu îl cred pe Nafai, zise Issib. Nu au fost vise. Era treaz, lângă pârâu. L-am văzut întorcându-se în cort, ud şi îngheţat.

Nafai nu fusese niciodată atât de recunoscător cuiva aşa cum era acum pentru că Issib îl susţinea. Nici nu era nevoit. Nafai se aşteptase oarecum ca Issib să *înceteze* să mai creadă în el dacă Tata nu-l lua în serios.

— Şi eu îl cred, spuse Tata. Dar lucrurile pe care le-ai povestit sunt cu mult mai precise decât orice altceva ne-a spus Sufletul Suprem în viziuni. Aşa că zic doar că există un sâmbure de adevăr în povestea ta. Dar majoritatea amănuntelor trebuie să fi venit din imaginaţia ta, iar eu nu am de gând să le separ, nu în seara asta.

— Eu te-am crezut *pe tine*, zise Nafai.

— Nu de la început. Iar încrederea nu se negociază ca o favoare. Încrederea şi credinţa merg acolo unde sunt meritate. Doar nu te aştepţi ca eu să te cred pe tine mai repede decât m-ai crezut tu pe mine?

Ruşinat, Nafai se ridică de pe covor. Cortul Tatei era aşa de mare, încât nu trebuia să se aplece când stătea în picioare.

— La început eu am fost orb când mi-ai spus ce ai văzut. Dar acum observ că tu eşti surd, aşa că nu poţi auzi lucrurile pe care le aud eu.

— Ajută-ţi fratele să se aşeze în scaun, zise Tata. Şi fii atent cum îi vorbeşti tatălui tău.

În noaptea aceea, în cortul lor, Issib încercă să-l consoleze pe Nafai.

— Tata e *tatăl* nostru, Nafai. Pentru el nu poate fi o veste bună faptul că fiul lui cel mai mic primeşte mai multe informaţii de la Sufletul Suprem decât a primit *el* vreodată.

— Poate eu sunt pe aceeaşi lungime de undă sau ceva de genul ăsta, zise Nafai. N-am ce face. Dar ce importanţă are cu cine vorbeşte Sufletul Suprem? Gaballufix nu ar fi trebuit să-l creadă pe Tata, chiar dacă statutul lui în clanul Palwashantu este inferior?

— Poziţia poate că e inferioară, dar nu *statutul*. Dacă Tata ar fi vrut să fie conducătorul clanului, el ar fi fost ales – doar e Wetchik prin naştere, nu-i aşa? Din cauza asta Gaballufix l-a urât întotdeauna – pentru că ştie că dacă Tata nu ar fi dispreţuit politica ar fi înlăturat uşor puterea şi influenţa lui chiar de la început.

Dar Nafai nu voia să discute acum despre politica basilicană. Tăcu, şi în tăcere îi vorbi din nou Sufletului Suprem. Trebuie să-l faci pe Tata să mă creadă, îi spuse. Trebuie să-i arăţi Tatei ce se întâmplă în realitate. Nu poţi să-mi trimiţi mie o viziune şi apoi să nu mă ajuţi să-l conving pe Tata.

— Eu te cred, Nyef, şopti Issib. Şi cred în ceea ce încearcă Sufletul Suprem să facă. Poate că numai de atât are nevoie, la asta te-ai gândit? Poate că Sufletul Suprem nu ţine ca Tata să te creadă chiar în momentul ăsta. Aşa că acceptă. Ai încredere în Sufletul Suprem.

Nafai se uită la Issib, dar în întunericul din interiorul cortului nu-şi dădea seama dacă ochii fratelui său sunt deschişi sau nu. Oare Issib vorbise, sau fratele lui adormise, iar Nafai auzise cuvintele Sufletului Suprem cu glasul lui Issib?

— Într-o zi, Nyef, s-ar putea să ajungem la ceea ce spunea Elemak. Va trebui să le dai ordine fraţilor tăi. Chiar şi Tatei. Crezi că atunci Sufletul Suprem te va lăsa singur?

Nu, nu putea fi Issib. U auzea pe Sufletul Suprem cu vocea lui Issib, spunând lucruri pe care Issib nu le-ar fi spus niciodată. Iar acum, fiindcă înţelesese că primise un răspuns, putea dormi. Dar înainte de a adormi, întrebările i se formară în minte:

Dar dacă Sufletul Suprem îmi spune mie mai mult decât Tatei, nu pentru că aşa este planul, ci pur şi simplu pentru că eu sunt singurul care îl poate auzi şi înţelege?

Dar dacă Sufletul Suprem se bazează pe mine că sunt capabil să găsesc o cale de a-i convinge pe ceilalţi, pentru că Sufletul Suprem nu mai are puterea de a-i convinge el însuşi?

Dacă în realitate sunt singur, cu excepţia unui singur frate care mă crede – fratele infirm, care în consecinţă nu poate face nimic?

Credinţa nu înseamnă chiar *nimic*, spuse vocea care şoptea în mintea lui Nafai. Credinţa lui Issib este singurul motiv pentru care nu ai început încă să te îndoieşti de tine însuţi.

Spune-i Tatei, se rugă Nafai în timp ce aluneca în somn. Vorbeşte-i Tatei, pentru ca el să mă creadă.

Sufletul Suprem îi vorbi Tatei în cursul nopţii, dar nu aşa cum sperase Nafai, printr-o viziune.

— V-am văzut pe voi patru întorcându-vă în Basilica.

— Era şi timpul, zise Mebbekew.

— Vă întorceaţi, dar dintr-un singur motiv, zise Tata. Să luaţi Catalogul şi să mi-l aduceţi mie.

— Catalogul? întrebă Elemak.

— S-a aflat în posesia clanului Palwashantu încă de la începuturi. Probabil este motivul pentru care clanul şi-a păstrat

identitatea în toţi aceşti ani. Cândva ne-am numit Păstrătorii Catalogului, iar tatăl meu mi-a spus că familia Wetchik avea dreptul să-l folosească.

— La ce să-l folosească? întrebă Mebbekew.

— Nu sunt sigur, zise Tata. Nu l-am văzut decât de câteva ori. Bunicul meu l-a lăsat la consiliul clanului când a început să plece în călătorii, iar tata nu a făcut nici un efort serios să-l recupereze după ce bunicul a murit. Acum se află în casa lui Gaballufix. Dar după numele lui, presupun că e un ghid pentru o bibliotecă.

— Ce util, făcu Elemak. Şi pentru *asta* ne trimiţi înapoi în Basilica? Să căutăm un obiect al cărui scop nu-l înţelegi?

— Să-l căutaţi şi să mi-l aduceţi. Indiferent ce va trebui să faceţi pentru asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Elemak. Indiferent ce va trebui să faceţi pentru asta?

— Asta vrea Sufletul Suprem. Ştiu asta – cu toate că nu e şi dorinţa mea. Eu vreau să vă întoarceţi aici teferi.

— Bine, zise Mebbekew. S-a făcut. Nici o problemă.

— Să mai aducem provizii? sugeră Nafai.

— Nu mai există provizii. I-am cerut lui Rashgallivak să vândă toate proviziile necesare caravanelor.

Nafai văzu cum faţa lui Elemak se înroşeşte sub stratul de bronz.

— Şi când exilul nostru o să se termine, tată, cum propui să ne reluăm afacerile?

Era un moment de decizie; Nafai vedea cum Elemak se confruntă cu faptul că acţiunile Tatei erau irevocabile. Dacă Elya se va răzvrăti, acesta va fi motivul, ceva ce el considera o risipire a moştenirii lui. Aşadar Tata îi răspunse sincer:

— Nu-mi propun să reiau nimic. Fă ce-ţi spun eu, Elemak, altfel pentru *tine* n-o să mai conteze în ce constă avutul Wetchik.

Asta era. Nu se putea mai limpede. Dacă Elemak avea să devină vreodată el însuşi Wetchik, ar face bine să se supună poruncilor actualului Wetchik.

Mebbekew râse înfundat.

— Oricum nu mi-au plăcut niciodată animalele alea puturoase, zise. Cine are nevoie de ele?

Mesajul lui era la fel de clar: aş deveni bucuros Wetchik în locul tău, Elemak – aşa că dă-i drumul şi înfurie-l pe Tata rău de tot.

— O să-ţi aduc Catalogul, Tată, zise Elemak. Dar de ce să-i trimiţi şi pe ceilalţi? Dă-mi voie să mă duc singur. Sau lasă-mă să-l iau pe Mebbekew şi ţine-i cu tine pe băieţi. Nici unul dintre ei nu mi-ar fi de folos.

— Sufletul Suprem mi-a arătat că vă veţi duce toţi patru. Aşa că o să mergeţi toţi patru în Basilica, şi toţi patru o să vă întoarceţi. Înţelegi?

— Perfect, replică Elemak.

— Aseară aţi râs de Nafai fiindcă a pretins că are viziuni, zise Tata. Dar vă spun eu că aţi putea învăţa multe de la Nafai şi de la Issib. Ei măcar se străduiesc să ajute. Din partea fiilor mei mai mari nu aud decât plângeri.

Mebbekew se uită urât la Nafai, dar lui Nafai îi era mai teamă de Elemak, care îl privea fix pe Tata cu ochii lui cu pleoapele grele de oboseală. Aseară n-ai vrut să mă crezi, Tată, îşi zise Nafai în sinea lui. Acum îi faci pe fraţii mei să mă urască şi mai mult decât înainte.

— Voi ştiţi multe lucruri, Elemak, Mebbekew, spuse Tata, dar cu toate cunoştinţele voastre nu păreţi să fi stăpânit vreodată conceptul de loialitate şi supunere. Învăţaţi-l de la fraţii voştri mai mici, şi abia după aceea veţi fi vrednici de bogăţiile şi onorurile la care aspiraţi.

Asta e, îşi zise Nafai. Acum sunt mort. La fel de bine aş putea fi un vierme în pâinea lor, după cum m-au tratat pe parcursul întregului drum. Mai bine aş fi rămas acasă decât să călătoresc în condiţiile astea, mulţumesc frumos, Tată.

— Tată, o să fac tot ce-mi spui, zise Elemak. Dar glasul lui era slab şi rece, şi pe Nafai îl duru inima auzindu-l.

Elemak se apucă posac de pregătirile pentru drum. După cum se aştepta Nafai, Elya îl ignoră complet când întrebă cu ce ar putea fi de folos. Iar Mebbekew îi aruncă o asemenea privire, încât Nafai fu străbătut de un fior de teamă. Mă vrea mort, se gândi. Meb vrea să mor.

Întrucât nu i se permitea să ajute şi evident era mai înţelept să treacă cât mai neobservat în perioada următoare, Nafai se întoarse în cortul pe care îl împărţea cu Issib şi-l ajută pe fratele lui să împacheteze, activitate care în mare parte consta în a-i

înfăşură flotoarele şi a le depozita într-un sac. Putea să vadă în ochii lacomi cu care Issib urmărea flotoarele că pentru el nu conta ce gândesc despre el Elemak sau Mebbekew – el voia să se întoarcă acolo unde îşi putea folosi trupul, unde era liber şi nu era nevoie să fie îmbrăcat sau scos afară să-şi facă nevoile ca un bebeluş sau un animal de casă. Cât de prizonier trebuie să se simtă, închis în propriul lui corp, gândi Nafai. Apoi treaba se termină şi Issib fu aşezat în scaun, plutind peste pământ şi arătând ca un monarh iritat pe tronul său. Era nerăbdător să plece, nerăbdător să se întoarcă în Basilica.

Toţi sunt nerăbdători, cugetă Nafai. Dar nici unul dintr-un motiv bun. Nimeni nu-şi doreşte să ajungă acolo pentru a ajuta la împlinirea planului Sufletului Suprem.

Nafai se pomeni pe marginea apei, apucând o creangă groasă de vreo zece centimetri şi îndoind-o în mâini sub formă de potcoavă. Ii opunea rezistenţă, dar cedă sub forţa lui.

— N-o rupe, zise Tata.

Nafai se întoarse speriat. Dădu drumul ramurii şi aceasta ţâşni în sus scăpată de sub control; câteva frunze îl izbiră peste faţă.

— I-a luat mult ca să crească aşa, zise Tata.

— Nu voiam s-o rup.

— Erai cât pe ce. Eu mă pricep la plante. Tu nu. Erai pe punctul de-a o rupe.

— Nu sunt atât de puternic.

— Eşti mai puternic decât crezi. Tata îl măsură din ochi: Paisprezece ani. Râse puţin: Genele mamei tale, nu ale mele, mă tem. Mă uit la tine şi văd...

— Pe Mama?

— Cum ar fi putut fi Issib, la trup la fel ca şi la minte. Bietul băiat.

Bietul băiat. De ce nu te uiţi uneori la mine, Tată, şi să mă vezi *pe mine*? În locul unui copil imaginar. În locul unui băieţel care inventează viziuni, de ce nu vezi ceea ce sunt: un bărbat care a auzit vocea Sufletului Suprem, chiar mai clar decât tine?

— Mă tem, spuse Tata.

Nafai îşi privi tatăl în ochi. Oare mă tachinează?

— Te trimit la ceva mai periculos decât bănuiesc că îşi imaginează fraţii tăi. Dar tu înţelegi, nu-i aşa?

— Cred că da.

— După ceea ce ai văzut.

Era deopotrivă o întrebare şi un răspuns. Ce întreba oare, dacă Nafai ştia adevărul despre Elya şi Meb? Putea fi şi asta, pentru că Tata nu ştia acest lucru. Nu, Tata întreba dacă Nafai avusese cu adevărat viziuni.

Prima reacţia a lui Nafai fu să se înfurie – să fie rănit, ofensat. Apoi îşi dădu seama că greşea. Pentru că Tata avea dreptul să întrebe, avea dreptul să aştepte înainte de a crede în viziunile lui, aşa cum spusese Issib. El încerca să accepte ideea că Nafai era un slujitor al Sufletului Suprem.

— Da, zise Nafai. Am văzut. Dar nu era nimic despre Catalog.

— Gaballufix n-o să renunţe la el. În viziune renunţa, dar Sufletul Suprem nu poate vedea totul. Catalogul nu e ceva ce împrumuţi pur şi simplu. E foarte puternic.

— De ce? Ce poate să facă?

— Nu ştiu ce poate să facă el propriu-zis. Dar ştiu că înseamnă putere. Ştiu că printre Palwashantu cel care păstrează Catalogul este cel care obţine încrederea clanului. Cea mai mare onoare. Gabya nu va renunţa la el. Mai întâi va ucide. Acolo îmi trimit eu fiii.

Expresia de pe chipul Tatei era mânioasă. Nafai îşi dădu seama că era furios că Sufletul Suprem îi cerea să facă aşa ceva.

Apoi, sub privirile lui Nafai, Tata îşi recăpătă controlul şi faţa îi redeveni calmă.

— Sper, spuse încet, sper că Sufletul Suprem s-a gândit bine.

— Tată, eu o să merg şi o să fac tot ce va cere Sufletul Suprem. Pentru că ştiu că el nu ne-ar cere s-o facem fără să ne fi pregătit o cale prin care să reuşim.

Tata îi studie îndelung chipul. Apoi zâmbi. Nafai nu mai văzuse niciodată un astfel de zâmbet pe faţa tatălui său. Uşurarea, încrederea.

— Nu joci teatru, nu-i aşa? zise Tata. Nu spui ceea ce crezi că vreau eu să aud.

— Când a spus vreunul dintre fiii tăi ceva ce credeau ei că vrei să auzi?

Tata râse, dându-şi capul pe spate şi strigând:

— Niciodată!

Apoi la fel de repede râsul se opri. Tata apucă în mâini capul lui Nafai, între palmele lui mari, bătătorite şi cu vene

proeminente, zbârcite şi aspre după anii de lucru cu buşteni, hamuri de piele şi piatră brută, şi ţinând aceste palme de o parte şi de alta a feţei lui Nafai se apleca în faţă şi îl sărută pe buze.

— Fiul meu, şopti. Fiul meu.

Pentru o clipă stătură amândoi acolo, lângă copac, lângă apă, până când auziră zgomot de paşi şi se întoarseră. Era Elemak, cu chipul încă mohorât şi furios.

— E timpul să plecăm, zise. Mă rog, dacă vrem să avansăm ceva astăzi.

— Sigur că da, plecaţi, zise Tata. Nu vă mai reţin nici o secundă.

În câteva minute se urcară din nou pe cămile, îndreptându-se înapoi spre oraş.

11. FRAŢII

Basilica nu se zărea încă, dar Elemak cunoştea drumul. Îl cunoştea la fel de bine ca pe propria faţă în oglindă, fiecare denivelare a suprafeţei, fiecare povârniş care putea să se agaţe de lamă şi să sângereze. Cunoştea umbrele din fiecare moment al zilei, locurile unde s-ar putea găsi apă după ploaie, unde s-ar putea ascunde tâlhari.

Spre unul dintre aceste locuri Elemak îşi conducea acum fraţii. De câtva timp nu mai urmaseră drumul propriu-zis, dar îl avuseseră mereu în raza vizuală. Acum îl lăsaseră în spate şi în curând terenul deveni destul de accidentat ca să fie nevoiţi să se oprească şi să descalece.

— De ce ne oprim aici? întrebă Mebbekew.

— Flotoarele funcţionează, zise Issib. Suntem atât de aproape, încât mă pot mişca şi fără afurisitul ăla de scaun.

Elemak îi aruncă o privire fratelui său infirm şi clătină din cap.

— Nu ne putem baza pe asta. Dăm jos şi scaunul pentru că va trebui să-l foloseşti.

De obicei Issib era ascultător, dar nu şi de data asta.

— Foloseşte-l tu dacă ţi se pare atât de confortabil.

— Uită-te la tine, zise Elemak. Flotoarele funcţionează în cel mai bun caz cu intermitenţe. O să începi să le pierzi şi să cazi, şi nu ne putem permite aşa ceva. Foloseşte scaunul.

— O să fie mai bine pe măsură ce ne apropiem.

— Nu ne apropiem.

— Atunci ce facem? întrebă Mebbekew.

— Coborâm în defileul ăsta unde câmpul magnetic din Basilica cu siguranţă *nu* ajunge, şi acolo vom aştepta până la căderea nopţii.

— Şi după aia? întrucât se pare că tu eşti şeful aici, m-am gândit să întreb.

Elemak se confruntase cu astfel de situaţii de multe ori până atunci, din partea tovarăşilor de drum, câteodată chiar şi a oamenilor angajaţi. Ştia cum să le facă faţă – supunerea brutală, imediat şi public, astfel încât să fie limpede în minţile celorlalţi cine conduce. Aşa că, în loc să-i răspundă lui Mebbekew, îl apucă de braţe – braţe subţiri, ca de femeie, doar era actor, pentru numele Sufletului Suprem! – şi îl izbi cu spatele de un perete de stâncă. Mişcarea bruscă sperie una dintre cămile, care lovi din picioare, scuipă, răgi în semn de protest. Pentru o

clipă, Elemak se temu că va fi nevoit să calmeze animalul – dar nu, Nafai îl liniştea deja. Băiatul chiar era util şi la altceva în afară de a-l linguşi pe Tata. Nu ca Mebbekew, care nu era constant decât în instabilitatea lui. Elemak nu-şi putea da seama cum de Gaballufix se încrezuse în el. Cu siguranţă Gabya îşi închipuia că Mebbekew va lăsa să-i scape ceva. Chiar dacă nu-i zisese Tatei direct despre complot, categoric spusese cuiva – altfel de unde să fi ştiut Tata?

În ochii lui Meb se citea o panică pură şi durere – capul î se lovise puternic de piatră. Cu atât mai bine, se gândi Elemak. Meditează puţin la durere. Apoi gândeşte-te bine înainte de a-mi pune la îndoială autoritatea în timpul drumului.

— Eu *sunt* şeful aici, şopti Elemak.

Meb dădu din cap.

— Şi eu spun că vom aştepta până se întunecă.

— Glumeam, scânci Meb. De ce trebuie să fii atât de *serios* în toate privinţele?

Elemak aproape că îl lovi din nou. Serios? Nu-ţi dai seama că acolo, în Basilica, cel mai puternic şi mai periculos om din oraş este aproape sigur convins că noi l-am trădat şi l-am avertizat pe Tata să fugă? Pentru Mebbekew, Basilica era un oraş al plăcerilor şi aventurilor. Ei, bine, dincolo de ziduri s-ar putea să existe aventură, dar nici un strop de plăcere.

Dar Elemak nu îl lovi pe Meb, pentru că asta ar fi însemnat un exces şi ar fi generat resentimente în loc de respect în ochii celorlalţi. Elemak ştia cum să conducă oamenii şi ştia cum să-şi controleze propriile sentimente ca să nu le lase să se amestece în judecata sa. Slăbi strânsoarea asupra lui Mebbekew şi îi întoarse spatele, arătându-şi astfel încrederea absolută în poziţia lui de conducător şi dispreţul pentru Mebbekew. Meb nu va îndrăzni să-l atace, nici chiar de la spate.

— La căderea nopţii ceea ce se va întâmpla va fi destul de simplu. Eu voi intra în oraş, voi discuta cu Gaballufix şi voi aduce Catalogul.

— Ba nu, zise Issib. Tata a spus că trebuie să mergem toţi.

O altă insubordonare – dar nu una serioasă, şi era vorba de Issib, infirmul, aşa că nici nu se punea problema unei demonstraţii de forţă.

— Am venit toţi. Dar eu *îl cunosc* pe Gaballufix. E fratele meu vitreg – la fel de frate ca oricare dintre voi. Am cele mai mari şanse să-l conving să ne dea Catalogul.

— Vrei să spui că am făcut atâta drum ca să mă laşi să stau aici, în sicriul ăsta al meu de metal, şi să nu mă apropii mai mult de oraş?

— Mai bine scaunul decât un sicriu adevărat, zise Elemak. Dacă tu crezi că va fi distractiv să intri în oraş, eu îţi spun că eşti un prost. Gaballufix e periculos.

— Chiar este, aprobă Nafai. Elya are dreptate. Dacă intrăm toţi, un eşec ar putea să însemne să fim ucişi cu toţii sau luaţi prizonieri. Dacă se duce numai unul, dacă el dă greş, noi, ceilalţi, tot am fi în stare să realizăm ceva.

— Dacă eu nu reuşesc, întoarceţi-vă la Tata, spuse Elemak.

— Sigur, replică Meb. Sunt convins că am memorat cu toţii drumul.

— Nu poţi pleca tu, zise Issib. Dintre toţi, tu eşti singurul care ne poate conduce acasă.

— Mă duc eu, spuse Nafai.

— Corect, râse Elemak. *Tu*, cel care semeni cel mai mult cu Doamna Rasa. Nu cred că ai înţeles ideea, Nyef. Dacă se uită o singură dată la tine Gaballufix îşi va aminti de singura umilinţă pe care nu a reuşit niciodată s-o răzbune: Doamna Rasa refuzându-i contractul după ce i-a născut două fiice şi în mai puţin de o săptămână încheind un nou contract cu Tata – contract pe care până azi nu l-a întrerupt. Intră singur în casa lui Gaballufix, fără să ştie nimeni din oraş că eşti acolo, şi viaţa ta s-a terminat, Nyef.

— Atunci eu, propuse Mebbekew.

— Tu doar te-ai îmbăta sau ţi-ai găsi vreo femeie, şi apoi te-ai întoarce şi ai minţi că ai vorbit cu Gaballufix şi el a refuzat.

Mebbekew păru să cocheteze cu ideea de a se supăra, apoi se gândi mai bine.

— Posibil. Dar e un plan mai bun decât ce am auzit până acum.

— Ce spui de al meu? întrebă Issib. Mă duc eu să întreb. Ce-o să-i facă Gaballufix unui infirm?

Elemak scutură din cap.

— Să te rupă în două cu mâinile goale, dacă aşa are chef.

— Şi tu *eşti prieten* cu el? se miră Mebbekew.

— Frate. Suntem fraţi. Nu ne alegem fraţii, să ştii. Ne descurcăm doar cu ceea ce primim.

— Nu i-ar face rău unui infirm, insistă Issib. S-ar face de ruşine în faţa propriilor oameni.

Elemak ştia că Issib avea dreptate. Infirmul ar fi putut fi singurul care să intre să discute cu Gaballufix şi să iasă de acolo în viaţă. Problema era că Elemak *nu putea* să-l lase pe Issib sau pe Nafai să vorbească cu acel om. Gaballufix ar putea spune ceva care să-l compromită. Nu, trebuia să se ducă el însuşi, să poată sta de vorbă cu Gabya între patru ochi, poate să mai calmeze lucrurile, să-l convingă pe fratele său că nu el îl avertizase pe Tata despre planul de a-l asasina pe Roptat în circumstanţe care l-ar fi implicat şi l-ar fi discreditat pe Wetchik. Dacă ar afla, Meb, Issya şi Nyef nu ar înţelege că în perspectivă era cel mai bun plan pentru Tata. Dacă nu îl neutralizau astfel pe Tata, în cele din urmă Tata ar fi murit în circumstanţe misterioase.

— Uite cum facem, zise Elemak. Dacă nu cădem de acord, să decidă Sufletul Suprem cine să meargă. O tradiţie veche şi onorabilă – să tragem la sorţi. Se aplecă şi culese un pumn de pietre de pe jos: trei deschise la culoare, una închisă.

Dar în timp ce vorbea se asigură că o a patra piatră de culoare deschisă era ascunsă între două degete.

— Cel cu piatra închisă la culoare se duce în oraş.

— Bine, aprobă Meb, şi ceilalţi dădură din cap.

— Ţin eu pietrele, zise Nafai.

— Nu ţine nimeni pietrele, băiete, replică Elemak. Sunt prea multe şanse să fim traşi pe sfoară, nu-i aşa?

Elemak se întinse spre o nişă în piatră, invizibilă din locul în care stăteau. Amestecă ostentativ cele patru pietre.

— După ce le amestec eu, le poţi amesteca şi tu, Nafai, zise. Aşa o să ne asigurăm că nimeni nu ştie unde se află fiecare piatră.

Nafai păşi imediat înainte, se întinse spre nişă şi amestecă pietrele. Patru, desigur – Elemak ştia că el va pipăi patru pietre şi va fi satisfăcut. Ceea ce nu ştia era că piatra întunecată se găsea acum între degetele lui Elemak, iar cele patru pietre din nişă erau toate deschise la culoare.

— Dacă tot eşti cu mâna acolo, Nyef, dă-i drumul şi alege o piatră.

Nafai, fraierul, scoase o piatră deschisă şi se încruntă la ea. La ce se aşteptase? Juca un joc de bărbaţi. Nici unul dintre aceşti băieţi nu părea să-şi dea seama că un om cu responsabilităţile lui Elemak nu ar fi rezistat niciodată pe drumuri dacă nu ar fi ştiut cum să se asigure că sorţii ieşeau întotdeauna aşa cum voia el.

— Acum eu, zise Issib.

— Nu, îl opri Elemak. E rândul meu.

O altă regulă a jocului – Elemak trebuia să tragă printre primii, altfel cineva ar putea deveni suspicios, ar verifica pietrele şi ar vedea că acolo nu era nici una închisă la culoare. Se întinse, se prefăcu că răscoleşte pietrele, apoi o scoase bineînţeles pe cea întunecată – dar şi cu cea deschisă suplimentară ascunsă între degete. Când verificară găsiră doar două pietre rămase în nişă.

— Ai recunoscut-o după pipăit, zise Mebbekew.

— Nu fi cârcotaş. Dacă totul merge bine, poate vom intra cu toţii în oraş. Totul depinde de reacţia lui Gaballufix, nu? Iar el e fratele meu – dacă îl poate convinge cineva, eu sunt acela.

— Eu intru în oraş indiferent ce s-ar întâmpla, zise Issib. O să aştept până te întorci, dar nu plec de aici fără să intru.

— Issya, nu pot să-ţi promit că o să te las dincolo de zidurile oraşului. Dar asta pot să-ţi promit înainte de a pleca: o să te apropii suficient cât să-ţi poţi utiliza flotoarele. Bine?

Issib aprobă acru.

— Însă vreau cuvântul vostru că nimeni nu părăseşte locul ăsta până nu mă întorc.

— Ce facem dacă Gaballufix te omoară? întrebă Meb.

— N-o să mă omoare.

— Ce facem, insistă Meb, dacă nu te întorci?

— Dacă nu mă întorc până în zori, spuse Elemak, înseamnă că sunt fie mort, fie prizonier. Atunci, dragii mei frăţiori, n-o să mai fiu eu şeful şi deci nu prea o să-mi mai pese ce faceţi. Duceţi-vă acasă, întoarceţi-vă la Tata, intraţi în oraş şi trăgeţi-vi-o, lăsaţi-vă ucişi sau ascundeţi-vă, pentru mine n-o să mai aibă nici o importanţă. Dar nu vă faceţi griji – o să mă întorc.

Asta le dădu mult de gândit în timp ce el îi conducea prin defileu într-o zonă ferită unde era puţin probabil să-i găsească cineva.

— Uite, zise Elemak. De aici puteţi privi zidurile oraşului. Se vede Poarta de Sus.

— Poarta asta o s-o foloseşti? întrebă Nafai.

— La intrare, da. La ieşire, o să folosesc poarta la care reuşesc să ajung.

Spunând asta îi părăsi, păşind brav, dorindu-şi să simtă măcar jumătate din curajul pe care îl etalase în faţa lor.

Să intre în oraş prin Poarta de Sus nu era atât de dificil cum ar fi fost pe la Poarta Pieţei – la urma urmelor aici nu exista o Piaţă a Aurului de protejat. Totuşi Elemak trebui să permită să i se scaneze degetul mare pentru a-şi dovedi cetăţenia, şi astfel computerul oraşului află de intrarea lui. Elemak nu se îndoia că, deşi casa lui Gabya nu era conectată direct la computer – ceea ce ar fi fost, desigur, ilegal – cu siguranţă avea informatori în guvern, iar dacă pe Gabya îl interesa intrarea lui Elemak în Basilica ar fi obţinut informaţia în câteva secunde.

De fapt Elemak era oarecum uşurat că nu fusese reţinut de paznicul porţii; însemna că Gaballufix nu pusese numele lui pe lista celor care trebuiau arestaţi imediat. Sau că Gabya nu avea încă atâta putere în oraş cum se lăudase în faţa prietenilor şi sprijinitorilor. Poate că încă nu putea să dea ordine paznicilor de la porţi să-i aresteze duşmanii personali.

Oare sunt eu duşmanul lui? se gândi Elemak. Fratele, da. Prietenul, nu. Un aliat convenabil pentru un timp, da. Amândoi am văzut oportunitatea de a obţine beneficii de pe urma unei relaţii strânse. Dar acum el mă priveşte ca pe o veche afacere care a mers prost, ca pe un prieten posibil util, sau ca pe un trădător care trebuie pedepsit?

Elemak intenţiona să se ducă direct la Gaballufix acasă, dar odată intrat în oraş nu se putu hotărî s-o facă. Merse de la Coşul de Sus pe Strada Bibliotecii, apoi o luă pe Templului şi Aripii. Fie Strada Templului, fie a Aripii l-ar fi condus aproape de casa lui Gabya, dar deja Elemak era din ce în ce mai alarmat din cauza soldaţilor pe lângă care trecea sau care treceau pe lângă el. În primul rând, erau mai mulţi decât înainte ca Tata să-i ducă în deşert, şi cu toate că evita cu grijă să se uite direct la ei, începu să se simtă din ce în ce mai inconfortabil. În final, când zări un grup de vreo zece dând colţul pe Strada Aripii, se adăposti într-o uşă şi îşi permise să se uite atent la ei.

Imediat îşi dădu seama ce nu era în regulă. Erau toţi identici – feţele, hainele, armamentul, totul. „Imposibil”, şopti. Nu puteau

exista atâţia oameni identici pe lume în acelaşi timp. Vechile basme despre clonare îi trecură rapid prin minte – vrăjitoare şi vraci ce încercau să conducă lumea creând copii genetic identice ale lor, care inevitabil (cel puţin în poveşti) se întorceau împotriva creatorilor lor şi îi ucideau. Dar aici era lumea reală, şi aceştia erau soldaţii lui Gabya; el nu ştia mai multe despre clonare decât ştia despre zbor, iar dacă el *ar fi putut* face clone, cu siguranţă ar fi ales un model mai bun decât aceşti huligani banali şi cu expresii stupide care patrulau cu zecile pe străzi.

— Nu-i decât un fals, spuse o femeie.

Nimeni nu stătea alături de Elemak în cadrul uşii. Abia când păşi în stradă văzu cine vorbise, o sălbatică murdară, fără vârstă, acoperită doar de funingine şi praf. Elemak nu era dintre aceia care vedeau în sălbatice un obiect al dorinţei, deşi unii dintre prietenii lui se foloseau ocazional de ele ca de nişte recipiente pentru a-şi satisface poftele animalice. El ar fi ignorat-o, numai că ea părea să fi răspuns comentariului său şoptit, şi în plus cu cine putea să stea de vorbă mai în siguranţă decât cu o anonimă femeie sfântă din deşert?

— Cum fac? întrebă. Adică, să arate toţi la fel.

— Se spune că e o veche tehnică pentru costumele de teatru, la modă acum o mie de ani.

Nu vorbea ca o femeie din deşert.

— Cum funcţionează?

— E o plasă fină, purtată ca o pelerină. În talie au un buton de comandă care o porneşte şi o opreşte. Se ajustează automat la lumina mediului înconjurător – devine strălucitoare sub razele soarelui, mai ştearsă la umbră sau la lumina lunii. Un dispozitiv foarte inteligent.

Vocea ei suna din ce în ce mai rafinat pe măsură ce vorbea.

— Cine eşti? întrebă el.

Ea îl privi drept în faţă.

— Sunt Sufletul Suprem, zise. Tu cine eşti, Elemak? Eşti prietenul sau duşmanul meu?

Pentru o clipă, Elemak înlemni de spaimă. Îşi făcuse atâtea probleme din cauza lui Gaballufix, se temuse că un soldat ar putea să-l recunoască şi să-l strige pe nume, să-l răpească sau chiar să-l ucidă pe loc, încât faptul că acum fusese recunoscut de o femeie nebună pe stradă îl năucise complet. Cum să te ascunzi când chiar şi cerşetorii de pe străzi îţi ştiu numele? Abia

când ea se mişcă, introducându-şi un deget în ombilic şi răsucindu-l ca şi cum ar fi amestecat acolo o fiertură scârboasă, dezgustul lui depăşi frica şi îl împinse în stradă, fugind orbeşte cât mai departe de ea.

Cu asta planul său de a se deplasa pe străzi firesc, neobservat, se nărui. Avu totuşi destulă prezenţă de spirit să nu meargă direct la casa lui Gabya, nu în starea în care se afla. Unde s-ar fi putut duce? Obişnuinţa l-ar fi condus la casa mamei lui – bătrâna Hosni deţinea o casă frumoasă şi veche în Izvoare, lângă Poarta din Spate, de unde ea se amesteca în politică, ridica şi distrugea reputaţiile tinerilor şi tinerelor din guvern. Dar dorinţa triumfă asupra obişnuinţei, şi în loc să se refugieze lângă mama lui se pomeni la poarta casei Rasei.

Bineînţeles, învăţase aici când era mic, chiar înainte ca Tata să se căsătorească prima dată cu ea; de fapt pentru că mama lui îl dusese la Rasa, tatăl lui şi învăţătoarea lui se întâlniseră pentru prima dată. Fusese oarecum jenant ca elevii ceilalţi să bârfească despre relaţia dintre profesoara lor şi tatăl lui Elya, şi din acel moment nu se mai simţise pe deplin confortabil acolo până când la treisprezece ani părăsise mulţumit şcoala. Însă acum venea la Rasa nu ca elev, ci ca pretendent – unul foarte bine primit.

O clipă, ezitând în uşă, Elemak îşi dădu seama că făcea exact ceea ce le interzisese fraţilor săi mai mici – se ocupa de treburi personale când ar fi trebuit să facă ceea ce îi ceruse Tata. Dar orice remuşcări ar fi simţit, le înlătură imediat. Curtea pe care i-o făcea lui Eiadh însemna mai mult decât încheierea unei căsătorii avantajoase. Undeva în cursul ultimelor luni se îndrăgostise de ea; o dorea mai mult decât crezuse vreodată că va putea dori o femeie. Glasul ei era ca o muzică, trupul o sculptură infinit variabilă care îl uluia la fiecare mişcare. Dar pe măsură ce dragostea lui pentru ea creştea, se temea tot mai mult că iubirea lui Eiadh pentru el nu sporea în aceeaşi măsură. Din câte ştia, ea îl dorea numai pentru că era moştenitorul marelui Wetchik, care i-ar putea oferi o avere şi un prestigiu uriaşe. Iar dacă asta era tot ce vedea ea în el, tot ce simţea pentru el, atunci evenimentele recente ar face-o să se întoarcă împotriva lui. Ea ar putea să nu mai aibă nici un avantaj dacă s-ar căsători acum cu moştenitorul lui Wetchik, toate afacerile lui fiind închise şi lichidate. Oare cum îi va răspunde acum?

Trase de şnur; clopoţelul sună. Era o sonerie de modă veche, mai mult ca un gong profund decât clinchetul muzical care era acum la modă. Spre surprinderea lui, uşa o deschise însăşi Rasa.

— Vine un bărbat la uşa mea, zise ea. Un tânăr puternic, cu praful şi sudoarea deşertului pe faţă. Ce să înţeleg de la tine? îmi aduci veşti de la soţul meu? îmi aduci alte ameninţări din partea lui Gaballufix? Ai venit să o răpeşti pe nepoata mea Eiadh? Sau ai venit cu teama în inimă, înapoi la şcoala copilăriei tale, sperând să primeşti o baie şi o masă şi nişte ziduri solide în spatele cărora să fii în siguranţă?

Spuse toate astea cu asemenea umor că teama lui Elemak se risipi. Se simţea bine când Rasa i se adresa aproape ca unui egal şi cu afecţiune sinceră.

— Tata e bine, răspunse el. Nu l-am întâlnit pe Gabya de când m-am întors în oraş. Sper să o văd pe Eiadh, dar nu am planuri de răpire deocamdată; cât despre baie şi masă, aş accepta recunoscător ospitalitatea ta, dar niciodată nu aş cere-o.

— Sunt convinsă. Ai da năvală şi te-ai aştepta ca Eiadh să se bucure de îmbrăţişarea ta când miroşi ca o cămilă şi împrăştii nisip la fiecare pas. Intră, Elemak.

Pe când se desfăta în baie simţi iarăşi o urmă de vinovăţie, gândindu-se că fraţii lui îl aşteptau printre pietre în arşiţa zilei – însă să facă baie şi să fie curat când se va întâlni cu Gaballufix era planul cel mai raţional. Ar arăta mult mai puţin disperat şi ar transmite un mesaj clar că are prieteni în oraş – o poziţie mult mai bună pentru negociere. Doar dacă Gaballufix nu ar vedea în asta încă o dovadă că Elemak jucase la două capete. Nu contează, nu contează. Hainele lui, proaspăt spălate şi aerisite, îl aşteptau întinse pe uscător, iar el le luă recunoscător după ce ieşi din baie, lăsând uscătorul să-l usuce şi pe el în timp ce se îmbrăca. Ignoră uleiurile de păr – păstrarea părului curat era una din căile prin care adepţii partidului pro-Potokgavan se identificau între ei, refuzând să semene în vreun fel cu Capetele Ude.

Eiadh îl întâlni chiar în salonul Rasei. Părea timidă, dar el consideră asta un semn bun – cel puţin nu se arăta arogantă sau supărată. Însă putea să îndrăznească să-şi asume libertăţile pe care şi le permisese la ultima întâlnire? Sau acum ar fi fost o dovadă de îngâmfare, având în vedere schimbarea circumstanţelor? Păşi spre ea, dar în loc să se aşeze alături se

lăsă într-un genunchi în faţa ei şi îi luă mâna. Ea îi dădu voie, apoi întinse cealaltă mână şi îi atinse obrazul.

— Acum suntem doi străini? întrebă ea. Nu vrei să stai lângă mine?

Îi înţelesese ezitarea, iar aceasta era reasigurarea de care avea nevoie. Se aşeză imediat lângă ea, o sărută, îi cuprinse talia şi o simţi respirând pasional, dornică să i se ofere. La început îşi vorbiră puţin, cel puţin în cuvinte; prin mişcări ea îi spuse că sentimentele ei pentru el nu slăbiseră.

— Credeam că ai plecat pentru totdeauna, şopti ea după o tăcere lungă.

— Nu de lângă tine. Dar nu ştiu ce îmi rezervă viitorul. Agitaţia din oraş, exilul Tatei...

— Se spune că fratele tău complota să-l asasineze pe tatăl tău...

— Niciodată.

— Şi alţii spun că tatăl tău complota să-ţi ucidă fratele...

— Ce nonsens. E comic. Amândoi sunt oameni încăpăţânaţi, atâta tot.

— Nu *tot*, zise Eiadh. Tatăl tău nu a venit niciodată aici însoţit de soldaţi, ameninţând că poate intra oricând vrea, aşa cum a făcut Gaballufix.

— A venit *aici*! rosti Elemak furios. Pentru ce?

— A fost cândva soţul mătuşii Rasa, aminteşte-ţi, au două fiice...

— Da, cred că le-am cunoscut.

— Bineînţeles, zise ea râzând. Sunt nepoatele tale, ştiu. Şi surorile lui Nyef şi Issya – nu-i aşa că legăturile de familie sunt complicate? Dar ce am vrut să spun a fost că vizita lui Gaballufix nu a fost chiar atât de ciudată, cât *modul* în care a venit, cu soldaţii ăia în costumele lor oribile în care arată toţi atât de inuman.

— Am auzit că e holografie.

— Un dispozitiv foarte vechi pentru teatru. Acum că l-am văzut, mă bucur că actorii noştri folosesc machiaj sau cel mult măşti. Holografia e tulburătoare. Nefirească.

Îşi strecură mâinile pe sub cămaşa lui, mângâindu-i pielea. Îl gâdila. Se înfioră.

— Vezi? zise ea. Cum poate o hologramă să te facă să simţi asta? Cum poate cineva suporta să fie atât de *nenatural*?

— Îmi imaginez că sunt încă destul de reali pe sub hologramă. Şi se pot strâmba la tine fără ca tu să ştii.

Ea râse.

— Totuşi, imaginează-ţi cum ar fi să fii actor şi să ai aşa ceva. Cum ţi-ar putea recunoaşte cineva expresiile feţei?

— Poate că le foloseau numai pentru rolurile fără cuvinte – aşa acelaşi actor putea juca zeci de roluri schimbând instantaneu costumele.

Ochii lui Eiadh se măriră.

— Nu ştiam că te pricepi aşa de bine la teatru.

— Am făcut cândva curte unei actriţe, spuse Elemak. O spusese intenţionat, ştiind că pe majoritatea femeilor le irita să audă despre vechile iubiri. Pe atunci o consideram frumoasă. Înţelegi, nu te văzusem niciodată *pe tine*. Acum mă întreb dacă nu era cumva o hologramă.

Ea îl sărută drept mulţumire pentru compliment.

Apoi uşa se deschise şi intră Rasa. Le acordase cele cincisprezece minute corecte din punct de vedere social – poate ceva mai mult.

— Ce drăguţ din partea ta să ne vizitezi, Elemak. Mulţumesc, Eiadh, că ai stat de vorbă cu oaspetele nostru cât timp am fost eu reţinută.

Acest obicei al curtezanilor de a se preface că ar fi venit să discute cu stăpâna casei, în timp ce tânăra vizată o ajuta doar pe gazdă să îl întreţină pe musafir era un pretext delicat pentru a face curte cuiva.

— Sunt extrem de recunoscător pentru ospitalitatea voastră, zise Elemak. Ai salvat un călător obosit, doamnă Rasa; nu ştiam cât de aproape de moarte am fost până când bunătatea ta m-a adus la viaţă.

Rasa se întoarse către Eiadh.

— E într-adevăr priceput la asta, nu-i aşa?

Eiadh surâse dulce.

— Doamnă Rasa, spuse Elemak, nu ştiu ce îmi rezervă viitorul. Trebuie să mă întâlnesc astăzi cu Gaballufix, şi nu ştiu ce se va întâmpla.

— Atunci nu te întâlni cu el, zise Rasa, chipul ei devenind serios. Mi se pare că acum este foarte periculos. Roptat e convins că a existat un complot pentru a-l ucide la întâlnirea aceea din seră, în ziua în care a plecat Wetchik. Dacă Wetchik ar

fi fost acolo, aşa cum fusese înţelegerea, Roptat ar fi căzut în capcană. Eu îl cred – sunt convinsă că Gaballufix are crima în sânge.

Elemak ştia că aşa era, dar nu ştia ce ar fi ieşit dacă i-ar fi confirmat suspiciunile Rasei. În primul rând, Rasa şi Eiadh s-ar fi întrebat cum de ştia Elemak despre un asemenea complot, iar dacă ştia de ce nu îl avertizase el însuşi pe Roptat. Femeile nu înţeleg că uneori pentru a evita miile de victime ale unui război sângeros e mai bine şi mai paşnic să previi conflictul prin moartea unui singur om la momentul potrivit. O strategie bună poate fi atât de uşor considerată în mod greşit drept crimă de oamenii simpli.

— Poate, replică Elemak. Oare chiar ştie cineva ce este în inima altcuiva?

— Eu cunosc inima cuiva, spuse Eiadh. Şi a mea nu are secrete faţă de el.

— Dacă nu te referi la Elemak, atunci bietul de el ar putea începe să se gândească la o crimă pasională.

— Bineînţeles că vorbesc despre Elya, zise Eiadh luându-i mâna şi ţinându-i-o în poală.

— Doamnă Rasa, nu mă duc fără rost la Gaballufix. Tata m-a trimis. Are nevoie de ceva ce numai Gaballufix poate să-i dea.

— Există ceva ce ne trebuie tuturor şi numai Gaballufix ne poate da, zise Rasa, şi anume pacea. I-ai putea pomeni despre asta când îl vezi.

— O să încerc, spuse Elemak, deşi amândoi ştiau că nu o va face.

— Ce vrea Wetchik? Mi-a trimis vreun mesaj?

— Nu cred că se aştepta să te întâlnesc. O viziune din partea Sufletului Suprem m-a adus aici. De fapt, am venit toţi patru.

— Chiar şi Issib! Aici!

— Nu. I-am lăsat în afara oraşului, într-un loc sigur. Nimeni în afară de voi două nu ştie că sunt aici, dacă mă descurc. Cu puţin noroc, voi lua Catalogul şi voi părăsi oraşul înainte de căderea nopţii, şi după aceea habar n-am când ne vom mai întoarce.

— Catalogul, şopti Rasa. Atunci nu se va mai întoarce niciodată.

Elemak fu tulburat auzind-o spunând aşa ceva.

— De ce? Ce este *Catalogul*?

— Nimic, răspunse ea. Adică, nu ştiu. Numai că... hai să spunem că dacă Palwashantu îşi dau seama că a dispărut...

— Cum poate fi atât de important? Eu n-am auzit niciodată de el înainte ca Tata să mă trimită să-l iau.

— Nu, nu se prea vorbeşte despre Catalog. Presupun că nu a mai fost nevoie de el. Sau poate că Sufletul Suprem nu vrea să fie cunoscut.

— De ce? Există o mulţime de cataloage – cu zecile în fiecare bibliotecă din lume, câteva sute numai în Basilica. De ce acesta este *Catalogul* ?

— Nu sunt sigură, recunoscu Rasa. Chiar nu sunt. Ştiu doar că e singurul artefact păstrat din ritualurile bărbaţilor care este menţionat şi în tradiţiile femeilor.

— Ritualuri? Cum e folosit?

— Nu ştiu. *Nu a fost* niciodată folosit, din câte ştiu eu. Nu l-am văzut niciodată, nici măcar nu ştiu cum arată.

— O, *asta* chiar e o veste bună, făcu Elemak. Am presupus că arată ca toate celelalte cataloage, iar acum tu îmi spui că Gaballufix ar putea să-mi dea orice şi să numească acel obiect Catalogul, iar eu n-o să ştiu niciodată dacă m-a înşelat.

Rasa zâmbi.

— Elemak, trebuie să înţelegi. Dacă nu vrea să piardă conducerea clanului Palwashantu, n-o să-ţi dea *niciodată* Catalogul.

Elemak era îngrijorat, dar nu demoralizat. Ea credea sincer în ceea ce spunea, însă asta nu însemna şi că avea dreptate. Nimeni nu ştia cu adevărat ce va face Gaballufix, iar dacă el ar crede că poate obţine vreun avantaj, ar vinde orice. Chiar şi pe mama lor, dacă Gabya s-ar gândi vreodată că bătrâna Hosni ar putea avea o oarecare valoare. Nu, Catalogul putea fi obţinut dacă preţul oferit era cel corect. Şi cu cât îşi dădea mai mult seama cât de important era acest misterios artefact, cu atât îl voia mai mult, nu numai pentru a-i face plăcere Tatei, nu numai ca parte a jocului pe care îl juca pentru a poseda viitorul, ci din dorinţa de a avea Catalogul în sine. Dacă cel care îl avea primea o asemenea putere, de ce să nu fie al lui?

— Elemak, zise Rasa, dacă obţii totuşi Catalogul, trebuie să înţelegi că Gaballufix nu te va lăsa să-l păstrezi. Va face cumva să-l recapete. Atunci o să fii în mare pericol. Ceea ce vreau să-ţi spun este că dacă tu sau vreunul dintre fraţii tăi va fi nevoit să

se refugieze din faţa lui Gabya, atunci să nu aibă încredere în nici un bărbat. Mă înţelegi? În nici un bărbat.

Elemak nu ştia ce să-i răspundă. El era bărbat; cum se aştepta ea să reacţioneze la un asemenea sfat?

— Sunt puţine femei în oraşul ăsta, continuă Rasa, care nu s-ar bucura să-l vadă pe Gabya lipsit de puterea şi prestigiul lui. Bucuroase l-ar ajuta pe cel care a luat Catalogul să scape din mâna lui Gaballufix – chiar dacă a obţinut Catalogul prin mijloace care în mod obişnuit ar fi considerate...

— Crime, zise Elemak.

— Urăsc gândul ăsta. Dar Tatăl tău are cu siguranţă dreptate că ar fi o lovitură puternică pentru Gaballufix dacă ar pierde Catalogul.

— De fapt nu a fost chiar ideea Tatei. Spune că i-a venit într-un vis. De la Sufletul Suprem.

— Atunci s-ar putea să se întâmple aşa, zise ea. S-ar putea. Posibil... cine ştie dacă Sufletul Suprem mai are încă suficientă influenţă asupra lui Gaballufix încât să-l... prostească temporar?

— Destul de prost încât să mi-l dea mie?

— Şi destul de prost ca să nu te găsească şi să te doboare după ce l-ai luat.

Elemak simţi mâna lui Eiadh într-a lui, trupul ei tremurând lângă el. Am venit aici pentru adăpost, şi din dorinţă pentru tine, Eiadh, dar în realitate aveam nevoie de ajutorul Rasei. Imaginează-ţi să fi intrat în casa lui Gabya fără să-mi dau seama cât de important este de fapt Catalogul!

— Doamnă Rasa, cum aş putea să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine?

— Mă tem că te-am încurajat să-ţi rişti viaţa într-o misiune imposibilă. Detest să mă gândesc că Gaballufix chiar ţi-ar face vreun rău, dar miza jocului este foarte mare. Premiul este viitorul Basilicăi, dar mi-e teamă că acest premiu ar putea face atât de mult rău oraşului încât jocul să nu merite.

— Orice s-ar întâmpla, zise Elemak, poţi fi sigură că mă voi întoarce după Eiadh, dacă voi putea şi dacă ea mă va vrea.

— Chiar dacă vei fi un paria şi un criminal? Te-ai aştepta ca ea să te urmeze chiar şi atunci?

— Mai ales atunci! strigă Eiadh. Nu-l iubesc pe Elya pentru banii lui sau pentru statutul lui în oraş, îl iubesc pentru el însuşi.

— Draga mea, zise Rasa, nu l-ai *cunoscut* niciodată fără bani şi statut. De unde ştii cum ar fi dacă nu le-ar mai avea?

Era crud din partea ei să spună aşa ceva; lui Elemak nu-i venea să creadă nici măcar că ea avusese un astfel de gând, dar să-l mai şi rostească.

— Dacă Eiadh ar fi genul de femeie a cărei inimă şi-ar urma lăcomia, doamnă Rasa, atunci nu ar fi una pe care s-o pot eu iubi, sau măcar în care să pot avea încredere. Dar eu o iubesc, şi nici o altă femeie nu merită mai mult încrederea mea.

Rasa îi zâmbi.

— O, Eiadh, pretendentul tău are o imagine atât de frumoasă despre tine. Încearcă să fii vrednică de ea.

— După cum vorbeşte mătuşa Rasa, ai crede că încearcă să te convingă să *nu* mă mai iubeşti, zise Eiadh. Poate că e puţin geloasă că un bărbat atât de bun mă curtează.

— Uiţi că deja l-am avut pe tată. Ce să-mi mai doresc de la fiu?

Fu un moment tensionat; se spuseseră lucruri care nu trebuiau – nu *puteau fi* – rostite într-o conversaţie politicoasă. Decât sub formă de glumă.

În cele din urmă, Rasa izbucni în râs. În cele din urmă i se alăturară cu bucurie, uşuraţi.

— Sufletul Suprem fie cu tine, spuse Rasa.

— Să te întorci repede după mine, zise Eiadh.

Se lipi de el atât de strâns, încât putea simţi fiecare părticică a trupului ei atingându-l, ca şi cum s-ar fi imprimat în carnea lui. Sau poate luând amprenta corpului lui pe sine. El o îmbrăţişă la rândul lui; ea nu trebuia să aibă vreo îndoială asupra dorinţei sau a iubirii lui.

Era după-amiază când Elemak ajunse acasă la Gaballufix. Din obişnuinţă, fu pe punctul să se strecoare pe aleea către intrarea laterală privată. Apoi îşi dădu seama că relaţia lui cu Gaballufix se schimbase într-un mod imprevizibil. Dacă Gaballufix îl considera pe el un trădător, o sosire în secret, complet neobservată, i-ar oferi lui Gabya oportunitatea perfectă de a se descotorosi de el fără să ştie nimeni. În plus, să intre pe uşa din spate ar fi însemnat că Elemak avea o poziţie inferioară celei a lui Gaballufix. Se săturase de asta. Va veni prin faţă, vizibil, pe intrarea principală, ca un bărbat important al oraşului, un oaspete onorat – şi cu mulţi martori.

Spre mulţumirea lui, servitorii lui Gaballufix fură politicoşi, invitându-l aproape imediat înăuntru, şi aşteptă doar foarte puţin înainte de a fi poftit în biblioteca unde se întâlnea aproape întotdeauna cu Gaballufix. Nimic nu părea schimbat – Gabya se ridică de pe scaunul său şi-l întâmpină pe Elemak cu o îmbrăţişare. Vorbiră ca nişte fraţi, povestind timp de câteva minute despre oameni pe care îi cunoşteau amândoi din cercul de prieteni şi adepţi ai lui Gaballufix. Singura urmă de tensiune dintre ei era modul în care Gabya se referea la „plecarea grăbită în miez de noapte” a lui Elemak.

— Nu a fost ideea mea, spuse Elemak. Nu ştiu care dintre oamenii tăi a vorbit, dar Tata ne-a trezit cu câteva ore înainte de ivirea zorilor, şi am fost în deşert înainte ca întâlnirea să fi avut loc.

— Nu-mi place să fiu luat prin surprindere. Dar ştiu că uneori unele lucruri ne scapă de sub control.

Gabya se dovedea înţelegător. Cuprins de uşurare, Elemak se instală mai comod în fotoliu.

— Îţi dai seama cât de îngrijorat am fost. Nu puteam pur şi simplu să mă furişez şi să te avertizez despre ce se întâmpla – Tata a fost mereu cu ochii pe noi, ca să nu mai pomenesc de fraţii mei mai mici.

— Mebbekew?

— Am făcut tot posibilul ca să nu se dea în vileag. N-ar fi trebuit să-l incluzi şi pe el în plan.

— Nu?

— De unde ştii că nu a fost el cel care l-a anunţat pe Tata?

— Nu ştiu asta, zise Gaballufix. Ştiu doar că dragul meu verişor Wetchik a fugit şi fratele meu Elemak odată cu el.

— Cel puţin a părăsit oraşul. N-o să-ţi mai stea în cale.

— Nu?

— Bineînţeles că nu. Ce poate să facă dintr-o vale izolată din deşert?

— Te-a trimis *pe tine* înapoi, observă Gaballufix.

— Cu un obiectiv limitat care nu are nimic de-a face cu problema căruţelor de război, Potokgavan şi Capetele Ude.

— Oricum discuţiile au ajuns dincolo de aceste probleme, spuse Gaballufix. Sau poate ar trebui să spun că au ajuns mult mai *aproape* decât aceste probleme.

Ia zi – care este obiectivul limitat al tatălui tău şi cum îl pot eu contracara?

Elemak râse, sperând că Gabya glumea.

— Cel mai bun mod de a i te împotrivi, cred eu, ar fi să-i dai ceea ce vrea – un lucru simplu, de fapt un *nimic* – şi apoi noi o să plecăm, iar lupta va rămâne între tine şi Roptat, aşa cum ţi-ai dorit.

— Nu am vrut niciodată să fie între mine şi cineva. Sunt un om paşnic. Nu vreau conflicte. Credeam că am conceput un plan prin care conflictele să poată fi evitate, dar în ultimul moment oamenii pe care contam au dat greş.

Încă mai zâmbea, dar Elemak înţelese că lucrurile nu stăteau chiar aşa de bine între ei doi cum sperase.

— Spune-mi acum, Elya, ce este acel lucru pe care crezi că l-aş putea face pentru tatăl tău, numai pentru că o cere el?

— Există un Catalog, zise Elemak. Un obiect străvechi care a aparţinut familiei de generaţii.

— Un catalog? De ce aş avea eu un catalog al familiei Wetchik?

— Nu ştiu. Am presupus că ştii la ce se referă. L-a numit pur şi simplu „Catalogul”, aşa că am crezut că ştii.

— Am zeci de cataloage. Zeci.

Apoi, brusc, Gaballufix înălţă o sprânceană, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama de ceva. Însă Elemak îl mai văzuse dând acelaşi spectacol, şi deci ştia că se juca cu el.

— Doar dacă... nu, e absurd, niciodată nu a aparţinut casei Wetchik.

Elemak îşi jucă îndatoritor rolul.

— Despre ce vorbeşti?

— Catalogul *Palwashantu*, desigur, zise Gaballufix. Motivul pentru care s-a format clanul, la începutul începuturilor. Cel mai preţios artefact din toată Basilica.

Desigur, îi putea majora valoarea. Ca orice comerciant dornic să vândă. Să pretindă că ceea ce are de vânzare este cel mai valoros lucru care a existat vreodată pe planetă, ca să poată stabili un preţ absurd de ridicat, din care putea apoi să lase.

— Atunci nu poate fi ăsta, zise Elemak, categoric Tata nu s-a gândit că ar fi atât de preţios. E mai mult ceva sentimental. A fost al bunicului lui şi l-a împrumutat consiliului clanului ca să-l

păstreze în siguranţă cât timp el călătorea. Acum Tata vrea să-l ia cu el în călătorie.

— O, atunci acela este. Bunicul lui l-a avut, dar numai în calitate de păstrător temporar. I-a fost încredinţat lui Wetchik de către clanul Palwashantu; el a obosit să poarte povara şi a înapoiat-o. Acum a fost numit un alt păstrător – eu. Iar eu nu sunt obosit. Aşa că spune-i tatălui tău că îi sunt recunoscător că a vrut să mă ajute în îndatoririle mele, dar mă voi strădui să continui şi fără ajutorul său încă vreo câţiva ani, cred.

Era momentul să fie pomenit un preţ. Elemak aşteptă, dar Gaballufix nu spuse nimic.

Apoi, când liniştea se prelungise timp de câteva minute, Gaballufix se ridică din spatele mesei.

— Oricum, dragul meu frate, mă bucur că te-ai întors în oraş. Sper că vei rămâne timp îndelungat, mi-ar fi de folos sprijinul tău. De fapt, acum că tatăl tău pare să se fi exilat, cu siguranţă îmi voi utiliza influenţa ca să încerc să fac să fii numit Wetchik în locul lui.

Nu era deloc ceea ce aşteptase Elemak. Asta implica o relaţie între Elemak şi propria moştenire care era complet intolerabilă.

— Wetchik este Tata, zise el. Nu a murit, iar când o să moară, eu voi fi Wetchik fără ajutorul nimănui.

— Nu a murit? întrebă Gaballufix. Atunci unde e? Nu-l văd pe vechiul meu prieten Wetchik, dar îl văd pe fiul său care va profita cel mai mult de pe urma morţii lui.

— Fraţii mei sunt toţi martori că Tata trăieşte.

— Şi ei unde sunt?

Lui Elemak aproape că-i scăpă că se ascundeau nu departe de zidurile oraşului. Apoi îşi dădu seama că aproape sigur asta era ceea ce Gaballufix îşi dorea cel mai mult să afle – cine erau aliaţii lui Elemak şi unde se aflau.

— Doar nu crezi că aş intra singur în oraş, nu-i aşa, când fraţii mei sunt la fel de nerăbdători ca mine să se întoarcă în Basilica!

Bineînţeles Gaballufix ştia că Elemak minţea – sau, cel puţin, ştia că amprenta lui Elemak era singura care apăruse la vreuna dintre porţile oraşului. Dar Gabya nu avea cum să ştie dacă Elemak doar blufa şi fraţii lui erau departe în deşert, sau dacă ei îi păcăliseră pe paznicii de la porţi şi se aflau chiar acum în oraş, complotând să-l înşele pe Gaballufix. Însă Gaballufix nu putea recunoaşte că ştia că Elemak era singurul intrat legal în oraş –

ar fi însemnat să accepte faptul că avea acces neîngrădit la computerele din Basilica.

— Mă bucur că au reuşit să se întoarcă la plăcerile oraşului, zise Gabya. Sper totuşi să fie atenţi. S-a instituit o regulă severă – în cea mai mare parte din cauza lui Roptat şi a clicii lui. Mă tem: cu toate că ajut oraşul punând câţiva dintre angajaţii mei să facă ore suplimentare patrulând pe străzi, tot este posibil ca tinerii care hoinăresc singuri prin oraş să fie implicaţi în incidente nefericite. Uneori chiar periculoase.

— O să-i atenţionez să se ferească.

— Şi tu să faci la fel, Elemak. Îmi fac griji pentru tine, frate. Există persoane care cred că tatăl tău a fost implicat într-un complot împotriva lui Roptat. Dacă îşi revarsă resentimentele asupra *ta*?

În acel moment Elemak îşi dădu seama că misiunea lui eşuase. Evident Gabya credea că Elemak îl trădase sau ajunsese la concluzia că nu îi mai era de folos şi ar fi putut fi destul de periculos încât să merite să fie ucis. Acum nu mai exista nici o speranţă să obţină ceva mimând o amabilitate ca între fraţi. Dar poate merita să încerce o altă abordare.

— Haide, Gabya, făcu Elemak, doar ştii că tu ai răspândit povestea aia cum că Tata ar complota împotriva lui Roptat. Aşa a fost planul, îţi aminteşti? Ca Tata să fie găsit în sera rece alături de cadavrul lui Roptat. Nu ar fi fost condamnat, dar ar fi fost implicat într-o crimă, discreditat. Numai că Tata nu a venit, şi în consecinţă Roptat nu s-a apropiat destul pentru ca bătăuşii tăi să-l asasineze, iar acum tu încerci să salvezi cât poţi de mult din plan. Am stat aici şi am discutat – de ce să ne prefacem amândoi că nu ştim exact ce se petrece?

— Dar *nu* ştim amândoi ce se petrece, replică Gaballufix. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Elemak îl privi cu dispreţ.

— Şi când te gândeşti că odată te-am crezut capabil să conduci Basilica spre măreţie. Nu ai fost în stare nici măcar să-ţi neutralizezi opoziţia atunci când ai avut ocazia.

— Am fost trădat de proşti şi laşi, zise Gaballufix.

— Asta e scuza la care apelează întotdeauna proştii şi laşii pentru eşecurile lor, şi este întotdeauna adevărat, atât timp cât îţi dai seama că vorbesc despre o autotrădare.

— Mă faci *pe mine* prost şi laş?

Gaballufix era furios acum, pierzându-şi controlul. Elemak nu-l văzuse niciodată astfel, cu excepţia unor izbucniri temperamentale ocazionale. Nu era convins că putea face faţă situaţiei, dar cel puţin nu mai era suava indiferenţă pe care i-o arătase Gabya până acum.

— Măcar eu nu m-am furişat în puterea nopţii, zise Gaballufix. Măcar eu nu am crezut orice poveste care mi s-a spus, indiferent cât era de idioată.

— Şi eu am făcut asta? întrebă Elemak. Uiţi, Gabya, că tu eşti cel care mi-a spus poveşti. Acum aş vrea să ştiu pe care dintre ele am fost eu idiot s-o cred. Că tu acţionai numai în interesul Basilicăi? Pe asta n-am crezut-o niciodată – am ştiut că lucrai numai pentru propriul profit şi putere. Sau poate crezi că am crezut povestea despre cum tu îl iubeai sincer pe tata şi încercai să-l împiedici să se implice în politică împotriva voinţei lui. Chiar ţi se pare că am crezut-o *pe asta*? L-ai urât încă de când doamna Rasa te-a refuzat şi s-a recăsătorit cu el, şi ura ta a crescut cu fiecare an în care au rămas împreună.

— Nu mi-a păsat! zise Gaballufix. Ea nu înseamnă nimic pentru mine!

— Chiar şi acum ea este singura persoană căreia încerci să-i faci pe plac – imaginează-ţi, să te duci la ea acasă şi să te umfli în pene ca un cocoş, lăudându-te în faţa ei. Ar trebui să auzi cum râde de tine.

Desigur Elemak ştia că spunând asemenea lucru o punea pe Rasa în mare pericol, dar jocul implica mari primejdii, iar el nu putea spera să-l câştige dacă nu risca puţin. În plus, doamna Rasa se putea descurca cu Gaballufix.

— Râde? Ea nu râde. Nici măcar nu ai vorbit cu ea.

— Uită-te la mine – vezi vreo urmă din murdăria drumului pe hainele mele? Am făcut baie la ea acasă. O să mă căsătoresc cu nepoata ei favorită. Mi-a spus că mai degrabă s-ar căsători cu un iepure decât să mai petreacă o noapte cu tine.

O clipă se gândi că Gaballufix va scoate o armă şi îl va ucide pe loc. Apoi faţa lui Gabya se relaxă puţin, într-un fel de zâmbet.

— Acum *ştiu* că minţi, zise el. Rasa n-ar spune niciodată ceva atât de nepoliticos.

— Bineînţeles că am inventat-o, replică Elemak. Voiam doar să vezi cine e prostul care crede orice poveste aude.

— E un lucru să crezi pe moment. Altceva e să continui să crezi în nişte idei stupide.

În clipa aceea Elemak îşi dădu seama pentru prima dată că minciuna spusă de Gaballufix era chiar faptul în care el încă mai credea. Gabya avea dreptate: Elemak fusese un prost să creadă, şi chiar mai prost să continue să creadă şi acum.

— N-ai vrut niciodată să-l acuzi pe Tata de uciderea lui Roptat, nu-i aşa?

— Ba sigur că am vrut.

— Dar nu să-l aduci în faţa tribunalului.

— O, nu, asta ar fi fost o prostie, o pierdere de timp. Ţi-am mai spus asta.

— Ai *spus* că ar fi o pierdere de timp pentru că prestigiul Tatei în oraş îl asigura că nu va fi niciodată condamnat. Dar adevărul este că el nu ar fi ajuns niciodată la proces pentru că tu voiai ca oamenii să descopere ambele trupuri, al lui Roptat şi al Tatei, în sera rece.

— Ce acuzaţie groaznică. Neg totul. Ai o imaginaţie atât de urâtă, *băiete*?

— Te-ai folosit de mine ca să-mi trădez propriul tată pentru ca tu să-l poţi ucide.

— Mult timp, rosti Gaballufix, am presupus că tu ştiai asta. Am presupus că tu înţelegi că nu vorbim pe faţă despre acest lucru pur şi simplu pentru că subiectul este extrem de neplăcut. Am considerat că îţi dai seama că singura modalitate prin care aş putea să obţin pentru tine moştenirea ta mai devreme este să aranjez moartea tatălui tău.

Furia provocată de faptul că fusese aproape un conspirator la asasinarea tatălui său învinse tot autocontrolul lui Elemak. Se repezi la Gaballufix şi se pomeni uitându-se la pulsul din mâna acestuia.

— Da, da, văd că ai oarecare idee despre ce poate face unui om un puls de la distanţă mică. Ai ucis un om cu o armă ca asta, nu-i aşa? De fapt, ar putea să fi fost chiar arma asta, nu?

Elemak se uită şi recunoscu urmele de uzură de pe puls, acolo unde fusese aşezat pe piatră, unde fusese zgâriat şi însemnat, unde culoarea fusese ştearsă de lumina soarelui când stătuse lângă coapsa lui în decursul nenumăratelor ore de drumuri prin deşert.

— I-am împrumutat pulsul ăsta lui Mebbekew în ziua în care m-am întors acasă cu ultima caravană, zise el stupid.

— Iar Mebbekew mi l-a împrumutat mie. I-am spus – apropo de proşti – că voiam să-ţi fac o surpriză mai târziu, la o petrecere, ca să te onorez pentru vărsarea de sânge. I-am spus că voi folosi povestea ta ca inspiraţie pentru soldaţii mei.

Gaballufix râse. Râse mult.

— De asta l-ai atras pe Mebbekew. Ca să facă rost de pulsul meu.

Dar de ce? Elemak şi-l imagină pe tatăl lui zăcând acolo, mort, apoi cineva descoperind pulsul lui nu foarte departe, posibil abandonat în graba de a părăsi locul. Şi-l imagină pe Gaballufix explicând consiliului oraşului, cu lacrimi în ochi: „Aici îi aduce lăcomia pe cei din generaţia tânără – propriul meu frate vitreg gata să-şi ucidă tatăl ca să obţină moştenirea."

— Ai dreptate, zise Elemak încet. *Am fost* un prost.

— Ai fost şi eşti. Ai fost văzut astăzi în oraş – în tot oraşul. Oamenii mei ţi-au luat urma în câteva cartiere. Există mulţi martori – şi va fi încântător s-o vedem pe Rasa silită să depună mărturie împotriva băiatului cel mare al iubitului ei Volemak. Pentru că cineva va muri în noaptea asta ucis cu acest puls, care va fi găsit lângă cadavru, apoi toată lumea va şti că asasinul a fost fiul lui Wetchik, probabil la ordinele tatălui său. Şi partea cea mai frumoasă este că pot să-ţi spun asta, şi apoi să te anunţ că pot să te scot din oraş viu, iar tu nu poţi face nimic în sensul ăsta. Dacă începi să vorbeşti oamenilor despre complotul *meu* de a omorî pe cineva – pe oricine hotărăsc eu o să presupună cu toţii că nu faci decât să încerci să-ţi acoperi cu anticipaţie propria crimă. Eşti un prost, Elemak, la fel ca tatăl tău. Chiar când ştiai că nu mă tem să ucid pentru a-mi atinge scopurile, te-ai gândit că tu şi familia ta sunteţi imuni, că voi fi blând cu tine pentru că acelaşi pântec bătrân şi obosit ne-a purtat şi pe tine, şi pe mine timp de nouă luni în care am extras viaţa din placentă.

Elemak nu văzuse niciodată pe chipul unui om atâta furie, atâta ură, atâta *răutate*, nu-şi imaginase niciodată că era posibil. Şi totuşi stătea acolo, uitându-se cum Gabya descria cu veselie o crimă pe care intenţiona s-o comită. Îl îngrozea, dar în acelaşi timp îl făcea să simtă un fel nebunesc de încredere. Ca şi

cum faptul că Gaballufix îşi dezvăluia propria micime interioară îl determina pe Elemak să înţeleagă cât de măreţ era el.

— Oare cine-i prostul, Gabya? Cine-i prostul?

— Cred că acum nu mai există nici un dubiu.

— Destul de adevărat, acceptă Elemak. O să faci în aşa fel încât să ne fie imposibil mie şi Tatei să ne întoarcem în oraş, cel puţin un timp, dar moartea lui Roptat n-o să-ţi netezească drumul. Chiar eşti atât de prost? Nimeni nu va crede nici o clipă că Tata l-a ucis pe Roptat sau că am făcut-o eu.

— Am arma!

— Arma, dar nici un martor la crimă, doar povestea ta răspândită de oamenii *tăi*. Nu sunt chiar tâmpiţi încât să nu adune unu cu unu. Cine câştigă din moartea lui Roptat şi exilul Tatei? Numai tu, Gabya. Oraşul o să pornească o revoltă sângeroasă împotriva ta. Soldaţii tăi vor muri pe străzi.

— Supraestimezi voinţa laşilor mei duşmani, zise Gaballufix. Dar glasul lui nu mai suna atât de sigur, iar veselia îi dispăruse.

— Duşmanii tăi nu sunt laşi pentru că nu sunt dispuşi să ucidă ca să-şi atingă scopurile. Sunt dispuşi să ucidă ca să oprească un om *ca tine*. Un gândac parazit fără creier, gelos, invidios, răutăcios ca tine.

— Vrei atât de mult să mori?

— Da, omoară-mă acum, Gabya. Sute de oameni ştiu că mă aflu aici. Sute care aşteaptă să le spun ce am auzit. Întregul tău plan a fost dezvăluit şi nici o parte a lui nu a funcţionat. Pentru că ai fost atât de prost încât a trebuit să te lauzi.

Cuvintele lui Elemak erau un bluf, desigur, dar Gaballufix îl crezu. Cel puţin suficient cât să facă o pauză. Să-şi pună întrebări. Apoi Gabya zâmbi.

— Elya, fratele meu, sunt mândru de tine.

Elemak ştia când cineva ceda. Nu spuse nimic.

— La urma urmelor *eşti* fratele meu – sângele lui Volemak nu te-a slăbit deloc. Poate te-a făcut chiar mai puternic.

— Chiar crezi că o să-ţi înghit linguşelile?

— Bineînţeles că nu, spuse Gaballufix. Bineînţeles că o să le dispreţuieşti, dar asta nu mă împiedică să te admir, nu-i aşa? Dar te opreşte pe tine să accepţi admiraţia mea! Pierderea e a ta, dragă Elya.

— Am venit după Catalog, Gaballufix, rosti Elemak. Un lucru simplu. Dă-mi-l, şi am plecat. Wetchik şi familia lui n-o să te mai

deranjeze niciodată, iar tu o să-ţi joci micile tale jocuri până când cineva o să-ţi înfigă un cuţit în spate numai ca să nu mai audă sunetele stridente pe care le scoţi atunci când te crezi extrem de deştept.

Gaballufix îşi plecă capul pe o parte.

O să mi-l dea, gândi Elemak triumfător.

— Nu, zise Gaballufix. Mi-ar plăcea, dar nu pot. Ar fi greu de explicat în faţa consiliului clanului dispariţia Catalogului. S-ar crea multe necazuri, şi de ce mi-aş face atâtea probleme doar ca să scap de Wetchik? La urma urmelor, am scăpat deja de el.

În sfârşit, acum Elemak ajunsese acolo unde voia: târguiala ca între negustori.

— Ce altceva ar fi necesar ca să merite osteneala? întrebă Elemak.

— Fă-mi o ofertă. Destui bani ca să mă recompenseze pentru eforturile suplimentare pe care ar trebui să le fac.

— Dă-mi Catalogul, şi Tata o să-ţi vireze fondurile. Oricât vrei.

— Adică să *aştept* banii? Să aştept ca *Wetchik* să mă plătească mai târziu pentru un Catalog pe care ţi-l dau acum? O, am înţeles, văd ce se întâmplă! Gaballufix râse dispreţuitor: Nu-mi poţi da bani *acum* pentru că nu ai. Wetchik tot nu ţi-a dat nimic! Te-a trimis să-i faci comisioane şi nu ţi-a dat nici măcar acces la banii lui!

Era umilitor. Tata ar fi trebuit să-şi fi dat seama că în negocierea cu Gaballufix se va ajunge în cele din urmă la bani; ar fi trebuit să-i dea parola care să-i asigure accesul la fondurile familiei Wetchik. Rashgallivak, administratorul, avea mai mult control asupra averii lui Wetchik decât Elemak. Simţea furie şi resentimente faţă de tatăl său care îl pusese într-o asemenea situaţie de inferioritate. Bătrân stupid şi miop, întotdeauna se împiedica atunci când venea vorba de afaceri!

— Spune-mi, Elya, zise Gaballufix, încetând să mai râdă. Dacă propriul tată nu a avut încredere să-ţi dea pe mână banii, de ce aş avea eu încredere să-ţi dau Catalogul?

Spunând asta, Gaballufix întinse mâna sub masă părând că declanşează un fel de comutator, căci trei uşi se deschiseră imediat şi trei soldaţi cu aspect identic năvăliră în încăpere. Îl apucară pe Elemak şi îl împinseră brutal în hol, apoi afară pe uşa principală.

Nu era destul. Îl însoţiră în marş forţat până la cea mai apropiată poartă, care se întâmplă să fie Poarta din Spate – chiar lângă casa mamei lui – şi îl aruncară la pământ în faţa paznicilor.

— Ăsta părăseşte oraşul! strigă unul dintre soldaţi.

— Şi nu se mai întoarce niciodată! răcni altul.

Paznicii nu păreau foarte impresionaţi.

— Eşti cetăţean? întrebă unul dintre ei.

— Da, răspunse Elemak scuturându-se de praf.

— Degetul, te rog.

Ii întinseră ecranul, iar Elemak îşi apăsă degetul mare pe el.

— Cetăţene Elemak, fiu al lui Hosni şi al lui Wetchik. Este o onoare să vă servim.

Apoi paznicii se ridicară toţi în picioare în poziţie de drepţi şi îl salutară.

El fu complet uluit. Niciodată la toate intrările şi ieşirile lui din Basilica nimeni nu ridicase măcar o sprânceană când computerul îi citise prestigioasa identitate. Iar acum era salutat!

Apoi soldaţii lui Gaballufix îl tratară din nou cu grosolănie, lăudându-se cu ce o să-i facă dacă se va mai întoarce vreodată, şi Elemak înţelese. Paznicii oficiali ai oraşului îi arătau lui şi tuturor celorlalţi aflaţi în apropierea porţii că ei nu făceau parte din mica armată a lui Gaballufix. Mai mult, însuşi faptul că fiul lui Wetchik era evident duşmanul lui Gaballufix îi făcea pe paznici să vrea să-l salute. Dacă Elemak ar găsi o cale să se folosească de această situaţie, ar putea s-o întoarcă foarte bine în avantajul lui. Dacă aş reveni în oraş ca eliberator, conducând gărzile şi miliţia pentru a-l zdrobi pe Gabya şi detestata lui armată de costume clonate. Atunci oraşul mi-ar da cu bucurie tot ceea ce Gabya încearcă să obţină prin înşelăciune, intimidare şi crimă. Aş avea toată puterea pe care Gaballufix şi-a imaginat-o vreodată, iar oraşul m-ar iubi pentru asta.

12. AVEREA

În deşert era o zi mizerabilă, chiar acceptând faptul că în afară de o oră şi jumătate la amiază canionul era cufundat într-o umbră adâncă, cu o briză constantă răcorindu-l. Nici un loc nu este comod, cugetă Nafai, când aştepţi ca *altcineva* să facă o treabă pe care o consideri a ta. Mai rea decât căldura, decât transpiraţia care i se scurgea în ochi şi decât nisipul care îi intra în haine şi printre dinţi era teama bolnăvicioasă pe care o simţea Nafai ori de câte ori se gândea că *Elemak* era cel căruia i se încredinţase misiunea Sufletului Suprem.

Nafai ştia, desigur, că Elemak măsluise tragerea la sorţi. Nu era atât de naiv încât să creadă că fratele lui ar lăsa un astfel de lucru la voia întâmplării. Chiar dacă admira îndemânarea lui Elya, Nafai era supărat pe el. Măcar încerca să obţină Catalogul? Sau se dusese în oraş şi se întâlnise cu Gaballufix pentru a plănui în continuare trădarea Tatei, a oraşului şi în final a misiunii Sufletului Suprem de salvare a umanităţii?

Se va mai întoarce vreodată?

Apoi în sfârşit la mijlocul după-amiezii se auziră huruitul şi pocnetul pietrelor rostogolindu-se, şi Elemak coborî zgomotos în ascunzişul lor. Avea mâinile goale, dar ochii strălucitori. Am fost trădaţi, gândi Nafai.

— A refuzat, bineînţeles, zise Elemak. Catalogul este mai important decât ne-a spus Tata. Gaballufix nu vrea să renunţe la el – cel puţin nu pe degeaba.

— Atunci pentru ce? întrebă Issib.

— N-a spus. Dar are un preţ. Mi-a dat de înţeles că va asculta o ofertă. Problema e că trebuie să ne întoarcem la Tata şi să obţinem accesul la banii lui.

Lui Nafai nu-i plăcea asta deloc. De unde să ştie ce îşi promiseseră unul altuia Gaballufix şi Elemak?

— Tot drumul înapoi, şi cu mâinile goale, protestă Mebbekew. Uite cum facem, Elya. Tu te întorci, iar noi ceilalţi aşteptăm aici până te întorci cu parola conturilor Tatei.

— Sigur că da, zise Issib. N-o să-mi petrec noaptea aici în deşert când m-aş putea duce în oraş unde flotoarele mele funcţionează.

— Chiar atât de prost eşti? Nu-ţi dai seama că lucrurile stau altfel acum? Nu mai poţi hoinări neobservat prin oraş. Trupele

lui Gabya sunt peste tot. Iar Gaballufix nu e prietenul Tatei. Şi în consecinţă nici al *nostru*.

— E fratele tău, zise Mebbekew.

— Nu e fratele nimănui. Are atât morala, cât şi proprietăţile de suprafaţă ale noroiului. Îl cunosc mai bine decât oricare dintre voi, şi pot să vă jur că v-ar ucide imediat ce v-ar vedea.

Nafai fu mirat să-l audă pe Elemak vorbind astfel.

— Credeam că vrei ca el să conducă Basilica.

— Credeam că planul lui este cel mai bun pentru oraş în războaiele care vor veni, spuse Elemak. Dar nu m-am gândit niciodată că Gaballufix ar face ceva din alt motiv în afară de propriul avantaj. Soldaţii lui împânzesc Basilica – poartă un fel de costume holografice care le acoperă tot corpul, aşa că toţi arată absolut la fel.

— Măşti pentru tot corpul! strigă Mebbekew. Ce idee grozavă!

— Asta înseamnă, continuă Elemak, că dacă unul dintre soldaţii lui Gaballufix ar fi văzut comiţând o crimă – cum ar fi răpirea sau uciderea unui fiu hoinar al bătrânului Wetchik –, nimeni nu ar putea identifica individul care a comis-o.

— Oh, făcu Mebbekew.

— Aşadar, chiar dacă Tata ne-ar da acces la banii lui, ce te face să crezi că Gaballufix îl va vinde?

— Gândeşte-te, Nafai. Chiar şi un băiat de paisprezece ani ar trebui să priceapă *câte ceva* din afacerile bărbaţilor. Gaballufix plăteşte sute de soldaţi. Averea lui e mare, dar nu suficient de mare ca s-o ţină aşa la infinit, nu fără a obţine controlul asupra banilor din impozite cu care să-i întreţină. Banii Tatei l-ar ajuta foarte mult. În momentul de faţă, Gaballufix probabil are nevoie de bani mai mult decât de prestigiul dat de posesia Catalogului, despre care puţin probabil să mai fi auzit cineva.

Trecând peste condescendenţa lui Elemak, Nafai îşi dădu seama că analiza era corectă.

— Catalogul *este* de vânzare, atunci.

— *Ar putea* să fie, spuse Elemak. Aşadar noi ne întoarcem la Tata şi vedem dacă merită să dăm bani pentru Catalog, şi *cât de mulţi*. Apoi el ne dă acces la finanţele lui, iar noi ne întoarcem şi ne târguim...

— Iar eu zic să te întorci tu şi să mă laşi pe mine să-mi încerc şansele în oraş, insistă Mebbekew.

— Vreau să scap în noaptea asta de scaun, zise şi Issib.

— Când o să ne întoarcem, spuse Elemak, *atunci* veţi putea intra în oraş.

— Ca şi acum? O să ne pui iar să aşteptăm, şi n-o să mai intrăm niciodată.

— Bine, rosti Elemak. Mă duc singur şi îi spun Tatei că voi l-aţi abandonat, pe el şi cauza lui, doar ca să puteţi intra în oraş ca să plutiţi pe acolo şi să vă regulaţi.

— Eu nu mă duc să mă regulez! protestă Issib.

— Iar eu nu mă duc să plutesc, rânji Mebbekew.

— Staţi o clipă, zise Nafai. Dacă ne întoarcem la Tata şi obţinem permisiunea, ce facem după aceea? Ar dura aproape o săptămână. Cine ştie cum se vor schimba lucrurile între timp? Ar putea să fie deja război civil în Basilica. Sau Gaballufix şi-ar putea găsi alte surse de finanţare, aşa că banii noştri nu ar mai avea nici o importanţă pentru el. *Acum* e momentul să-i facem o ofertă.

Elemak îl privi surprins.

— Da, aşa este. Dar nu avem acces la banii Tatei.

Drept răspuns, Nafai se uită la Issib.

Issib îşi dădu ochii peste cap.

— I-am promis Tatei, zise.

— Vrei să spui că *tu* cunoşti parola Tatei? se miră Mebbekew.

— A spus că ar trebui s-o mai ştie cineva, în caz de urgenţă, explică Issib. Dar *tu* de unde ştii, Nafai?

— Ei, haide, nu sunt idiot. În timpul cercetărilor tale ai avut acces la fişiere din biblioteca oraşului pe care un puşti ca tine nu le-ar primi fără aprobarea expresă a unui adult. Totuşi n-am ştiut că Tata ţi-a *dat-o* ţie.

— Mă rog, mi-a dat doar codul de acces. Restul am descoperit eu însumi.

Mebbekew era livid.

— Tot timpul cât eu am trăit ca un cerşetor în oraş, *tu* ai avut acces la întreaga avere a Tatei?

— Gândeşte-te, Meb, zise Elemak. În cine altcineva ar fi avut Tata *încredere* să-i spună parola? Nafai e un copil, tu eşti un risipitor, iar eu aveam mereu neînţelegeri cu el în privinţa modului în care să investească banii. Issib însă – ce să facă *el* cu banii?

— Deci pentru că el nu are nevoie de bani, primeşte tot ce vrea?

— Dacă aş fi utilizat vreodată parola ca să obţin bani, el ar fi schimbat-o, aşadar nu am folosit-o niciodată, spuse Issib. Poate că mai are o parolă pentru accesul la bani – n-am încercat niciodată. Şi nici acum nu voi încerca, aşa că lăsaţi-o baltă. Tata nu ne-a autorizat să scotocim în averea familiei.

— Ne-a spus că Sufletul Suprem vrea ca noi să-i aducem Catalogul, zise Nafai. Nu înţelegi? Catalogul este atât de important, încât Tata a fost nevoit să ne trimită să înfruntăm duşmanul, omul care a plănuit să-l ucidă...

— Of, haide, Nyef, ăsta a fost *un vis* al Tatei, nu ceva real, zise Mebbekew. Gaballufix nu plănuia să-l ucidă.

— Ba da, replică Elemak. Plănuia să-i ucidă pe Roptat şi pe Tata, şi apoi să dea vina pe mine.

Mebbekew rămase cu gura căscată.

— Avea de gând să aranjeze să fie găsit pulsul meu – cel pe care ţi l-am împrumutat *ţie*, Mebbekew – lângă trupul Tatei. Ai fost foarte neîndemânatic să-mi pierzi pulsul, Meb.

— De unde ştii toate astea? întrebă Issib.

— Mi-a spus Gaballufix. Încercând să mă impresioneze arătându-mi cât sunt de neajutorat.

— Să mergem la consiliu, propuse Issib. Dacă Gaballufix a mărturisit...

— A mărturisit – sau mai degrabă s-a fălit – în faţa mea, singuri în cameră. Cuvântul meu împotriva cuvântului lui. Nu are rost să spunem cuiva. N-ar fi de nici un folos.

— Asta este ocazia, zise Nafai. Astăzi, chiar acum. Ne ducem acasă, accesăm fişierele Tatei din propria lui bibliotecă, convertim toate fondurile în lichidităţi. Mergem la piaţa aurului şi le transformăm în lingouri, acţiuni, bijuterii şi ce-o mai fi, apoi ne ducem la Gaballufix şi...

— Şi el ni le fură, ne omoară şi ne ciopârţeşte cadavrele în bucăţi ca să le găsească şacalii prin vreun şanţ în afara oraşului, zise Elemak.

— Nu aşa. Luăm un martor cu noi – cineva de care n-ar avea curajul să se atingă.

— Pe cine? întrebă Issib.

— Rashgallivak, zise Nafai. Nu e doar administratorul casei Wetchik, ştii asta. E un Palwashantu, un om de încredere care se bucură de mult prestigiu. Îl luăm cu noi, vede tot, asistă la schimb, banii Tatei pentru Catalog, şi ieşim cu toţii în viaţă.

Gaballufix poate să ne ucidă pe noi, pentru că ne ascundem şi Tata e în exil, dar nu se poate atinge de Rash.

— Vrei să mergem cu toţii la Gaballufix? întrebă Issib.

— În oraş? adăugă Mebbekew.

— Nu e un plan rău, admise Elemak. Riscant, dar e adevărat că acum e momentul să acţionăm.

— Atunci hai să mergem acasă. Putem lăsa animalele aici peste noapte, nu-i aşa? Issib şi cu mine ne-am putea duce la bibliotecă să transferăm fondurile, în timp ce tu şi Meb îl găsiţi pe Rash şi-l aduceţi acolo ca să putem merge cu toţii la Gaballufix.

— Rash o să fie de acord? întrebă Issib. Adică, dacă Gaballufix se hotărăşte totuşi să ne ucidă pe toţi?

— Da, zise Elemak. Loialitatea lui este absolută. Niciodată nu s-ar abate de la datoria lui faţă de casa Wetchik.

Le luă aproximativ o oră. Era după-amiaza târziu când intrară în Piaţa Aurului şi începură tranzacţiile finale. Toate fondurile care nu erau legate de proprietăţi imobiliare se găseau în formă lichidă în contul bancar al lui Issib – de fapt, ca toate conturile bancare ale fraţilor, doar un subcont al contului principal al Tatei. Dacă cineva se îndoia că Issib avea autorizarea să cheltuie atât de mult, Rashgallivak era de faţă supraveghind în tăcere. Toată lumea ştia că dacă Rash era acolo afacerea era legală.

Suma implicată reprezenta cea mai mare tranzacţie unică de active mobile din istoria recentă a Pieţei Aurului. Nici un broker nu deţinea suficiente lingouri, bijuterii sau acţiuni ca să acopere măcar parţial afacerea. Timp de peste o oră, înainte ca soarele să coboare dincolo de zidul roşu şi Piaţa Aurului să se cufunde în umbră, brokerii se luptară între ei până când în cele din urmă întreaga sumă fu depusă pe o singură masă. Fondurile fuseseră transferate; o sumă incredibilă se mutase de pe o coloană pe alta pe toate display-urile computerelor, iar toţi brokerii priveau acum cu uimire şi respect. Lingourile fuseseră strânse în trei pachete învelite în pânză şi legate, bijuteriile împachetate în săculeţi de pânză, acţiunile puse în mape de piele. Apoi pachetele fură împărţite între cei patru fii ai lui Wetchik.

Unul dintre brokeri aranjase deja ca şase gărzi să-i însoţească oriunde ar merge, dar Elemak îi refuză.

— Dacă mergem cu pază, fiecare hoţ din Basilica va vedea şi va observa unde ne ducem. Atunci vieţile noastre şi-ar pierde valoarea. O să ne mişcăm repede şi fără gărzi, fără să fim remarcaţi.

Din nou brokerii se uitară spre Rashgallivak, care dădu din cap aprobator.

Parcurseră jumătate de oră străzile oraşului, nervoşi şi conştienţi de fiecare privire îndreptată asupra lor, apoi ajunseră la uşa casei lui Gaballufix. Nafai văzu imediat că atât Elemak, cât şi Mebbekew erau cunoscuţi aici. La fel şi Rashgallivak – dar Rash era bine cunoscut în clanul Palwashantu, astfel încât ar fi fost o surpriză să *nu* fie recunoscut. Doar Nafai şi Issib trebuiră prezentaţi în faţa lui Gaballufix în salonul mare din casa lui – nu, nu a *lui*, ci a soţiei sale.

— Deci tu eşti cel care zboară, zise Gaballufix uitându-se la Issib.

— Plutesc, răspunse Issib.

— Văd. Voi doi, fiii Rasei. Îl privi în ochi pe Nafai: Eşti înalt pentru cineva atât de tânăr.

Nafai nu spuse nimic. Era prea ocupat să studieze faţa lui Gaballufix. Cu adevărat banală. Puţin flască, poate. Nu mai era tânăr, dar era mai tânăr decât Tata, care la urma urmelor fusese căsătorit cu mama lui Gaballufix suficient cât să-l conceapă pe Elemak. Exista o uşoară asemănare între Elya şi Gaballufix, dar nu prea multă, doar părul închis la culoare şi felul în care ochii erau puţin apropiaţi sub sprâncenele groase.

Semănau la ochi, dar tot ochii le erau cei mai diferiţi, căci privirea lui Gaballufix avea ceva lăcrimos, înroşit, opus durităţii căutăturii lui Elya. Elemak era un om de acţiune şi forţă, un bărbat al deşertului, care putea face faţă străinilor şi locurilor necunoscute cu curaj, încredere şi vigoare. Prin contrast, Gaballufix era un bărbat care nu se ducea nicăieri şi nu făcea nimic: stătea doar în vizuina lui şi îi punea pe alţii să-i facă munca. Elemak ieşea şi pătrundea în lume, schimbând-o acolo unde dorea; Gaballufix stătea într-un singur loc şi sugea lumea, golind-o pentru a se umple pe sine.

— Deci cel tânăr e mut, zise Gaballufix.

— Pentru prima dată în viaţa lui, comentă Meb. Urmară câteva râsete nervoase.

— De ce fiii şi administratorul lui Wetchik mă onorează cu vizita lor?

— Tata vrea să schimbe daruri cu tine, spuse Elemak. Trăim într-un loc în care avem prea puţină nevoie de bani, însă Tata şi-a pus în minte – ba nu, Sufletul Suprem i-a poruncit – să ia cu el Catalogul. În timp ce tu, Gaballufix, nu ai nevoie de catalog – te-ai uitat măcar la el în toţi anii de când eşti conducătorul consiliului clanului? –, dar ai putea să foloseşti o parte a proprietăţilor Wetchik mai avantajos decât ar fi în stare Tata, aflându-se departe de oraş.

Era un discurs elocvent, plin de adevăr şi în acelaşi timp complet amăgitor, şi Nafai îl admiră. Nu exista nici o îndoială pentru nimeni că aici se încerca să se cumpere ceva, însă totul era delicat deghizat într-un schimb de daruri, pentru ca Gaballufix să nu poată fi acuzat pe faţă că ar fi vândut Catalogul, sau că Tata l-ar fi cumpărat.

— Sunt convins că ruda mea Wetchik este mult prea generoasă faţă de mine, zise Gaballufix. Nu-mi imaginez că i-aş fi prea mult de ajutor administrând o parte neglijabilă a imensei sale bogăţii.

Drept răspuns, Elemak păşi în faţă şi desfăşură un pachet greu de lingouri de platină. Gaballufix culese unul şi îl cântări în mâini.

— Asta e ceva frumos, spuse. Totuşi eu ştiu că reprezintă o fracţiune atât de mică din averea lui Wetchik, încât nu m-aş simţi bine făcându-i o favoare la fel de mică rudei mele, când el doreşte în schimb povara grea a păstrării Catalogului Palwashantu.

— Este doar un eşantion, zise Elemak.

— Dacă mi se acordă această încredere, nu ar trebui să văd întreaga dimensiune a ceea ce mi se va încredinţa?

Elemak desfăcu restul comorii pe care o ducea asupra sa şi o întinse pe masă.

— Cu siguranţă numai cu atât ar îndrăzni Tata să te împovăreze.

— O povară atât de uşoară, replică Gaballufix. Mi-ar fi ruşine ca acesta să fie tot ajutorul pe care îl dau unei rude.

Însă Nafai putea vedea că ochii lui Gaballufix sclipesc zărind atâta bogăţie adunată într-un singur loc.

— Presupun că este numai un sfert din ceea ce aduceţi.

Gaballufix se uită de la Nafai la Issib şi la Mebbekew.

— Consider că este suficient, zise Elemak.

— Atunci nu voi accepta să încredinţez povara Catalogului rudei mele, rosti Gaballufix.

— Foarte bine, replică Elemak. Se aplecă şi începu să înfăşoare lingourile.

Asta e tot? se gândi Nafai. Ne dăm bătuţi atât de uşor? Oare eu sunt singurul care vede foamea lui Gaballufix pentru bani? Că dacă îi oferim puţin mai mult, va vinde?

— Aşteaptă, zise Nafai. Putem adăuga şi ceea ce duc eu.

Nafai era conştient că Elemak se uita urât la el, dar era de neconceput să ajungi atât de aproape şi să pleci cu mâinile goale. Elemak nu-şi dădea seama cât de important era Catalogul? Mai important decât banii, asta era sigur.

— Şi dacă nu e destul, mai are şi Issib. Arată-i, Issib. Lasă-mă să-i arăt.

În câteva secunde îşi triplaseră oferta.

— Mă tem, zise Elemak cu vocea de gheaţă, că fratele meu mai mic s-a oferit fără să se gândească să te împovăreze cu mult mai mult decât am intenţionat eu vreodată să-ţi propun.

— Din contră, replică Gaballufix. Fratele tău mai mic a estimat mai corect povara pe care sunt dispus s-o port. Într-adevăr, cred că dacă şi ultimul sfert din ceea ce aţi adus în casa mea va fi pus pe această masă, aş considera corect să-i transfer dragei mele rude greaua responsabilitate a Catalogului Palwashantu.

— Eu spun că e prea mult.

— Atunci îmi răneşti sentimentele, zise Gaballufix, şi nu văd nici un motiv pentru alte discuţii.

— Am venit pentru Catalog, spuse Nafai. Am venit pentru că Sufletul Suprem îl cere.

— Tatăl vostru este faimos pentru sfinţenia şi viziunile lui.

— Dacă eşti de acord să accepţi tot ce avem, zise Nafai, îţi vom da totul cu bucurie ca să îndeplinim dorinţa Sufletului Suprem.

— O asemenea supunere va fi mult timp pomenită în Templu, rosti Gaballufix. Se uită la Mebbekew: Sau sfinţenia lui Nafai nu se potriveşte cu cea a fratelui său Mebbekew?

Chinuit de nehotărâre, Mebbekew se uita de la Elemak la Gaballufix.

Dar Elemak fu cel care acţionă. Se aplecă şi continuă să înfăşoare lingourile în pânză.

— Nu! strigă Nafai. N-o să dăm acum înapoi! întinse mâna spre Mebbekew: Ştii ce ar vrea Tata să faci.

— Văd că numai cel mai tânăr înţelege cu adevărat, zise Gaballufix.

Mebbekew făcu un pas în faţă şi începu să aşeze pachetele pe masă. În acest timp Nafai îl simţi pe Elemak apucându-l de umăr, degetele înfigându-i-se în carne, şi Elemak îi şopti în ureche:

— Ţi-am spus să laşi asta în seama mea. I-ai dat de patru ori cât era necesar, prostule. Am rămas fără nimic.

Nimic în afară de Catalog, gândi Nafai. Însă îşi dădu vag seama că ar fi fost posibil ca Elemak să se priceapă mai bine să conducă negocierea, şi poate ar fi trebuit să-şi ţină gura şi să-l lase pe Elya să se descurce. Dar în momentul în care acţionase Nafai fusese sigur că trebuia să vorbească sau altfel nu ar fi căpătat niciodată Catalogul.

Toată averea lui Wetchik, cu excepţia pământului şi a construcţiilor, se afla pe masa lui Gaballufix.

— *Asta e* de ajuns? întrebă Elemak sec.

— Exact cât trebuie, zise Gaballufix. Exact cât să-mi dovedească că Volemak Wetchik a trădat cu totul clanul Palwashantu. Marea sa bogăţie a fost dată pe mâna fiilor care, în prostia lor copilărească, au hotărât s-o irosească cumpărând ceea ce orice adevărat Palwashantu ştie că nu poate fi *niciodată* vândut. Catalogul sacru încredinţat clanului Palwashantu – oare a crezut Volemak că poate fi cumpărat? Nu, imposibil, nu se poate! Nu pot decât să trag concluzia că fie şi-a pierdut minţile, fie voi l-aţi ucis şi i-aţi ascuns pe undeva trupul.

— Nu! strigă Nafai.

— Minciunile tale sunt obscene, zise Elemak, şi n-o să le mai tolerăm.

Făcu un pas în faţă şi începu pentru a treia oară să adune comoara.

— Hoţul! strigă Gaballufix.

Uşile se deschiseră brusc şi o duzină de soldaţi pătrunseră în cameră.

— Crezi că poţi face asta în prezenţa lui Rashgallivak? întrebă Elemak.

— *Insist* să o fac în prezenţa lui. Cine crezi că a venit primul la mine cu vestea că Volemak trădează încrederea familiei Wetchik? Că fiii lui Volemak distrug averea familiei Wetchik pentru un capriciu nebunesc?

— Eu slujesc casa lui Wetchik, spuse Rashgallivak. Se uită la fiecare dintre fraţi, cu faţa ca o mască a tristeţii: Este imposibil să fie în interesul măreţei case ca averea să-i fie distrusă de un nebun care are impresia că are viziuni. Gaballufix abia a putut crede ce i-am povestit, dar a fost de acord cu mine că averea lui Wetchik trebuie predată în grija altei ramuri a familiei.

— Ca şef al clanului Palwashantu, intonă Gaballufix, declar că Volemak şi fiii săi, dovedindu-se nepotriviţi şi nedemni de încredere ca păstrători ai celei mai mari case a clanului, sunt de acum înlăturaţi ca moştenitori şi posesori ai casei Wetchik pentru totdeauna. Iar în semn de recunoaştere a anilor de serviciu loial, atât al lui, cât şi al predecesorilor săi, îi acord temporar dreptul asupra averii familiei Wetchik şi dreptul de a folosi numele de Wetchik lui Rashgallivak, ca să se ocupe de toate problemele casei Wetchik până când consiliul clanului va decide altfel. Cât despre Volemak şi fiii săi, dacă vor protesta şi se vor opune acestei hotărâri, vor fi consideraţi duşmani de sânge ai clanului Palwashantu şi vor fi judecaţi după legi mult mai vechi decât cele ale oraşului Basilica.

Gaballufix se aplecă peste masă, zâmbind către Elemak:

— Ai înţeles toate astea, Elya?

Elemak privi spre Rashgallivak.

— Înţeleg că cel mai loial bărbat din Basilica este acum cel mai crud trădător.

— *Voi* sunteţi trădătorii, zise Rash. Nebunia asta subită a viziunilor, o călătorie absolut neprofitabilă în deşert, vânzarea tuturor animalelor, demiterea tuturor angajaţilor, şi acum asta – ca administrator al casei Wetchik, nu am avut altă opţiune decât să implic consiliul clanului.

— Gaballufix nu înseamnă consiliul clanului, spuse Elemak. E un hoţ ordinar, iar tu ai pus averea noastră în mâinile lui.

— Voi i-aţi pus averea în mâini. Nu înţelegeţi ce am făcut pentru voi? Pentru toţi patru? Consiliul mă va lăsa pe mine administrator timp de câţiva ani până trec toate astea, iar în această perioadă dacă unul dintre voi se dovedeşte a fi un

bărbat sobru şi demn de încredere, vrednic de această responsabilitate, averea şi numele de Wetchik vă vor fi redate.

— Nu va mai rămâne nici o avere, zise Elemak. Gabya va cheltui totul pe armata sa înainte de sfârşitul anului.

— Ba deloc, protestă Gaballufix. Ii predau totul lui Rash, să continue el administrarea.

Elemak râse amar.

— Funcţia de administrator îi cere să facă ceea ce îi ordonă consiliul. Şi ce va ordona consiliul? O să vezi, Rash. Chiar foarte curând – întrucât consiliul a avut nişte cheltuieli destul de mari cu toţi soldaţii care trebuie plătiţi.

Rashgallivak nu părea în largul lui.

— Gaballufix a menţionat că o mică parte din bani ar putea fi dedusă pentru cheltuielile curente, dar tatăl vostru ar fi contribuit oricum la cheltuielile clanului dacă ar fi fost în deplinătatea facultăţilor mintale.

— Te-a luat de prost, zise Elemak, la fel şi pe mine. Pe toţi.

Rash se uită la Gaballufix, extrem de îngrijorat.

— Poate ar trebui să convocăm consiliul în problema asta, zise.

— Consiliul s-a întrunit deja.

— Cât de mari sunt cheltuielile clanului? întrebă Rashgallivak.

— O nimica toată. Nu-ţi pierde timpul cu astfel de griji. Sau te vei dovedi la fel de nedemn de încredere ca Volemak şi fiii săi?

— Vezi? zise Elemak. Deja începe: ori faci ce spune Gabya, ori nu vei mai fi administratorul averii Wetchik.

— Legea e lege, declară Gaballufix. Acum e timpul ca aceşti tineri risipitori să plece din casa mea înainte de a fi acuzaţi de asasinarea tatălui lor.

— Adică, înainte să mai spunem ceva care să-l ajute pe Rash să vadă adevărul.

— O să plecăm, zise Mebbekew. Dar toată vorbăria asta despre consiliul clanului Palwashantu şi numirea lui Rashgallivak Wetchik e rahat în ploaie. Eşti un hoţ, Gabya, un hoţ mincinos şi ucigaş care i-ar fi omorât pe Roptat şi pe Tata dacă n-am fi părăsit oraşul în noaptea aia, şi nu lăsăm averea familiei pe mâinile tale murdare de sânge!

Spunând asta Mebbekew se întinse şi apucă un săculeţ cu bijuterii.

Imediat soldaţii săriră asupra lor, a tuturor. Bijuteriile dispărură într-o clipă din mâinile lui Meb, şi fără urmă de delicateţe toţi patru fură daţi afară din salon şi aruncaţi în stradă pe uşa principală.
— Plecaţi de aici! strigară soldaţii. Hoţilor! Criminalilor!
Nafai abia apucă să gândească ceva înainte ca Mebbekew să sară la gâtul lui.
— *Tu* a trebuit să pui toată averea pe masă!
— Oricum urma s-o obţină pe toată, protestă Nafai.
— Tăceţi, proştilor; interveni Elemak. Nu s-a terminat. Vieţile noastre nu valorează nici cât un fir de praf – probabil are oameni la fiecare cincizeci de metri, care aşteaptă să ne omoare. Singura noastră speranţă este să ne despărţim şi să fugim. Nu vă opriţi sub nici un motiv. Şi ţineţi minte – ceva ce Rasa mi-a spus astăzi – *nu aveţi încredere în nici un bărbat*. Repetă, schimbând puţin accentul: Nu aveţi încredere în nici un *bărbat*. Ne întâlnim la noapte acolo unde sunt cămilele. Oricine nu e acolo până în zori se va presupune că e mort. Acum fugiţi – şi nu în vreun loc unde s-ar aştepta ei să vă duceţi.
Elemak începu să alerge înspre nord. După numai câţiva paşi se întoarse:
— Acum, proştilor! Vedeţi, deja dau alarma despre asasini!
Nafai văzu că unul dintre soldaţii de pe veranda lui Gaballufix ridicase un braţ, arătând cu celălalt înspre ei.
— Cât de repede te poţi deplasa cu flotoarele alea? îl întrebă Nafai pe Issib.
— Mai repede decât tine. Dar nu mai repede decât un puls.
— Sufletul Suprem să ne apere.
— Corect, zise Issib. Acum şterge-o, prostule.
Nafai lăsă capul în jos şi se avântă în zona cea mai aglomerată. Alergase o sută de metri spre sud pe Strada Fântânii când se întoarse şi văzu de ce oamenii strigau în urma lui: Issib se înălţase vreo douăzeci de metri în aer şi tocmai dispărea peste acoperişul casei aflate peste drum de cea a lui Gaballufix. N-am ştiut niciodată că poate face asta, gândi Nafai.
Apoi, când o luă din nou la fugă, îi trecu prin minte că probabil nici Issib nu ştiuse.
— Uite unul, zise o voce aspră.
Un bărbat apăru brusc în faţa lui, cu o lamă energetică în mână. O femeie icni; lumea se retrase. Dar aproape fără să-şi

dea seama că ştie, Nafai simţi prezenţa unui bărbat în spatele lui. Dacă se ferea de lama din faţă, ar fi dat peste adevăratul asasin din spate.

Aşa că Nafai se aruncă înainte. Duşmanul său nu se aşteptase ca un băiat neînarmat să fie agresiv – lovitura lamei nu întâlni nimic. Nafai înfipse un genunchi între picioarele bărbatului, ridicându-l de la pământ.

Bărbatul urlă. Nafai îl îmbrânci într-o parte şi o rupse la fugă fără să se uite înapoi, privind în faţă numai ca să evite oamenii şi să se ferească de sclipirea roşie a unei alte lame sau de raza albă fierbinte a unui puls.

13. ZBORUL

Issya nu încercase niciodată să urce atât de mult cu flotoarele. Ştia că reacţionau la tensiunile din muşchii lui, că flotorul pe care îl apăsa cel mai tare rămânea fixat pe poziţie în aer. Dar întotdeauna presupusese că acea poziţie depindea într-o oarecare măsură de terenul aflat imediat sub flotor. Nu greşea foarte mult – cu cât se înălţa mai mult, cu atât flotoarele tindeau să „alunece” în jos –, dar în mare descoperi că se poate ridica în aer ca pe o scară până când ajunse la nivelul acoperişurilor.

Fireşte, toată lumea se uita la el – dar asta şi voia. *Toată lumea* să se uite la mine şi să vorbească despre tânărul infirm care a „zburat” până pe acoperiş. Soldaţii lui Gaballufix nu ar îndrăzni să-l împuşte cu atât de mulţi martori, cel puţin nu chiar în faţa casei conducătorului lor.

Pe acoperişuri nu era nimeni, observă asta imediat, aşa că se folosi de ele ca de un fel de autostradă, alunecând jos printre burlane şi coşuri, cupole şi lifturi, cornişe şi copacii din grădinile de deasupra caselor.

O dată surprinse un bătrân care repara zidăria din jurul aleilor unei văduve; zăngănitul unei ţigle sparte îl îngrijoră pe moment; însă când se întoarse văzu că omul nu căzuse, ci stătea cu gura căscată la Issib. Oare în seara asta va apărea o poveste, se întrebă el, despre un tânăr semizeu care fusese văzut plutind prin aer deasupra Basilicăi, poate căutând iubirea unei fete muritoare de o frumuseţe uluitoare?

Şirul de case era foarte lung, căci în zonă se construiseră câteva străzi. Reuşi să străbată mai mult de jumătate din drumul către Poarta din Spate fără să coboare la nivelul străzii, şi cu siguranţă obţinuse un timp mai bun decât orice potenţial

urmăritor. Desigur, exista întotdeauna posibilitatea ca Gaballufix să aibă asasini postaţi la porţile oraşului; cu siguranţă dacă s-ar fi organizat vreo ambuscadă aceasta ar fi avut loc la Poarta din Spate, cea mai apropiată de casa lui. Aşadar Issib nu-şi permitea să fie neglijent odată ajuns la nivelul străzii.

Dar înainte de a părăsi acoperişurile aruncă o privire plină de dorinţă spre zidul roşu al oraşului. De la înălţimea lui vedea soarele încă sus, împărţit în două de creasta zidului. Dacă ar putea zbura pe deasupra. Dar ştia că zidul era încărcat cu dispozitive electronice complicate, inclusiv nodurile care creau câmpul magnetic care îi alimenta flotoarele. Nu exista nici un punct de traversare – micul computer de la centura lui nu ar fi putut echilibra forţele puternic antagonice de deasupra zidului.

Ajunse la capătul unui acoperiş şi pluti în jos în mulţime. Era capătul superior al Drumului Sacru, unde bărbaţilor li se permitea accesul. Mulţi îi observară coborârea, bineînţeles, dar odată ajuns la nivelul străzii se lăsă imediat în jos în poziţie şezând şi se strecură prin trafic la înălţimea unui copil. Acum să încerce un asasin să mă împuşte, se gândi. În câteva minute era la poartă. Paznicii îi recunoscură numele în clipa când fu afişat de scaner şi îl bătură pe spate urându-i numai bine.

La Poarta din Spate nu era deşert, desigur, ci marginile Pădurii Fără Cărări. La dreapta se găsea pădurea deasă care făcea de netrecut partea de nord a Basilicăi; în stânga, văi întortocheate sufocate de copaci şi liane, coborând de pe dealurile mănoase spre piatra seacă a deşertului. Pentru un om normal ar fi fost o călătorie de coşmar dacă nu cunoştea drumul cum era convins că îl cunoştea Elemak. Pentru Issib problema era doar să evite obstacolele mai înalte şi să plutească uşor în jos până când oraşul dispărea complet din vedere. Se orientă după soare până pe platoul deşertic; apoi o luă spre sud, traversând drumurile numite cel Uscat şi al Deşertului, iar la apus ajunse în locul unde îşi ascunsese scaunul.

Flotoarele lui erau acum la limita câmpului magnetic al oraşului şi îi fu dificil să se instaleze în scaun. Dar tot ce făcea cu scaunul era dificil şi limitat. Avea însă şi avantaje. Proiectat să fie un scaun complet pentru un infirm, avea încorporat un computer conectat la biblioteca publică a oraşului când se afla în raza de acţiune, cu câteva interfeţe diferite pentru oameni cu diferite handicapuri. Putea chiar să rostească unele cuvinte-

cheie şi scaunul să le înţeleagă, şi de asemenea să producă cu o aproximaţie suficientă cuvintele mai obişnuite din câteva zeci de limbi. Dacă nu ar fi existat flotoarele, scaunul ar fi fost probabil cel mai preţios lucru din viaţa lui. Dar *existau* flotoarele. Când le avea, era aproape un om normal, plus câteva avantaje. Când nu le putea folosi, era un infirm total lipsit de avantaje.

Însă cămilele aşteptau în afara zonei de acţiune a câmpului magnetic al oraşului, aşa că era nevoit să folosească scaunul. Se urcă în el, opri flotoarele, apoi ghidă scaunul în plutirea lui lentă prin canioanele înguste până când în cele din urmă simţi mirosul, apoi auzi cămilele.

Nu era nimeni acolo; era primul. Aşeză scaunul pe picioare, îl echilibra, şi stătu acolo ascultând după oricine s-ar fi apropiat, în timp ce parcurgea ştirile din bibliotecă privitoare la orice crime inexplicabile sau incidente violente. Deocamdată nimic. Dar putea să dureze ceva până când vestea să ajungă la reporteri şi bârfitori. Fraţii lui puteau să moară chiar în acel moment, sau să fie morţi deja, sau arestaţi, încarceraţi şi păstraţi pentru vreo răscumpărare. Atunci ce ar trebui să facă el? Cum ar mai putea spera să se întoarcă acasă? Scaunul l-ar putea purta, deşi era puţin probabil – nu era conceput pentru deplasări pe distanţe lungi. Ştia din experienţă că scaunul putea să se mişte continuu timp de aproximativ o oră înainte de a necesita câteva ore de reîncărcare la soare.

Mă va ajuta Mama, se gândi Issib. Dacă nu se întorc în noaptea asta, Mama o să mă ajute. Dacă voi putea ajunge la ea.

Mebbekew se ascunse prin mulţime. Văzuse nişte bărbaţi strigând să-şi croiască drum înspre el, dar experienţa lui de actor – în special unul care se plimbase prin public adunând bani – îi adusese un bun-simţ al aglomeraţiei, şi se descurcă în trafic ca un expert faţă de cei care îl urmăreau, îndreptându-se mereu spre locurile unde înghesuiala era mai mare, strecurându-se prin spaţiile care aveau să fie astupate de grupurile de oameni care se apropiau. În curând asasinii – dacă asta erau – rămaseră cu mult în spatele lui. Atunci Mebbekew începu să se mişte, o alergare leneşă, în salturi, care nu dădea impresia de prea mare grabă, dar acoperea terenul foarte rapid. Părea că aleargă doar din plăcere, şi de fapt aşa şi era – dar continuă mereu să

privească atent. Ori de câte ori vedea soldaţi se îndrepta direct spre ei, în ideea că Gaballufix nu va îndrăzni să se folosească de oameni clar identificabili ca fiind ai lui pentru comiterea unei crime în public, la lumina după-amiezii.

În jumătate de oră străbătuse tot drumul spre est până în Dolltown, districtul pe care îl cunoştea cel mai bine. Soldaţii erau mai puţini aici, şi, cu toate că existau destui asasini de închiriat, erau dintre aceia care nu stăteau prea mult angajaţi în acelaşi loc. De asemenea Meb cunoştea oameni care ştiau această parte a oraşului mai bine decât însuşi computerul oraşului.

Să n-ai încredere în nici un *bărbat*, spusese Elemak. Ei, bine, asta era destul de simplu. Meb cunoştea mulţi bărbaţi, dar *prietenii* lui erau toţi femei. Fusese o alegere uşoară pentru el încă de când crescuse suficient ca să înţeleagă aplicaţiile practice ale diferenţelor dintre bărbaţi şi femei. Aproape că râsese când Tata îi adusese o mătuşică la vârsta de şaisprezece ani – se distrase prefăcându-se neştiutor în ale amorului când fusese la ea, dar după câteva zile ea îl alungase declarând cu umor că, dacă se va mai întoarce, el o va învăţa *pe ea* lucruri pe care nu dorise vreodată să le înveţe în mod special. Meb se descurca bine cu femeile. Ele îl iubeau şi continuau să-l iubească nu pentru că se pricepea să ofere plăcere, cu toate că se pricepea, ci mai degrabă pentru că ştia cum să le asculte pe femei astfel încât ele să ştie că sunt ascultate; ştia cum să le vorbească încât ele să se simtă în acelaşi timp necesare şi protejate. Bineînţeles, nu toate femeile îl plăceau, dar cele care o făceau îl plăceau foarte mult şi pentru totdeauna.

În Dolltown lui Mebbekew îi luă doar câteva minute înainte de a ajunge în camera unei cântăreţe din citeră de pe Strada Muzicii, câteva minute să ajungă în braţele ei şi alte câteva ca s-o pătrundă; apoi stătură de vorbă timp de o oră, ea ieşi şi se asigură de ajutorul câtorva actriţe pe care le cunoşteau amândoi, ele însele nu mai puţin îndrăgostite de Mebbekew. Puţin după căderea nopţii, Mebbekew, cu perucă, rochie şi machiat, vorbind şi mergând ca o femeie, trecu prin Poarta Muzicii împreună cu un grup de femei care râdeau şi cântau. Abia când îşi puse degetul mare pe scaner identitatea lui fu dezvăluită, iar paznicul, citindu-i numele, abia dacă clipi şi îi ură noapte bună.

Mebbekew rămase costumat până ajunse la locul de întâlnire, şi singurul lui regret fu că cel care se holbă la el şi nu-l recunoscu decât atunci când vorbi era Issib şi nu Elemak. Ar fi fost drăguţ ca fratele său mai mare să vadă acea glumă. Dar, întrucât întreaga lor avere şi titlul tatei tocmai le fuseseră furate, Elemak probabil n-ar fi avut oricum chef de glume.

Plecarea lui Elemak din oraş fu cea mai lipsită de evenimente. Nu văzu nici un asasin şi nu întâmpină nici o problemă să ajungă la casa lui Hosni de lângă Poarta din Spate. Temându-se că poate ucigaşii îl aşteaptă la poartă intră repede să-i facă o vizită mamei sale. Ea îi oferi o masă minunată – întotdeauna angaja cei mai buni bucătari din Basilica –, îi ascultă cu simpatie povestea, fu de acord cu el că dacă ar fi pierdut sarcina atunci când era însărcinată cu Gaballufix lumea ar fi fost un loc mai bun, şi în final îl trimise la treburile lui la câteva ore după lăsarea întunericului cu ceva aur în buzunar, un cuţit greu cu lamă de metal la brâu şi un sărut. El ştia că dacă Gaballufix ar fi venit mai târziu în acea seară lăudându-se că obţinuse prin înşelătorie o avere de la fiii lui Volemak, inclusiv Wetchik, Mama ar fi râs şi l-ar fi felicitat. Iubea tot ceea ce era amuzant şi se amuza de aproape orice. O femeie veselă, dar cu sufletul gol. Elemak era sigur că Gaballufix moştenea simţul moral de la ea, dar categoric nu şi inteligenţa ei. Însă, sincer vorbind, învăţătoarea sa Rasa îi spusese odată că mama lui era în realitate foarte inteligentă – mult prea inteligentă ca să-i lase pe alţii să vadă cât de inteligentă era. „Este ca atunci când te găseşti între nişte străini periculoşi”, zisese Rasa. „Este mult mai bine să-i laşi să creadă că nu le înţelegi limba, pentru ca ei să vorbească liber de faţă cu tine. Aşa e şi draga de Hosni atunci când se află printre cei care se dau foarte deştepţi şi educaţi, îşi bate joc de ei fără milă după ce pleacă.”

Oare îşi va bate joc de mine în faţa lui Gaballufix, aşa cum şi-a bătut joc de el faţă de mine? Sau ne va ridiculiza pe amândoi împreună cu prietenele ei după ce vom pleca?

La poartă paznicii îl recunoscură imediat, îl salutară din nou şi se oferiră să-l ajute în măsura în care le stătea în putinţă. Le mulţumi, apoi dispăru în noapte. Chiar şi la lumina stelelor cunoştea calea pe potecile întortocheate care duceau din Pădurea Fără Cărări înspre deşert. Pe tot parcursul drumului

întunecos nu se putu gândi la nimic altceva decât la furia lui la adresa lui Gaballufix, la felul cum îl manipulase atrăgându-l pe Rash de partea sa. Putea auzi în minte râsul mamei lor ca şi când s-ar fi adresat în întregime lui. Se simţea atât de neajutorat, teribil de umilit.

Apoi îşi reaminti cel mai groaznic dintre momente, când Nafai intervenise atât de stupid în târguiala lui şi cedase întreaga avere a Tatei. Dacă nu ar fi făcut asta, Rashgallivak poate nu ar fi tras însă concluzia că nu sunt demni de bogăţiile familiei Wetchik. Atunci nu s-ar fi pus împotriva lor, iar ei ar fi putut pleca cu tezaurul şi cu titlul Tatei neatins. Nafai fusese cel care pierduse totul. Dacă ar fi fost doar el implicat, poate că ar fi reuşit. Probabil că Gaballufix ar fi scos Catalogul mulţumindu-se cu un sfert din averea Tatei – chiar şi aşa erau mai mulţi bani decât ar fi putut obţine Gaballufix prin orice altă metodă. Nafai, dobitocul ăla prost care niciodată nu-şi putea ţine gura, cel care pretindea că are viziuni pentru ca Tata să-l iubească mai mult, cel care prin simplul fapt că se născuse îl transformase pe Gaballufix în duşmanul permanent al Tatei.

Dacă aş pune acum mâna pe el l-aş omorî, gândi Elemak. M-a făcut să-mi pierd averea, onoarea şi în consecinţă întregul viitor. Pentru el e uşor să renunţe la bogăţiile familiei Wetchik – oricum nu ar fi fost niciodată ale lui. Ar fi fost ale mele. Eu am fost născut pentru asta. M-am pregătit. Eu le-aş fi dublat şi apoi le-aş fi dublat încă o dată, iar şi iar, pentru că sunt un om de afaceri mult mai bun decât a fost sau ar putea vreodată să fie Tata. Dar acum am ajuns un exilat şi un proscris, acuzat de furt şi lipsit de bani, lipsit chiar şi de respectul omului care ar fi trebuit să fie mâna mea dreaptă, Rashgallivak.

Totul din cauza lui Nafai. Totul numai din vina lui.

Nafai alergă orbit de panică, fără să aibă vreo destinaţie în minte. Abia când scăpă din aglomeraţie şi ajunse în spaţiu deschis începu să se calmeze suficient încât să se gândească la locul unde se afla şi la ce ar trebui să facă în continuare. Se găsea în Vechiul Ring de Dans, cândva o piaţă la fel de largă ca Orchestra din Dolltown care o înlocuise cu secole în urmă. Însă acum clădirile năpădiseră ringul pe toate laturile. Îşi pierduse forma rotundă şi nici chiar forma de bol a amfiteatrului nu se mai observa printre case şi magazine. Dar un spaţiu deschis tot rămăsese, şi acolo stătea Nafai privind cerul, rozaliu spre apus,

cenuşiu spre negru la răsărit. Era o beznă aproape totală, iar el habar n-avea dacă asasinii îl mai urmăreau. Un lucru era sigur – în întuneric, în această parte a oraşului, mulţimea se rărea, iar o crimă ar fi putut trece mult mai uşor neobservată. Toată alergătura îl adusese mai departe ca oricând de siguranţă, şi nu ştia ce să facă de acum încolo.

— Nafai, zise o voce de fetiţă.

Se întoarse. Era Luet.

— Bună, o salută el. Dar nu avea timp să stea de vorbă. Trebuia să se *gândească*.

— Repede, zise ea.

— Repede ce?

— Vino cu mine.

— Nu pot. Am ceva de făcut.

— Da, spuse ea. Trebuie să vii cu mine.

— Trebuie să ies din oraş.

Ea îl apucă de pieptul cămăşii şi se ridică pe vârfuri, intenţionând fără îndoială să ajungă să-l privească în ochi, dar nu reuşi decât să atârne de cămaşa lui ca o păpuşă. El râse, dar ea nu i se alătură.

— Ascultă, o tu cel mai ocupat dintre bărbaţi, rosti ea, ai uitat că eu sunt vizionară a Sufletului Suprem?

Uitase. Uitase chiar şi că sosirea ei în toiul nopţii îl salvase pe Tata de complotul lui Gaballufix. Îşi dădu seama că existau încă lucruri pe care ea nu le ştia. Simţi întru câtva că ar trebui să-i explice.

— Elemak şi Mebbekew *au fost* implicaţi în complot. Dar eu cred că Gaballufix i-a minţit în privinţa intenţiilor lui.

Ea nu avu răbdare să-i asculte bălmăjelile confuze.

— Crezi că-mi pasă de asta acum? Te caută, Nafai. Am văzut asta într-un vis – un soldat cu mâinile pline de sânge pândind pe străzi. Am ştiut că trebuia să te găsesc. Să te salvez.

— Cum poţi să mă salvezi *tu*?

— Vino cu mine, zise ea. Eu ştiu drumul.

Nu avea nici o idee mai bună. De fapt, când încerca să se gândească la o alternativă la a o urma, mintea i se golea. Nu putea reţine gândul. În sfârşit se dumiri că era un mesaj de la Sufletul Suprem. Voia ca el să meargă cu ea. O trimisese la el, aşa că el trebuia să o urmeze oriunde l-ar fi dus.

Ea îl luă de mână şi îl trase de pe Vechiul Ring de Dans pe strada cu acelaşi nume până ajunseră într-un loc unde se îngusta, apoi la o intersecţie o luară spre stânga.

— Averea noastră s-a dus, spuse Nafai. A fost şi vina mea. Numai că Rashgallivak ne-a trădat.

— Taci. Nu e un cartier potrivit.

Avea dreptate. Era întuneric, iar drumul trecea printre case vechi, părăginite şi murdare. Erau puţini oameni în jur şi nici unul dintre ei nu părea dornic să-i privească în ochi.

Ocoliră pe câteva străduţe, apoi se pomeniră dintr-odată pe Strada Primăverii aproape de punctul în care intra în pădurea sfântă. În acel moment Nafai zări în faţa lui un grup de soldaţi stând de pază de parcă ar fi ştiut că avea să apară acolo. Se întoarse imediat s-o ia la fugă, apoi observă pe drumul pe care tocmai apucaseră câţiva bărbaţi cu lamele lor sclipind tăcute în noapte.

— Bună treabă, Nyef, zise Luet cu dispreţ. Probabil nici nu ne-ar fi remarcat. *Acum* părem suspecţi.

— Ştiu deja cine suntem, spuse el arătând către bărbaţii care se apropiau pe străduţa întunecoasă.

— Of, bine. Sperasem să folosim calea uşoară, dar merge şi aşa.

Îl apucă de mână şi îl târî în direcţia greşită pe Strada Primăverii, departe de oraş şi spre pădurea sacră. Nafai ştia că era cel mai stupid lucru pe care îl putea face ea. La marginea pădurii nu ar mai exista nici un martor. Asasinii puteau face ce voiau. Dacă ea îşi imagina că Nafai avea vreo îndemânare în luptă şi că s-ar putea salva dezarmându-i sau omorându-i pe asasini, avea să descopere rapid tristul adevăr că el nu fusese niciodată interesat de bătăi şi nu avea nici un fel de antrenament în acest sens. Nici măcar nu-şi putea aminti să fi lovit pe cineva într-o clipă de furie în toată viaţa lui, nici chiar pe fraţii lui mai mari, întrucât dacă ar fi ripostat în faţa lui Meb sau a lui Elemak nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Poate că Nafai era mare pentru vârsta lui, cel mai înalt dintre fiii lui Wetchik, dar asta nu însemna nimic când venea vorba de bătaie.

Pe măsură ce înaintau în întuneric spre capătul Străzii Primăverii, asasinii deveniră mai îndrăzneţi.

— Foarte bine, rosti unul dintre ei, încet, dar suficient cât să audă Nafai şi Luet. În umbră. Acolo o să ne purtăm discuţia.

— N-aveţi ce să ne furaţi.

Glasul lui Luet tremura, trădând panica, dar Nafai ştia după strângerea sigură a mâinii că nu tremura deloc.

Dar el tremura.

— În umbră, repetă bărbatul.

Aşa că se supuseră. Pătrunseră în bezna dintre copaci. Dar spre surprinderea lui Nafai, nu se opriră şi nici nu se îndreptară spre sud ca să ocolească pădurea şi să reintre în oraş pe următorul drum. Ea îl conduse aproape direct spre est. Adânc în inima ţinutului interzis.

— Nu pot să merg acolo, zise el.

— Taci. Nici ei nu pot, dacă nu ne aud vorbind ca să urmărească sunetul.

El îşi ţinu gura şi o urmă. După un timp terenul începu să coboare, nu mai era o pantă, ci mai degrabă o râpă şi deveni foarte dificil să-şi găsească drumul.

Cerul era deja complet negru şi, deşi căzuseră multe frunze, umbra copacilor era încă deasă.

— Nu văd nimic, şopti el.

— Nici eu, răspunse ea.

— Stai. Ascultă. Poate că nu ne mai urmăresc.

— Nu. Dar nu ne putem opri.

— De ce nu?

— Trebuie să te scot din oraş.

— Dacă sunt prins aici, pedeapsa va fi cumplită.

— Ştiu, zise ea. Cu atât mai rău pentru mine, că te-am adus.

— Atunci du-mă înapoi.

— Ba nu, aici vrea Sufletul Suprem să mergem.

Era totuşi prea dificil să se mai ţină de mână – aveau nevoie de ambele mâini ca să coboare pe panta accidentată. La lumina zilei nu ar fi fost o treabă prea dificilă, dar pe întuneric exista posibilitatea să nu se vadă vreun obstacol care ar fi putut să-i accidenteze mortal, astfel că fiecare pas trebuia testat. Măcar aici copacii erau mai rari, iar lumina stelelor îi putea ajuta ceva mai bine să vadă. Asta cel puţin până când pătrunseră în ceaţă.

— Acum *trebuie* să ne oprim, zise el.

— Continuă să mergi.

— Prin ceaţă? O să ne rătăcim, o să cădem şi o să murim.

— E un semn bun, spuse Luet. Înseamnă că am ajuns cam la jumătatea drumului spre lac.

— Doar nu mă duci la lac!

— Sst.

— Mai bine m-aş arunca pur şi simplu, ca să-i scutesc de efortul de a mă ucide.

— Taci, prostule. Sufletul Suprem ne va proteja.

— Sufletul Suprem e un computer conectat la sateliţii aflaţi pe orbită în jurul lui Harmony. Nu are nicio maşinărie magică prin care să ajungă aici şi să ne prindă când cădem.

— Ne face atenţi, zise Luet. Sau măcar mă ajută *pe mine* să găsesc drumul. Numai să taci tu şi să mă laşi s-o ascult.

Coborâră ore întregi prin ceaţă, sau aşa i se păru lui Nafai, dar în cele din urmă ajunseră la fundul văii. Iarbă pe o câmpie plată, făcând loc noroiului.

Noroi cald. Nu, noroi *fierbinte*.

— Am ajuns, spuse ea. Nu putem intra în apă pe aici – se ridică dintr-o crăpătură adâncă în crusta lumii, de asta e atât de fierbinte încât clocoteşte şi scoate aburi. Apa ne-ar fierbe carnea de pe oase dacă am sta cât de puţin în ea, chiar şi în apropierea ţărmului.

— Atunci cum pot femeile...

— Noi ne rugăm în apropiere de capătul opus, unde lacul este alimentat de torentele reci ca gheaţa din munţi. Unele intră în apele cele mai reci. Dar viziunile apar în majoritatea cazurilor când plutim în locurile unde se întâlnesc apele reci cu cele fierbinţi. Un loc cu turbulenţe, unde valurile ne leagănă şi ne răsucesc continuu, îngheţându-ne şi uscându-ne pe rând. Locul unde inima lumii şi suprafaţa sa rece se întâlnesc. Un loc unde cele două inimi ale fiecărei femei devin una.

— Nu am ce căuta aici, zise Nafai.

— Ştiu, replică Luet. Dar aici ne-a condus Sufletul Suprem, aşa că o să rămânem.

Atunci Nafai se sperie cel mai tare. O femeie, vorbindu-i de aproape. Ţi-am *spus* că am auzit vocea unui bărbat. Venea de *acolo*?

Multe femei cu lanterne se apropiară. Tălpile lor plescăiau la fiecare pas prin noroiul fierbinte, apoi sunete de sucţiune când le ridicau. Cât de mult m-am scufundat eu în nămol? se întrebă Nafai. Le va fi greu să mă scoată? Sau pur şi simplu mă vor

îngropa de viu aici, lăsând nămolul să hotărască dacă să mă coacă sau să mă sufoce?

— L-am adus, spuse Luet.

— E Luet, zise o bătrână. Numele fu preluat într-o şoaptă şi purtat prin mulţimea care se aduna.

— Sufletul Suprem m-a condus aici. Bărbatul acesta nu este precum ceilalţi. Sufletul Suprem l-a ales.

— Legea e lege, spuse bătrâna. Singură ţi-ai asumat responsabilitatea, dar asta nu face decât să mute pedeapsa de la el asupra ta.

Nafai văzu cât de încordată era Luet. Îşi dădu seama: nici ea nu înţelege Sufletul Suprem mai bine decât mine.

Din câte ştia ea, Sufletului Suprem nu-i păsa dacă ea trăia sau murea, şi ar fi fost foarte mulţumit s-o lase să plătească cu viaţa pentru ca eu să petrec noaptea în siguranţă aici.

— Foarte bine, zise Luet. Dar trebuie să-l duceţi la Poarta Ascunsă şi să-l ajutaţi să străbată pădurea.

— Să nu ne spui tu ce *trebuie* să facem, nelegiuito! strigă una dintre femei. Dar celelalte îi făcură semn să tacă. Nafai putea vedea că Luet se bucura de mare respect chiar şi când făcea ceva scandalos.

Apoi mulţimea se dădu puţin la o parte ca să lase să treacă o femeie, care apăru ca o fantomă din ceaţă. Era dezbrăcată, şi pentru că era curată Nafai nu-şi dădu seama pe moment că era o sălbatică. Abia când ajunse foarte aproape, trăgând de mâneca lui Luet, Nafai observă cât de tăbăcită şi uscată îi era pielea, cât de ridată şi scofâlcită îi era faţa.

— Tu, şopti Luet.

— Tu, repetă sălbatica.

Apoi femeia sfântă a deşertului se întoarse spre bătrâna care părea să fie conducătoarea cetei de justiţiare.

— Am pedepsit-o deja, spuse.

— Ce vrei să spui? întrebă bătrâna.

— Eu sunt Sufletul Suprem, şi spun că deja a suportat pedeapsa mea.

Bătrâna se uită la fată, plină de incertitudini.

— E adevărat ce spune, Luet?

Nafai era uluit. Încrederea lor în Luet era atât de puternică încât i-ar cere să confirme sau să nege o mărturie care ar putea

costa-o viaţa sau să i-o salveze, în funcţie de propriul ei răspuns?

Încrederea lor era justificată, căci răspunsul lui Luet nu conţinea nici o pledoarie specială în favoarea ei.

— Această femeie sfântă mi-a dat doar o palmă. Cum poate să fie suficientă pedeapsa asta?

— Eu am adus-o aici, spuse sălbatica. Am făcut-o să-l aducă pe băiat. Lui i-am arătat viziuni măreţe, şi voi continua să îi arăt. Sămânţa lui se va bucura de cinste şi se va ridica o naţiune semeaţă. Nimeni să nu-i împiedice drumul prin apă şi prin pădure, cât despre ea, ea poartă urma mâinii mele întipărită pe faţă. Cine o mai poate atinge după ce eu i-am făcut asta?

— Acesta este cu adevărat glasul Mamei, zise bătrâna.

— Mama, şoptiră câteva.

— Sufletul Suprem, şoptiră altele.

Femeia sfântă se întoarse iar către Luet şi ridică un deget atingând buzele fetei. Luet îi sărută degetul, uşor, şi Nafai simţi pentru o clipă durerea acelei dulceţi. Apoi expresia sălbaticei se schimbă. Parcă un suflet luminos sălăşluise în interiorul chipului ei şi acum dispăruse; părea distrasă, oarecum confuză. Privi în jur, nerecunoscând nimic, apoi se îndepărtă topindu-se în ceaţă.

— Era mama ta? şopti Nafai.

— Nu, răspunse Luet. Mama trupului meu nu mai e sfântă. Dar în inima mea toate aceste femei îmi sunt mame.

— Adevărat ai vorbit, zise bătrâna. Cât adevăr spune copilul ăsta!

Luet plecă capul. Când ridică din nou faţa, Nafai văzu lacrimi pe obrazul ei. Nu înţelegea nimic din ceea ce se petrecea acolo, sau ce însemna pentru Luet; ştia doar că pentru un timp viaţa lui fusese în pericol, apoi a ei, iar acum pericolul trecuse. Pentru el era suficient.

Sălbatica spusese că nimeni nu-i va împiedica drumul prin apă şi prin pădure. După o scurtă discuţie, femeile hotărâră că asta însemna ca el să traverseze lacul din acel punct spre capătul opus, de la fierbinte la rece; el nu ştia cum ajunseseră la asta pornind de la cele câteva cuvinte ale sălbaticei, dar se minunase adesea cât de multe sensuri pot să stoarcă preoţii şi din puţinele scrieri sacre ale religiei bărbaţilor. Aşteptară câteva minute până să iasă femeile din apă. Abia atunci Luet îi permise să se apropie ca să vadă lacul. Acum era limpede de unde

provenea ceaţa – se înălţa în perdele de aburi din apă, sau cel puţin aşa i se părea lui. Două femei într-o barcă lungă şi joasă o împingeau spre ţărm, una vâslind, cealaltă stând la cârmă. Prora vasului era scundă şi pătrată, dar întrucât pe lac nu erau valuri şi vâslitul era lin nu părea să existe vreun pericol ca barca să ia apă la bord. Se apropiară din ce în ce mai mult de mal, până ce în cele din urmă fundul bărcii atinse pământul. Mai erau totuşi câţiva metri de apă de traversat între barcă şi porţiunea noroioasă unde stăteau Nafai şi Luet. Nămolul era acum dureros de fierbinte, iar Nafai era nevoit să-şi mişte destul de des picioarele ca să nu se ardă. Cum ar fi fost să meargă prin apă?

— Mergi încet, şopti Luet. Cu cât stropeşti mai puţin cu atât mai bine, aşa că nu trebuie să alergi. O să vezi că dacă mergi continuu ajungi curând în barcă, iar durerea trece repede.

Deci ea mai făcuse asta. Foarte bine, dacă Luet putea suporta, putea şi el. Făcu un pas spre apă. Femeile icniră.

— Nu, zise ea repede. În locul ăsta, unde eşti un copil şi un străin, trebuie să fii condus.

Eu, copil? În comparaţie cu *tine*? Apoi îşi dădu seama că ea evident avea dreptate. Indiferent de vârstele lor, aici era locul ei, nu al lui; aici ea era adultul şi el copilul.

Ea stabili ritmul, alert, dar nu grăbit. Apa îi ardea picioarele, dar era puţin adâncă şi el nu stropea prea mult, cu toate că nu era la fel de graţios şi lin în mişcări ca Luet. În câteva clipe ajunseră în barcă, dar păru că durase o veşnicie, o mie de paşi agonizanţi, în special ezitarea din momentul în care ea urcase în ambarcaţiune. În cele din urmă, ea urcă şi mâna ei îl trase după ea, şi el mişcă picioarele care îl usturau atât de adânc sub piele încât îi fu frică să se uite de teamă să nu vadă carnea fiartă pe ele. Dar când privi pielea arăta normal. Luet se folosi de poalele cămăşii ei ca să-i şteargă picioarele. Femeia care vâslea înfipse lama unei vâsle în nămolul de pe fundul apei şi împinse înapoi, cu muşchii braţelor sale masive umflaţi de efort. Nafai se întoarse cu faţa spre Luet şi se prinse de mâinile ei, în timp ce barca aluneca pe ape.

Fu cea mai stranie călătorie din viaţa lui Nafai, deşi nu una lungă. Ceaţa făcea ca totul să pară magic şi ireal. Stânci uriaşe pândeau deasupra apei şi ei pluteau în tăcere printre ele, apoi pietrele dispărură ca înghiţite. Apa deveni mai fierbinte şi erau locuri în care bolborosea; ocoliră acele puncte. Barca în sine nu

se încălzea niciodată, dar aerul din jurul lor era atât de fierbinte şi de umed, încât curând ajunseră uzi, cu hainele lipindu-li-se de trupuri. Nafai observă pentru prima dată că Luet avea de fapt forme de femeie; nu prea mult, dar suficient cât să nu mai poată să se gândească la ea ca fiind nimic altceva decât un copil. Dintr-odată se intimidă să stea ţinând-o de mâini, însă şi mai frică îi era să-i dea drumul. Avea nevoie s-o atingă, ca un copil agăţat în întuneric de mâna mamei lui.

Continuară să plutească. Aerul se răci. Trecură prin locuri înguste, cu stânci abrupte de ambele părţi, care păreau să se apropie din ce în ce mai mult pe măsură ce se înălţau, până ce se pierdeau în ceţuri. Nafai se întrebă dacă nu cumva se aflau într-o peşteră, sau dacă nu, dacă soarele pătrundea vreodată până la baza viroagei adânci. Apoi pereţii de piatră se retraseră şi ceaţa se mai rări puţin. În acelaşi timp apa deveni mai agitată. Acum se formau valuri, iar curenţii prindeau barca şi încercau s-o rotească, s-o întoarcă dintr-o parte în alta.

Femeia ridică vâslele; cea de la cârmă luă mâna de pe timonă. Luet se aplecă şi şopti:

— Acesta e locul în care vin viziunile. Ţi-am spus – unde se întâlnesc căldura cu frigul. Aici noi trecem prin apă cu trupurile.

Cu trupurile însemna exact asta. Simţindu-se şi mai intimidat să o privească pe Luet dezbrăcându-se decât să se dezbrace el însuşi,îşi urmări propriile mâini desfăcându-şi hainele şi împăturindu-le, în timp ce Luet făcea acelaşi lucru lăsându-le grămadă în barcă, încercând cumva s-o privească fără s-o vadă, Nafai nu reuşi să-şi dea seama cum alunecă în apă atât de tăcut pentru ca apoi să plutească nemişcată pe spate. Văzu că ea nu făcea nici o mişcare de înot, astfel că atunci când el se aruncă zgomotos în lac rămase de asemenea nemişcat. Apa îl susţinea însă surprinzător de bine. Nu era în pericol să se scufunde. Linişte era adâncă şi copleşitoare; vorbi doar o dată, când văzu că ea se îndepărtează.

— Nu contează, răspunse ea încet. Taci.

El tăcu. Acum se găsea singur în ceaţă. Curenţii îl răsuciră – sau poate că nu, căci prin aburi nu putea deosebi estul de vest sau orice alt reper care să îl localizeze, decât sus şi jos, şi chiar şi acest lucru părea să conteze foarte puţin. Era calm, un loc unde însă ochii lui puteau să vadă şi totuşi să nu vadă, unde urechile lui puteau să audă şi totuşi să nu audă nimic. Însă

curentul nu-l lăsa să adoarmă. Putea simţi sub el undele de cald şi rece, uneori foarte fierbinţi, alteori îngheţate, astfel că din când în când se gândea: n-o să mai pot suporta, trebuie să înot altfel o să mor aici – apoi curentul se schimba din nou.

Nu avu nici o viziune. Sufletul Suprem nu-i spuse nimic. El ascultă. Chiar îi vorbi Sufletului Suprem, rugându-l să-i arate cum ar putea obţine vreodată Catalogul după care îl trimisese Tata. Dacă Sufletul Suprem îl auzi, nu-i dădu nici un semn.

Pluti pe lac o eternitate. Sau poate trecuseră numai câteva minute înainte să audă foşnetul blând al vâslelor în apă. O mână îi atinse părul, faţa, umărul, apoi îl apucă de braţ. Îşi aminti cum să întoarcă capul şi când o făcu văzu barca şi pe Luet, acum complet îmbrăcată, întinzându-se spre el. Nu se gândi să se ruşineze şi acum; era doar bucuros să o vadă şi puţin trist la gândul că va trebui să iasă din apă. Nu era îndemânatic la urcatul în barcă. O făcu să se clatine rău şi apa se revărsă înăuntrul ei.

— Rostogoleşte-te, şopti Luet.

Se întoarse pe o parte în apă, întinse un picior şi un braţ în barcă şi se rostogoli înăuntru. O făcu uşor, aproape în linişte. Luet îi dădu hainele, încă umede, dar acum foarte reci. Le trase pe el şi se înfioră în timp ce femeile continuau să împingă barca printr-o ceaţă care îl îngheţa până în măduva oaselor. Luet tremura şi ea, dar nu părea s-o deranjeze.

În cele din urmă ajunseră la ţărm, unde iarăşi aştepta un grup de femei. Poate o altă barcă traversase lacul, fără să aştepte ritualul trecerii trupului prin apă, sau poate că exista un drum pentru cei care aduceau mesaje; indiferent de motiv, femeile care se aflau acolo ştiau deja cine erau ei. Nu era nevoie de explicaţii. Luet deschise din nou drumul, acum printr-o apă îngheţată care îi provocă lui Nafai dureri în oase. Ajunseră pe uscat – de data asta un mal acoperit cu iarbă în loc de întinderea nămoloasă – şi mâinile femeilor înfăşurară o pătură uscată în jurul lui. Văzu că şi Luet era la fel încălzită.

— Primul bărbat care trece prin apă, rosti o femeie.

— Bărbatul care trece prin apele femeilor, zise o alta.

Luet îi explică părând puţin jenată:

— Profeţii celebre. Sunt atât de multe, încât e greu să nu se împlinească din când în când câte una.

El zâmbi. Ştia că ea lua profeţiile mult mai în serios decât lăsa să se vadă. La fel ca el.

Observă că nimeni nu o întrebă ce se întâmplase în apă; nimeni nu o întrebă dacă avusese vreo viziune. Dar trăgeau de timp, aşteptând, până când în cele din urmă ea spuse:

— Sufletul Suprem mi-a adus liniştea, şi asta a fost suficient.

Atunci ele se îndepărtară, majoritatea, deşi unele dintre ele se uitară la Nafai până când el clătină din cap.

— Am trecut de partea cea mai uşoară, spuse ea.

Crezu că glumeşte, dar ea îl conduse prin Poarta Ascunsă, o spărtură legendară în zidul roşu despre care credea doar pe jumătate că există cu adevărat. Era o trecere boltită printre două turnuri masive, şi în loc de paznicii oraşului acolo erau doar femei care supravegheau. Ştia că de cealaltă parte se întindea Pădurea Fără Cărări. Pricepu repede că îşi merita numele. Până să iasă pe Drumul Pădurii faţa îi fu brăzdată de tăieturi, şi la fel şi a ei, braţele şi picioarele de asemenea.

— Poarta din Spate e în direcţia aceea, zise Luet. Iar prin oricare dintre defileele astea ajungi în deşert. De aici nu mai ştiu încotro mergi.

— E suficient. Mă descurc.

— Atunci înseamnă că am făcut ceea ce m-a trimis Sufletul Suprem să fac.

Nafai nu ştiu ce să spună. Nu ştia nici măcar cum să exprime în cuvinte ceea ce simţea.

— Cred că nu te cunosc, spuse.

Ea îl privi perplexă.

— Nu, am greşit, zise Nafai. Cred că nu te-am cunoscut înainte, chiar dacă îmi închipuiam că te cunosc, iar acum, că te-am cunoscut în sfârşit, înţeleg că nu ştiu cu adevărat nimic despre tine.

Ea zâmbi.

— Curenţii ăia încrucişaţi îţi provoacă o asemenea stare de fiecare dată. Să nu spui nimănui, bărbat sau femeie, ce ai făcut în seara asta.

— Când îmi amintesc, nu sunt sigur dacă eu o să cred că mi s-a întâmplat în realitate.

— O să te mai vedem în casa mătuşii Rasa?

— Nu ştiu, zise Nafai. Nu ştiu decât atât: că n-am habar cum să pun mâna pe Catalog fără să fiu ucis, şi totuşi trebuie să îl obţin.

— Aşteaptă să îţi spună Sufletul Suprem cum să faci, îl sfătui Luet, apoi fă-o.

El aprobă din cap.

— E bine dacă Sufletul Suprem o să-mi spună ceva.

— O să-ţi spună. Când va fi ceva de făcut, ea o să-ţi spună.

Apoi, dintr-un impuls, Luet întinse mâna şi o apucă pe a lui, strângând-o doar pentru o clipă. El îşi reaminti, ca un ecou prin trupul lui, cum se ţinuse de ea pe lac. Însă acum era puţin ruşinat, şi îşi retrase mâna. Ea îl văzuse slab. Ea îl văzuse dezbrăcat.

— Vezi? spuse ea. Deja uiţi cum a fost în realitate.

— Ba nu.

Ea se întoarse şi apucă pe drumul către Poarta din Spate. Vru s-o strige şi să-i spună, ai avut dreptate, *uitam* cum a fost în realitate, îmi reaminteam totul prin ochii obişnuiţi, îmi aminteam din punctul de vedere al băiatului care am fost înainte, dar acum îmi amintesc nu că eram slab sau dezbrăcat, ori altceva de care să mă ruşinez. Ci că eu călătoream ca un erou măreţ din profeţii peste lacul magic, avându-te pe tine drept ghid şi învăţător, şi când ne-am scos hainele nu eram un bărbat şi o femeie amândoi goi, ci mai degrabă doi zei din poveştile străvechi despre tărâmuri îndepărtate, renunţând la deghizările de muritori şi etalându-şi glorioasa nemurire, gata să plutească peste marea morţii ieşind fără cicatrice pe malul celălalt.

Dar până să se gândească el la toate aceste lucruri pe care să le spună, ea dispăruse deja după o cotitură.

14. SCAUNUL LUI ISSIB

Nafai nu ştia la ce să se aştepte când ajunse la punctul de întâlnire. Pe tot parcursul drumului prin deşert la lumina stelelor îşi imaginase continuu lucruri oribile. Dacă nici unul dintre fraţi nu a scăpat? *Ei* nu beneficiaseră de ajutorul lui Luet şi al femeilor din Basilica. Sau dacă au scăpat, dar soldaţii l-au urmărit pe vreunul până la ascunzătoare şi i-au omorât pe toţi? Când va ajunge acolo le va descoperi corpurile mutilate? Sau va fi aşteptat de soldaţi, să-l prindă şi să-l arunce în canion?

Făcu o pauză în capătul defileului, în punctul în care se opriseră să tragă la sorţi mai devreme în acea dimineaţă. Suflet Suprem, zise în sinea lui, oare trebuie să cobor?

Răspunsul primit fu o imagine formată în mintea lui – unul dintre soldaţii inumani ai lui Gaballufix plimbându-se noaptea pe străzile pustii ale Basilicăi. Nu ştiu cum să interpreteze asta. Ii spunea Sufletul Suprem că soldaţii erau peste tot în oraş? Sau viziunea îl avertiza pe Nafai că soldaţii îl aşteptau în defileu, şi creierul lui adăuga pur şi simplu detaliul irelevant al oraşului?

Un lucru era de neevitat – sentimentul de necesitate pe care îl primea de la Sufletul Suprem. Ca şi cum ar fi fost o ocazie pe care nu-şi putea permite să o rateze. Sau un pericol pe care trebuia să-l evite.

Când mesajul este atât de neclar, îşi spuse Nafai în sinea lui, de la ce pot pleca în afară de propria mea judecată? Dacă fraţii mei au necazuri trebuie să ştiu. Nu-i pot abandona, chiar dacă aş fi eu însumi în primejdie. Dacă greşesc, îndepărtează gândul ăsta de mine.

Apoi începu să coboare în defileu. Nu resimţi nici o distragere, nici o stupoare. Indiferent ce altceva intenţiona să-i comunice Sufletul Suprem, cu siguranţă nu îl deranja ca el să ajungă la întâlnirea cu fraţii săi.

Sau poate că renunţase la el. Dar nu: dacă îşi dăduse atâta osteneală să-l scoată din oraş, prin Lacul Femeilor, Sufletul Suprem nu îl prea putea abandona acum.

Era atât de întuneric în canion, încât se împiedică şi alunecă până când în final se opri pe pragul acoperit cu pietriş unde trebuiau să aştepte fraţii lui.

— Nafai.

Era vocea lui Issib. Dar Nafai abia apucă să îl audă înainte să simtă o lovitură puternică. Sandaua cuiva îi izbise faţa, trântindu-l pe pietriş.

— Tâmpitule! strigă Elemak. Aş fi vrut să te prindă şi să te omoare, ticălos mic!

Un alt picior, din partea cealaltă, îi zdrobi nasul. Auzi glasul lui Mebbekew:

— S-a dus totul, toată averea, absolut tot, din cauza ta!

— Nu a luat-o el, proştilor! strigă Issib. Gaballufix a furat-o!

— Tu să taci! urlă Mebbekew, înaintând către Issib. Nafai reuşi în cele din urmă să vadă ce se petrecea.

Cu toate că faţa îl ustura din cauza pietricelelor imprimate în tălpile sandalelor lor, în realitate nu-l răniseră serios. Însă acum îşi dădu seama că erau turbaţi de furie. Dar de ce să fie furioşi *pe Nafai*?

— Rash e cel care ne-a trădat, spuse el. Ei se întoarseră imediat spre el.

— Zău aşa, făcu Elemak. Nu ţi-am spus că eu o să mă ocup de negociere? Puteam obţine Catalogul pentru numai un sfert din cât aveam, dar nu, tu a trebuit să...

— Tu renunţai! strigă Nafai. Te retrăgeai! Elemak urlă furios, îl apucă pe Nafai de cămaşă şi-l ridică de la pământ.

— Jumătate din negociere înseamnă să te retragi, idiotule! Crezi că nu ştiam ce fac? Eu, care am făcut comerţ în ţări străine şi am obţinut profit mare pentru numai câteva produse – cum de nu ai avut încredere că ştiam ce fac? În toată viaţa ta tu nu ai negociat decât pentru câteva myachik-uri stupide în piaţă, băieţaş.

— N-am ştiut, recunoscu Nafai.

Elemak îl aruncă la pământ. Nafai îşi zdreli coatele şi capul lui lovi pietrele destul de tare ca să-l doară. Fără să vrea ţipă.

— Lasă-l în pace, laşule, zise Issib.

— Mă faci pe mine laş?

— Gaballufix avea de gând să pună mâna pe banii noştri indiferent de ce am fi făcut noi. Îl avea deja pe Rash de partea lui.

— Acum ai ajuns expert în ceea ce *s-ar fi* întâmplat, zise Elemak.

— Stai pe tronul tău şi ne judeci! îi strigă Mebbekew. Dacă îl consideri pe Nafai atât de nevinovat, despre *tine* ce ai de spus? Tu ai scos banii din conturile Tatei!

Nafai se ridică. Nu-i plăcea cum îl ameninţau pe Issib. Să-şi reverse furia asupra lui era un lucru, dar să ajungă pe punctul de a-l răni pe Issya însemna cu totul altceva.

— Îmi pare rău, zise Nafai – nu putea decât să ia asupra lui vina şi mânia lor. Nu am înţeles, şi ar fi trebuit să-mi ţin gura. Îmi pare rău.

— Ce înseamnă să-ţi pară *rău*? replică Elemak. De câte ori ai spus asta când era prea târziu ca să mai corectăm consecinţele? Nu înveţi niciodată nimic, Nafai. Tata nu te-a învăţat nimic. Copilaşul lui, preţiosul băieţel al Rasei, care nu poate face nimic greşit. Ei, bine, e timpul să înveţi lecţiile pe care Tata ar fi trebuit să ţi le predea cu ani în urmă.

Elemak extrase una din vergelele dintr-o legătură sprijinită pe peretele de stâncă. Era destinată să suporte încărcăturile grele de pe spinarea unei cămile; era destul de flexibilă şi nu foarte grea, dar rezistentă şi lungă. Nafai înţelese imediat ce intenţiona Elemak.

— Nu ai dreptul să te atingi de mine.

— Nu, nimeni nu are dreptul să te atingă, zise Mebbekew. Nafai cel sacru, odorul Tatei, nimeni nu-l poate atinge. Ne poate atinge *pe noi*, bineînţeles. Poate să piardă moştenirea noastră, dar nimeni nu-l poate atinge *pe el*.

— Oricum nu ar fi fost niciodată moştenirea ta. A fost dintotdeauna a lui Elemak.

Un alt gând îi veni în minte lui Nafai, în legătură cu cine ar fi primit moştenirea. Ştiu dinainte de a deschide gura că nu era cel mai înţelept lucru care putea fi rostit, când Elemak şi Mebbekew erau deja supăraţi. Dar îl spuse totuşi.

— Dacă e vorba despre ceea ce aţi *pierdut*, amândoi meritaţi să fiţi dezmoşteniţi, fiindcă aţi complotat împotriva Tatei.

— E o minciună, zise Mebbekew.

— Cât de prost crezi că sunt? Poate nu ştiai că Gaballufix intenţiona să-l ucidă pe Tata în dimineaţa aia, dar ştiai că intenţionează să ucidă pe cineva. Ce ţi-a promis Gaballufix, Elemak? Acelaşi lucru pe care i l-a promis lui Rash – numele de Wetchik şi averea, după ce Tata ar fi fost discreditat şi forţat să părăsească oraşul?

Elemak răcni şi se repezi la el, împărţind lovituri cu vergeaua. Era atât de furios, încât puţine dintre lovituri îşi atinseră ţinta, dar atunci când o făcură fură dure. Nafai nu mai simţise niciodată o asemenea durere, nici chiar atunci când se ruga, nici chiar atunci când picioarele îi fuseseră cufundate în apa fierbinte a lacului. Se trezi cu faţa în jos pe prundiş, cu Elemak aplecat deasupra lui gata să-l lovească – unde, peste spate? În cap?

— Te rog! ţipă Nafai.

— Mincinosule! urlă Elemak.

— Trădătorule! replică Nafai. Începu să se ridice în genunchi, apoi în picioare.

Vergeaua căzu, trântindu-l înapoi la pământ. Mi-a rupt spatele, gândi Nafai. O să fiu paralizat. O să fiu ca Issib, infirm într-un scaun pentru tot restul vieţii mele.

Gândul la Issib păru să-l pună în mişcare. Căci atunci când Elemak ridică din nou vergeaua, scaunul lui Issib se năpusti înaintea lui. Scaunul se răsucea în mers – nu putea fi ţinut total sub control – şi vergeaua îl atinse pe Issib peste un braţ. Ţipă de durere, şi scaunul scăpă complet de sub control, rotindu-se nebuneşte şi clătinându-se înainte şi înapoi. Sistemul de evitare a coliziunii îl împiedică să se izbească de pereţii de piatră ai defileului, dar se lovi de Mebbekew care încerca să se ferească, doborându-l.

— Nu te băga, Issib! strigă Elemak.

— Laşule! îl admonestă Nafai. Ai fost un *nimic* în faţa lui Gaballufix, dar acum poţi să baţi un infirm şi un băiat de paisprezece ani! Cât curaj!

Din nou Elemak se întoarse de la Issib cu faţa spre Nafai.

— Ai vorbit prea mult de data asta, băiete.

Nu mai striga. Furia devenise mai rece, mai profundă.

— Nu mai vreau să aud vocea asta, mă înţelegi?

— Corect, Elya. N-ai putut să-l faci pe Gaballufix să-l omoare pe Tata în locul tău, dar cel puţin poţi să mă omori *pe mine*. Dă-i drumul, dovedeşte ce bărbat eşti ucigându-ţi fratele mai mic.

Nafai sperase să-l facă pe Elemak să se ruşineze şi să dea înapoi, dar raţionamentul fusese greşit. Elemak îşi pierdu orice urmă de autocontrol. În timp ce Issib se rotea în faţa lui, Elemak îl apucă de un braţ şi îl trase din scaun, aruncându-l la pământ ca pe o jucărie stricată.

— Nu! strigă Nafai.

Se repezi la Issib să-l ajute, dar Mebbekew se afla între ei şi când Nafai ajunse suficient de aproape îl îmbrânci. Nafai se prăbuşi la picioarele lui Elemak.

Elemak aruncase vergeaua. Când el se aplecă s-o ia, Mebbekew alergă la legătură şi scoase o alta.

— Hai să terminăm cu el acum. Iar dacă Issib nu-şi poate ţine gura, cu amândoi.

Nafai nu-şi putu da seama dacă Elemak auzise sau nu. Ştiu doar că vergeaua coboară şuierând, zdrobindu-i umărul. Elemak încă nu ţintea bine, dar un lucru era limpede: căuta partea de sus a corpului lui Nafai. Ii căuta capul. Voia ca Nafai să moară.

Brusc o lumină orbitoare izbucni în canion. Nafai înălţă capul la timp ca să-l vadă pe Elemak răsucindu-se spre sursa luminii. Era scaunul lui Issib.

Doar că nu era posibil. Scaunul lui Issib avea un sistem de comutare pasiv. Când nu i se spunea explicit ce să facă, se aşeza jos, echilibrându-se pe picioare, şi aştepta instrucţiuni. Tocmai făcuse acest lucru când Elemak îl trântise pe Issib la pământ.

— Ce se întâmplă? întrebă Mebbekew.

— Ce se întâmplă? repetă o voce mecanică dinspre scaun.

— Probabil l-ai defectat.

— Nu eu sunt defect, vorbi scaunul. Credinţa şi încrederea sunt defecte. Frăţia s-a defectat. Onoarea, legea şi decenţa s-au defectat. Compasiunea s-a defectat. Dar eu nu sunt defect.

— Fă-l să înceteze, Issya, zise Mebbekew.

Nafai observă că Elemak nu spunea nimic. Fixa calm scaunul, ţinând vergeaua încă în mâini. Apoi, cu un mârâit, se avântă înainte şi biciui scaunul cu vergeaua.

Izbucni un fulger, sau cel puţin aşa păru. Elemak ţipă şi căzu pe spate, iar vergeaua zbură în aer. Era încinsă pe toată lungimea ei.

Încet, cu grijă, Mebbekew strecură vergeaua lui înapoi în legătură.

— De ce îţi baţi fratele cu vergeaua, Elemak? spuse scaunul. De ce vrei să-l omori, Mebbekew?

— Cine face asta? întrebă Mebbekew.

— Nu înţelegi, prostule? rosti Issib slab, de unde zăcea pe pietre. Cine ne-a trimis încă de la început în misiunea asta?

— Tata, zise Mebbekew.

— Sufletul Suprem, zise Elemak.

— Încă nu aţi înţeles că pentru că fratele vostru mai mic Nafai a fost dispus să-mi asculte glasul, că eu l-am ales pe el să vă conducă?

Acest lucru îi reduse pe amândoi la tăcere. Dar Nafai ştia că în inimile lor ura se transformase dintr-o mânie înfierbântată într-un resentiment rece şi dur care nu va dispărea niciodată. Sufletul Suprem îl alesese pe Nafai să-i conducă. Pe Nafai, care nu putea nici măcar să încheie o negociere cu Gaballufix fără să strice totul. Suflet Suprem, de ce îmi faci mie una ca asta?

— Dacă nu v-aţi fi trădat tatăl, dacă aţi fi crezut în el şi l-aţi fi ascultat, nu l-aş fi ales pe Nafai înaintea voastră, spuse scaunul – Sufletul Suprem. Acum întoarceţi-vă în Basilica, şi eu vi-l voi da pe Gaballufix pe mâini.

Apoi luminile scaunului se stinseră şi el se aşeză uşor pe pământ.

Aşteptară toţi, înlemniţi, câteva secunde în tăcere. Apoi Elemak se întoarse spre Issib şi blând, cu grijă, îl ridică şi îl aşeză în scaun.

— Îmi pare rău, Issya, zise încet. Nu eram în toate minţile. Nu ţi-as face rău pentru nimic în lume.

Issib nu spuse nimic.

— Pe Nafai eram supăraţi, adăugă Mebbekew.

Issib se răsuci spre el şi, în şoaptă, îi repetă propriile lui cuvinte:

— Hai să terminăm cu el acum. Iar dacă Issib nu-şi poate ţine gura, cu amândoi.

Mebbekew simţi înţepătura.

— Presupun că o să-mi păstraţi veşnic pică pentru asta.

— Gura, Meb. Să ne gândim.

— Bună idee. Până acum gânditul ne-a adus atâta bine.

— E ceva să vezi cum Sufletul Suprem mişcă un scaun, zise Elemak. Dar Gaballufix are sute de soldaţi. Ne poate ucide pe fiecare dintre noi de cincizeci de ori – unde sunt soldaţii Sufletului Suprem? Ce armată o să ne protejeze acum?

Nafai se ridicase în picioare, ascultându-i. Abia putea crede ce-i auzeau urechile.

— Sufletul Suprem tocmai ne-a arătat o parte din puterea lui, iar voi încă vă mai temeţi de soldaţii lui Gaballufix? Sufletul

Suprem e mai puternic decât acei soldaţi. Dacă nu vrea ca ei să ne omoare, soldaţii n-au cum să ne omoare.

Elemak şi Mebbekew îl priviră în tăcere.

— Aţi vrut să mă ucideţi pentru că nu vă plăceau cuvintele mele, spuse Nafai. Vreţi acum să mă urmaţi, să ascultaţi cuvintele Sufletului Suprem?

— De unde să ştim că n-ai manipulat chiar tu scaunul? întrebă Mebbekew.

— Aşa e. Am ştiut încă dinainte de a intra astăzi în oraş că o să daţi vina pe mine pentru orice şi o să încercaţi să mă omorâţi, astfel încât Issya şi cu mine am programat scaunul să rostească exact acest discurs.

— Nu fi prost, Meb, zise Elemak. Vom fi ucişi, dar întrucât am pierdut totul, pentru mine nu prea mai are mare importanţă.

— Doar pentru că tu eşti fatalist nu înseamnă că eu vreau să mor.

Issib împinse scaunul în faţă.

— Hai să mergem, îi spuse lui Nafai. Îl urmez pe Sufletul Suprem, şi pe tine ca slujitor al lui. Să mergem.

Nafai dădu din cap, apoi porni pe drumul care ducea la ieşirea din defileu. Un timp nu auzi decât sunetul propriilor săi paşi şi zumzetul slab al scaunului lui Issib. Apoi, în sfârşit, auzi şi zgomotele lui Elemak şi Mebbekew, urmându-l.

15. CRIMA

Dacă vrem să mai avem vreo speranţă, gândi Nafai, trebuie să încetăm să mai concepem propriile noastre planuri. Gaballufix ne dejoacă manevrele de fiecare dată.

Iar acum aveau şi mai puţine speranţe, întrucât Elemak şi Mebbekew refuzau deliberat să coopereze. De ce trebuise Sufletul Suprem să spună ceea ce spusese despre rolul de conducător al lui Nafai? Cum putea el să preia comanda în faţa propriilor fraţi mai mari, care ar fi fost mult mai bucuroşi să-l vadă eşuând decât să-l ajute ca să reuşească? Bineînţeles că Issib nu reprezenta o problemă, dar nici nu putea fi de prea mult ajutor, chiar şi folosind din nou flotoarele. El era prea uşor de observat, prea fragil, şi în acelaşi timp prea lent.

Treptat, pe măsură ce înaintau prin deşert – el deschizând drumul, nu pentru că aşa ar fi vrut, ci pentru că Elemak refuzase să-l ajute să găsească potecile –, Nafai ajunse la o concluzie inevitabilă: ar fi avut mult mai multe şanse pe cont propriu decât însoţit de fraţii săi.

Nu pentru că ar fi crezut că singur avea vreo şansă. Dar ar fi avut ajutorul Sufletului Suprem. Iar Sufletul Suprem îl mai salvase şi înainte din Basilica.

Dar când Sufletul Suprem îl scosese din oraş, reuşise pentru că Luet îl ţinea de mână. Acum cine îi va ţine locul lui Luet? Ea era vizionara, la fel de apropiată Sufletului Suprem cum îi era el mamei lui. Luet simţea cum Sufletul Suprem îi arată fiecare pas; Nafai simţea doar din când în când indicaţiile Sufletului Suprem, atât de rar, atât de confuz. Ce însemna viziunea lui cu soldatul cu mâinile pătate de sânge care pândea pe străzile din Basilica? Era oare un duşman cu care trebuia să se lupte? Era moartea lui? Sau o călăuză? Era atât de confuz, cum să poată concepe un plan?

Se opri.

Ceilalţi se opriră în spatele lui.

— Acum ce mai e? întrebă Mebbekew. Iluminează-ne, o, măreţ conducător uns de Sufletul Suprem.

Nafai nu răspunse. Încercă în schimb să-şi golească mintea. Să-şi relaxeze nodul de teamă din stomac. Lui Sufletul Suprem nu-i vorbea aşa cum îi vorbea însă lui Luet, pentru că Luet nu *aştepta* să conceapă un plan. Luet asculta. Asculta *mai întâi*, înţelegea *mai întâi*.

Dacă Nafai intenţiona cu adevărat să încerce să-l ajute pe Sufletul Suprem, să încerce să fie mâinile şi picioarele lui aici pe suprafaţa acestei planete, atunci trebuia să înceteze să mai facă propriile lui planuri prosteşti şi să-i dea Sufletului Suprem o şansă să vorbească cu el.

Se aflau lângă Dogtown, care se întindea de-a lungul străzilor ducând spre poarta numită a Coşului. Până acum presupusese că ar trebui să ocolească Dogtown şi să-şi croiască drum prin vreun canion înapoi pe Drumul Pădurii şi să intre în Basilica prin Poarta din Spate. Însă acum aştepta, testând ideile. Se gândi să înconjoare Dogtown, şi gândurile lui alunecară fără ţintă.

Apoi se întoarse spre Coş şi imediat simţi un val de încredere. Da, îşi zise. Sufletul Suprem încearcă să mă conducă, eu doar trebuie să tac şi să ascult. Aşa cum ar fi trebuit să tac şi să ascult atunci când Elemak negocia cu Gaballufix în această după-amiază.

— Of, bine, zise Mebbekew. Hai să mergem la a doua dintre cel mai bine păzite porţi. Să trecem prin cea mai urâtă mahala, unde toţi cei care sunt de vânzare, adică cam toţi oamenii în viaţă, îi aparţin lui Gaballufix.

— Taci, făcu Issib.

— Lasă-l să vorbească, replică Nafai. O să atragă oamenii lui Gaballufix asupra noastră şi o să fim ucişi pe loc, adică exact ceea ce vrea Mebbekew, pentru că atunci când o să murim cu toţii Meb o să poată spune „Vezi, Nyef, ne-ai adus la moarte!”, şi asta o să-l facă să moară fericit.

Mebbekew se repezi spre Nafai, dar Elemak îl opri.

— O să facem linişte, spuse Elemak.

Nafai îi conduse până la Drumul de Sus, care se întindea între Poartă şi Dogtown. Era mărginit de case destul de banale, dar la acea oră din noapte nu era sigur şi puţini oameni circulau pe el. Nafai îi duse în locul unde se găsea cel mai mare spaţiu între casele de pe ambele părţi ale străzii, privi în stânga şi în dreapta, apoi se aplecă şi traversă în goană. Pe partea opusă se opri într-un şanţ secat şi îi urmări pe ceilalţi.

Nu veneau.

Nu veneau.

S-au hotărât să mă abandoneze acum, se gândi Nafai. Ei, bine.

Apoi apărură. Nu alergând, cum făcuse Nafai, ci mergând agale. Toţi trei. Bineînţeles, îşi zise Nafai. Au aşteptat ca să-l scoată pe Issib din scaun. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

În timp ce traversau, Nafai îşi dădu seama că în loc ca Issib să plutească, era susţinut de ceilalţi doi, ţinându-şi braţele aruncate peste umerii lor şi târându-şi picioarele. Pentru oricine nu ştia adevărul, Issib ar fi părut un beţiv ajutat de prieteni să ajungă acasă.

Nu traversară direct strada. Merseră oblic, ca şi cum ar fi urmat de fapt drumul, dar s-ar fi rătăcit în întuneric sau ar fi fost abătuţi într-o direcţie de beţivul pe care îl sprijineau. În cele din urmă trecură dincolo şi se strecurară după tufişuri.

Nafai îi ajunse din urmă când îl ajutau pe Issib să-şi ajusteze flotoarele.

— A fost grozav de bine, şopti el. O mie de oameni ar fi putut să vă vadă şi nimeni nu v-ar fi băgat în seamă.

— Elemak s-a gândit la asta, spuse Issib.

— Tu ar trebui să conduci.

— Nu după părerea Sufletului Suprem, replică Elemak.

— A scaunului lui Issib, adică, zise Mebbekew.

— A fost la fel de bine, Nyef, să traversezi tu primul, spuse Elemak. Paznicii caută patru bărbaţi, dintre care unul pe flotoare. Au văzut în schimb trei, unul fiind beat.

— Şi acum încotro? întrebă Issib.

Nafai ridică din umeri.

— Pe aici, bănuiesc.

Porni înainte, traversând oblic terenul pustiu dintre Drumul de Sus şi Coş.

Se simţi distras. Nu se putea gândi la ce avea să facă în continuare. Nu se putea gândi la nimic.

— Stop, zise.

Se gândi să-i conducă înainte, dar simţi că nu e bine. I se părea corect să meargă singur.

— Aşteptaţi aici, spuse. Mă duc singur în oraş.

— Sclipitor, făcu Mebbekew. Am fi putut aştepta lângă cămile.

— Ba nu, zise Nafai. Vă rog. Am nevoie de voi aici. Trebuie să fiu însă sigur că pot ieşi pe poartă găsindu-vă aici.

— Cât o să dureze? întrebă Issib.

— Nu ştiu.

— Bine, deci ce intenţionezi să faci?

Nu prea putea să le spună că n-avea nici cea mai vagă idee.

— Elemak nu ne-a spus ce plan avea el.

— Exact, zise Mebbekew, prefă-te că eşti şeful.

— O să aşteptăm, interveni Elemak. Dar dacă la răsăritul soarelui suntem încă aici, în spaţiu deschis, categoric o să fim prinşi. Înţelegi asta.

— La prima rază de lumină pe cer, dacă nu m-am întors, luaţi scaunul lui Issib şi porniţi către locul unde sunt cămilele.

— Aşa o să facem, zise Elemak.

— Dacă o să avem chef, adăugă Mebbekew.

— O să avem chef, replică Elemak. Meb o să fie aici, la fel ca noi ceilalţi.

Nafai ştia că Elemak încă îl ura, îl dispreţuia – dar de asemenea ştia că Elemak va face ceea ce spunea. Chiar dacă Elemak se aştepta ca el să eşueze, îi oferea o şansă rezonabilă de a reuşi.

— Mulţumesc, rosti Nafai.

— Adu Catalogul, zise Elemak. Tu eşti băiatul Sufletului Suprem, aşa că vino cu Catalogul.

Nafai îi părăsi, îndreptându-se către Coş. Apropiindu-se, putea auzi paznicii vorbind. Erau prea mulţi – şase sau şapte, nu doi ca de obicei. De ce? Se lipi de perete şi alunecă pe lângă el, până putu auzi destul de bine ceea ce discutau.

— E Gaballufix însuşi, zic eu, spuse un paznic. Probabil l-a omorât mai întâi pe băiatul lui Wetchik, ca să nu aibă cum părăsi oraşul, apoi l-a asasinat pe Roptat şi a dat vina pe cineva care nu poate reacţiona.

— Stilul lui Gaballufix, îl răspunse un altul. Noroi adevărat, el şi oamenii lui.

Roptat era mort. Nafai simţi un fior de teamă. După atâtea comploturi eşuate, în cele din urmă se întâmplase – Gaballufix comisese în sfârşit crima. Şi dăduse vina pe unul dintre băieţii lui Wetchik.

Eu, îşi dădu seama Nafai. A dat vina pe mine. Eu sunt singurul care nu am ieşit din oraş printr-o poartă monitorizată. Conform evidenţelor computerului oraşului, eu încă mă aflu între zidurile lui. Evident asta ştia şi Gaballufix. A profitat de ocazie, l-a ucis pe Roptat, şi a răspândit zvonul că a făcut-o cel mai mic dintre fiii lui Wetchik.

Dar femeile ştiu. Femeile ştiu că el minte. El încă nu şi-a dat seama, dar până mâine fiecare femeie din Basilica va cunoaşte adevărul – că atunci când a fost asasinat Roptat eu eram la lac cu Luet. Nici măcar nu mai trebuie să intru în noaptea asta în oraş. Gaballufix va fi distrus de propria prostie, iar noi putem aştepta râzând dincolo de ziduri!

Dar nu se putea concentra asupra ideii de a aştepta afară. Sufletul Suprem nu dorea asta. Pentru Sufletul Suprem nu era important ca Gaballufix să fie prins minţind. Sufletul Suprem voia Catalogul, iar căderea lui Gaballufix nu ar fi adus Catalogul în mâinile Tatei.

Cum trec de paznici? întrebă Nafai.

Tot ce simţi drept răspuns fu propria frică. Ştia că asta nu venea de la Sufletul Suprem.

Aşa că aşteptă. După un timp, conversaţia paznicilor începu să lâncezească.

— Hai să facem o tură prin Dogtown, propuse unul.

Cinci dintre ei ieşiră pe poartă în întunericul străzilor din Dogtown. Dacă s-ar fi întors să se uite la poartă, l-ar fi văzut pe Nafai stând acolo sprijinit de zid la nici doi metri de deschizătură. Dar nu se întoarseră.

Acum era momentul, ştia; frica se mai estompase, însă simţea şi o sete de a acţiona, de a se pune în mişcare. Sufletul Suprem? Era greu de spus, dar trebuia să facă ceva. Deci, ţinându-şi răsuflarea, Nafai ieşi în lumină.

Un paznic stătea pe un scaun, sprijinit de poartă. Aţipit, sau aproape. Celălalt se uşura pe peretele din partea opusă, cu spatele la deschidere. Nafai trecu în linişte. Nici unul nu se mişcă din poziţia în care stătea până când Nafai nu ieşi din lumina aruncată de poartă. Apoi le auzi vocile în urma sa, discutând, dar nu despre el, fără să dea alarma. Probabil aşa a fost şi în cazul lui Luet, se gândi el, în noaptea când a venit să ne avertizeze. Sufletul Suprem îi făcuse pe paznici suficient de proşti încât s-o lase să treacă de parcă ar fi fost invizibilă. Aşa cum am trecut şi eu.

Luna începuse să se ridice. Trecuse mai mult de jumătate din noapte. Oraşul era adormit, probabil cu excepţia zonei Dolltown şi a Pieţei Interioare, şi chiar şi acelea trebuiau să fie ceva mai potolite în aceste zile de tensiune şi agitaţie când soldaţii patrulau pe străzi. Însă în acest district, unul oarecum liniştit

care nu avea deloc viaţă de noapte, nimeni nu se plimba. Nafai nu era sigur dacă pustietatea străzilor era un lucru bun sau unul rău. Era bine că îl vedeau mai puţini oameni; rău pentru că dacă era văzut ar fi fost cu siguranţă remarcat.

Numai că în noaptea aceea Sufletul Suprem îl ajuta să nu fie remarcat. Rămânea în umbră, fără să-şi forţeze norocul, şi atunci când un escadron de soldaţi trecu pe lângă el se ascunse în cadrul unei uşi şi ei îşi văzură de drum fără să-l observe.

Probabil asta este limita puterii Sufletului Suprem, gândi Nafai. Cu Luet, cu Tata şi cu mine poate comunica prin idei. Şi printr-un dispozitiv – scaunul lui Issib – dar cine poate bănui cât îl poate costa asta? Pentru a ajunge direct în minţile celorlalţi oameni nu prea are altă posibilitate decât să-i distragă, în acelaşi mod în care îi îndepărtează de ideile interzise. Nu-i poate întoarce pe soldaţi din drum, dar îi poate împiedica să-l remarce pe tipul care stă în umbra cadrului unei uşi, îi poate împiedica să vrea să se apropie să cerceteze, să vadă ce e cu el. Nu-i poate opri pe paznicii porţilor să-şi facă datoria, dar îl poate ajuta pe paznicul aţipit să viseze astfel încât sunetul paşilor lui Nafai să facă parte din povestea visului, iar el să nu ridice capul.

Şi chiar pentru a face atâta lucru Sufletul Suprem trebuie să-şi concentreze în noaptea aceasta întreaga atenţie asupra străzilor, se gândi Nafai. Asupra acestui loc precis. Asupra mea.

Oare încotro mă îndrept?

Nu contează. Să-mi deconectez mintea şi să merg, asta trebuie să fac. Să-l las pe Sufletul Suprem să mă ducă de mână, aşa cum a făcut Luet.

Totuşi îi era greu să-şi golească mintea, să se oprească de a mai recunoaşte fiecare stradă la care ajungea, de a se gândi la oamenii sau magazinele pe care le cunoştea pe fiecare stradă, şi la ce legătură ar putea avea cu obţinerea Catalogului. Chiar şi acum mintea lui era prea implicată.

Şi de ce nu ar fi? se gândi el. Se presupune că ar trebui să încetez să mai fiu o fiinţă umană? Să devin infinit de prost pentru ca Sufletul Suprem să mă poată controla? Cea mai mare ambiţie a vieţii mele este să fiu o *marionetă*?

Nu, veni răspunsul. Era la fel de clar ca în noaptea aceea în deşert, lângă pârâu. Nu eşti o marionetă. Eşti aici pentru că tu ai ales să fii aici. Dar acum, ca să-mi poţi auzi glasul, trebuie să-ţi goleşti mintea. Nu pentru că vreau să fii prost, ci pentru că

trebuie să poţi să mă auzi. Destul de curând vei avea din nou nevoie de toată isteţimea ta. Proştii nu-mi sunt de nici un ajutor.

Când vocea dispăru, Nafai se trezi sprijinit de zid, gâfâind. Nu era de glumă când Sufletul Suprem se *împingea* astfel printre gândurile lui. Ce au făcut strămoşii noştri copiilor lor când ne-au transformat astfel încât un computer să ne aducă lucruri în minte? Oare în vremurile de început toţi copiii auzeau vocea Sufletului Suprem aşa cum o aud eu acum? Sau întotdeauna a fost ceva rar să-i poţi auzi glasul?

Mişcă-te. O simţea ca pe o foame. Şi se mişcă. Se mişcă aşa cum o mai făcuse de două ori în ultimele două săptămâni – deplasându-se de pe o stradă pe alta aproape în transă, nesigur de locul în care se afla, fără să-i pese. Aşa cum se întâmplase chiar în această după-amiază, când fugea de asasini.

Nici măcar nu am o armă.

Gândul îl opri brusc din mişcare. 11 scoase din transă. Nu ştia sigur unde se găsea. Dar acolo, pe jumătate ascuns în umbră, zăcea un om întins pe stradă. Nafai se apropie, curios. Poate un beţiv. Sau ar fi putut fi victima vreunui tolchok, a soldaţilor sau a asasinilor. O victimă a lui Gaballufix.

Nu. Nu era deloc o victimă. Acolo zăcea unul dintre soldaţii identici ai lui Gaballufix, şi după duhoarea de urină şi alcool era limpede că nu rănile îl doborâseră la pământ.

Nafai fu pe punctul de a se îndepărta, când îşi dădu seama că asta era cea mai bună deghizare la care ar fi putut spera. I-ar fi fost mult mai simplu să ajungă în apropierea lui Gaballufix dacă ar fi purtat unul dintre costumele holografice de soldat – şi iată că în faţa lui se afla exact un astfel de costum, un dar pe care nu trebuia decât să şi-l însuşească.

Ingenunche lângă bărbat şi îl rostogoli pe spate. Cutia care controla holograma era imposibil de văzut, dar plimbându-şi mâinile prin imagine o găsi pe pipăite, prinsă de o centură în talie. O desfăcu, dar chiar şi aşa nu o putu depărta de bărbat mai mult de câţiva centimetri.

A, desigur, îşi aminti Nafai. Elemak a spus că era un fel de pelerină, iar cutia făcea parte din aceasta.

Când trase cutia de-a lungul trupului bărbatului, alunecă uşor. Rostogolindu-l într-o parte şi-n alta, reuşi în cele din urmă să-i scoată costumul holografic de pe braţe, de sub corp, şi apoi să i-l tragă peste cap.

Abia atunci Nafai îşi dădu seama că Sufletul Suprem îi oferise mai mult decât un costum. Bărbatul nu era un bătăuş plătit purtând uniformă de soldat. Era Gaballufix însuşi.

Îşi băuse minţile, zăcea în propria vomă şi urină, dar cu toate acestea fără urmă de îndoială era Gaballufix.

Dar ce putea *face* Nafai cu acest beţiv? Cu siguranţă nu avea Catalogul la el. Iar Nafai nu-şi făcea nici o iluzie că târându-l acasă ar fi putut câştiga recunoştinţa eternă a lui Gaballufix.

Ticălosul sărbătorise probabil moartea lui Roptat. Ucigaşul zăcea acolo în stradă, numai că nu va fi niciodată pedepsit pentru asta. De fapt, va încerca să dea vina pe *mine*. Nafai era furios. Îi trecu prin minte să-şi pună bocancul pe capul lui Gaballufix şi să-i strivească mutra de caldarâmul acoperit de vomă. S-ar fi simţit atât de bine, atât de...

Ucide-l.

Gândul era atât de limpede de parcă cineva ar fi vorbit în spatele lui. Nu, îşi zise Nafai. Nu pot să fac asta. Nu pot să ucid un om.

De ce crezi că te-am adus aici? E un criminal. Legea cere moartea lui.

Legea cere şi moartea *mea* pentru că am văzut Lacul Femeilor, răspunse Nafai în tăcere. Şi totuşi mi s-a arătat milă.

Eu te-am dus la lac, Nafai. Aşa cum te-am adus şi aici. Să faci ceea ce trebuie făcut. Nu vei obţine niciodată Catalogul cât timp el este în viaţă.

Nu pot ucide un om. Un om neajutorat – aş fi un criminal.

Nu ar fi decât dreptate.

Nu dacă vine din mâna mea. Îl urăsc prea mult. Îl vreau mort. Pentru că mi-a umilit familia. Pentru că a furat titlul tatălui meu. Pentru că ne-a luat averea. Pentru bătaia pe care am primit-o de la fraţii mei. Pentru tolchok şi pentru soldaţi, pentru că a stins lumina speranţei din oraşul meu. Din cauza modului în care l-a transformat pe Rashgallivak, un om bun, într-o unealtă slabă şi stupidă. Pentru toate aceste lucruri îl vreau mort. Vreau să-l strivesc sub călcâiul meu. Dar dacă l-aş ucide acum aş fi un laş şi un asasin, nu un justiţiar.

El a încercat să te omoare pe tine. Eşti pe lista asasinilor lui.

Ştiu asta. Deci dacă l-aş ucide acum ar fi o răzbunare personală.

Gândeşte-te la ce faci, Nafai. Gândeşte-te.

Nu voi deveni un criminal.
Corect. Tu o să *salvezi* vieţi. Există o singură speranţă de a salva lumea de măcelul care a distrus Pământul acum patruzeci de milioane de ani, iar dacă acest bărbat rămâne în viaţă speranţa se spulberă. Trebuie să piară miliardele de suflete de pe planeta Harmony pentru ca tu să-ţi poţi păstra mâinile curate? Eu îţi spun că asta nu e o crimă, un asasinat, ci dreptate. Eu l-am judecat şi l-am găsit vinovat. A ordonat să fie ucis Roptat, să fiţi ucişi tu şi fraţii tăi, şi să fie ucis tatăl tău. Pune la cale un război care ar duce mii de oameni la moarte şi oraşul ar fi cucerit. Tu nu-l cruţi din milă, Nafai, pentru că doar moartea lui va consola oraşul şi oamenii pe care îi iubeşti, numai moartea lui va aduce alinare lumii. Îl cruţi din pură vanitate. Ca să te poţi uita la mâinile tale şi să le vezi nepătate de sânge. Îţi spun că dacă nu-l ucizi pe acest om, pe mâinile tale va fi sângele a milioane de oameni.
Nu!
Ţipătul lui Nafai era mult prea înspăimântat ca să fie tăcut, ca să fie reţinut în interiorul minţii lui.
Glasul din capul său nu se domoli: Catalogul deschide cea mai vastă bibliotecă din lume, Nafai. Cu el toate lucrurile vor fi posibile pentru slujitorii mei. Fără el nu voi avea altă voce în afară de cea pe care o auzi tu acum, constant modificată şi distorsionată de propriile speranţe şi dorinţe. Fără Catalog eu nu vă pot ajuta, iar voi nu mă puteţi ajuta pe mine. Puterile mele vor continua să slăbească, şi legea mea îşi va pierde importanţa în rândurile oamenilor, până când în final focurile vor izbucni din nou şi o altă lume se va pierde. Catalogul, Nafai. Ia de la acest om ceea ce cere legea, apoi du-te şi găseşte Catalogul.
Nafai se aplecă şi apucă lama energetică atârnată la centura lui Gaballufix.
Nu ştiu cum să omor un om cu asta. Nu înjunghie. Nu-l pot împunge în inimă cu ea.
Capul. Taie-i capul.
Nu pot. Nu pot, nu pot, nu pot.
Dar Nafai greşea. Putea. Îl apucă pe Gaballufix de păr şi îi întinse gâtul. Gaballufix se mişcă – oare se trezea? Nafai aproape că dădu drumul părului, dar Gaballufix recăzu rapid în inconştienţă. Nafai declanşă lama, apoi i-o aşeză uşor pe gât. Lama bâzâia. Apăru un firicel de sânge. Nafai apăsă mai tare şi

firicelul deveni o rană deschisă, sângele stropind lama şi sfârâind zgomotos. E prea târziu să mă opresc acum, prea târziu. Apăsă din ce în ce mai tare. Osul opuse rezistenţă, dar Nafai răsuci capul şi făcu o deschizătură între vertebre, şi atunci lama tăie repede şi capul se desprinse.

Cămaşa şi pantalonii lui Nafai erau plini de sânge, la fel ca mâinile şi faţa, picura peste tot. Am ucis un om şi ţin capul lui în mână. Ce sunt eu acum? Cine sunt acum? Cu ce sunt mai bun decât cel care zace aici, sfâşiat de mâinile mele?

Catalogul.

Nu suporta să mai poarte hainele îmbibate de sânge. La limita panicii, se descotorosi de ele, le sfâşie, apoi îşi şterse faţa şi mâinile cu spatele curat al cămăşii. Astea au fost hainele pe care mi le-a dat Luet când am urcat din nou în barcă în locul acela frumos şi paşnic, şi acum uite ce am făcut cu ele.

Apoi, îngenunchind lângă cadavru şi propriile haine aruncate în balta de sânge, îşi dădu seama că din cauza înclinării străzii şi a faptului că cea mai mare parte a sângelui cursese în sus dinspre gât, hainele lui Gaballufix nu erau pătate de sânge. Erau murdare de vomă şi de urină, dar nu şi de sânge. Nafai trebuia să se îmbrace în ceva. Costumul nu ar fi suficient – pe dedesubt ar fi fost desculţ şi i-ar fi fost frig.

Când se gândi să se îmbrace în hainele lui Gaballufix i se păru ceva dezgustător, dar în acelaşi timp ştia că trebuia să o facă. Îndepărtă puţin corpul de balta de sânge, apoi îl dezbrăcă cu grijă, ferindu-l să se murdărească. Aproape că se înecă atunci când îşi trase pantalonii reci şi umezi, apoi se gândi cu dispreţ că unui bărbat care ucisese aşa cum tocmai o făcuse el nu ar trebui să-i fie scârbă să poarte urina altui om pe picioarele sale. Acelaşi lucru era şi cu duhoarea acră de pe cămaşă şi de pe armura pe care Gaballufix o purta pe dedesubt. Acum nimic nu mai e oribil pentru mine, cugetă Nafai. Deja sunt pierdut.

Singurul lucru pe care nu se putu convinge să-l facă fu să-şi pună lama la centură, aşa cum o purtase Gaballufix. Şterse amprentele de pe mâner şi o aruncă alături de cap. Apoi râse. Acelea sunt hainele mele, pe care nenumăraţi martori m-au văzut purtându-le astăzi. De ce trebuie să mă străduiesc să mă mai ascund, când le las în urmă?

Chiar *le las* în urmă, se gândi Nafai. Ca şi cum mi-aş lăsa aici propriul cadavru. Costumaţia unui copil. Acum port hainele unui

bărbat. Şi nu ale oricărui bărbat. Ale celui mai rău şi mai monstruos bărbat pe care îl cunosc. Mi se potrivesc.

Îşi trase pelerina de soldat peste cap. Nu se simţea diferit, dar presupunea că aspectul era altul. Se îndepărtă de cadavru. Nu se putea gândi încotro s-o ia. Nu se putea gândi la nimic.

Se întoarse cu spatele la corp. Lăsase ceva în urmă, ştia asta. Dar ceea ce lăsase nu erau decât propriile haine şi lama. Aşa că până la urmă ridică lama, şterse sângele de pe ea pe hainele lui vechi şi o prinse la centură.

Acum putea să plece. Acasă la Gaballufix, desigur. Acum o ştia foarte clar. Putea gândi limpede. Pantalonii îi îngheţau pe picioare şi îl rodeau. Armura corporală era grea. Era stânjenitor să mergi cu lama energetică la brâu. Aşa te simţi când eşti Gaballufix, gândi Nafai. În noaptea asta eu sunt Gaballufix.

Trebuie să mă grăbesc. Înainte să fie găsit cadavrul.

Ba nu. Sufletul Suprem îi va împiedica să observe trupul, cel puţin pentru un timp. Până dimineaţă când vor ieşi atât de mulţi oameni, încât Sufletului Suprem îi va fi dificil să-i influenţeze concomitent pe toţi. Deci am timp.

Urcă pe Strada Fântânii, apoi se răzgândi. O luă pe Strada Lungă şi ajunse la casa lui Gaballufix prin spate. Pe alee descoperi uşa pe care o folosise Elemak cu atât de multe – atât de puţine – zile în urmă. Oare era încuiată?

Era. Şi acum ce fac? Probabil înăuntru aştepta cineva. Stătea de pază. Cum ar putea el, deghizat în soldat de rând, să pretindă să intre la ora aceea? Dacă îl puneau să deconecteze costumul odată intrat? L-ar recunoaşte imediat. Mai rău, ar recunoaşte hainele lui Gaballufix şi ar înţelege că exista o singură cale prin care el putuse să îmbrace hainele stăpânului lor.

Ba nu, *două* căi.

Gaballufix mai venise probabil acasă beat şi altă dată.

Nafai încercă, mai întâi în linişte, să-şi imagineze cum suna glasul lui Gaballufix. Aspru şi răguşit. Râcâind în gât. Nafai ar reuşi să-l imite destul de bine, era convins de asta – şi nu trebuia să fie perfect, pentru că Gaballufix era beat, desigur, doar duhnea, iar vocea putea să-i fie neclară şi scăpată de sub control, iar el s-ar putea împletici şi cădea şi...

— Deschideţi, deschideţi uşa! zbieră.

Era groaznic, nu suna deloc ca Gaballufix.

— Deschideţi uşa, idioţilor, eu sunt!

Mai bine. Mai bine. În plus Sufletul Suprem le va da un impuls, îi va încuraja să se gândească la alte lucruri cu excepţia faptului că vocea lui Gaballufix suna puţin altfel în noaptea asta.

Uşa se întredeschise. Imediat Nafai o îmbrânci şi pătrunse înăuntru.

— Să mă încuiaţi afară din propria mea casă, ar trebui să vă expediez într-o cutie, ar trebui să vă trimit înapoi la tăticu' făcuţi bucăţi.

Nafai habar n-avea cum vorbea Gaballufix de obicei, dar bănuia o proastă dispoziţie şi ameninţări, în special dacă era beat. Nafai nu văzuse prea mulţi beţivi. Numai de câteva ori pe stradă, şi mai des în teatre, dar acolo erau actori care jucau *roluri* de beţivi.

Gândi: la urma urmelor, sunt actor. Am crezut că asta o să ajung în final, şi iată-mă.

— Daţi-mi voie să vă ajut, domnule, zise bărbatul.

Nafai nu se uită la el. În schimb se împiedică intenţionat şi căzu în genunchi, îndoindu-se din talie.

— Cred că o să vărs, icni.

Apoi atinse cutia de la centură şi deconectă costumul. Doar o clipă. Suficient de mult pentru ca toţi cei care se aflau în încăpere să poată vedea hainele lui Gaballufix, în timp ce faţa şi părul lui Nafai erau ascunse fiindcă stătea aplecat. Apoi porni din nou costumul. Încercă să producă un sunet de vomă, şi reuşi atât de bine, încât icnind îi urcară pe gât puţină fiere şi acid.

— Ce doriţi, domnule? întrebă bărbatul.

— Cine păzeşte Catalogul! răcni Nafai. Astăzi toată lumea vrea Catalogul – ei, bine, acum îl vreau eu.

— Zdorab, spuse bărbatul.

— Cheamă-l.

— Doarme, e...

Nafai se ridică nesigur pe picioare.

— Când vin eu în casa asta, *nimeni* nu doarme!

— Îl chem, domnule, îmi pare rău, m-am gândit că...

Nafai se balansă neîndemânatic către el. Omul se retrase părând înspăimântat. Oare am mers prea departe? Nu avea cum să-şi dea seama. Bărbatul alunecă pe lângă perete şi ieşi printr-o uşă. Nafai habar n-avea dacă avea să se întoarcă însoţit de soldaţi care să-l aresteze.

Se întoarse cu Zdorab. Sau cel puţin Nafai presupunea că era Zdorab. Dar trebuia să se asigure, nu-i aşa? Aşa că se aplecă spre el şi-i răsuflă urât mirositor în faţă.

— Tu eşti Zdorab?

Să-şi imagineze că Gaballufix era atât de beat încât nu putea vedea bine.

— Da, domnule, răspunse bărbatul.

Părea speriat. Bine.

— Catalogul meu. Unde e?

— Care?

— Cel pe care îl vor ticăloşii ăia – băieţii lui Wetchik – Catalogul, pe Sufletul Suprem!

— Catalogul *Palwashantu*?

— Unde l-ai pus, derbedeule?

— În vistierie, zise Zdorab. N-am ştiut că vreţi să fie accesibil. Nu l-aţi mai folosit niciodată până acum, aşa că am crezut...

— Mă pot folosi de el dacă vreau!

Încetează să mai vorbeşti atât, îşi spuse. Cu cat vorbeşti mai mult, cu atât îi va fi mai dificil Sufletului Suprem să-l împiedice pe omul ăsta să se îndoiască de vocea mea.

Zdorab îl conduse printr-un coridor. Nafai se lovi ostentativ din când în când de pereţi. Când atinse locul în care vergeaua lui Elemak căzuse cu cea mai mare forţă simţi un junghi de la umăr la şold. Gemu de durere – dar îşi închipui că acest lucru îi făcea jocul şi mai credibil.

În timp ce parcurgeau nivelul inferior al casei, teama începu să-l cuprindă din nou. Dacă i se va cere o identificare precisă pentru a deschide vistieria? Scanarea retinei? Amprenta degetului?

Dar uşa vistieriei era deschisă. Sunt un prost norocos, se întrebă Nafai, sau doar marioneta Sufletului Suprem? Sau, printr-o mică şansă, îmi aleg liber măcar o parte a drumului meu în misiunea din noaptea asta?

Nu ştia nici măcar ce răspuns îşi dorea. Dacă alegerea lui era liberă, atunci însemna că liber alesese să ucidă un om care zăcea neajutorat în stradă. Era mult mai bine să creadă că Sufletul Suprem îl silise sau îl păcălise ca s-o facă. Sau că ceva din genele sau din influenţa înaintaşilor lui îl forţaseră să facă aşa ceva. Era mai bine să creadă că nu avusese de ales, decât să se chinuie întrebându-se dacă nu ar fi fost suficient să fure

hainele lui Gaballufix fără să trebuiască să-l omoare mai întâi. Responsabilitatea pentru ceea ce făcuse având totuşi mai multe opţiuni era o povară mult prea mare pentru Nafai.

Zdorab intră în vistierie. Nafai îl urmă, apoi se opri văzând o masă mare pe care întreaga bogăţie furată de Gaballufix de la ei în acea după-amiază stătea aranjată în grămezi ordonate.

— După cum vedeţi, domnule, analiza este aproape gata, zise Zdorab plimbându-se printre rafturi. Am păstrat totul curat şi în ordine. E foarte amabil din partea dumneavoastră să veniţi aici.

Mă reţine în vistierie, se întrebă Nafai, aşteptând până sosesc ajutoarele?

Zdorab apăru dintre rafturile din spatele camerei. Era un bărbat micuţ, mult mai scund decât Nafai, şi începea deja să chelească deşi nu putea avea mai mult de treizeci de ani. În realitate o figură comică – însă dacă îşi dădea seama ce se petrecea cu adevărat, viaţa lui Nafai putea fi în pericol.

— Ăsta e? întrebă Zdorab.

Evident, Nafai nu avea nici cea mai vagă idee despre cum ar fi trebuit să arate. Văzuse multe cataloage, dar majoritatea erau mici computere independente cu acces la o bibliotecă importantă. Acesta nu avea nimic pe care Nafai să-l recunoască a fi un display. Ceea ce aducea Zdorab era un glob de culoarea alamei, de vreo douăzeci şi cinci de centimetri în diametru, puţin turtit la capete.

— Să văd, mârâi Nafai.

Zdorab părea că ezită să se despartă de obiect. O clipă Nafai fu străbătut de un val de panică. Nu vrea să mi-l dea pentru că ştie cine sunt în realitate.

Apoi Zdorab îşi dezvălui adevărata preocupare.

— Domnule, aţi spus că trebuie să-l păstrăm întotdeauna foarte curat.

Îşi făcea griji fiindcă Gaballufix ar fi putut fi murdar pe sub costumul de soldat. La urma urmelor părea beat mort, mirosea a băutură şi chiar mai rău. Mâinile lui puteau fi acoperite de orice.

— Ai dreptate, zise Nafai. Du-l tu.

— Cum doriţi, domnule.

— Ăsta e, nu-i aşa? zise Nafai. Trebuia să fie sigur – nu putea decât să spere că rolul de beţiv era destul de convingător pentru ca întrebările stupide să nu provoace suspiciuni.

— Este Catalogul Palwashantu, dacă la asta vă referiţi. Mă întrebam doar dacă este ceea ce doriţi cu adevărat. Nu l-aţi mai cerut niciodată până acum.

Aşadar Gaballufix nu-l scosese nici măcar din vistierie – niciodată, în nici un moment, nu avusese de gând să li-l dea lor, indiferent cât ar fi negociat Elemak sau cât ar fi plătit. Asta îl făcu pe Nafai să se simtă puţin mai bine. Nu fusese o ocazie pierdută. Orice scenariu ar fi condus la acelaşi deznodământ.

— Unde îl ducem? întrebă Zdorab.

Excelentă întrebare, gândi Nafai. Aş putea foarte bine să-i spun că îl dăm fiilor lui Wetchik, care aşteaptă în beznă dincolo de Coş.

— Trebuie să-l arăt consiliului clanului.

— Noaptea la ora asta?

— Da, la ora asta! M-au întrerupt, nenorociţii. Eu petreceam, şi ei trebuie să vadă *Catalogul* fiindcă li s-a năzărit că poate a fost furat de băieţii ăia mincinoşi şi ucigaşi şi hoţi ai lui Wetchik.

Zdorab tuşi, plecă capul şi se grăbi, conducându-l pe Nafai pe coridor.

Deci lui Zdorab nu-i place să audă cum Gaballufix îi insultă pe fiii lui Wetchik. Foarte interesant. Dar nu atât de interesant încât Nafai să aibă încredere în el.

— Mai încet, pitic mizerabil! strigă Nafai.

— Da, domnule.

Zdorab încetini şi Nafai merse clătinându-se după el.

Ajunseră la uşă unde acelaşi bărbat stătea de pază. Omul îl privi pe Zdorab cu ochi întrebători.

— Deschide, te rog, uşa stăpânului Gaballufix, rosti Zdorab. Ieşim.

Singurul semnal, îşi dădu seama Nafai, era că paznicul de la uşă întreba dacă omul în costum holografic de soldat era Gaballufix, iar Zdorab răspunsese că bădăranul beţiv dinăuntrul costumului era acelaşi care intrase cu numai câteva clipe înainte.

— Mergeţi să petreceţi, domnule? întrebă paznicul de la uşă.

— Se pare că în noaptea asta consiliul îşi cere drepturile, zise Zdorab.

— Doriţi escortă? Nu avem pe aproape decât vreo duzină de oameni, dar putem aduce câţiva din Dogtown în câteva minute, dacă vreţi.

— Nu, lătră Nafai.

— Mă gândeam... poate consiliului trebuie să i se reamintească, la fel ca data trecută...

— Îşi amintesc!

Se întrebă ce însemna „data trecută”.

Zdorab o luă înainte afară pe uşă. Nafai se împletici după el. În spatele lor uşa fu încuiată.

Mergând pe străzile aproape pustii ale Basilicăi, Nafai începu să înţeleagă ceea ce tocmai realizase. După toate eşecurile zilei, ieşise din casa lui Gaballufix având Catalogul. Sau cel puţin cu un om care ducea Catalogul.

— Aerul e foarte înviorător, nu-i aşa, domnule? zise Zdorab.

— Mm.

— Vreau să spun, se pare că aveţi capul considerabil mai limpede.

Nafai îşi dădu seama că uitase să continue să facă pe beţivul. Însă era prea târziu să reia *acum* ar fi fost absurd să se împiedice imediat ce Zdorab spusese cât de puţin beat părea. În schimb Nafai se opri, se întoarse spre Zdorab şi se uită urât. Nu că Zdorab i-ar fi putut vedea expresia feţei. Dar omul trebuia să şi-o imagineze.

Aparent Zdorab avea o imaginaţie foarte bogată. Se făcu imediat şi mai mic.

— Nu zic că nu aţi fi avut capul limpede şi până acum. Adică, tot timpul. Capul dumneavoastră este *întotdeauna* limpede, domnule. Iar în noaptea asta aveţi o întâlnire cu consiliul clanului, şi ăsta e un lucru bun, domnule.

Minunat, gândi Nafai.

— Unde se întâlnesc în noaptea asta? întrebă Zdorab.

Nafai nu avea nici cea mai vagă idee. Ştia doar că el trebuia să-şi întâlnească fraţii dincolo de Coş.

— Unde *crezi*! mârâi.

— Mă rog, ziceam că... păreaţi să vă îndreptaţi spre Coş, şi... asta nu înseamnă că nu pot ţine o întâlnire în Dogtown, numai că de obicei... pe mine nu m-a luat nimeni niciodată. Din câte ştiu eu, întâlnirile se pot ţine de fiecare dată în altă parte, doar că am auzit pe cineva spunând că întâlnirea se ţine la casa mamei dumneavoastră de lângă Poarta din Spate, dar asta era... poate să se fi întâmplat o singură dată.

Nafai continuă să meargă, lăsându-l pe Zdorab să vorbească singur din ce în ce mai temător.

— O nu! strigă Zdorab.

Nafai se opri. Dacă iau Catalogul şi fug spre poartă, oare pot să ajung înainte ca el să declanşeze alarma?

— Am lăsat vistieria deschisă, spuse Zdorab. Îmi făceam griji din cauza Catalogului... Vă rog să mă iertaţi, domnule. Ştiu că uşa trebuie să fie deschisă numai când sunt eu de faţă, şi eu... sfinte, tocmai mi-am dat seama că am mai lăsat-o deschisă şi înainte, când am venit să vă întâmpin la uşa din spate. Ce-oi fi păţit? Voi înţelege dacă îmi voi pierde slujba din cauza asta, domnule. Niciodată nu am mai lăsat uşa vistieriei deschisă şi nepăzită. Să mă întorc şi s-o încui? Toată bogăţia de acolo – cum puteţi fi sigur că nici unul dintre servitori nu va... Domnule, pot să fug înapoi şi să vă ajung din urmă în câteva minute, sunt foarte iute de picior, vă asigur.

Era ocazia perfectă să scape de Zdorab, să ia Catalogul, să-l lase pe om să plece, şi să iasă prin Poarta Coşului înainte ca el să se întoarcă. Dar dacă totul era doar un subterfugiu? Dacă Zdorab încerca să se despartă de el ca să-i poată anunţa pe soldaţii lui Gaballufix că un impostor în costum holografic furase Catalogul? Nu-şi putea permite să-l lase pe Zdorab să plece, nu acum. Nu înainte de a se afla în siguranţă dincolo de poartă.

— Rămâi cu mine, spuse Nafai.

Tresări auzindu-şi glasul care acum semăna foarte puţin cu al lui Gaballufix. Oare sprâncenele lui Zdorab se ridicaseră de surpriză când vorbise Nafai? Oare chiar şi acum îşi pune problema vocii? Continuă să mergi, îşi zise Nafai. Mergi şi nu spune nimic. Grăbi pasul, iar Zdorab, cu picioarele lui mai scurte, trebui să alerge ca să-l urmeze.

— N-am fost niciodată la o astfel de întâlnire, zise Zdorab. Deja gâfâia de oboseală. Nu va trebui să spun nimic, nu-i aşa? Vreau să zic, eu nu sunt membru al consiliului. Of, ce vorbesc! Probabil că oricum n-o să mă lase nici măcar să intru acolo unde are loc întrunirea propriu-zisă. Dar o să vă aştept afară. Vă rog să mă iertaţi pentru că sunt atât de nervos, eu niciodată... Mi-am petrecut timpul în vistierie şi în bibliotecă, bineînţeles, ţinând contabilitatea şi aşa mai departe, trebuie să înţelegeţi că eu nu prea ies mult, şi întrucât trăiesc singur nu am parte de prea multă conversaţie, aşa că majoritatea lucrurilor pe care le

ştiu despre politică provin din ceea ce am auzit întâmplător. Bineînţeles, ştiu că dumneavoastră sunteţi foarte implicat. Toţi cei din casă sunt foarte mândri că lucrează pentru un om atât de faimos. E periculos însă, nu-i aşa, mai ales că Roptat a fost ucis în seara asta. Nu vă temeţi puţin pentru viaţa dumneavoastră?

Oare e chiar atât de prost? se gândi Nafai. Sau în realitate îl suspectează pe Gaballufix că ar putea fi asasinul lui Roptat, iar ăsta este modul lui stângaci de a obţine informaţii?

În orice caz Nafai se îndoia că Gaballufix ar fi răspuns la o astfel de întrebare, aşa că îşi ţinu gura. În sfârşit ajunse la poartă.

Paznicii erau foarte vigilenţi. Bineînţeles: Zdorab ar fi devenit prea curios dacă ar fi fost ciudat de neatenţi şi de data asta. Nafai se blestemă pentru ideea de a-l lua cu el pe Zdorab. Ar fi trebuit să scape de el când avusese ocazia.

Paznicii îşi ocupară poziţiile, întinzându-le ecranele pe care să-şi pună degetul mare. Păreau şi agresivi – costumul de soldat al lui Nafai făcea din el un duşman, sau cel puţin un rival. Ecranul avea să-i dezvăluie tăcut adevărata identitate, desigur, dar întrucât Nafai era suspectat de asasinarea lui Roptat, acest lucru nu era de prea mare ajutor.

Cum stăteau acolo înlemniţi de nehotărâre, Zdorab interveni.

— Doar nu o să insistaţi ca stăpânul meu să-şi pună degetul pe ecranul vostru jalnic, nu-i aşa? zbieră el. Apoi apăsă cu propriul său deget pe scaner: Uite, cine vă spune că sunt eu? Trezorierul Domnului Gaballufix!

— Legea cere ca toată lumea să pună degetul aici, zise paznicul. Dar acum părea mult mai puţin sigur pe el. Era un lucru să se certe cu soldaţii lui Gaballufix, şi cu totul altul să-l înfrunte pe el în persoană.

— Îmi pare rău, domnule, dar slujba mea este să v-o cer.

Nafai tot nu se mişcă.

— Asta e hărţuire, rosti Zdorab. Exact asta e.

Continua să se uite pieziş la Nafai, deşi nu putea citi nici aprobare, nici dezaprobare pe masca holografică lipsită de expresie.

— Astăzi a avut loc o crimă, spuse paznicul scuzându-se. Chiar dumneavoastră aţi spus că fiul cel mai mic al lui Wetchik l-a ucis pe Roptat, aşa că noi trebuie să verificăm pe toată lumea.

Nafai făcu un pas înainte şi întinse degetul către scaner. Însă atunci când o făcu se aplecă spre paznic şi-i şopti:

— Dar dacă omul care a spus o minciună atât de absurdă a fost însuşi criminalul?

Paznicul se trase înapoi, surprins de voce şi abia înţelegând cuvintele. Apoi coborî privirea pe ecran şi văzu numele pe care i-l arăta computerul oraşului. Făcu o pauză, gândindu-se.

Suflet Suprem, dă-i înţelepciune acestui om. Fă-l să vadă adevărul şi să acţioneze în consecinţă.

— Vă mulţumim că v-aţi supus legii, domnule Gaballufix, rosti paznicul. Apăsă pe butonul de ştergere şi Nafai îşi văzu numele dispărând. Nimeni altcineva nu-l putuse vedea.

Fără să arunce nici o privire înapoi, Nafai ieşi pe poartă. Îl auzi pe Zdorab păşind în urma lui.

— Am făcut bine, domnule? întrebă Zdorab. Adică mi s-a părut că ezitaţi să puneţi degetul, aşa că eu... Unde mergem? Nu e puţin cam întuneric ca s-o luăm de-a dreptul prin tufişurile astea? Ne-am putea ţine de drum, domnule Gaballufix? Bineînţeles, e lună, aşa că nu e chiar aşa de întuneric, dar...

Cu vorbăria lui Zdorab era imposibil să fie discreţi în timp ce înaintau direct spre locul unde Nafai îi lăsase pe fraţii săi să-l aştepte. Iar acum Zdorab îl numea cu voce tare Gaballufix. Nu fu chiar o surpriză când Nafai observă o mişcare şi auzi zgomot de paşi care se îndepărtau în fugă. Bineînţeles – crezuseră că Nafai fusese prins, că îi trădase, că Gaballufix venise să-i ucidă. Ce puteau ei să vadă în afara costumului?

Nafai bâjbâi pe comenzi. Cum să-şi dea seama dacă era conectat sau nu? În cele din urmă îşi trase costumul peste cap şi strigă atât cât îndrăzni de tare, cu propriul lui glas:

— Elemak! Issya! Meb! Sunt eu, nu fugiţi!

Ei se opriră din alergat.

— Nafai! zise Meb.

— În hainele lui Gaballufix! observă Elemak.

— Ai reuşit! strigă Issib, râzând.

Un scâncet slab chiar în spatele lui îi reaminti lui Nafai că dulcea scenă a reunirii îi părea mult mai puţin fericită bietului Zdorab, care tocmai constatase că îl urmase chiar pe omul acuzat de uciderea lui Roptat cu numai câteva ore în urmă, şi care cu siguranţă îi făcuse acelaşi lucru lui Gaballufix.

Nafai se întoarse la timp ca să-l vadă pe Zdorab răsucindu-se pe călcâie şi rupând-o la fugă. „Sunt foarte iute de picior” îi spusese Zdorab mai devreme, dar acum Nafai îşi dădu seama că nu era adevărat. Îl ajunse din urmă în mai puţin de zece paşi, îl doborî şi se luptă cu el pe pământul pietros câteva clipe înainte de a-l imobiliza, astupând cu palma gura bietului om.

Paznicii se aflau la mai puţin de cincizeci de metri distanţă. Fără îndoială Sufletul Suprem îi împiedicase să dea atenţie gălăgiei care tocmai se stinsese, dar abilitatea Sufletului Suprem de a-i face pe oameni proşti avea limitele ei.

— Ascultă-mă, şopti Nafai vehement. Dacă faci ce-ţi spun, Zdorab, n-o să te omor. Înţelegi?

Sub mâna sa, Nafai simţi capul mişcându-se în sus şi-n jos.

— Îţi jur pe Sufletul Suprem că nu eu l-am ucis pe Roptat. Stăpânul tău Gaballufix i-a cerut moartea şi a poruncit ca eu şi fraţii mei să fim omorâţi. *El* a fost criminalul, dar acum eu l-am ucis pe Gaballufix şi s-a făcut dreptate. Mă înţelegi? Eu nu sunt dintre aceia care ucid de plăcere. Nu vreau să te omor *pe tine*. O să taci dacă iau mâna de pe gura ta?

Aprobă din nou. Nafai îi eliberă gura.

— Mă bucur că nu vrei să mă omori, şopti Zdorab. Nu vreau să fiu mort.

— Mă crezi? întrebă Nafai.

— Tu ai crede răspunsul meu? Mi se pare că ne aflăm într-una din acele situaţii în care oamenii spun cam orice cred că ar vrea să audă cealaltă persoană, nu-i aşa?

Avea dreptate.

— Zdorab, nu pot să te las să te întorci în oraş, înţelegi? Cred că totul se reduce la asta – dacă eşti într-adevăr unul dintre oamenii lui Gaballufix, unul dintre derbedeii pe care el îi angajează să-i facă treburile murdare în Basilica, atunci eu nu pot să am încredere în nimic din ce ai spune tu, şi aş putea să te ucid chiar acum şi să terminăm totul. Dar nu cred că eşti aşa. Cred că eşti un bibliotecar, un contabil, un funcţionar care nu avea idee ce înseamnă să lucrezi pentru Gaballufix.

— Eu am tot văzut unele lucruri, dar nimeni altcineva nu părea să le considere bizare şi nimeni n-ar fi răspuns vreodată la întrebările mele, aşa că mi-am ţinut gura. În general.

— Noi mergem în deşert. Dacă vii cu noi, şi rămâi cu noi – dacă îmi dai cuvântul tău în faţa Sufletului Suprem –, atunci vei

fi un om liber, făcând parte din familia noastră, egal cu oricine altcineva. Nu vrem să ne fii servitor; te primim doar ca prieten.

— Bineînţeles că voi jura. Dar cum o să ştiţi dacă puteţi să aveţi încredere în mine?

— Jură în faţa Sufletului Suprem, prietene Zdorab, şi eu voi şti.

— Atunci, în faţa Sufletului Suprem, jur să rămân cu voi şi să vă fiu întotdeauna prieten loial. Cu condiţia să nu mă omorâţi. Cu toate că bănuiesc că dacă m-aţi omorî restul nici nu s-ar mai pune în discuţie, nu?

Nafai observă că fraţii lui se adunaseră în jurul lor. Auziseră jurământul şi aveau propriile lor păreri.

— Omoară-l, zise Meb. E unul dintre oamenii lui Gaballufix, nu poţi avea încredere în el.

— O fac eu, dacă trebuie, adăugă Elemak.

— Cum am putea şti? întrebă Issib.

Dar Nafai nu îi auzea. El îl asculta pe Sufletul Suprem, şi răspunsul fu clar. Ai încredere în acest om.

— Îţi accept jurământul, zise Nafai. Şi jur pe Sufletul Suprem că nici eu, nici altcineva din familia mea nu-ţi va face nici un rău, atât timp cât tu îţi respecţi legământul. Juraţi cu toţii.

— E absurd! zise Mebbekew. Ne pui pe toţi în primejdie.

— În noaptea asta Sufletul Suprem mi-a dat mie conducerea, iar voi aţi promis că îmi veţi da ascultare. Am scos Catalogul din oraş, nu? Iar Gaballufix e mort. Juraţi-i acestui om!

Făcură jurământul, toţi.

— Acum, îi spuse Nafai lui Zdorab, dă-mi Catalogul.

— Nu pot, replică Zdorab.

— Vezi? pufni Meb.

— Vreau să zic... când m-ai trântit la pământ l-am scăpat.

— Minunat, făcu Elemak. Atâta muncă să obţinem preţiosul Catalog, iar acum o să culegem bucăţi din el prin tot deşertul.

Însă Issib îl găsi la numai un metru distanţă, şi când Elemak îl ridică părea neatins. Cel puţin la lumina lunii părea să nu aibă nici o zgârietură.

Mebbekew îl analiză şi el îndeaproape, îl răsuci, îl cântări.

— E doar o bilă. O bilă de metal.

— Nici măcar nu arată ca un catalog, zise Issib.

Nafai întinse mâinile şi luă obiectul de la Mebbekew. Imediat începu să strălucească. Apărură lumini sub el.

— Cred că îl ţii invers, zise Zdorab.

Nafai îl întoarse. În aerul de deasupra globului o săgeată holografică indica spre sud-vest. Deasupra săgeţii erau câteva cuvinte, dar într-o limbă pe care Nafai nu o înţelegea.

— E vechea Puckyi, spuse Issib. Acum nimeni n-o mai vorbeşte.

Literele se schimbară. Era un singur cuvânt. Scaun.

— Săgeata, spuse Issib. Arată spre locul unde mi-am lăsat scaunul.

— Ia să văd, zise Elemak.

Nafai îi înmână Catalogul. În momentul în care părăsi mâinile lui Nafai display-ul dispăru.

Nafai întinse mâna să ia Catalogul înapoi. Elemak îl privi calm, cu ochi de gheaţă, apoi îi dădu lui Nafai globul de metal. Când Nafai îl atinse iar, display-ul reapăru. Nafai se întoarse spre Zdorab:

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Înainte nu a făcut niciodată nimic. Am crezut că e stricat.

— Lasă-mă să încerc, zise Issib.

— Nu, te rog, răspunse Nafai. Să-l împachetăm şi să-l ducem acasă la Tata fără să ne mai uităm la el. Elemak ştie drumul. El ar trebui să ne conducă.

— Corect, aprobă Mebbekew.

— Cum vreţi, făcu Issib.

— Care dintre voi e Elemak? întrebă Zdorab.

Elemak se îndreptă spre Drumul de Sus, către locul unde îi aştepta scaunul lui Issib. Când ajunseră la adăpostul cămilelor, cerul abia începea să se lumineze către răsărit. Nafai împachetă Catalogul şi i-l dădu lui Elemak să-l aşeze pe un suport.

— *Tu* ar trebui să i-l dai Tatei, spuse Nafai.

Elemak întinse mâna şi apucă între degete cămaşa lui Nafai – a lui Gaballufix. Îl trase spre el şi rosti blând:

— Nu face pe şeful cu mine, Nafai. Eu văd cum merg lucrurile şi îţi spun de pe acum. Nu primesc puterea, onoarea sau altceva ca pe un dar din partea ta. Tot ce am, am pentru că este dreptul meu. Pricepi?

Nafai aprobă din cap. Elemak dădu drumul cămăşii şi se îndepărtă. Abia atunci Nafai înţelese că ruptura dintre el şi fratele lui mai mare nu avea cum să fie vindecată. Catalogul

prinsese viaţă în mâinile lui Nafai. În ale lui Elemak zăcuse inert. Sufletul Suprem vorbise, iar Elemak nu avea să uite mesajul.

16. CATALOGUL SUFLETULUI SUPREM

Nafai şi tatăl său stăteau jos, iar Issib era întins pe un covor în cortul Tatei. Catalogul era aşezat pe o carpetă între ei. Nafai atinse Catalogul cu degetele. Tatăl lui întinse şi el mâna şi îl atinse. Apoi, cu cealaltă mână, ridică braţul lui Issib şi îl aduse aproape, până îl atinse. În contact cu toţi trei deodată, Catalogul vorbi.

— Treaz, după atât timp.

Era o şoaptă. Nafai nu era complet sigur dacă îl auzea cu urechile sau dacă mintea lui transforma zgomotele înconjurătoare – vântul deşertului, propriile lor respiraţii – într-o voce.

— Ai venit la noi cu un mare preţ, spuse Tata.

— Am aşteptat mult timp să am din nou acest glas, răspunse Catalogul.

Nu Catalogul vorbea. Acum Nafai ştia asta.

— E vocea Sufletului Suprem.

— Da, se auzi şoapta.

— Dacă acest obiect reprezintă vocea ta, întrebă Tata, de ce este numit catalog?

Răspunsul nu veni decât după o lungă ezitare.

— Este un catalog al *meu*.

Un Catalog al Sufletului Suprem. Un catalog era un instrument creat pentru ca oamenii să-şi găsească drumul prin memoria ca un labirint al unui computer complex. Sufletul Suprem era cel mai mare dintre toate computerele, iar acesta era instrumentul care îi ajuta pe Nafai, Issib şi tatăl lor să înceapă, în sfârşit, să-l înţeleagă.

— Acum dacă avem Catalogul, întrebă Nafai, ne poţi explica cine – *ce* eşti?

Din nou o pauză, apoi şoapta:

— Eu sunt Amintirea Pământului. Nu am fost creat să rezist atât de mult. Slăbesc, şi trebuie să mă întorc la cel care este mai înţelept decât mine, care îmi va spune ce să fac ca să salvez această lume lipsită de armonie numită Harmony. Am ales familia voastră ca să mă ducă înapoi la Păstrătorul Pământului.

— *Acolo* ne conduci?

— Planeta care a fost îngropată sub gheaţă şi ascunsă în ceţuri acum s-a trezit cu siguranţă la viaţă. Păstrătorul care a

condus omenirea departe de planeta pe care au distrus-o categoric nu îşi va întoarce acum faţa de la noi. Urmaţi-mă, copii ai Pământului, şi eu vă voi duce înapoi pe străvechea voastră lume.

Nafai se uită de la Tata la Issib şi înapoi.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta? zise.

— O călătorie lungă, spuse Tata, ezitant.

— Lungă! Atât de lungă, încât *luminii* îi trebuie o sută de ani ca să ajungă la noi!

— Despre ce tot vorbiţi? întrebă Issib. Doar nu credeţi că Sufletul Suprem a promis să ne ducă pe o altă planetă.

Cuvintele lui Issib atârnară în aer ca o muzică dezacordată. Nafai stătea împietrit. Bineînţeles că Sufletul Suprem le promisese să-i ducă pe o altă planetă. Asta spuneau limpede cuvintele lui. Numai că nu era ceea ce auzise Issib.

Sau Tata. Evident, Catalogul nu emitea sunete propriu-zise, iar ei de fapt auzeau cu mintea, nu cu urechile.

— Ce credeţi voi că a spus Sufletul Suprem? întrebă Nafai.

— Că ne va conduce într-un ţinut frumos, spuse Tata. Un loc bun, unde recoltele vor creşte bogate şi livezile vor da rod. Un loc unde copiii noştri vor trăi liberi şi buni, departe de răul din Basilica.

— Dar unde? Unde a spus că va fi acest ţinut frumos?

— Nafai, trebuie să înveţi să fii mai răbdător şi mai încrezător. Sufletul Suprem ne va conduce pas cu pas, şi apoi, într-o zi, unul dintre aceşti paşi va fi ultimul din călătoria noastră, iar noi vom ajunge acasă.

— Nu va fi un oraş, zise Issib, dar va fi un loc unde îmi voi putea folosi din nou flotoarele.

Nafai era profund dezamăgit. Ştia ce auzise el, dar ştia şi că Tata şi Issib nu auziseră. De ce nu? Fie asta însemna că ei pur şi simplu nu puteau înţelege vocea Sufletului Suprem la fel de clar ca el, fie că Sufletul Suprem le transmisese un mesaj diferit. În orice caz, nu putea să-şi impună cu forţa modul în care înţelesese el.

— *Tu ce* ai auzit? întrebă Tata. A fost mai mult?

— Deocamdată nimic important, răspunse Nafai. Ceea ce contează cu adevărat este să ştim că nu trebuie să mai aşteptăm pe aici pentru ca Basilica să ne primească înapoi.

Acum nu mai suntem exilaţi, suntem expatriaţi. Emigranţi. Basilica nu mai este oraşul nostru.

Tata oftă.

— Şi când te gândeşti că eram pe punctul să mă retrag şi să-i predau afacerile lui Elya. Nu mai voiam să călătoresc! Iar acum mă tem că voi începe cea mai lungă călătorie din viaţa mea.

Nafai se întinse, luă Catalogul în mâini şi îl trase mai aproape. Vibra între palmele sale.

— Iar tu, ciudatul meu mic Catalog, sper să ne dovedeşti că au meritat toate necazurile prin care am trecut ca să te obţinem. Şi preţul pe care l-am plătit.

— Atâta bogăţie, zise Issib. N-am ştiut niciodată că eram atât de bogaţi până în ziua în care n-am mai fost.

— Acum suntem mai bogaţi ca niciodată, spuse Tata. Ni s-a promis un întreg pământ, fără nici un oraş, clan sau duşman care să ni-l ia. Iar Catalogul Sufletului Suprem este aici ca să ne deschidă drumul.

Nafai abia îi auzea. Se gândea la sângele pe care îl vărsase, la cât de pătate erau hainele şi pielea lui. N-am vrut s-o fac, gândi, şi era un lucru drept să iei viaţa unui criminal. Când Elemak a crezut că s-ar putea să fi ucis un om, un străin, cu un puls, el s-a lăudat cu asta. Dar eu l-am ucis de aproape, cu propriile mele mâini, când zăcea beat şi neajutorat pe stradă. Am făcut-o nu pentru că mă temeam pentru viaţa mea, nu pentru a apăra o caravană, ci cu sânge rece, fără patimă. Pentru că Sufletul Suprem mi-a spus că aşa e drept. Şi pentru că în inima mea am crezut că era necesar.

Dar l-am şi urât. Oare o să fiu vreodată sigur că nu am făcut-o din cauza acestei uri, a dorinţei de răzbunare? Mă tem că întotdeauna voi suspecta că în adâncul sufletului sunt un asasin.

Pot să trăiesc cu gândul ăsta, totuşi. Pot dormi în noaptea asta. Cu timpul sunt convins că durerea va trece. Este preţul pentru ceea ce am acceptat să devin: un slujitor al Sufletului Suprem. Nu mai sunt propriul meu stăpân. Sunt omul în care Sufletul Suprem a ales să mă prefacă. Sper să-mi placă măcar o mică parte a ceea ce voi deveni când Sufletul Suprem va termina cu mine.

În acea noapte dormi şi visă. Nu crima. Nu capul lui Gaballufix, nici sângele de pe propriile haine. Visă în schimb că plutea pe o mare ai cărei curenţi erau fierbinţi şi reci, iar ceaţa

se întindea la nesfârşit în faţa sa. Şi după aceea, din acest loc pierdut, misterios şi calm, nişte mâini se întinseră pipăindu-i faţa, umărul, apoi îl apucară de braţ şi îl traseră. Nu sunt primul sosit aici, îşi dădu el seama când se trezi din vis, nu sunt singur în acest loc, în această împărăţie a Sufletului Suprem. Alţii au fost aici înaintea mea, iar acum sunt cu mine, şi vor fi cu mine în tot timpul care va urma.